

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACQUELINE MONSIGNY

FLORIS

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Louisiana Dilberi



HÜRRİYET YAYINLARI : 141

AŞK DİZİSİ : 19

FLORİS

Jacqueline Monsigny

Yayın hakkı (Copyright) : Jacqueline Monsigny - Hür Yayın

Birinci başk : Mayıs, 1976

Kapak düzeni : Etem Çalışkan

Dizgi - baskı : Özkaya Matbaası

Cilt : Aytaç Cilt Atelyesi

Jacqueline Monsigny

FLORIS

(La Belle. de la Louisiana)

Çeviren :

NESRİN ALTINOVA



HÜR YAYIN ve TİCARET A. Ş.

Cemal Nadir Sokak No: 7 Cağaloğlu - İstanbul
(22 20 38)

birinci bölüm

BAPTİSTİN'İN İLKBAHARI

1

«OH, ne mutlu, hava güzel!»

Baptistin genç bir ceylan gibi çarşafların içinde gerindi. Nişanlanacağı günün şerefine güneş, günlerce ortalığı kasıp kavuran fırtınadan sonra hayırlı, uğurlu bir belirti sunacağı benziyordu.

Genç kız büyük bir canlılıkla yere atladı ve ürperdi. Parlak ışınlara rağmen, 1745 yılının o nisan günü, mevsime göre son derece serin olacağı benziyordu. Baptistin cama üfledi, parmağıyla bir yuvarlak çizdi. Şatonun Rönesans stilineki kuleleriyle, çimenliği çevreleyen yüzyıllık çamlar kırığı altında kaybolmuştu. Baptistin kıvrımlar halinde beline kadar dökülen altın sarısı gür saçlarını, geliş güzel gecelik başlığının altına tutturmak için döndü. İşlemeli ipeklerden kısa topuklu minicik terliklerini ayaklarına geçirdi, hâlâ mis gibi yatılı öğrenci kokan ak geceliğinin üstüne sabahlığını giydi.

Baptistin merdivene doğru koştu, üç kuşaktan beri Vilnöv-Karameyleri büyüten yaşlı dadısı Elisa'nın, küçük Mortefonten kilisesinin zangocu Blezua ve pek saygıdeğer eşi Bayan Martin'le birlikte bir «Aile kurulu» topladığı mutfığa indi.

«Ooo! Aşağı inmemeliydin! Böyle bir günde, mutlaka üşürsün, kumrucuğum! Yazık değil mi! Ah! Ah! Karşısında

hasta bir nişanlı görürse, müstakbel eşin ne der sonra!» diye şefkatle haykırırken Baptistin'in omuzlarına bir atkı attı.

Genç kız büyük tahta masanın başına otururken, «Aaa! Günaydın dostlarım, bu sabah buraya kadar geldiğiniz için ne kadar iyisiniz!» dedi.

Zangoçla eşi bir ağızdan, «Size gönül dolusu mutluluklar dileriz, Bayan Baptistin,» diye cevapladılar.

Baptistin gülümseyerek, «Bereket versin ki sizler varsınız. Bütün ailem sizsiniz,» diye sürdürdü.

«Al, güzelim, işte sıcak sıcak et suyunu getirdim. Hadi bakalım, sizler de onu konuşturmayın artık, yoksa içinceye kadar soğutur,» diye çıkıştı Elisa. Bir yandan da sebzelerle kaynayan çulluklar ve kekliklerin mis gibi kokusunun yükseldiği gümüş bir kâseyi, «biricik gözbebeğine» uzatıyordu.

«Sonra da yukarı çıkıp bir güzel süslenirsin. Ben de gelip saçlarımı düzeltir, korseni bağlarım. Bir saata kadar mutlaka hazırlanmalısın. Bay Jéodard her ikimizi de aldırmaq için saat onda bir araba gönderecek. Töreni kendisi düzenlemek istedi! Allah'tan oldu! Yoksa ben bir türlü işin içinden çıkamazdım...»

Bu iyi yürekli mert insanlar, Vilnöv - Karamay'lerin debbeli çağlarında, Mortefonten şatosunda hizmet ederlerdi. O zamanlar şimdi çok gerilerde kalmıştı. Kontes Maksimilen ölürken, durmadan değerini yitiren on bin franklık iratları bulunan üç yetim bırakmıştı. İki büyük, Adrien'le Floris, «Kraliyet Gizli servisinin» hizmetine girmişlerdi. Beş uzun yıl önce tehlikeli bir görevle Rusya'ya gitmişler, bir daha da oradan dönmemişlerdi.

Majesteleri XV. Lui himayesindeki gençler konusunda bilgi edinmek için eliyle Çariçe Elizabet'e mektup yazdıktan sonra, verimsiz araştırmalar yaptırdı. Gençlerin öldüğüne resmen karar verilmişti.

Baptistin bir kara silahşorun ⁽¹⁾ getirdiği korkunç haberi yatılı okulda öğrendi. Genç kızın üzüntüsü çok büyük-

(1) Silahşorlar giysilerine göre değil, atlarının rengine göre adlandırılırdı.

tü. Kardeşlerini taparcasına severdi, şimdi on altı yaşında dünyada yapayalnız kalakalmıştı. Bu kez kurşunî bir silah-şoron getirdiği bir kraliyet haberi, Majestelerinin kendisini unutmadığını öğretti ona: Kendisine zengin bir çeyiz verecek ve saraya tanıtılacağı zaman Versay'da onu kabul edecekti. O gencecik yaşına rağmen kaderinden sorumlu olan Baptistin, Ursulin Rahibelerinin yatılı okulundan ayrılmaya karar vermişti. Zaten orada büsbütün yalnız kalacaktı: En yakın arkadaşı, güzel Jan-Antuanet Puason son derece zengin bir burjuva olan Bay Lö Norman d'Etüyöl'le evlenecekti.

Baptistin Kral'm verdiği sözün gerçekleşmesini bekleyerek bir yıldan beri Elisa'yla birlikte Mortefonten'de yaşıyordu. Genç kızın bütün eğlencesi, avuntusu at gezintileriydi. Çok güzel ata binerdi; çitleri ve dereleri neşeyle atlayarak o narin biniciyi ülkenin insanları iyi tanırlardı.

Yolunun üstündeki köylüler, «Oh, şükürler olsun, küçük hanımımız şatoya döndü! Aman ne de iyi oldu!» derlerdi.

Versay'dan haberler gelmekte gecikince, Baptistin Kral XV. Lui'nin kendisini iyice hazin kaderine bıraktığı sonucuna varmıştı.

On yedi yaşında, kralın merhametini dilenmek için fazla gururlu, Versay'a gitmek için fazla tecrübesiz, göze çarpmadan geçmek için fazla güzel ve güzelliğinden yararlanmak için fazla akıllıydı. Zengin bir komşu, Bay Jéodard Kastiyon dü Roşe, uydurma bir unvan, topraklar satın almış, Mortefonten yakınında kendisine muazzam bir şato yaptırmıştı. Soyluluğu oldukça kuşku götürürse de kesesinin şişkinliği tartışılmazdı. Becerikli bir spekülatör olarak kabul ediliyordu. Pazar ayininde Baptistin'in güzelliğini fark edince genç kıza âşık olmuştu. İşbilir, becerikli bir adam olarak, yoksul ama, onu ta Haçlı Seferlere uzanan aileye kapılayacak bir kadın seçmenin hiç de fena bir şey olmayacağını düşünüyordu. Sözün kısası, Bay Jéodard yoksun bulunduğu tek şeyin peşinde koşuyordu: Bir parçacık soylu kan...

Jan-Antuanet Puason'u tanıyan Jéodard ona yüreğini açtı. Bu «çöpçatanlık» görevinden pek sevinen beriki de he-

men koşup bundan Elisa'ya söz etti. Yaşlı dadı bir güç birliği kurdu. Biraz tereddütten sonra, Baptistin, istemeye istemeye, razı oldu. Elbiselerin, dantellerin, atkılarının en nadir tüylerin Versay'ın son moda yüzükleri, gerdanlıkları ve elmas küpeleri yanında serildiği şahane bir nişan sepeti aldı hemen.

Genç, ömründe hiç bu kadar güzel şeyler görmemişti. Ellerini çırpı ve evliliğin de eninde sonunda oldukça eğlenceli bir serüven olduğunu kabul etti.

İşte böylece, Baptistin bir saat sonra Bay Jéodard Kastiyon dü Roşe'yle, daha bir ay önce varlığından bile habersiz bulunduğu otuz yaşlarındaki yakışıklı erkekle nişanlanmaya gitmek üzere bulunuyordu. Şu halde, dinsel ilkeler konusunda uzlaşma bilmeyen yaşlı Elisa'cığının her pazar günü kendisine eşlik ettiği ayinde görmüştü onu sadece.

«Şimdi elini çabuk tut, güzelim, az sonra ben de yukarı geliyorum!» dedi Elisa.

Baptistin dumanı tüten kâsesini geri bıraktı, iki konuğa öpücükler gönderdi ve neşeyle gülererek merdivene koştu.

Martin, «Zavallı yavrucak! O kadar mutlu ki, n'apsın, böylece oyalanıyor!» diye içini çekti.

Zangoç, «Hey! Kadın, kadın! Buraya baksana sen!» diye şiddetle karşı çıktı. «Evlilik ne güzel bir eğlence, gerçekten de! Kutsal bir eylemden söz ettiğini unutuyorsun galiba, bir zangoç eşinin ağzından amma da garip sözcükler çıkıyor, doğrusu ya!»

«Eeyyy! Sussanıza, kuzum, Blezua,» diye homurdandı Elisa. «Martin'i çok iyi anlıyorum ve ben de onun gibi düşünüyorum, elbette ya!»

«Aman, iyi, iyi, eğer ikiniz de bana karşıysanız, ben varayım kiliseye döneyim rahip efendi ayın kaplarını parlatmama kim bilir ne kadar sevinir! Sizi başbaşa bırakayım da geveze kargalar gibi çene çalın. Uufff, aman! Bütün günahlardan kadınlar sorumlu, neme lâzım!»

«Hadi, hadi, hemen gücenmeyin, oğlum, biz yokken şatoyu bekleyeceğinize söz vermiştiniz. Yaşlandıkça huyunuz değişti gibi geliyor bana; size buyurduğum zaman, eskiden

daha uysaldınız!» Elisa, güzel Kontes Maksimilyen'in sağlığındaki eski yetkisini hatırlatma fırsatını hiç kaçırmazdı.

Martin eşinin tatlı-sert sözlerini artık aklına bile getirmeksizin, «Bayan Baptistin Bay Adrien'le Bay Floris'in ölümünden beri kendini iyice toparlayabildi mi?» diye fısıldadı.

«Ah, ah! Zavalıciğım onları ağzına bile almıyor. Ama, bir an bile düşünmekten geri kalmadığını biliyorum, özellikle de pek sevdiği Bay Floris'i aklından çıkaramıyor.» İyi yürekli insancıklar başlarını salladılar.

«Yetim öksüz bir zavallı, içler acısı, diyecek bir söz yok, n'aparsın! Ah, ah! Siz de kim bilir ne kadar tasalanmışsınızdır, Bayan Elisa!»

Yaşlı dadının ağzından yürek paralayıcı bir iç çekme çıkıverdi :

«Ah, benim iyi yürekli dostlarım, çabuk! Çabuk! Şu evlenme bir an önce yapılırse! Ancak ondan sonra içim rahat edecek!»

«Hâlâ hiç bir şeyden haberi yok mu?...» diye sordu Martin.

«Bütün ömrünce de haberi olmayacak! Dünyada son kalan... biz üçümüzden başka bilen de yok...»

«Ah! Bayan Elisa, hiç korkmayın, bizden laf çıkmaz! Cennetlik Ermiş Lorent gibi ateşte cayır cayır yanarak ölmeyi tercih ederiz,» diye söze katıldı zangoç da.

«Aman canım! Benim korkum sizden değil de, her şeyden ve hiç bir şeyden. Kötü niyetli bir kimsenin gerçeği öğrendiğini varın bir gözünüzün önüne getirin! Ne korkunç bir şey! Zavallı yavrucağımız elinde avcunda kalan azıcık varlığı da... adını da... şeyi de... Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ne kâbus!» Yaşlı dadının eli, uğursuz bir önseziyi kovmak istermişcesine, alnında titriyordu...

Jéodard, hafif bir öpücük kondurduğu Baptistin'in titrek parmaklarını tutarak fısıldadı : «Bayan Vilnöv, ben de nişanlıların en şefkatlisini, umarım ki pek kısa bir zaman sonra da güzelliğinize tutkun, kocaların en itaatlisini bulacaksınız.»

Genç kız kıpkırmızı kesildi. Bir ananın öğütlerinden yoksundu. Başı dönüyordu. Yemek sabahın on birinde başlamıştı, Baptistin de şampanyayı biraz fazlaca kaçırmıştı... Jéodard Kastiyon genç nişanlısını kalabalık konuklardan uzağa, canlı bir ateşin sıcak bir ortam yarattığı küçük bir oturma odasına çekti. Kalın duvar halıları kahkahaları ve sesleri boğuyordu.

Jéodard narin bileği göğsünün üzerinde tutarak, «Siz Roşe şatosunun ecesi olacaksınız...» diye sürdürdü. Baptistin nişanlısının hiç de güzellikten yoksun bulunmadığını kıvançlı bir hayretle fark ediyordu. Oldukça uzun boylu, iriyarı olan Jéodard Kastiyon perukayı belirli bir kibarlıkla kullanırdı. Yüzü sevimliydi, küçük ama, canlı gözleri akıllıya benziyordu. İş hayatında başarıya ulaşmış bir insanın güvenliğine sahipti.

Soylu kökleriyle olduğu kadar güzelliğiyle de gözlerini kamaştıran nişanlısını sabahtan beri binbir özenle ağırlıyordu.

Dört doru atın çektiği şahane bir araba kararlaştırılan saatte Mortefonten'e gelmişti. Baptistin, zangoçla eşinin hayranlık çığlıkları altında, Elisa'yla birlikte arabaya yerleşmişti.

Yaşlı dadı özenle büyüttüğü çocuktaki değişimi inceleyerek, bütün yol boyunca hayranlıkla, «Hepsinin en güzeli sensin, kumrucuğum,» diye mırıldanıyordu. Krizalit kelebeğe dönüşmüştü.

Sazlarla berkitilen bir çeşit korsenin sıkıdığı Baptistin arabanın atlas yastıkları üzerinde dimdik oturuyordu. Aslında, genç kızın korkudan ödü patlıyordu ama, çok ilgisiz bir halle Elisa'yla güler eğlenirmiş gibi yaparak, duygularını kahramanca gizliyordu. Sirtına ipekli elbiselerinden biriyle kürk başlıklı bir pelerin giymişti. Fransız modasınca düzenlenen pliseler, Baptistin'in o ana kadar hiç o kadar genişini kullanmadığı «Sepetlerin» üstüne zarafetle dağılmıştı. Bir fiyonk dizisi ta beline iniyordu, pagot biçimindeki yenlerinden de adlarını hiç bu kadar iyi hakkelemeyen «davetkâr» adı verilen üç dizi kurdele çıkıyordu. Bu deyim

tam yerinde kullanılmıştı, çünkü şimdi Jéodard bunlar arasından görünen o tatlı kolun üstüne, tam dirseğin iç yüzüne başka bir öpücük kondurmak için can atıyordu. Baptistin sersemlemiş, gözleri kamaşmıştı. Yüreğinin atışlarını bastırmak isterdi ama, körpe ve diri göğsünün başlangıcını açıkta bırakan geniş dekoltesi şiddetli bir heyecanla sarsılıyordu. Bilmediği bir duygu bütün bedenini kaplıyordu. Bacakları kesiliyor, dizlerinin bağı çözülüyordu, ömründe hiç bu kadar fevkalâde bir uyuşukluk hissetmemişti. Çok hoş ve ür-küntü verecek bir şeydi bu. Kendisini kaygılandıran sırların önsezisiyle, hem kaçmak, hem de kalmak istiyordu. Jéodard doğruldu. Genç kızdan bir baş boyu uzundu ve bu tapılası heyecanın karşısında biraz budalaca bir kendini beğenmişlik havasıyla gülümsüyordu. Erkeğin gözleri parladı. Bakışlarını, sonsuz bir cüretle Baptistin'in büyük bir saflıkla kendisine doğru kaldırdığı o harikulâde mavi gözlere daldırdı.

«Bir yaz göğününki hariç, ömrümde hiç böyle bir renk görmedim, Bayan de Vil..., hayır, Baptistin... Baptistin... baş başa kaldığımız zamanlar size küçük adınızla hitap etmeme izin verirsiniz değil mi, sevgili nişanlım...»

Jéodard'ın sesi kısılıyordu. Baptistin başını salladı; nasıl olsa, herhangi bir şeyi savunacak durumda değildi. Jéodard Kastiyon korkunç bir yavaşlıkla yüzünü genç kızınkine doğru indirirken usta ve okşayıcı elleriyle usulca beline sarılıyordu. Baptistin soluğu kesilerek ona doğru uzandı. Başına olağanüstü bir şeylerin geleceğini anlayarak, gözlerini yumdu. Jéodard'ın dudakları önce pembe, bir meyve gibi kapalı güzel ağzına dokundu. Solukları birbirine karıştı. Birbirlerine yaklaştılar. Baptistin nişanlısında hissettiği fizik değişikliğe hayran olarak, biraz beceriksizce, kendini oluru-na bırakıyordu. Jéodard müstakbel kocaya mutlu bir geleceği haber veren bir ateşlilikle kendisine sunulan meyveyi yavaşça araladı. Baptistin hiç bir savunmada bulunmadı, o derin ve şehvetli sımsıcak ilk öpücüğe cevap verdi. Yepyeni bir zevke doğru uzanmış, hafifçe soluyordu.

Başını erkeğin güçlü omzuna bırakarak, 'Bütün bunlar-

dan habersiz nasıl yaşayabilmişim...' diye geçiriyordu içinden.

Adam onu kucakladı, yerden kaldırdı ve bir şezlongun üzerine bıraktı.

«O kadar güzelsiniz ki, Baptistin! Hayatı böylesine bir şevkle seven bir kimseye ömrümde rastlamadım...» diye mırıldandı nişanlısının son derece heyecanlandığı Jéodard.

Şezlongun arkalıgına saçılan bal renkli buklelere parmaklarını daldırdı.

Baptistin gülümseyerek, «Neden, Jéodard, öyle davranmamalı mı?» dedi. Saf bir yürek temizliğiyle onu yeniden kendine doğru çekmek için kollarını nişanlısının boynuna doladı.

Jéodard heyecandan sapsarı kesilmişti.

Ansızın, kapıya çekingен birkaç darbe vuruldu ve ahenkli güzel bir ses gülerек, «Aziz dostum, konuklarınız sabırsızlanıyorlar. Genç nişanlıyı görmek istiyorlar!» dedi.

Jéodard aceleyle doğruldu. Baptistin'i belinden yakaladı, onu da ayağa kaldırdı.

Yanağına gürültülü bir öpücük yapıştırarak, «Aklımı başımdan aldınız, küçük kontes. Ben sadece halk kızlarının aşkı sevdiğimi ve bütün soylu kadınların da soylu ama, soğukkanlı, yapmacık davranışlı kimseler olduğunu sanıyordum. Adım üzerine ant içerim ki, yatağıma geldiğin zaman, benden aman dileyeceksin...» diye fısıldadı.

Baptistin büyük bir mutlulukla gülümsedi ve ardında Bayan Lö Norman d'Ettyöl'ün parmaklarını kanada hafifçe vurarak beklediği kapıyı işaret ederek bir parmağını dudaklarının üzerine koydu.

Jéodard büyük bir güvenle, «Girin! Girin! Aziz dostum, Bayan dö Vilnöv'le ben evlenmemizden söz ediyorduk ve düğün tarihini en erken bir güne almakta az önce anlaşılmaya vardık her ikimiz de...» diye bildiriverdi.

«Bundan hiç kuşku yok, Aziz dostum!» diye cevapladı Jan-Antuanet. Baptistin'in kıpkırmızı yüzüyle Jéodard'ın az buçuk buruşmuş yeleği karşısında kahkahalarla gülüyordu.

«Bayan dö Vilnöv, söz gelimi, tam tamına... öhöö... üç gün sonraya rastlayan... Sen-Plasid yortu gününe ne dersiniz. Havanın biraz daha ısınacağını umabiliriz...»

Giderek daha da neşelenen Jan-Antuanet, «Ya! Ya! Üç gün sonra mı, ya! Ya! Sen-Plasid yortusunda mı...» diye üsteledi.

Jéodard son derece gücenmiş bir sesle, «Evet, ya, Bayan Lö Norman d'Ettyöl, bu anî neşenizin nedenini öğrenebilir miyim, kuzum?» diye üsteledi.

Jan-Antuanet heyecanlı bir canlılıkla, «Özür dilerim, aziz dostum, beni böylesine neşelendiren şu Sen-Plasi yortusu! Üstelik aradaki mühlet de pek şaşırtıcı, doğrusu ya! Ama, aziz dostum, ancak âşıklar böyle fikirlere saplanırlar! Pek hoş bir çılgınlık! Dünyada ne nikâh sözleşmesi, ne de askıya konacak kâğıtlar yetişir. Hem de Baptistin'in çeyizi üç günde nasıl işlenecek, kuzum? Bunu hiç düşünmüyor musunuz!» diye cevapladı.

Baptistin sırasıyle bir nişanlısına, bir arkadaşına bakıyordu. Başka birisinin düğününden söz ediliyormuş gibi geliyordu ona. Zaten, konuşanların ikisi de genç kızın fikrini almak için dönüp ona danışmayı aklına bile getirmiyordu.

«Ama, güzelim! Jéodard Kastiyon dü Roşe'yi iyi tanımadığınız görülmüyor. Onun için imkânsız diye bir şey yoktur! Çil çil altın dolu keselerle, bütün engeller ortadan kalkar...» diye böbürlendi Jéodard eliyle göğsüne vurarak. Kapıya doğru yöneldi ve, «Ben hemen şimdi koşup bu güzel haberi konuklarımıza müjdeleyeceğim, Bayan dö Vilnöv...» diye ekledi.

Baptistin düşüncesini söylemek için ağzını açtı. Erkeği durdurmak amacıyla de elini kaldırdı. Beriki yanlış anladı ya da bu hareketi bir onay olarak kabul etmek istedi. Yerlere kadar eğilerek «Bayan dö Vilnöv, hizmetkârınızım,» dedi ve kapı ardından kapandı.

Jan-Antuanet gülümseyerek, «Ah! Baptistin, başının halini bir görebilsen! Hadi bakalım, biraz buraya gelde bukellerini düzelteyim,» diye haykırdı.

Baptistin, «Kraliçe! Sen benim tek dostumsun,» diye

mırıldandı. Beş yıl önce manastırdan kaçtıkları bir gün yaşlı bir çingene kadının bir kehanetinden beri Jan-Antuanet'e hep bu adı vermekte inat ediyordu.

«Kraliçe, aşk dedikleri bu mu, kuzum? Bütün varlığımı saran bu güçsüzlük, bu ateş, beni kavrayan bu kuvvetli kollar isteği mi? Sen evli olduğuna göre, çabuk bana bir cevap ver! Kocanın kollarında ne hissediyorsun sen?»

Baptistin'in korse bağlarını düzeltirken, neşeyle, «Hiç ama, asla hiç bir şey! Hayır, hiç bir şey hissetmiyorum! Ya da evet, her zaman nezleden kırılan o zavallı adamdan ölesiye sıkıntı duyuyorum. Hatta bugün öylesine nezle ki, yatağından bile kalkmadı...» dedi.

Genç kız heyecanla döndü.

«Şaka etme, bana gerçeği söyle. Bay Kastiyon dü Roşe... kısacası... Jéodard... beni öptü! Bu bana harikulâde göründü ama, sonra... yattığımız zaman, neler olup bitiyor? Senin başına neler geldi?»

«Öff, Bay Lö Norman d'Ettyöl hapşu dedi ve ben küçük kızım Alexandrin'i doğurdum, üst tarafına gelince, adam sen de! Ben senin gibi değilim ki...»

Baptistin büyük bir kaygıyla, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Hiç bir şey demek istemiyorum, güzelim, hiç korkma! Şu zavallı Jéodard'ın başını döndürdün! Buradan deli gibi gitti.»

«İyi ama, neyin delisiydi?»

Jan-Antuanet dekoltenin fiskelerine vurarak, «Sana deli oldu, güzel sersem, o kadar şansın var ki! Yoo! Bak, daha fazlasını sorma bana. Hepsini kendi kendine anlarsın. Gözlerin kor gibi yanan bir yaradılışı gizliyor,» diye sürdürdü. «Sen erkekleri deli edeceksin. Bende kara deniz ördeği «kıkıyruğun» kanı var. Erkekleri tutabilmek için sadece zekâmdan yararlanabilirim...»

Baptistin yerinden sıçradı ve «Erkekleri mi!...» diye kekeledi. «Yok canım, sadece kendi kocam bana yeter! Muhakkak ki başka hiç kimse beni heyecandıramaz...»

Jan-Antuanet şefkatle gülümsedi. «Yeteri kadar saçma-

«Hadi, budala! Hadi, gidip nişanlından ve konuklarından izin isteyelim. Arabam beni bekliyor, eğer istersen, seni Morte-fonten'e bırakırım. Bu işi onun yerine ben yaptığım için Jéodard küplere binecek ama, inan ki, umurum bile değil! Üç gün sonra, bütünüyle sana sahip olacak!»

Baptistin, arkadaşıyla daha uzun zaman birlikte kalma isteğiyle, nişanlısıyla o kadar iyi başlayan «konuşmayı» yeniden sürdürme arzusu arasında kalarak bir saniye duraksadı.

Elisa kapının ardından, «Konuklar gidiyor, gel, kumrucuğum, gece bastırmadan eve dönmeliyiz, ben de ormanlarda hep korkardım,» diye bağırdı.

Baptistin gülümseyerek içini çekti. Eğer kendisini Jéodard geri götürse, nişanlıların dönüşü, durumun özelliğiyle kâhya kadına dönüşen yaşlı dadının gözleri önünde pek resmî olacaktı. Genç kız çabucak karar aldı. Başını ve büyük bir şefkatle Jan-Antuanet'i küçük oturma odasından dışarı sürükledi.

«Fevkalâde, kraliçe! Seninle geliyorum! Ormanı aşarken konuşmamızı sürdürürüz...»

2

«AA! Bay dü Roşe her şeyi çok güzel yapmış, neme lâzım! Söylenecek hiç bir şey yok! O ne şahane yemektir! Yer mantarlı otuz tane piliç! Güvercinli elli börek! Ya bütün o sülün yahnileri! Aa, yoo! Doğrusu ya! Hiç de eli sıkı, davranmamış! Sonra üstelik de ne yakışıklı adam, soylu olmasına rağmen pek de kibar. Onunla bir kraliçe gibi olacaksın, kumrucuğum, öyle değil mi, Bayan Lö Norman?»

Jéodard'ın sevimli nazik davranışlarıyla büsbütün cebettiği yaşlı dadının ateşli konuşmasına Jan-Antuanet dudaklarının ucuyla gülümsedi.

Güzel Bayan Lö Norman d'Ettyöl'ün genç kızlık adı

Puason'du (1), Baptistin'i çok sevmesine rağmen, onun soylu adını kıskanmaktan bir türlü kendini alamıyordu. Vilnöv-Karamey kontunun kızı olmak! Bunu kim bilir kaç kez istek ve kıskançlıkla düşlemişti!

Bayan Lö Norman sinirli sinirli yelpazelenerek, «Bu yol da o kadar uzun ki, umarım ki çoğu gitmiş azı kalmıştır!» diye yüzünü buruşturdu. Baptistin istifini bile bozmadı. Hiç bir şey işitmemişti. Yola çıktıklarından beri, onaylamalarına rağmen, genç kız sessizliğine gömülmüştü. Atlas yastıklara başını dayamış, yoldaki ağaçların koşuşmasını seyreliyordu. İri mavi gözleri sonsuz bir düşün içinde yitip gitmiş benziyordu.

*Senlis ormanında incecik bir sis yükseliyordu. Roşe şatosunu Mortefonten'den ancak iki fersah ayırıyordu. Mavi renkli araba oldukça hızlı gidiyordu. Bu son derece zengin burjuva genç kadın arabalarını pembeye ya da maviye boyatıyor ve sırtındaki elbisenin rengini değiştirerek, ya biriyle ya da öbürüyle sokağa çıkıyordu. O gün, maviler giyindikten, pembe arabaya binmişti. Jéodard'ın büyük bir nezaketle yanlarına kattığı iki meşaleci, gerektiğinde yolu aydınlatmaya hazır, arabanın kapıları yanında at sürüyorlardı. Ama, ışıkları yararsız kalacaktı, çünkü Mortefonten'e girdiklerinde saatlar ancak dört buçuğu çalacaktı. Jan-Antuanet Baptistin'e arkadaşlık etmek için besbelli geceyi orada geçirecekti. Ormanın yüzeyini kaplayan bitki halısı gümüş ışıltılarla parlıyordu, dalların arasından süzülen son ışınlar da renk renk billurları parlatıyordu. Yolun kıyısındaki sık ağaçlar içinden bir çatırdı işitildi ansızın.

Arabacı bir geyik, ya da bir alageyik sandığı şeye yol vermek amacıyla atlarını tutarak «Huu! Hooop! Dikkat!» diye bağırdı. Hayvanları çalakamçı sürmek daha uygun olurdu, çünkü ansızın çalıların arasından atların önüne kocaman bir yaban domuzu fırlayıverdi. Bu en azından dört yüz libre ağırlığında ve beş ayak uzunluğunda yaşlı bir «Münzeviydi». Korku ve ilerlemiş yaşı onu tehlikeli hale ge-

(1) Balık anlamına gelen bu soyadı sıradan bir halk adıdır.

tiriyordu. İnine ulaşmak için sakın sakın yoluna gidecek yerde, hayvan kıştırıldığını sandı. Döndü, burnundan sinsi bir homurtu çıkardı ve dosdoğru baştaki atın üstüne saldırmak için arabanın yavaşlamasından yararlandı.

«Deeh! Hadi, aslanlar! Deeehh!» diye avazı çıktığı kadar bağırarak arabacı bir yandan da azman hayvanı ürkütme için kamçısını şaklattı.

İş işten geçmişti, artık çok geçti. Ayağından yaralanan zavallı at acıyla kişneyerek şahlandı, beri yanda da korkudan çılgına dönen arkadaşları arabayı zırp diye durdurdular.

«Deehhh! Oğlum, hadi, deeeh! Cesaret, aslanlarım... deeehh!» diye yırtınıyordu arabacı..

Elisa, arabanın dibine diz üstü kayarak, «Büyük İsa!» diye inledi.

Anî çarpma ve hayvanların birdenbire duruşuyla sarsılan Baptistin'le Jan-Antuanet, olayları oldukça kaygıyla izlemek amacıyla arabanın kapısından eğildiler.

Yaşlı «münzevi» yatışmışa benziyordu. Gürültüyle homurdandı ve bütün hızıyla yolda koşarak, yarattığı durumla ilgisini kesiverdi.

İki taşıyıcı meşalelerini yakarak, «Gidip onu büsbütün ürkütelim, hanımefendi,» diye bağırdılar bir ağızdan.

Vaktiyle ağabeyleriyle birlikte pek çok ava katılan ve hiddetli bir yaban domuzunun öldürücü tehlikesini çok iyi bilen Baptistin, «Yoo, hayır, aman onu rahat bırakın şimdi, çekilip gidiyor!» diye bağırdı.

İki meşaleci genç kızın sözünü dinlemeksizin «Haydaa! Haydaa!» diye avaz avaz bağırdılar. Meşaleleriyle hayvanı kovalayarak, atlarını dört nala sürdüler. Fena halde öfke lenip çileden çıkan yaban domuzu şaşılacak bir çeviklikle geri döndü, hızını aldı ve bütün gücüyle ilk meşalecinin üstüne atıldı, adamı yere düşürdü ve hiddetle çiğnedi.

Ellerinden hiç bir şey gelmeksizin, derin bir korkuyla müthiş sahneyi seyreden Baptistin'le Jan-Antuanet, «Ah! Tanrım, imdat! İmdat! Zavallı!» diye avazları çıktığı kadar bağırdılar.

«Ah! Alçak!»

Öbür meşaleci, arkadaşının yardımına koşacak yerde, geri dönmüş, kaçıyordu.

Baptistin cesaretle arabanın kapısını açarak, «Ben gidiyorum! Göz göre göre şu zavallıyı parçalatamayız ya!» diye bağırdı.

Yere yuvarladığı meşaleciye saldırdıktan sonra, yaban domuzu gürültüyle soluk alıyordu. Canavarın ağzından köpükler saçılıyordu, ayaklarıyla toprağı eşeliyor, yeri kokluyordu. Ansızın başını kaldırdı.

Arabacı avazı çıktığıınca, «Dikkat edin, Küçükhanım! Dosdoğru üzerinize geliyor!» diye bağırdı.

Jan-Antuanet arabaya geri sokmak için Baptistin'i şiddetle arkaya çekti.

Elleri tesbihinin üstünde kıvranan Elisa sarsılarak, «İmdat, İmdat! Koşun! Katil var! Durdurun şunu!» diye basbas bağıırıyordu. Çılgın bir öfkeye kapılan yaban domuzu arabanın kapısına boğuk darbeler indiriyordu. Bütün araba sarsılıyordu. Baptistin hiç soğukkanlılığını yitirmiyordu. Sadece dudakları bir parça solmuştu. Şimdi korkudan yarı bayılmış, yanbaşımda serilip kalan Jan-Antuanet'in elini yakaladı.

«Hadi, hadi, cesaret göster biraz, Kraliçe'ciğim! Sen de Elisa, çığlıklarını kes artık, hiç bir işe yaradıkları yok!»

Baptistin hayvanın vahşî ve mide bulandırıcı kokusunun burnuna yükseldiğini hissediyordu. Araba kapısının tahtası çatırdamaya başlamıştı bile. İnce bölme parçalanınca nelerin olabileceğini düşünmeye cesaret edemiyordu genç kız.

Ormanın içinden bir ses ansızın, «Hiç korkmayın, bayanlar, dayanın!..» diye bağırdı.

Bu beklenmedik kurtarcının nereden geldiğini görmek için Baptistin dışarı eğildi. Sık ağaçların altından, üstü başı toz toprak içinde bir atlı fırladı. Yorgun hayvanını bir delikten şiddetle döndürdü ve dört nala gelirken bir yandan silâhını doldurdu.

«Siperlenin, kendinizi koruyun, bayanlar»

Baptistin'le iki yol arkadaşı yastıkların üzerine hemen yamyassı büzüldüler. Tok bir silah sesi işitildi. Genç kadınlar başlarını kaldırdılar

«Sakin kımıldamayın, canavar sadece yaralandı!» Atlı gene geri geliyordu.

Yaban domuzunun başından kanlar akıyordu. Öfkeyle homurdanarak ormanı çınlattı. Baptistin elleriyle kulaklarını tıkadı. Binici hayvana yaklaştı. Adam nişan aldı. Kıstırıldığını anlayan canavar yine bu yeni düşmana saldırdı. Binici çarpışmayı yeteri kadar çabuk savuşturamadı. Attan fırladı, havada uçtu ve silahını elinden bırakmaksızın dirseği üzerine düştü. Baptistin'le Jan-Antuanet bunu görünce bir dehşet çığlığı kopardılar: Kanlara bulanmış yaban domuzu yerdeki adamın üstüne saldırıyordu.

Avcı inanılmaz bir soğukkanlılıkla tüfeğini omuzladı. Hayvanın yirmi adıma kadar yaklaşmasını bekledi ve gözüne nişan aldı. Bütün hızıyla koşarken isabet alan canavar havaya sıçradı, sonra yere düştü. Ormana ezici bir sessizlik çöktü; uzakta tek başına bir karganın bağırışları işitiliyordu sadece. Baptistin o her zamanki çevikliği ve canlılığıyla arabadan dışarı fırladı.

«Ah, Çok teşekkür ederiz, efendim, hayatımızı kurtardınız!»

«Hem de kendi hayatınızı tehlikeye atarak, bayım.» Bunu, arkadaşından biraz daha solgun ve halsiz görünen Jan-Antuanet yanlarına gelerek söylemişti.

Binici saygıyla eğilerek gülümsedi. «Soylu bir erkeğin iki güzel kadını tehlikede bırakması söz konusu bile olmaz!»

Yabancı garip bir kısık sesle konuşuyordu. Baptistin ürperdi ve anılarını araştırdı. Bu boğuk sesi daha önce bir yerde işitmişti. Genç kız onun da bir şeyler fark edip etmediğini anlamak için arkadaşına baktı ama, Jan-Antuanet koşarak gelen arabacısının söylediklerini dinlemek için başını çevirmişti.

«Ah! Ah! Hanımcığım; Şimdi ne yapacağız? Meşaleci öldü ,baştaki attan da hiç hayır yok. Durumu yakından sap-

tamak için bir zahmet, benimle gelseniz,» Adamcağız âdeta çılına dönmüştü. Jan-Antuanet eliyle bir can sıkıntısı hareketi yaptı. Şu yakışıklı yabancıyla konuşurken kendisini rahatsız ediyorlardı ama, bununla birlikte gene de uşağının peşinden gitti.

Baptistin duru su rengindeki iri gözlerini biniciye çevirerek, «Ne müthiş şey!» diye mırıldandı. «Şu zavallı çocuk bizi kurtarmaya çalışırken bağlılığını hayatıyla ödedi. Öbürü kaçmıştı, iyi etmiş.»

Yabancı erkek elini alnından geçirerek, «Bir temiz sopa ister o, evet ya!» diye homurdandı.

«Ya siz, bayım, yaralı değil misiniz? Arabada sirke ruhu var, izin verirsiniz gidip onu getireyim, yaralarınızı pansuman ederim,» Baptistin, binicinin yüzünde kan lekeleri görünce kaygılanmıştı.

«Tanrı adına, teşekkür ederim, efendim, yumuşak elleriniz uğruna yaralanmayı tercih ederdim ama, 'İmparator'la bana sıçrayan sadece hayvanın kanı bul!»

«İmparator mu?» Baptistin'in kusursuz bir yay çizen sarı kaşları kalktı.

«Evet, efendim, benim yiğit atımın adı! Av alanından çok uzaklaşmıştık. Şu İmparator haytası benden daha çilgincasına düşkün ava, inan olsun ki, bir hayli zamandan beri şu «münzevinin» izini sürüyorduk. Buna çok üzgünüm, bayan, çünkü koca hilekâr peşini kovaladığımızı hissetmiş olmalı. Besbelli onu böylesine kötüleştiren de buydu.»

Âdeta büyülenen Baptistin yabancı erkeğin garip ve sürükleyici sesiyle konuşmasını dinliyordu. Genç kız, bir türlü başaramadan, kan lekelerine bulanana o yüz çizgilerini tanımaya çalışarak onu bakışlarıyla yiyordu. Yavaş yavaş gece bastırıyordu. Erkeğin gözleri parlıyordu. O cüretli bakışın altında Baptistin hazla ürperdi. Erkek, son derece temiz bir elmasın ışıldadığı ince ve sinirli bir eli bilinçsizcesine yüzünden geçirdi.

«Acaba yüzümü gözümü silmem için sadece bir bez parçası var mı, efendim?»

Baptistin tek sözcük söylemeksizin yeninden markaları

işlenmiş incecik bir mendil çıkardı. Bunu yabancıya verdi. Elleri birbirlerine dokundu hafifçe.

«Bu mendili unuttun artık siz, bayan, yitti demektir, sizin bir anınız olarak saklayacağım onu.»

Rahibelerin yatılı okulundan henüz çıkan genç bir öğrenci için, Baptistin o sabahtan beri çok tecrübelenmişti ama o bakışın ateşi altında gene de kızarmaktan kendini alamadı.

Jan-Antuanet biraz kötü yüreklilikle çifte doğru gelerek, «Dikkat edin, bayım, bu genç kız daha bugün nişanladığımız sevimli bir masumdur! Onu ürkütmemeli!» dedi.

Arkadaşının saldırgan ses tonuna hayret eden Baptistin ona baktı. Bayan Lö Norman'ın ıslıl ıslıl gözleri biniciye bakarken parlıyordu, Baptistin de ansızın Jan-Antuanet'in can düşmanı olabileceğini hissetti. Erkek yüzünü temizlerken, her iki genç kadına da alaylı bir bakış yöneltti. Baptistin kafasında binbir tahmin yürütüyordu. Binicinin hali tavrı onu şaşırtıyordu. Adam geniş omuzluydu, ne perukası, ne de üç köşeli şapkası vardı; hiç şüphesiz atını dört nala sürdüğü sırada yitirmişti bunları. Hafifçe badem biçiminde açılan, kadife gibi yumuşak kahverengi gözleri, açık havadaki yaşamla esmerleşen mat bir yüzü aydınlatıyordu. Son derece güzel, düzgün çizgilerinde, hiç bir şeyin reddedilmediği erkeğin güveni vardı. Baptistin kendisine mal sahibi bakışları yönelten o biniciye karşı sinirlenmeye başladı. En kısa zamanda oradan uzaklaşması gerektiğinin anı içgüdü-sünü hissetti. Böylece genç kız sert bir hareketle döndü.

«Geç oldu! Artık dönebilir miyiz, Kraliçe?»

«Evet, işte şöyle böyle, bata çıka yola koyuluruz iki atla, öbürü topallıyor! Arabacı onun koşumlarını çözüyor, meşalecinin cesedini de arabacı sırasına yerleştirdi...»

Baptistin ürperdi.

Arabaya doğru yönelmek için dönerken hızla yabancıyı selamladı. «Elveda Bayım, cesaretinizden ötürü size tekrar tekrar teşekkür ederiz!»

«Elveda, Bayım! Ama, bu ne biçim davranış böyle! Olacak şey mi hiç, Baptistin?» Jan-Antuanet ona bir terbiye

dersi verdiği için pek sevindi. «Geçirdiği heyecanları yatıştırması için kurtarıcımızı şatoya buyur etmemiz gerekir!»

Binici alçak sesle, narin bir çiçek tacına sarılmış B'nin işlendiği kan lekelerine bulanmış mendile bakarak, «Baptistin'miş, tahmin etmeliydim!» diye mırıldandı.

«Özür dilerim, Bayım, umarım ki teklifimizi kabul edersiniz» Jan-Antuanet'in yüzüne anlamlı bir gülümseme yayıldı.

«Çok, çok teşekkür ederim Hanımefendi, altın pırlıtlı gözleri ve sihirleyici bir gülümsemeyi, böylesine sevimli bir daveti reddedemezdim ama, beni arayan arkadaşlarımla seşini işitiyorum galiba. Geri dönmeme izin vermenizi rica ederim, efendim...»

Meçhul binici, onları arabalarına götürmek için, ellerini genç kadınlara doğru uzattı. Sonsuz bir zarafetle arabaya binmelerine yardım etti ve sesleri dinlemek amacıyla arkasına döndü. Gerçekten de, bütün orman seslenmeler, haykırımlar, at kişnemeleriyle çınılıyordu. Bunlar yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Binici, «Taaayo!» diye kısık sesiyle bağırdı, sonra kırıktan kurtulan birkaç kayın yaprağını büyük bir soğukkanlılıkla geveleyen İmparator'un sırtına çevik bir sıçrayışla atladı.

«Tayo!.. Tayo!...» diye cevaplar gibi göründü orman çeşitli yönlerden

Baştan ayağa karalar giyinmiş başka bir atlı sık ağaçlar arasından fırladı. Atını akıllara durgunluk verecek bir hızla sürüyordu, çılgınlar gibi bağırmaya koyuldu :

«Ey! Tanrım! Şükür ki sizi bulabildim! Hiç de akıllı bir davranış değil bu böyle...»

Atlı, «Hadi, hadi, dü Plesi, her zamanki gibi geciktiniz genel!» diye neşeyle bir parmağını hafifçe dudaklarının üzerinden geçirerek sözünü kesti.

Kara giysili binici atının hızını kesti, kendisine yaptırılan yürüyüşü kanıtlarcasına, burun deliklerinden köpükler saçarak şaha kalkan hayvanını durdurdu.

Bu sırasız geliş e bakmak için iki genç kadın merakla

arabanın kapısından sarktılar. Yeni gelen, üç köşeli şapkasını dalgın dalgın çıkararak onları selâmladı. Yolun ortasına serilen, hâlâ sıcaklığını koruyan yaban domuzunu görünce irkildi ve meçhul biniciye çıkışmalarını şiddetle sürdürdü:

«Atlı uşaklar sizi aramak için bütün ormanı tarıyorlar! Oysa siz, dört tane atı çatlatıp, kemiklerinizi kurma tehlikesini göze alıp, köpekleri geride bıraktıktan sonra Piyerfon'dan tam altı fersah uzaklaştınız...»

Baptistin hayal görüp görmediğini aklından geçirerek gözlerini faltaşı gibi açtı. Kara giysili atlının konuşması da oldukça ilginçti. Genç kız, ağabeylerinin saraydan döndükleri zaman, böyle herkesten başka türlü konuşmaya bazı büyük soylulardan söz ettiklerini belli belirsiz hatırlıyordu... Karşısındaki atlının yaptığı yanlışların sayısına bakılırsa, çok büyük bir kişi olmalıydı. Baptistin bu garip konuşma biçimine hiç şaşırمامışa benzeyen kurtarıcılarına baktı. Bilinmeyen atlı dü Plesi'in çıkışmalarını, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümsemeyle, sakın sakın dinliyordu.

«Bir gün başımıza büyük bir iş açılacak ve...»

«Ama, bu bayanlara rastlama mutluluğuna erdim.» Binicinin canı sıkılmışa benziyordu. «Ta şafak vaktinden beri biz izini sürerken, şu «münzevi» sık sık tekrarlanan saldırılarıyla onları rahatsız ediyordu! Avda sakın beni merak etmeyin, azizim, 'beni öldüren...' başka... şeydir... Aa! İşte öbürleri de göründüler.» Peşlerinde dilleri bir karış dışarda, yorgunluktan bitmiş, birkaç köpekle birlikte uçar-casına doludizgin gelen on kadar atlı görünmüştü.

Arabanın kapısı önünden geçirdiği atının boynu üzerinden eğilerek, «Elveda, hanımefendiler,» diye haykırdı. Baptistin tanımadığı bu erkeğin sıcak bakışının bir okşama gibi üzerinden kaydığını hissetti. Genç kız bunda bir çeşit vaat okudu.

«Sizi yeniden görme umuduyla, Bayım,» diye içini çekti Jan-Antuanet. Baptistin'in binicide uyandırdığı ilgiden canı sıkılan bir şuhlukla göz kapaklarını kırıştırdı.

«İnşallah.» Berikinin sesi de tok ve sertti.

O da güzel Bayan Lö Norman'ı süzdü, duygularını sezinlemişcesine gülümsedi, sonra da arkadaşlarına yetişmek için İmparator'u mahmuzladı.

Kara giysili adam da hemen atını peşinden sürdü. Yeni gelenlerin topluluğundan kakhahalar ve hayranlık dolu çığlıklar yükseldi.

«Hey, Tanrım! Öyle bir yaban domuzu ki!»

«Allahın cezası münzevi bir de saldırıyordu ki...»

«Ne öldürücü bir tehlike...»

«Vay canına, böylesine bir cesaret görülmemiştir!»

«Hayvanı almak için atlı uşakları gönderin!»

«Barsaklar köpeklere! Şu hınzır tembellere!»

«Ohoo! Müthiş bir vuruş...»

«Krallığın en iyi avcısı!»

«Yaban domuzunun kesik başı çok etki yaratacak!»

«Ne güzel bir koleksiyon!»

Kamçı şaklamaları, at kişnemeleri, araba sesleri, trampet gürültüleri, seslenmeler, atlı uşakların bağrıışmaları, arabacıların çığlıkları seyislerin ve yaya uşakların feryatları, ormanın içinde çın çın ötüyordu şimdi.

Orman ağaçlarının altını hayalî ışıklarla aydınlatarak, şurada burada meşaleler belirliyordu.

Yeniden kavuştukları arkadaşlarını, önünden İsviçreli muhafızların, ardından da hafif süvarilerin gittiği ve sekiz atın çektiği kocaman bir arabaya doğru sürükleyerek atlılar uzaklaşmışlardı bile.

Avcılar sevinç çığlıklarıyla attan indiler, bilinmeyen atlıya yol verdiler. O da hafif bir sıçrayışla arabanın basamağına atladı ve bir gölge gibi peşinden ayrılmayan adama bir emir fısıldamak için arkasına döndü.

Dü Plesi saygıyla eğilerek, «Dileklerinize yerine getirilecektir!» dedi kısaca.

«Ve... her şeyi öğrenin...»

«Pekâlâ... Hangisi konusunda?»

«Her ikisi konusunda...» Bir sokak çocuğu gibi gülümsedi. «Şimdi, hadi gidip Kompienye'de uyuyalım...»

3

JAN-ANTUANET yapmacık bir neşeyle Baptistin'in eline küçük küçük vurdu. «Hadi, güzelim, kendine gel biraz! Uzaklaşan şu kocaman arabaya bakmayı bırak da aramıza dönme tenezzülünde bulun, lütfen,» dedi.

Genç kız sıçradı. Gerçekten de bütün zaman bilincini yitirmişti. O hayran küçük kız gözlerinin önünde uzanan aralıksız atlı kalabalığını büyülenmişcesine seyrediyordu.

«N'oluyor, Kraliçe?. Baptistin şaşkınlık içindeydi.

Jan-Antuanet, soğuk bir tarzda, «Ne demek n'oluyor? Önce senin 'sevgili' Elisa'cığın daha iyi...» diye bildirdi.

Baptistin «koruyucusunu» hiç kimsenin karşı duramadığı o içtenlikle öpücüklerle boğarak, «Ah Elisa'cığım, sevgili dadıcığım benim, seni unutmuş olmam bağışlanır gibi değil,» diye haykırdı. «Ama, bütün bunlar benim için o kadar yeni ki! Sen, Kraliçe, Paris'te yaşıyorsun, evli barklı bir hanımsın!»

Jan-Antuanet, tatlı tatlı gülümsedi. «Ee! İyi ya işte, sen de pek yakında evleneceksin.»

Baptistin ağzı bir karış açık kalakaldı. Jeodard'ı tamamıyla unutmuştu.

Baptistin coştı. «Evet... evet, sahiden de, ne harikulâde bir gün!»

«Harikulâde mi? Ah! yüreksiz hain seni! Ya unuttuğun o zavallı meşaleci!» diye inledi Elisa.

«Hakkın var, bencil canavarın biriyim ben...» Baptistin vicdan azabı duyuyordu şimdi.

Jan-Antuanet arkadaşına baktı, hafifçe omuzlarını silketti, sonra da güzel başını arabanın kapısından eğdi: «Ee, ne haber, Ösèb, yola koyulabilir miyiz?»

«Ne diyeyim, bilmem ki...»

«Bu bir cevap değil, küstah. Baştaki atı çözdün, cesedi de yerden kaldırdın mı?»

«Brrr... evet, hanımefendi, eğer deyim yerindeyse, her şey düzeltildi.»

Jan-Antuanet hiddetlendi. «Öyleyse, hadi yola çıkalım!»

Öseb, «Beni bağışlayın, hanımefendi. Çok oyalandık! Yolumuzu aydınlatacak bir at uşağı olmaksızın pek fazla uzağa gidemeyiz! Az sonra ortalık cehennem gibi kararacak, bütün bu olup bitenlerden sonra da atlarımın sinirleri çok gerildi!» diye inledi zavallı, geçirdiği heyecanlardan henüz doğru dürüst toparlanamamıştı.

Bir nal sesi sızlanmalarını cevapladı. Meşaleler taşıyan dört hafif süvari arabayı çevrelemişti.

İçlerinden biri genç kadınları askerce selâmlayarak, hafif bir Gaskonyalı şivesiyle, «Gideceğiniz yere kadar size eşlik etme emrini aldık, efendim!» dedi.

«Teşekkür ederiz, asker! Hadi bakalım, şimdi artık yola koyulalım,» dedi Jan-Antuanet. Sırtını yastıklara yasladı ve araba hareket ederken, camı yukarı kaldıran ipek şeridi çekmeye başladı.

Hafif süvari arabanın içini aydınlatıyordu. İki güzel kadına büyük bir merakla bakıyordu. Baptistin'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

Ansızın, «Dur, Kraliçe, bir fikrim var!» diye fısıldayarak arkadaşının hareketini durdurdu.

Jan-Antuanet gülümsedi. «Bak hele, bir haşarılık yapacağın zaman okulda bana hep böyle derdin...»

İki genç kadın Elisa'nın kınayıcı bakışı altında kahkahalarla güldüler. Baptistin bir parmağını süvariye doğru yöneltti. Arabanın kapısına yaklaşmasını ve yan yana gitmesini işaret etti ona. Asker hemen hemen Baptistin'in yaşındaydı. Sol omuzunda altın bir yıldızın süslediği gümüş püsküllü bir apolet ışıldıyordu. Genç erkek derin bir neza-ketle başını açtı.

Atını arabanın kapısına yaklaştırdı. «Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim, efendim?»

Ansızın, alaycı alaycı kendisine bakan bu iki güzelliğin karşısında oldukça heyecanlanarak öksürdü.

Jan-Antuanet büyüleyici bir gülümsemeyle, «Oo! Hava

«çok serin! Şapkanızı giyin, bayım, bunu sizden bilhassa rica ediyoruz,» dedi.

«Teşekkür ederim, efendim!» Süvari gümüş şeritli üç köşeli şapkasını beyaz perukasının üstüne geçirdi.

«Ama, siz basit bir asker değilsiniz, bayım!» diye sürdürdü Baptistin. Tam bir bilinçsizliğin gerçek genç kızlara verdiği serbestliği vardı üzerinde.

«Evet, doğru, efendim, asker değilim! Üsteğmen rütbesindeyim.» Genç adam gururla zevkten kızardı.

Baptistin içtenlikle hayranlık dolu uzun bir bakış yöneltti ona.

«Ya! Üsteğmensiniz, demek ki! Ne güzel, bu kadar genç bir yaşta!»

«Dikkat et, Baptistin neredeyse attan düşecek!» diye fısıldadı Jan-Antuanet.

Baptistin bir kahkaha attı. Hafif süvari meşaleyi sakalsız ve kıpkırmızı kesilen yüzünden ihtiyatla uzaklaştırdı. Bu da genç kadınların güzelliğinin dört yana ışık saçtığı arabanın içini daha da aydınlattı.

«Peki, kaç yaşındasınız siz bakalım, Üsteğmen bey?» diye bu kez de Jan-Antuanet sordu.

«Oo! Hanımefendinin sandığı kadar genç değilim, yirmi dört yaşındayım, efendim.» Gözlerini Baptistin'e diken delikanlı büyük bir rahatlıkla yalan söylüyordu.

«Ya! Bakın gördünüz mü, ben yirmi yaşındayım,» diye cevapladı aynı utanmazlıkla yalan söyleyen genç kız.

Bu iki yeni yetmenin karşısında «gün görmüş» kadın durumundan güç alan Jan-Antuanet, «Her ne olursa olsun, evli barklı bir kadın olan ben, ömrümde bir teğmenle konuşmadığımı itiraf etmeliyim!» diye konuşmasını sürdürdü.

«Sahiden mi, efendim?»

«Sahiden, efendim.»

«Ben daha önce uzaktan birkaç teğmen görmüştüm. Yalnız, onlar sizin kadar alımlı değillerdi,» diye ekledi hemmen Baptistin.

Artık ne yapacağını iyiden iyiye şaşırان genç adam. «Sahi mi, efendim?» diye kekeledi.

«Aa! Sahi ya, bay... bay?»

«Ernodan dö Gastanyak... hizmetkârlınız, efendim...»

«Aa! Hiç şüphesiz Gaskonyalısınız, değil mi efendim?»

Jan-Antuanet hayran hayran konuştu.

Süvari gururlanmıştı. «Evet, efendim, su katılmamış. Gaskonyalıyım!»

Baptistin saf saf, «Emirleri kimden alıyorsun, Bay Dö. Gastanyak?» diye üsteledi. İri mavi gözlerini testekerlek açmıştı.

Genç üsteğmen kurumlandı. «Emirleri doğrudan doğruya Majestelerinden alan Bay dü Plesi'ye bağlı olan yüzbaşımдан alırım, efendim...»

Hafif süvari dilini ısırды. İyi bir Gaskonyalı olarak, çok çabuk konuşmuştu. İki kurnaz genç kadın her ne pahasına olursa olsun öğrenmek istedikleri bilgileri zavallı çocuktan elde etmenin hoşnutluğuyla bakıştılar. Jan-Antuanet atlas yastıklara iyice yaslandı. Utanan üsteğmen başını eğmişti. Baptistin delikanlının yüreğine bir parça su serpen tatlı bir teselli gülcüğü yöneltti.

Baptistin hoşnutlukla, camı yukarı kaldırmak için kordonu çekerek, «Galiba erkeklerle konuşmasını çok seviyorum!» dedi.

Jan-Antuanet biraz sinirli bir gülüşle, «Evet, farkına varır gibi olduk biz de!» dedi.

«Ah! Kraliçe, sen benim tek arkadaşımşın, ben de seni çok severim! Seni üzecek, kıracak herhangi bir şey mi yaptım?» Jan-Antuanet'in saldırgan davranışına üzölmüştü.

«Aman, kumrucuğum, bütün o konuşmalarla Bayan Lö. Norman'ın üşümesine sebep oldun!» Elisa olup bitenlerden asla hiç bir şey anlamıyordu.

Jan-Antuanet yaşlı dadiya kulak asmaksızın merakla arkadaşına bakıyordu.

«Beni hep şaşırtacaksın sen, Baptistin. Tepkinin ne olacağını insan hiç bir zaman bilemiyor. Ya uyanıkken düş görüyorsun ya da içgüdüle davranıyorsun... Ama, ben de seni severim... kendime göre... ve seni... sana karşı... savuna-
cağım...»

«Aa! Ne garip, tıpkı Jèodard gibi konuşuyorsun...»

Çakıllar gıcırdıyordu. Araba Mortefonten'in avlusuna giriyordu. Jan-Antuanet çabucak Baptistin'in bileğini yakaladı. «Her zaman senin dostun olacağım, Baptistin, buna ant içerim, aksine inanman için nedenler olsa bile...»

«İyi ama, benimle neden böyle konuşuyorsun, Kraliçe?» Baptistin şaşırdı. Arkadaşı sustu. Düşlerinin derinlerine gömülmüşe benziyordu.

Arabacı Öseb arabanın basamağını açmak için hemen yere atladı. Merasim merdiveninden haykırışlar yükseldi: «Hey! Buraya bakın! Bayan Baptistin! Bayan Elisa! Döndüğünüzü bir türlü göremediğimizden yüreğimiz ağzımıza geliyordu, aklımız başımızdan gitti.» Zangoçla karısı bir ağızdan bağıriyordu. «Üstelik de Bayan dö Vilnöv adında bir genç kızın şatoda mı oturduğunu, yoksa hâlâ yatılı okulda mı olduğunu sorarak bir adam buralarda dolanıp durdu.» Zangoç kendi kendine söylenircesine konuşuyordu... «İpten kazıktan kurtulmuşa benzeyen garip bir yaratıktı, Bayan Elisa... Büyük bir pelerin ve gözlerine kadar inen bir şapka ile suratını gizliyordu. Biz bundan hiç hoşlanmayız, çünkü dürüst olan insan yüzünü gösterir... Adeta dilimizi yutmuş gibi, ağzımızı açamadık, öyle değil mi, hatun?»

Görevini iyi bilen eşi, «Öyle ya, o şatoları soyan hırsızlardan ve en kötü cinsinden haydutlardan birine benziyordu...» diye destekledi.

«Vah, vah! Zavallı dostlarım! Çok teşekkür ederim! Ne heyecan, aman Tanrım! Biz de korkunç bir canavarla müthiş bir kaza geçirdik...» diye inledi Elisa. Binbir zorlukla arabadan çıkmaya uğraşıyordu.

Baptistin'le Jan-Antuanet kuşku dolu bir gözle bakıştılar.

Baptistin, Elisa'yla aynı yolu izlemeye zorlamak için arkadaşının elini yakalayarak, «Gözün aydın, Kraliçe!» diye fıslıladı. Hatırlıyor musun, o yaşlı çingene kadının bize vakıtle söylediği gibi ona rastladık demek ki. Ah! Sandığımızdan daha da yakışıklıymış! Üstelik bizi de kurtardı...»

«Evet ama, o sadece sana baktı, hınzır küçük ikiyüzlü,

gözleri senden başkasını görmüyordu, tıpkı şununkiler gibiydi gözleri,» Jan-Antuanet attan yere atlayıp bayanlarına keyfini beklerken, üç köşeli şapkası elinde, arabanın kapısında bekleyip duran Ernodan dö Gastanyak'ı işaret etti.

Jan-Antuanet o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Baptistin pek iyi işitemediğini sandı... Genç kız sarı buklelerini salladı ve genç üsteğmenin zarafetle uzattığı kola bir kuğu hafifliğiyle yaslandı.

«Teşekkür ederim, Bay dö Gastanyak,» dedi Baptistin.

Süvari hayali bir çukuru işaret ederek, «İzin verin de sizi kucağında taşıyayım, efendim, merdivenin önünde bir çamur birikintisi var...» dedi.

Baptistin «soylu» bir genç kız için yakışık alandan daha gevşekçe delikanlıya doğru yaslanarak, «Bak hele, tıpkı Jéodard gibi beni kollarında kaldırıyor! Erkeklerde bir hobi olmalı bu,» diye düşündü.

Baptistin, Fransız modasına uygun mavi üniformasının altında genç adamın yüreğinin şiddetle çarptığını hissediyordu. Kollarını kavayesinin boynuna doladı. Nedenini pek iyi anlamaksızın, garip bir heyecan hissediyordu. Genç üsteğmenden, enfiye kullanmaya başlayan binicinin erkeksi kokusu yayılıyordu. Genç kız başını güçlü omuza dayadı. Süvarinin dokunuşuyla ürperdiğini hissetti. Delikanlı korsenin altındaki incecik beli gerektiğinden daha fazla sıkma cüretini gösterdi. Baptistin cennetin bütün ermişlerini baştan çıkaracak bir saflıktaki mavi gözlerini ona doğru kaldırdı. Gök renkli gözlerinin erkekler üzerindeki heyecanlandırıcı etkisini belli belirsiz anlamaya başlıyor, mırıl mırıl eden küçük bir dişi kedi gibi pençelerini bileyip keskinleştiriyordu. Büsbütün dermanı kesilen Baptistin, gönül alacak biçimde yanağını Ernodan'ın dudaklarına doğru eğdi. Beriki de kanulardan yararlandı. Çabucak yüzünü indirdi, kendisine sunulan pembe bir ağzın köşesini öpüverdi.

Ernodan Baptistin'i bir uyur-gezer gibi çıktığı merdivenin son basamağına istemeye istemeye bırakırken, «Gelip sağlık haberlerinizi öğrenebilir miyim, efendim?» diye sordu.

«Aa, elbette, Bay dö Gastanyak, ne zaman isterseniz.

Mortefonten'e gelebilirsiniz. O kadar sevimlisiniz ki! Sizi görmek beni çok sevindirir...»

«İzninizle, her gün gelirim, efendim.»

«Tamam, her gün gelirsiniz, neyse! Bu pek fazla sürmeyecek, çünkü üç gün sonra evleniyorum da...»

«Yaa!» diye kekeledi ne diyeceğini iyice şaşırان delikanlı. «Evleniyorsunuz demek ki; küçük hanım... öhöö, şey...»

«Evet ama, düğünden sonra istediğiniz kadar Roşe şatosuna gelip beni görebilirsiniz, iki fersah ötede, Jéodard'ı da çok seveceksiniz. Jéodard nişanlımdır.»

«Ondan hiç kuşum yok, efendim,» Ernodan ansızın soğuklaşverdi.

«Akşam yemeğine kalsanıza. Adamlarınızla birlikte şatoda yatarsınız, Bay dö Gastanyak, geri dönmek için çok geç oldu...» Baptistin teklifindeki aşırı cüretin farkına varmadı bile.

Bunu bir vaat sanarak delikanlının gözleri parladı. Gururla cevaplamadan önce, kendini tutmak için bir hayli zorluk çekti.

«Büyük üzüntüme rağmen, gitmeliyiz. Bir hafif süvari için saat yoktur... Hizmetteyiz ve yol boyunca daha başka meşalelerimiz de var... Teşekkürlerimle, küçük hanım.»

«Aa! Çok yazık doğrusu, tam arkadaş oluyorduk...» diye içini çekti Baptistin.

«Ben... bana izin verdiğiniz gibi... kendim için... gene gelirim... Hizmetkârınızım, küçük hanım!..» Genç süvari Baptistin geçerken karşısındaki kraliçeymiş gibi, saygıyla eğildi.

Genç kız yatak odasına giden merdiveni çıkmak için bir şamdan yakalarken, «Gerçekten de çok sevimli! Ne garip bir telâffuzu var! Aslında Jéodard'la anlaşıp anlaşamayacağımı pek bilmem...» diye düşündü.

Baptistin pelerini kalın kuştüyü yorganın üstüne bıraktı. Aynaya doğru koştu ve büyük dikkatle kendini seyretti. Gözleri hiç bir zaman böylesine parlamamıştı, saçları deli deli uçuyor, güzelce dağılan bukleler halinde göğsü-

ne dökülüyordu. Baptistin aynadaki hayaline gülümsedi. Âşık bir iç çekmeyle kendi ağzını öptü, genç süvariye aklına getirince hafifçe kızardı ve ertesi gün 'kur yapmak için' geldiğinde Jéodard'a ondan söz etmemenin daha uygun olacağına karar verdi. Baptistin yatağına hızla bir bakış yöneltti ve üç gün sonra bir erkeğin yorgam altında yatacağının heyecan verici fikri yeniden aklını karıştırdı.

Baptistin hoşnutlukla, «Jéodard... evet... sizi seviyorum, Jéodard... Jéodard... Ernodan... Ernodan...» diye tekrarladı.

«Hâlâ gücünüz kaldı mı, Sayın üsteğmen?» diye seslendi Jan-Antuanet avluda alaycı bir sesle.

«Emrinizdeyim, efendim...»

Baptistin pencereye yaklaşırken, «İyi ama, ne yapıyor bu kadın böyle?» diye hayret etti. Arkadaşı bir şamdan yaktığı arabanın içinde kalmıştı. Mumun titrek ışığında Baptistin onun bir kaz tüyünü bir yazı takımının üzerine bıraktığını fark etti. Genç kadın mürekkebinin kurutmak için kâğıdın üstüne rıh serpti; sonra bunu dörde katladı, balmumunu aleve yaklaştırdı ve pusulayı mühürledi. Son derece meraklanan Baptistin usulca yüksek pencereyi araladı.

Jan-Antuanet hiç kimsenin kendisine bakmadığına güvenlik getirmek için kuşkuyla çevresine baktıktan sonra, «Alın, bayım, bunu lütfen ormanda bizi kurtaran asilzadeye elden verin...» diye fısıldadı.

«Asilzade... öhöö... şey yani... Bay dü Plesi demek istiyorsunuz, her halde, değil mi efendim...» diye kekeledi genç üsteğmen.

«Hayır... öbüründen söz ediyorum... kısık sesli asilzadeden... iyice anladınız mı?...»

«Evet... evet... efendim, hemen bu akşam... emirleriniz yerine getirilecek...» dedi delikanlı büyük bir korkuyla.

«Peki ama, eğer ona mektup yazmak istiyorsa, neden benden gizleniyor?» Baptistin iyice şaşırılmıştı. Jan-Antuanet şatonun içinde gözden kayboldu, Ernodan dö Gastanyak başını kaldırdı, Baptistin'i fark etti. Orada bulunuşunu ele vermemesi için genç kız alayla bir parmağını dudaklarının üs-

tüne götürdü. Ama, beriki yanıldı ve sevgi dolu bir işaret sandı bunu. Yeniden alevlenen delikanlı elini ağzına götürdü ve genç kıza doğru çılgın bir öpücük gönderdi. O da gülerek hemen bunu cevapladı. Bu küçük oyunu gelip bozan kalın bir ses olmasa sabaha kadar sürebilirdi.

Genç subayından çok daha yaşlı şişman bir süvari, «Özür dilerim, küçük hanım! Siz de, üsteğmenim, sakın gücenmeyin ama, dibimiz dondu burada...» diye homurdandı. Baptistin bir kakhaha atmaktan kendini alamadı. Ernodañ dö Gastanyak askeri tarafmdan genç kızın karşısında küçük düşürölmekten öfkelenerek şiddetle döndü :

«Sussana sen, La Fortün! Sana terbiyeyi öğretirim ben, bir iyice de kaşağılayarak ısıtırum seni şimdi...»

Baptistin sevgilisine son bir işaret yöneltti. Ernodañ dö Gastanyak atın sırtına atladı. Üç köşeli şapkasını salladı ve hiddetle hayvanını mahmuzladı.

«Hadi, bakalım, sizler... Kompiënye'ye...»

Dört nala uçan atların nal sesleri son emrini alıp götürdü.

«Çoktan beri mi penceredesin?»

Baptistin telâşla döndü. Jan-Antuanet merakla ona bakıyordu. Genç kız gerçeğı söylemek ve bilinmeyen adama hangi sır dolu haberi gönderebildiğini arkadaşına sormak için ağzını açtı. Ansızın, Jan-Antuanet'in yüzündeki bir şey ona fikrini değıştirtti :

«Hayır, kraliçe, hafif süvarilerin gidişine bakmak için henüz geldim buraya.»

Jan-Antuanet yüreğı ferahlayarak gülümsedi.

«Zavallı üsteğmen, çocuğun gönlünü parçaladın, hain!»

İki genç kadın kakhahalarla güldüler. Elisa'nın hazırlamak için çırpındığı akşam yemeğı için merdiveni birlikte indiler. Onları gören de dünyanın en canciğer arkadaşları sanırdı. Arıların bal almaktan başka bir şey düşünmediğı değışik türden iki çiçek gibi, güzel, pembe ve körpeydiler.

Jan-Antuanet görünüşte şefkatli bir atılışla arkadaşının

beline sarıldı. Neden olduğunu bilmeden, Baptistin ansızın büyük bir üzümlük hissetti.

Ertesi gece, düşünde düğün gecesini gördü.

4

JÉODARD, sesi tutkudan titreyerek, «Tatlım... sevgi-lim... sizin için yanıp tutuşuyorum... senin için...» diye mırıldanıyordu.

Baptistin, fethedilmiş, âşık, gönül rızasıyle, kocasının okşamaıyla ürpererek kendini veriyordu. Zevkten usul usul inliyordu. Jéodard öpmek için üzerine eğildi ama, yüzü değişti ve ansızın bilinmeyen avcınıninkine benzedi. O da genç kadını kollarının arasına aldı. Kulağına tatlı sözcükler mırıldandı. Baptistin onun garip kısıp sesini tanıdı. Binici bir çizme vuruşuyla bir kapıyı itti. Bembeyaz bir yatak loş bir girintinin içinde serinliğini gözlere seriyordu. Baptistin kızaran yüzünü erkeğin omzuna gizledi. Uykusunda döndü. En sonunda heyecanlandırıcı o büyük sırrı öğrenecekti. Yastıkların dantelleri üzerine uzanmış, erkeği göğsüne doğru çekti ama, beriki ansızın bir bulutun içinde kaybolup gitti. Genç kadın şimdi Ernodan dö Gastanyak'ın gözleri ve ağzı altında tatlı tatlı sesler çıkarıyordu. Dudakları birbirine dokunuyordu. Baptistin hem utanarak; hem de memnun, gevşeyen bütün bedeninden yükselen gizli bir zevke doğru uzanmış, kendini bırakıyordu.

Dörtnala gelen bir atın nal sesleri ansızın uzaklardan işitildi. Yüz çizgileri bir pelerinin altına gizlenen ama, yeşil gözler tehlikeli bir ışıltıyla parlayan dördüncü bir erkek, onu birdenbire o kucaklaşmadan kopardı ve eyerinin üstüne fırlattı.

Atın dörtnala gidişi ve gözyaşlarıyla sarsılan Baptistin' in ağzından bir dehşet uluması fırladı.

Adam gülüyor... gülüyordu. Baptistin çılgınlar gibi uyan- dı. Kulaklarını tıkadı hâlâ o acı gülüşün çınladığını işitti- ğini sanarak.

Yepyeni bir gün başlıyordu.

Baptistin aşağı inince, «Jan-Antuanet nerede?» diye sordu.

«Aman canım, Bayan L  Norman şafak sökerken gitti, kumrucuğum!»

Baptistin içini çekti. Demek ki arkadaşı kendisine veda etmeden gitmişti.

«İşte  yle, annesi Bayan Puason'u ziyaret etmesi gerektiğini söyledi,» diye sürdürdü sözlerini Elisa. «İki gün sonra, senin düğününe geleceğini ama, asla seni uyandırmamamız gerektiğini de ekledi, kumrucuğum... Hakkı vardı... Bu sabah berbat bir yüzün var, minik kuşum benim. İyi uyuyamadın mı yoksa?»

«Yoo! Hiç bir şeyim yok, Elisa'cığım, bir kâbus... gördüm de.» Baptistin o d ş  nasıl nitelendireceğini pek bilemiyordu.

«Ah, benim kumrucuğum! Seni evlenme kaygılandırıyor, bu pek doğaldır, bütün genç kızlar böyledir. Bak, zavallı anneciğin de senin gibiydi, düğününden iki gün önce.»

«Peki, ya babam, ona kur yapar mıydı, Elisa?»

«   ... evet, evet.»

«Bundan pek emin değilmiş gibi bir halin var?»

«Biliyor musun, yaşlanıyorum da, şimdi artık kontu pek iyi hatırlayamıyorum, öleli o kadar çok zaman oldu ki...» diye bir şeyler geveledi. Elisa'nın bu konuşmayı ustalıkla savuşturma isteği açıkça belli oluyordu.

Baptistin dadısına insanın ruhuna kadar işleyen o mavi bakışlarından birini yöneltti.

« ok garip, Elisa, babamı pek sevmiyor olmalıydın. Ondan her söz edişimizde öyle bir surat takınıyorsun ki...»

Elisa çabucak konuyu değiştirerek, «Aman canım, nedir bu kafana soktuğun garip düşünceler! Sen asıl beni dinle,» diye homurdandı. «Rahip efendi bu sabah Blezua'yla birlikte geldi. şahane bir düğün ayini hazırlıyorlar. Eh, elbette ya, bir Bayan d  Vilnöv-Karamey'sin sen, canım, aşağı te ya, bir Bayan d  Vilnöv-Karamey'sin sen, canım, aşağı kurtarır mı! Ah, ah! Ne aptal bir kocakarı oldum ben, az kalsın en önemlisini unutuyordum: Bay d  Roşe daha şafak sökerken bir pusula ve armağanlarla birlikte alelacele bir

uşak göndermiş. Hepsi salonda... ama, oraya sakın böyle gitme, kendini üşütürsün...»

Gecelikle büyük giriş sahanlığında neşeyle koşmaya başlayan Baptistin, «Hayır... hayır... artık ilkbahar geldi... ilkbahar geldi!» dedi.

«Gerektiği gibi 'kur yapmak' için nişanlın öğleden sonra gelecek, ama, dediklerine bakılırsa, yaban domuzuyla başınıza gelen kaza nedeniyle zavallı adamın aklı başından gitmiş. Sizleri bizzat geri getirmediği için öyle kendi kendini yiyormuş ki!»

Baptistin onu dinlemiyordu artık.

Genç kız çığlıklarıyla kutuları ve mücevher mahfazalarını açarken haykırıyordu: «Ooo! Hayatımda hiç, hayır, hiç bu kadar güzel bir şey görmedim!»

Üç tane gerdanlık alev alev ışık saçıyordu. Baptistin yakut, zümrüt ya da elmas gerdanlık arasında tereddüt etti. En sonunda, üçüncüsüne karar verdi.

Bir aynada kendini seyrederek, «Gerçek bir hanımefendiye benzedim!» diye mırıldandı.

Elisa usulca azarladı: «Hey! Bay Jéodard'ın sana yazdıklarını okumuyor musun, kuzum!» Bir sehpanın üzerine, iyice göze görünecek biçimde yerleştirilen bir pusulayı Baptistin'e uzattı.

Baptistin her şeyden önce mücevherlerin üzerine saldırdığı için biraz vicdan azabı duyarak alelacele balmumu mühürü kopardı.

«Ah! Elisa, bana bir şiir yazmış!»

«Nişanlı olunca doğaldır bu.»

«Ya sonra, evlendiğimiz zaman da bana gene şiir gönderecek mi?»

«Öhöö... evet... elbette canım, yani biraz daha seyrek belki.»

«Ya! Peki ama, neden?» diye sordu Baptistin dudak büzerek.

«Aman canım, o zaman seni her gün görecektim, böyle mektuplaşmaya gerek kalmaz ki...»

«Çok yazık... Hayır, sabahleyin uyanınca bulacağım bir

dörtlüğü her gece yazmaya devam etmesini isterim...»

Elisa gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

«Pekâlâ, kumrucuğum... bunu ona söylersin, ne diyeceğini görürüz!»

«Ne diyecek, son derece memnun olur.»

«Bundan hiç kuşum yok. Şimdilik sen bay Jéodard'ın gönderdiği o pek güzel şeyi oku bakayım bana... her halde... çok rabıtalı bir şeydir...» Elisa kâhya kadın rolünü pek ciddîye alıyordu.

Baptistin bir gün önce küçük oturma odasında geçeneri bilse, Elisa'nın neler diyeceğini düşünerek usul usul kıkırdadı.

«Evet, evet, Elisa, 'çok rabıtalı' ve o kadar da güzel ki, Ah! Bu sabah çok mutluyum! Bak dinle :

Gönlümü çaldı nişanlım,

Eşsizdir parlaklığı.

Mutluluğum içindir güzelliği

ve utandırır güneşin parlaklığını...»

«Berbat... berbat...»

Baptistin'le Elisa alaycı bir tonla konuşmasını sürdüren bu erkek sesiyle yerlerinden sıçradılar :

«Özür dilerim, küçük hanım ama, bu dörtlük tam anlamıyla korkunç...»

Baştan ayağa karalar giymiş uzun boylu bir erkek salona dalmış ve kapının pervazına dirseğini dayayarak iki kadının konuşmasını sakın sakın dinlemişti. Baptistin yüzünü buruşturarak, «Ama, ben sizi tamdım... siz şeysiniz... öhöö... ah! Nasıl bu kadar erkenden mi?.. Yani şey... dün ormandaydınız siz,» dedi.

Uzun boylu erkek tepeden bakarak kurumla selâmladı :

«Gerçekten de, Rişliyo Dükü, Fransa Mareşali, Büyük Kardinalin öz yeğeni ve hizmetkârınız Lui-Armand de Vin-yero dü Plesi, küçük hanım...»

«Aman Tanrım! Koş çabucak giyin, kumrucuğum!» Elisa âdeta boğulurcasına haykırmıştı. Oysa Baptistin gecelik

giysileriyle yakalandığına hiç de sıkılmadan reverans yaptı ve o zamana kadar öylesine yalnız yaşayan bir genç kızda şaşılacak bir fikir kıvraklığıyla konuşmaya başladı :

«Bizi bağışlayın, Sayın Dük, sokak kapısının çingırağını işitmedik...»

Rişliyö Dükü saygıyla eğildi. Bu çekişme başlangıcını bir bilirkіşi olarak beğenmişe benziyordu.

«Kapı aralıktı, ben de içeri giriverdim, sevimli sesiniz, o şiir konusunda fikrimi açıklayarak sizi gücendirme bahtsızlığına uğradığım buraya sürükledi beni...»

«Gerçekten de öyle oldu, Sayın Dük, çünkü ben o şiiri mükemmel buluyorum...» Baptistin kesinlikle çatışmaya hazırды.

Dük içini çekti tıpkı dört yaşında bir çocuğun karşısında yapacağı gibi. Genç kıza yaklaştı, eğildi ve usulca Jéodard'ın pusulasını aldı.

«İzin verir misiniz, küçükhanım... bir bakalım hele... 1, 2, 3, 4, hece sayısı düzgün değil... hımm... bir de şunu dinleyin... ben olsam size şunu yollardım :

Bir güneştir benim Dilberim...

Kı parlaklığı eşsizdir.

Bu çarpan bir güzelliiktir

Vay saldırdığı gönlün haline derim...»

Baptistin dudak büktü.

«Ee, nasıl, küçük hanım, ne dersiniz buna?...»

Her ne pahasına olursa olsun Dükü kudurtmaya karar veren Baptistin, «Evet, itiraf edeyim ki pek fena değil ama...» diyerek gülümsedi. «Ben şiirin yersiz sözcüklerden arınmış olmasını tercih ederdim...»

Rişliyö Dükü, «Yersiz sözcükler mi!» diye haykırdı. «Ah! küçük hanım, siz beni ta ruhumdan öldürdünüz! İşte soylu bir kişi asıl yersiz sözcüklerden anlaşılır ya. Her şey o yersiz sözcüklerin yaradılışındadır, küçük hanım. Yersiz sözcükler dilimizin güzelliğidir...»

«Bundan asla şüphem yok, Sayın Dük, ama daha sa-

bahin ilk saatlarında sadece bu tutku uyandırıcı konudan söz etmek için mi geldiğinizi sormama izin verir misiniz?»

Dük saygıyla eğildi. Ok tam hedefini bulmuştu. Olur şey değil doğrusu şu küçük pek ele avuca sığmaza benziyordu.

«Hayır, küçük hanım; sizin sevimli arkadaşlığınızda sohbet etmekten her ne kadar zevk duyuyorsam da, sizi götürmek için tam sekiz fersahlık yol aştım, çünkü pek haklı bir sabırsızlıkla sizi **bekliyorlar.**»

Bu can sıkıcı adamın niyetlerini ansızın anlayarak uyanıveren Elisa, «Aa! Yoo hayır, Sayın Dük, olmaz öyle şey! Benim kumrucuğumu nereye götürmek istiyorsunuz, baka-yım?» diye haykırdı.

«Bir zahmet, hanımı giydiriverin, kadıncığım!» Basit bir kul gibi onun uğruna cayı cayı yanan Kişinin bulunduğu Kompienye'ye benimle birlikte gelmesi için sonsuz bir iyilik ve güler yüzlü bir zarafet göstermesini Bayan dö Vil-növ-Karamey'den rica etmek zorundayım...»

Baptistin küçük bir reverans yaptı.

«Bütün o yolu boşuna teptiğiniz için gerçekten çok üz-günüm, Sayın Dük.»

Dük irkildi :

«Ne dediniz, küçük hanım?»

Baptistin gülümsedi ve zarif bir halle sözlerini tekrar-ladı :

«Sizinle gitmekten hoşlanırdım, gerçekten beni eğlendi-rirdi bu ama, bugün öğleden sonra serbest değilim. Nişan-lım ziyaretime gelecek.»

Lui-Arman de Vinyero dü Plesi, Rişliyö Dükü ve Büyük Kardinalin öz yeğeni, son derece üzgün bir halle kaşlarını kaldırdı :

«Bana öyle geliyor ki, küçük hanım, pek iyi anlayama-dınız, söz konusu olan Majestelerinin bir emridir.» Baptis-tin'i bir pencerenin yanına çekti. «Bakın, küçük hanım, şu yollu araba sizi geri götürmek içindir, şu on hafif süvari de, Majesteleri en kısa zamanda yanma gitmekteki sevinciniz-den ve sadık teba itaatinizden bir an bile kuşku etmeme-

sine rağmen, size eşlik etmek ve sizi korumak için burada bulunuyorlar.»

«Ama, asıl anlamayan sizsiniz. Bir an önce gidip kralı görme isteğiyle ölüyorum, bu beni sevinçten deliye döndürdü ama, bugün gerçekten de serbest değilim. Bakın, düğünümün arifesi olmasına ve benim de elbette çok işim bulunmasına rağmen, belki yarın gidebilirim. Hayır, emin olun ki bu ziyareti öbür haftaya bırakmak daha yerinde olur.» Bir yandan da, birliğe komuta eden ve adamlarıyla birlikte arabanın yanında hâlâ sabırla bekleyen üsteğmen Ernodan dö Gastanyak'a camın ardından küçük el işareti yapmaktan geri kalmadı. Sadece La Fortün adındaki asker çene kemiklerini yerinden çıkarırcasına esniyordu; dün gecedan beri pek fazla ısınmışa benzemiyordu. Rişliyö Dükü gözlerini kırptı ve Baptistin'in cevabını işitince şömineye tutunmak zorunda kaldı.

«Tüh Allah kahretsin; Bayan dö Vilnöv, bir Rişliyö şu sarayda yaşadığı aşağı yukarı kırk yıldan beri hiç böyle garip bir şey işitemiştir.»

«Bunun bu kadar gülünç olan nesi var anlamıyorum, gerçekten de.» Baptistin de karşısındaki kadar yüksekte atıyordu. Dük yelek cebinden saatını çıkardı ve soğuk bir sesle devam etti :

«Doğduğumda sevimli bir peri beşiğime hayal gücünü yerleştirmediğinden, Majestelerinin karşısına tek başıma nasıl çıkacağımı ve yüce şahsına sizin belki gelecek haftaya serbest olabileceğinizi ne yüzle bildireceğimi pek gözümün önüne getiremiyorum, ayıp değil ya, küçük hanım. Üstelik de sabır denen şeyi hiç bilmediğimden, işte size söylüyorum, küçük hanım, şimdi saat dokuz buçuk, tam saat onda hazır olmazsanız, sizi tutuklamak zorunda kalacağım ve eğer gerekirse, sırtınızdaki gecelik ve boynunuzdaki gerdanlıkla götürmelerini şu adamlara emredeceğime emin olabilirsiniz.»

Baptistin dikkatle Rişliyö'ye baktı. Adamın zerre kadar sakası yoktu. Tehdidini uygulamaktan büyük bir zevk alacaktı.

«Merhamet! İsa! Meryem! Çocuğumu kaçırıyor,» diye

avaz avaz bağırmaya başladı Elisa.

«Sakin olun, kadıncağızım, genç hanımınız en kısa zamanda geri dönecek, çok hoş bir şeyden... başka da bir tehlikeye maruz kalmayacak.»

«Vah, başıma gelenler! Ben şimdi Bay Jéodard'a ne diyeceğim...» diye inlemeyi sürdürdü yaşlı dadı.

«Bak dinle, Elisa'cığım, bazı alışverişler için Kompiègne'ye gitmeye karar verdiğimi... öhöö... söylersin ona... Hadi, sevgili dadıcığım, gel de korsemi bağla, böyle surat da asma, e mi... En kısa zamanda geri döneceğim...» Baptistin giyinmeye çıkmak için giriş sahanlığına doğru yöneldi.

«Bu çabuk kararınızdan ötürü sizi kutlamama izin verin, Bayan dö Vilnöv.» Dük umursamaz bir halle oturuyordu.

Baptistin kapının eşiğinde döndü, alayla «Siz de aynı biçimde kutlamama izin verin, Sayın Dük...» dedi.

«Nedenini öğrenebilir miyim, küçük hanım?» Dük yorgunlukla bacak bacak üstüne attı.

«Çünkü birdenbire o yersiz sözcüklerinizi bırakıverdiniz, Sayın Dük!» Baptistin ve peşinden gelen Elisa'yla birlikte gözden kayboldu.

«... Ne Allah'ın cezası yumurcak!» diye homurdandı Rişliyo can evinden vurularak.

Dörtnala koşan dört atın çektiği araba yolu üzerinde kalın bir toz bulutu kaldırıyordu. Baptistin tarlaların, ormanların ve köylerin kendisine hemen hemen doğaüstü görünen bir hızla geçişini hayranlıkla seyrediyordu. Her iki fersahta, arabayla muhafızları kraliyet menzillerinde duruyordu.

«Hey! Çabuk olalım! Kralın hizmeti,» diye bağırıyordu Ernoda dö Gastanyak gururla.

Baptistin arabadan inip, bacaklarının uyuşukluğunu gidereceğini ummuştu. Böyle bir şey söz konusu bile değildi. İyi yetişmiş, eli alışkın seyisler yorgun hayvanları canlı, diri atlarla birkaç dakika içinde değiştirmek için hemen koşuyorlardı. Bu molalardan birinde, Baptistin büyük bir şuhlukla arabanın camını indirdi. «Günaydın, Bay dö Gastanyak.»

«Saygılarımı sunarım, küçük hanım!» Hafif süvari hemen üç köşeli şapkasını çıkardı.

«Bu gece pek fazla uyku uyuyamamışsınızdır, üsteğmenim.»

«Gerçekten de, küçük hanım, ama bugün sizi gene görme mutluluğuna kavuştuğuma göre, bunun hiç önemi yok! Bu sabah vakti bana günlük güneşlik göründü!»

Memnun olmak için üstü gibi aynı nedenlere sahip bulunmayan La Fortün, «Böyle düşünen bir o var!» diye homurdandı.

Rişliyö Dük'ü sert bir hareketle camı yukarı çekerek, «Bu kadarı yeter, hadi görevinizin başına, üsteğmen.» diye konuşmayı sertçe kesti.

«Bay dö Gastanyak'ı azarlamayın ama, Sayın Dük, o bir dosttur!» diy itiraz etti Baptistin.

Rişliyö Dükü, Armand dö Vinyero dü Plesi cevaplama tenezzülünde bile bulunmadı. Baptistin ona bir göz attı ve şiddetli bir gülme isteğini zorla tuttu. Dük giderek daha uykulu görünüyordu. Başını yastıklara dayıyor, esniyor, kayan perukasını düzeltiyor, bacaklarını uzatıyordu. En sonunda lake kakmalı bir çekmeceyi aldı, içinden gümüş üstüne altın yaldızlı iki kupayla küçük bir sürahi çıkardı.

«Tüh Allah kahretsin, ne yorgunluk! Bir parmak likör ister misiniz, küçük hanım?»

Baptistin ömründe içki içmediğini açıklamaya ve bunun ne olduğunu sormaya cesaret edemedi. Sert mizaçlı Dükle iyi geçinmeye karar verdi.

«Ah! Seve seve, Sayın Dük!» dedi, obur dişi kedi gibi dilini kupasının içine daldırdı. «Hımmm! Bu... bu likör gerçekten de şimdiye kadar içtiklerimin en güzeli!» İçinden, bunun şurubumsu ve oldukça mide bulandırıcı bir tadı bulunduğunu düşünüyordu.

Dük birdenbire pek sevinerek ona baktı. «Değil mi, küçük hanım? Bu likör bir ölüyü bile diriltirdi. Şu Allah'ın lâneti küstah İngiliz korsanlar gemilerimize yol verirlerse, benim bir kuzenim yolluyor bunu sömürgelerden.»

«Sahi mi?» Aslında şu içkiye de, İngilizlere de metelik vermiyordu.

«Şerefim üzerine söylüyorum! Neyse, dö Vilnöv, dost olalım rica ederim düşünün ki, bir sabah uykumu tehlikeye atarak sizi almaya ben geldim. Birbirimize çok yardım edebildik ikimiz de, evlâdım, beni anlıyor musunuz!» Baptistin'in sırtındaki kenarı kürkle süslü kadife pelerini usul usul okşadı. Genç kız ürperdi ve dükün teklifini doğrudan doğruya cevaplamaksızın içgüdüsel bir davranışla arabanın kapısına doğru uzaklaştı.

«Şurası Kompiënye değil mi, efendim? Manevra yapan askerleri görüyorum.»

Dük elini genç kızın dizine daha kuvvetle dayayarak, «Gerçekten de, küçük hanım,» dedi. Baptistin sıkıntıyla yelpazelendi. «Bu araba da o kadar dar ki. Size pek yer kalmamış gibi geliyor bana, Sayın Dük!» deyiverdi. «Ne garip,» diye düşünüyordu merakla. «Böyle bir davranış Jéodard'dan ya da Ernodan'dan gelse pek hoşlanırdım. Neden bu yapınca hoşlanmıyorum acaba?...» Dük ömründe hiç bir zaman bu şekilde reddedilmemişti. Bir kaygı ve hayranlık karışımıyla Baptistin'e bakarak, hiddetten sararan yüzüyle köşesine çekildi.

'Bu küçük yumurcaktan çekinmeliyiz, eğer Kral gerçekten buna vurulursa, artık elinde bir oyuncak olur. Resmî metres benim adamlarımdan biri olmalı. Şu küstah kız neden bana teşekkür etmedi? Dizlerime kapanmalıydı... hımmm... kollarıma atılmalıydı, neden olmasın, yani? Kralın yemeğinin tadına bakmam pek yerinde olurdu!'

«Kralın hassa alayı mı bu?» diye sordu Baptistin. Askerî birliklere keyifle bakıyor, Dükün kafasından geçen düşüncelerden asla kuşkulanmıyordu.

«Evet, Kraliyet Poligonu orası, veliaht hazretlerini eğit-

Baptistin, «Ama, ben bakmak istiyordum, Sayın Dük,» arabanın camlarını kapatan küçük pancurları indirmek için bir kordonu çekti.

Baptistin, «Ama, ben bakmak istiyordum, Sayın Dük,» diye hiddetle itiraz etti.

«Kesin emir aldım sizi hiç kimse görmemeli, küçük hanım. Bütün yol boyunca pancurlar kapalı ve konuşmadan gelmeliydik. Ama, siz öyle geveze bir küçüksünüz ki...»

Baptistin yol arkadaşına hiç cana yakın olmayan bir bakış yöneltti. Adamı çirkin, kötü yürekli, haksız, sahte buldu ve surat asarak iyice yastıklara gömüldü.

Kaldırım taşları üzerinde gidiyorlardı. Araba durdu. Kapı hemen açıldı. Ernodan dö Gastanyak atılıp basamağı çekti ve Baptistin'e elini uzattı. Dükün kendini beğenmiş ve donuk suratlı yerine sevimli ve dost yüzü görmekten memnun, ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleriyle ona candan bir bakış yöneltti.

Genç üsteğmen, öbür kapıdan inen Rişliyö'nün bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak, «Sadece sizi düşündüm, bir daha sizi ne zaman görebileceğim?..» diye fısıldadı.

«Az sonra beni geri getirmek için yalnız olmaya gayret edin...» diye fısıldadı Baptistin gülümseyerek.

Ernodan anladığını belirtmek için genç kızın bileğini kuvvetle sıktı. Baptistin çevresine bir göz attı. Hemen hemen ıssız bir iç avluda bulunuyorlardı. Hafif süvariler birliğinden başka, sırma şeritli mavi giysiler içindeki birkaç hizmetkâr sessizce, arabayı ve içindekileri «görmeksizin» geçiyorlardı. Baptistin kaşlarını çatı. Gizliliği bir tutsağınkini andırabilecek bu gelişi aklına bile getirmemişti. Genç kız burnunu havaya kaldırdı. Şatonun uzun bacaları tepesinde yükseliyor ve bulutlarla oynuyormuşa benziyordu. Baptistin ansızın korkunç bir baş dönmesi hissetti.

5

BAPTİSTİN sabırsızlıkla ayaklarını kımıldattı. 'Aşka takdim' nakışı işlenmiş olan yaldızlı saat iki buçuğu çalışıyordu.

Genç kız üzeri minicik mavi çiçeklerle işlenmiş sarı zeminli bir ipekliyle döşenmiş sekiz köşeli güzel bir salonda

tek başına bekliyordu. Kapıyı saygısızca iki defa kilitleyerek Rişliö Dükü'nün kendisini oraya kapattığından beri çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu ona.

Kızıl damarlı İtalyan somakisinden şöminede canlı bir ateş yanıyordu. Baptistin pelerinini çıkardı, üzerinde oturduğu Şam ipeklisiyle kaplı büyük kanepeden sinirli bir hareketle kalktı. O sabah büyük bir neşeyle sırtına geçirdiği küçük av ceketi şimdi tatsız şekilde sıkmaya başlıyordu. Baptistin bir aynada kendini inceledi, suratını kıpkırmızı, korkunç ve saç baş dağınık buluyordu. Dudak büzdü ve omuzlarını silkti. Sonra da oyalanmak için, duvarlara asılan yemyeşil manzara resimlerini seyretti. Bunlardan koyunları gözetirken şakalaşan kızlı oğlanlı çobanların pek güzel bir etki yarattığı kır sahneleri görünüyordu.

Baptistin âdeta çene kemiklerini yerinden oynatırcasına esnedi. Güzel burnunu kırıştırarak havayı kokladı, bol ve çeşitli yemeğin tutsağın keyfini beklermişcesine durduğu sekoya ağacından yuvarlak masaya tıpkı obur bir kedi gibi yaklaştı. Baptistin çok acıkmıştı. Midesi kasıldı ama, bu konukseverlikten uzak yerde herhangi bir şeye elini sürmekten kendini tutarak, kahramanca geri döndü. Kendisine karşı uygulanan esrarlı metotlardan fena halde sinirleniyordu.

Genç kız, «Bu saray masal ustası Bay Perrault'un öykülerindekiler kadar ıssız ama, onlar kadar sevimli değil!» diye mırıldandı. Karşıdaki çatının kayağantaşlarından başka bir şey görmeye çalışmak amacıyla bir ocak iskemlesinin üstüne tırmandı.

«Buyrun, Kont Hazretleri.»

Baptistin ürperdi ve alelacele indi. Sanki en sonunda ona bir cevap vermek istermişcesine birdenbire yandaki odadan bir kapı açılmıştı.

Genç kızın binlercesinin içinden rahatlıkla tanıyabileceği o aynı kısık ses, «Girin ve hemen oturun, haritalar çalışma masamın üstünde,» diye tekrarladı.

Kapı tekrar kapandı. Baptistin açıkça unuttukları varlığını hemen hatırlatması mı, yoksa gelenlerin konuşmasını dinlemesi mi gerektiğini bilemeden bir saniye hiç kıpırda-

madan durdu. İkinci çözüme karar verdi.

Baptistin ayaklarının ucuna basarak salonu geçti. Yerde sürünmesine engel olmak için eteğini yukarı kaldırdı. Gü-rültüler duvara gömülü küçük bir kitaplığın ardından gelirmişe benziyordu. Meraklı güzel kız bir şeyler görmeye çalışarak yaldızlı köpek balığı derisiyle ciltlenmiş birkaç kitabı bin bir özenle 'geriye itti. Kitaplık büyük bir ustalıklarla küçük bir kapıyı gizliyordu. Baptistin hoşnutlukla gülümsedi.

Gayet ince bir aralık tahtayı yarmıştı. Baptistin oraya bir göz atacaktı ama, besbelli iki cildin arasına konulan bir pusula yere düştü. Baptistin hemen eğildi. Mühürler açılmıştı. Genç kız derhal Jan-Antuanet'in yazısını tanıdı. Pusula «gözüpek kurtarıcıya» hitap ediyordu.

Davranışındaki nezaketsizliği pek iyi düşünmeksizin çabucak pusulayı açtı.

**Aşk sizi dünyanın en cesuru yaptı
Zevklerimizin bilinmez tanrısını razı etmek için
Dünyada bundan daha kusursuzunu görmedim
Basit bir kul arzularınıza karşılık veriyor...**

Altın Gözler.

Hayretten Baptistin'in ağzı bir karış açık kaldı : Demek böyle ha! Arkadaşı, şu hınzır Jan-Antuanet ikiyeüzlüsü bir erkeğe gizlice bir pusula gönderme cesaretinde bulunmuştu. Hem de ne erkek! Bütün krallığın efendisi!

«İyi ama, Jan-Antuanet evli... buna hakkı yok...» diye düşündü. Pek ayıplamış, nedenini bilmeden iyice hiddetlenmişti.

Öbür yandaki o boğuk ses, «İşte, hazır oldu ve kaynamadı,» diye sessizliği bozdu.

Baptistin artık başka hiç bir şey düşünmeksizin pusulayı çabucak göğsüne soktu ve gözünü çatlağa yapıştırdı. Hayal kırıklığına uğradı : Sadece iki sırt görünüyordu. Biri ayakta, bir şeyin üzerine eğilmişti, öbürü de bir masanın başında oturuyordu.

«Biraz kahve, Sayın Kont, eğer buna izin varsa,» dedi
birinci sırt, kısık sesin sırtı...

İkinci sırt saygıyla eğilerek «Majestelerinin eliyle hazırlanınca bu beni ancak saniyesinde iyileştirir...» diye cevapladı.

Gencecik bir kahkaha yükseldi.

«Hadi, hadi, Sayın Kont, ben ermiş Lui değilim ama, kahve fikirleri berraklaştırır, beklenmedik ziyaretinize hakılırsa, buna çok ihtiyaç duyacağız.» Elinde beyaz ve yaldızlı porselenden bir kahvelik ve bir fincanla döndü.

Baptistin'in yüreği, Ursulin rahibe okulunda yetişen bir genç kızinkinden biraz daha hızlı çarptı. Karşısında gördüğü gerçekten de o bilinmeyen avcıydı. Ama, şimdi beyaz pudrayla bolca pudralanmış bir perukası vardı. Dantel bir gömlek üzerine, nar çiçeği renginde şeritlerle bezenmiş, nakışlı bir elbise giymişti. Bu haliyle ormandakinden daha az genç ve daha az savaşçı daha uzak ve daha erişilmez görünüyordu. Koltuğun içinden Baptistin'in sadece omuzlarını görebildiği erkek, dumanı tüten fincanı almak için yerinden kalkmak istedi.

Kral gülümseyerek, «Rahatsız olmayın, Sayın Kont!» dedi. Baptistin bir saniye gözlerini kapattı. Onu ta ruhunun derinlerine kadar allak bullak eden o garip boğuk sesi seviyordu. Gözkapaklarını kaldırdığında, XV. Lui bu kez de kendi fincanını doldurmuş, mis gibi kokulu kahvenin içinde yaldızlı küçük bir kaşığı çevirerek konuğunun karşısına yerleşiyordu.

«Ee, anlatın bakalım, Sayın Mareşal, Turnay kalesi ne yapıyor?»

«Hiç bir şey yapmıyor, Efendimiz, neredeyse bir yıldan beri orasını kuşatıyoruz, öyle bize bakıp duruyor!»

«Şuh ve âşık bir kadının gözleriyle mi?»

Kral'ı asla gücendirmemişe benzeyen bir sertlikle konuştu: «Hayır, Efendimiz, kendini teslim etmeyen hınzır bir kadın gibi!»

«Bu savaşı bâkire bir gün kendiliğinden teslim olacağını dersiniz?»

«Hiç sanmıyorum, Efendimiz. Eski bir Hollanda halk deyimine göre, bir Flaman kafası on Britanyalı ve yirmi Normandiyalıdan daha sertmiş. Artık bu konuda karar vermeyi Majestelerine bırakıyorum.»

«Lowendal saldırmak için ne bekliyor, kuzum?»

«Majestelerinden almaya geldiğim benim emrimi, Efendimiz!»

«Sayın Mareşal,» Kral birdenbire ayağa kalktı, aşağı yukarı gezindi. Böylelikle de sahneden hiç bir şeyi gözden kaçırmamak için boynunu dört yana bükten Baptistin'in görüş alanı dışına çıkmıştı. «Siz ordularımızın başkomutanısınız. Bu savaş size aittir. İleri karakollara dizilen bir kent ordularınızın karşısında bulunduğu her seferde, bizi görmeye gelmeniz için, sağlığınızın bu zor durumunda hemen kendinizi bir tahtırevana atmanıza gerek var mı? Aynı zamanda hem Avusturya'yı, hem de İngiltere'yi vurmak söz konusu. O kahrulasica İngiliz adalarını tehdit etmek için Turnay arazisinden ta Kuzey denizine kadar egemen olmamız gerek!..»

Kral'ın kullandığı bu ses tonu karşısında Baptistin biraz ürperdi. Hâlâ adını bilmediği ama, koltuğunda o kadar hasta görünen o zavallı Mareşal-Kont'a acıyordu.

«Elbette ki egemeniz oralara, Efendimiz ve... benim asıl canımı sıkan da bu ya zaten.»

«Her şeyi anlatın bana.»

«Orası 35 000 kişiyle çevrilmiş olarak, Turnay kalesini geride bıraktık. Ordularınız, Efendimiz, tereyağından kıl çeker gibi ilerlediler ve Kuzey toprakları Majestelerinin oldu.»

Kral tekrar oturarak, «Böyle bir tehdidi birliklerimizin ardında bırakmak çok tehlikeli değil mi, Sayın Mareşal?» diye kibarca sordu.

«Hmmm! Elbette, Efendimiz, çok tehlikeli.»

XV. Lui karşısındakine keskin bir bakış yöneltti.

«Onun için mi ansızın geldiniz?»

«Elbette, Efendimiz, o kadar cüretkâr bir tasarım var»

ki, strateji uzmanları Moris dö Saks'ın tehlikeli bir deli olduğunu ve Majestelerinin her halde komutanlığı ondan geri alacağını söyleyeceklerdir.»

Merakı iyiden iyiye kamçılanan Baptistin rahat bir soluk aldı. Yatılı okulda ondan söz edilmesini yasaklayan Ursulin rahibelerinin takındığı yılgın yüzlere bakılırsa, biraz kükürt kokması gereken şu «ünlü» Saks mareşalinin omuzlarını görüyordu demek ki. Moris dö Saks koltuğun kolluklarına yapıştı ve kralın çalışma masasının üzerine serilen haritaların üstüne eğilmek için zorlukla doğruldu. Kral hemen ona yardımcı oldu.

«Majesteleri bakmak zahmetinde bulunurlarsa, Turnay'ın doğusunda bütün Fransız bölgesinden **mahsus** askeri çekmek için kuzeyi zaptettim. Kamberland Dükü'nün⁽¹⁾ mantığını, çarpışmalar başlayınca onun önce kaleyi kurtarmayı arzu etmesini istiyor. Bizim elimizde bulunan kuzeye girmeyecektir, daha doğrusu öyle tahmin ediyorum, işte benim tasarrımın da tehlikesi burada ama, onun önünde Escaut nehrinin kıyısında sunulmuşcasına alabildiğine açık bulunan doğudan...»

«Şimdi Kamberland nerede bulunuyor?»

«Brüksel'de, Efendimiz, Turnay'den yaklaşık olarak 45 fersah ötede, onu bekleyeceğim ve yıldırım hızıyla yeniden kuracağım bir orduyla durduracağım yere... ulaşabilmesi için en azından on gün gerekir.»

Kral kaygılı bir halle, «Ama, Sayın Mareşal, Kamberland ansızın geliverirse, ona engel olmak için parmağınızı bile oynatmanıza vakit kalmadan Turnay'ı kurtarırır,» diye belirtti.

«İmkânsız bir şey bu, Efendimiz, Kamberland yarı İngiliz, yarı Hanoverlidir... Onun için o sadece iki şeyi sever : Suyu ve birayı.»

XV. Lui kaşlarını kaldırdı : «Peki öyleyse, Sayın Mareşal, sözü nereye getirmek istiyorsunuz?»

(1) Büyük Britanya Kralı II. George'un üçüncü oğlu ve birleşer İngiliz - Avusturya ordularının başkomutanı.

Moris dö Saks, «Anlatacağım, Efendimiz,» diye aceleyle ekledi. «Dük, akli başında her İngiliz gibi, eninde sonunda sıcak sudan başka bir şey olmayan kaynar çayını içmek için her gün öğleden sonra saat üçte durur. Akli başında her Alman gibi de, eninde sonunda soğuk sudan başka bir şey olmayan buz gibi bir banyo yaptıktan sonra ertesi sabah saat altıda yeniden yola koyulur. Sabah yemeğine gelince, akli başında her Anglo-Alman gibi dük onu saat onda ılık bira ve soğuk çorbayla ıslatır. Bu onun kesin hakkıdır, kimsenin bir diyeceği olamaz ama, dükün keyfini bekleyen ordusunu geciktirir. Dük Brüksel'den ayrılır ayrılmaz benim bir adamım bütün gecede on beş atı çatlatır ama, on iki saata kalmadan haber bana ulaşır. Birliklerinizin 80 000 askerinden 20 000'ini Turnay çevresinde bırakabilirim, Efendimiz. Bunlar araya girip olayların yardımıyla kaybolacak bir savaşın kaderini tersine çevirecek yedek kuvvetler görevini yerine getirebilirler. Bunlardan 12 000'i süvari olan 45 000 kişiyi usul usul yeniden ülkeye getirdim bile. Efendimiz, burada Barry ormanında bataryalarımı gizleyeceğim. Orada Antoin'ın düşman için öldürücü bir metris yapacağım. Gerçek bir kılıçtan geçirme olacak bu. Müttefikler geri çekilecekler ve bunun üzerine gelip merkeze saldıracaklar : Orada onları sadece, ilk olarak ateş etmeme emri alan dört Fransız hattı bekleyecek. Düşman gediğe girecek, biz de İngilizlerin üzerine kapanacağız, Efendimiz, tıpkı bir yengecin kısıkaçlarının avı üzerine kapanışı gibi.»

Moris dö Saks onu inandırmak için Kral'a doğru döndü. Bacaklarının üstünde zorlukla dururmuşa benzeyen ama, şimdi keskin bakışlı enerjik güzel yüzünü seçebildiği bu adamın atılganlığına hayran oluyordu Baptistin.

XV. Lui de dönmüştü. Anlaşılmayan yüz çizgilerinden Kral'ın düşüncelerini çözmek çok güçlü genç kız için.

Kral ansızın soğukça, «Kamberland'm ordusu daha mı kalabalık, Sayın Kont?» diye sordu.

«Evet, Efendimiz, yaklaşık olarak 55 000 asker var, Hollanda'nın önemli ihtiyat kuvvetleri de ayrı ama, eğer Majesteleri savaşta bizzat bulunma teminatını bana verirlerse, ora-

daki varlıklarının bize manen 50 000 fazla askere bedel olacağına yemin edebilirim.»

«Dalkavukluk etmeyin, Sayın Mareşal, bu size hiç yaraşmıyor, hem de bilirsiniz ki dünyada en nefret ettiğim şeydir bu.»

«Aman, Efendimiz! Yaşlı bir askerin açık sözlülüğünü bağışlayın ama, düşüncemin temeli budur. Askerler kendilerini yalnız ve terk edilmiş hissediyorlar. Belki soyluların ki gibi mavi olmayan ama, gururlu ve cesur al kanlarını seve seve dökmek istiyorlar, yalnız bir hiç ve hiç kimse uğruna değil. Sanki bu kendilerini ilgilendirmemiş ya da kendileri için önemi yokmuş gibi, Fransa Kralları uzun yıllardan beri savaşa katıldıkları yok...»

Kral o güzel elini kaldırarak, «Hayır, başka bir şey eklemeyin, Sayın Kont, toplanız tam isabetle ateş ediyor, gülleleriniz fazlasıyla yakıcı olabilir,» diye cevapladı. «Şimdi birisini kabul etmem gerekiyor. Yandaki salona kadar yürüyüp de kararımızı bekleyebilir misiniz? Sizin tasarınızı düşünmemiz gerekiyor... çünkü eğer başarısızlığa uğrarsa kötü bir Kral'ın içler acısı başarısızlığı derler, başarıya ulaşırsa sadece sizin zaferinizi hatırlarlar. Doğaldır bu... Halklarının karşısında sadece krallar suçludur.»

Baptistin çabucak kitapları yerine koydu. Elinden geldiği kadar sessizce kanepesine doğru koşmaya ancak vakit bulabildi. Sahte kitaplık kendi üzerine dönerek muazzam bacaklarını zorlukla sürükleyen Saks Mareşaline geçit verdi. Yeniden pelerinine sarınarak uslu uslu oturan Baptistin gözleri yere eğik, tam bir saflık timsaliydi. Bakışlarını yeni gelene çevirmeye cesaret edemedi ama, gene de yukarı kıvrık uzun kirpiklerinin altından, ara kapıyı bizzat kapayan Kral'ın karaltısını seçebildi. Baptistin içinden, XV. Lui'nin kendisini görmeye vakit bulup bulamadığını geçirdi. içinden.

Moris dö Saks kanepeye, genç kızın yanına yığılmadan önce, Baptistin'i derin bir saygıyla selâmlayarak alçak sesle, «Benim gibi sakat zavallı bir ihtiyarı üzücü bir yalnızlık içinde bekletmemek inceliğini gösterdikleri için Majesteleri-ne binlerce defa teşekkür etmeliyim. Siz, küçük hanım, bu-

gün kralın sarayında bulunan en güzel güneş ışınısınız...” dedi. Baptistin alaycı küçük bir gülümsemeyi bastırdı. Mareşal baştan çıkarıcı iltifatları söylemesini çok iyi biliyordu. Bacakları bakımından hiç de iyi durumda görünmüyorsa da geniş savaşı omuzlarına ve elli yaşını asla belli etmeyen muhteşem bir başa sahipti.

Sanki yeni gelenin bu kadar önemli bir kişi olduğunu bilmiyormuşçasına, Baptistin buz gibi soğuk bir hava takındı. ‘Kurnazlığından’ son derece memnun kalan Baptistin yelpazesini yakaladı ve büyük bir serbestlikle salladı.

‘Zavallı Mareşal,’ diye aklından geçirdi haşarı kız. ‘Bacaklarında ne var bilmem, çok acı çekiyor olmalı. Çok yazık doğrusu, başı o kadar güzel ki.’

Küçük salona bekleyici bir suskunluk çöktü. Kadınlar yanında sayısız başarılarla alışkan bir erkek olarak Moris dö Saks, kendisine hiç değilse küçük bir baş selâmı vermesi gereken genç kızın ilgisizliğine şaşıyordu. Gözlerinin altındaki o mermer gibi güzel yüzü alaycı bir hayretle süzüyordu.

«Buyrun, Bay Berryer. Başkentimizin haberleri iyi mi?» dedi Kral’m kısık sesi duvarın ardından.

«Oo! Çok kötü, Efendimiz, çok kötü...»

«Bana her şeyin yolunda gittiğini haber veren güler yüzünüzü ne zaman göreceğim, Bay Berryer?»

«Majestelerinin Polis Genel Müdürü olmanın ürkütücü şerefine sahip olmadığımız zaman...»

«Çok yerinde bir cevap, Berryer.»

Saks kontu kendisine sunulan o güzel profile dikkatle bakmak için eğildi.

«Hiç bir şey görmezmişe benzeyen küçük hanım, bu salonda çoktan beri mi bulduğunuzu sorabilir miyim acaba...»

Baptistin kıpkırmızı kesildiğini hissederek pek öfkeleniyordu ama, kılını bile kıpırdatmadı.

Moris dö Saks genç kızın kulağını okşayarak, «Çünkü gerçekten de bir sinek uçaşa işitilirdi, meğer ki bu kadar güzel kabuk üzücü bir sakatlıkla malûl olmaya,» diye fısıldamayı sürdürdü.

Baptistin sesini yükseltmeden, taşı gedigine koyarak, «Aksine sizin kulağınız da pek keskin, bayım, çünkü ben sadece Majestelerinin kullarına emirler verdiğini işittim ama, düşünüyorum da, zavallı sakat böcekler belki de onlardır!» dedi.

«Vay canına, amma da ukalâ şey! Gerçek bir batarya salvosu! O ne karşı saldırı öyle! Ama, büyük Devlet sırlarını işittiğinizi ve hemen şimdi Majestelerinden yargılanacağınız ana kadar sizi küçük şatoya ya da Bastil'e kapattırmasını isteyeceğimi biliyor musunuz siz, küçük küstah...»

Baptistin mareşale baktı. Beriki hiç de şaka edermişe benzemiyordu.

Haddini bilmez kız oldukça korkmaya başlıyordu.

«Ben cani değilim...» diye itiraz etti Baptistin.

«Nereden bilebilirim? Önce burada ne işiniz var sizin?» dedi Mareşal sesini yükselterek.

«Ssst... O kadar yüksek sesle konuşmayın,» dedi Baptistin kitaplığa doğru kaygılı bir bakış yönelterek. «Ben de sizin gibiyim, Kral'ı bekliyorum.»

«Ya! Elbette ki aynı nedenden ötürü değil!»

«Susacak mısınız siz, kuzum, burada her şey işitiliyor...» deyiverdi Baptistin beceriksizce.

«Ya! İşte bakın! En sonunda itiraf ettiniz!» Mareşal'in sevinçten âdeta etekleri zil çalıyordu. «Sizi tutuklatmak için şimdi muhafızları çağıracağım, hiç kuşkusuz casussunuz siz.» Ayağa kalkacakmış gibi yaptı, oysa yerinden kımıldamak bile ona müthiş acılar veriyordu.

«Ah! Sayın Mareşal, çok rica ederim,» diye yalvardı Baptistin mareşalin koluna yapışarak. «Tamamıyla yanıyorsunuz, bilmediğim bir nedenden ötürü, Rişliyo Düku bu sabah gelip beni evimden aldı. Dediğine bakılırsa, Kral beni görmek istiyormuş.»

Mareşal buz gibi sesle, «Sadece sizi görmek için mi? Bunun bir tek sözcüğüne bile inanmam. Hadi bakalım, sizin yeriniz hapisanedir, dilinizi tutmayı öğretir bu size,» dedi.

Baptistin'in sırtı ürperdi. Ansızın bu bekleyişten dehşete kapıldığını, yorulduğunu, sinirlendiğini hissetti.

Bu haksızlık karşısında bunalan Baptistin, «Ah! Çok fenasınız!» diye itiraz etti. İri mavi gözlerinden de çocuksu kocaman iki damla yaş süzüldü.

Ustaca ayarlanan gözyaşlarının, yaşlı askerinki gibi nasırlaşmış bile olsa, bir erkek yüreğinde yaratabileceği etkiyi bir saniyede öğrendi.

«Aman, yavrucuğum! Bu kadar telâşlanacak ne var, üzülmeyin siz! Hadi, hadi! Tüh Allah, ben de çok kafasızlık ettim. Alın bakayım, o güzel gözleri silin hele. Aa! Ömrümde bu kadar berrak gözler görmemiştim,» diyen Mareşal cebinden misk kokulu kocaman bir mendil çıkardı. Baptistin'in kadife gibi yanaklarını usul usul kuruladı.

Baptistin küçük bir kız çocuğu gibi alçak sesle söylenirken, «Ben... ben... casus değilim... Hiç öyle... şey yapar mıyım?.. Size... o kadar hayranım ki ...Okuldaki... rahibeler... korkardı sizden... ben değil... Savaşınız... savaşınız... konusunda... ağzımı bile ...açmam...» diyerek burnunu çekiyordu.

«Size inanıyorum, hadi, silin burnunuzu bakayım.»

Baptistin denileni yaptı.

«İyi, işte şimdi artık barıştık,» dedi dö Saks mendilini ceketinin cebine geri koyarken.

Baptistin de onaylayarak başını salladı. Mareşal büyük bir yumuşaklıkla genç kızın elini tuttu. İnce uzun narin güzel parmaklara bir öpücük kondurmadan önce onlarla bir süre oynadı.

«Adınız nedir sizin, küçük kız?»

«Baptistin dö Vılınöv-Karamey,» diye cevapladı beriki. Kendisini göğsüne doğru çekmek için şimdi beline sarılan Mareşal'i durdurması gerekip gerekmediğini pek bilemiyordu.

«Soylu ve güzel bir ad,» diye mırıldandı Moris dö Saks dudaklarıyla Baptistin'in yanağına dokunarak. «Sizi kucaklamam canınızı sıkıyor ya, güzel Baptistin?»

«Yool! Hayır, hiç de değil, Aslını ararsanız, bir başıma çok sıkılıyordum, Sayın Mareşal şimdi de dost olduğumuza göre...»

Moris dö Saks'ın dudakları güzel ağzın birleştigi yere indi. Baptistin içgüdüyle hafifçe geri çekildi. Saks Kontu kadınlara alışkın bir erkek olarak akıllıca durdu.

«Evet, çok yakın arkadaş olduk, Baptistin, onun için yalnız kaldığımız zamanlar artık bana Mareşal demeyin, sadece Moris deyin yavrucuğum. Ah! ah! Ateş saçan fitilli bir tüfekten çok daha güzel ve parlaksınız. Şu sırada, vücudumda su birikmesinden pek biçimsiz bir haldeyim. Doktorum her gün benden beş litreye yakın su alıyor.»

«Yaa! Çok acı verici bir şey olmalı bu!» dedi Baptistin içtenlikle acıyarak.

«Evet, oldukça acı verici,» diye sürdürdü Moris dö Saks. Hastalığının ayrıntılarının belki de bir genç kızın yüreğini tahrik edici nitelikte olmadığını düşünmüyordu. «Ama, çabucak iyileşme umudunu asla yitirmiyorum. Güzel Baptistin, işittiklerinizden hiç kimseye söz etmeyeceğinize emin olabilmek için, Valensiye karargâhımda beni ziyarete geleceğinizi umarım... size arabamı gönderirim.»

Baptistin söz vermekle hiç bir şey kaybetmediğini düşünerek, «Ah! Evet, Moris, büyük bir memnurlukla gelirim,» diye atıverdi. «Savaşı görmek beni pek eğlendirirdi, çok güzel bir şey olmalı bu!»

Saks Kontu merakla Baptistin'e baktı :

«Ne garip bir küçük kızsınız, siz...»

Baptistin bir parmağını dudaklarının üstüne koydu.

«Hayır! Hayır! Berryer,» diye gürliyordu Kral'ın sesi. «Halkın üzerine ateş edilmesini kesinlikle yasak ediyorum! Polis belki kendini halka sevdirebilir. Dış mahallelere güven verilmesini emrediyorum. Lusian'ı iskân etmek için sokaklardan kaçırılan çocuklar bulunmadığını bildiren duvar ilânları yapıştırın. Böyle bir şey olmadı, değil mi?»

«Öhöö... hayır... hayır... Efendimiz, bildiğimiz kadarıyla olmadı... Başkentin ağzına kadar dolan hapishaneleriyle kötü ünlü sokaklarını temizlemek amacıyla sadece dilenciler, haydutlar ve fahişeler gönderildi...»

«Pekâlâ, Bay Berryer, sadakatinizden ötürü size teşekkür ederim, birkaç gün sonra gelip bana hesap verirsiniz.»

«Majesteleri Versay'da mı bulunacaklar?»

Ölüm şakaları yapmaktan pek hoşlanan kral, «Eğer Sen-
Döni'de (1) değilsem, belki Şuazi'de olurum,» dedi. «Çekile-
bilirsiniz, Bay Berryer.»

«Emredersiniz, Majeste!»

Moris dö Saks'la Baptistin kralın bir aşağı bir yukarı
gezindiğini, kâğıtları hışkırdattığını işittiler.

Moris göğsüne bastırmak için Baptistin'in elini tuta-
rak, «Demek ki, yavrucuğum, karargâhıma gelmeye söz ver-
diniz!» diye tekrarladı.

Genç kız gözlerini kırptı.

«Ah! Umarım ki Kral savaş tasarınızı kabul edecektir,»
dedi konuyu değiştirmek için.

«Kral'ın ne düşündüğünü bilmek çok zordur ama, Ma-
jesteleri hoşnut olmadıkları zaman bana Sayın Mareşal der-
ler, neşeli olduklar zaman da, Sayın Kont derler. Ama, sizin
için, benim güzel küçük askerim, ben sadece Moris'im...»
diye mırıldanan mareşal Baptistin'in yanağından yeniden
kaçamak bir öpücük çalmak için ansızın eğildi. Genç kız
güldü ve erkeği bir parça geriletmek amacıyla yelpazesıyla
burnunun üstüne küçük bir darbe indirdi.

«Şu sağlık durumunuzda bu uzun ve yorucu bekleyiş
için size teşekkür ederiz, Sayın Mareşal,» dedi Kral ansızın
aradaki kapıyı açarak. Buz gibi suratından duyguları hiç
belli olmuyordu. Donmuş yüzünden Moris dö Saks'ın hare-
ketini görüp, görmediğini okumak imkânı yoktu.

‘Şu mareşal sersemi de tam beni öpecek zamanı bul-
du,’ diye düşündü Baptistin. Rahibeler okulunda kendisine
öğretildiği gibi derin bir reveransla yerlere kadar eğilmek
için çabucak doğruldu. XV. Lui birkaç saniye büyük bir dik-
katle Baptistin'i süzdü, sonra genç kıza tek sözcük bile söy-
lemeksizin arkasını döndü.

Mareşal genç Hükümdarının, kendisine uzattığı kola
yapışarak, «Ah! Majeste, ne kadar iyisiniz!» diye içini çekti.

Moris dö Saks Baptistin'e küçük bir selâm yöneltti ve

(1) Kralların gömüldüğü bazilika.

Kral tarafından onun çalışma odasına kadar resmen sürüklendi. Kapı iki erkeğin üzerine kapandı.

Kırılan Baptistin, 'Brrr! Hiç de uysal bir hali yok şimdi, ormanda daha sevimliydi,' diye düşündü. Kral'ın kadife gibi ama, o kadar soğuk gözlerini ve kısık sesini aklından geçirerek hafifçe ürperdi. Yerinden bile kıınıldamaya cesaret edemeden, salonun ortasında dikilip duruyordu, bununla birlikte, yandaki odada söylenenlerden tek hece kaçırıyordu.

«İşte kararımız, Sayın Kont. Ordumuzun komutasını size verirken, herkesin size itaat etmesini istemiştım. Bugün buna ilk örneği ben verip, size en önce ben güveneceğim!» dedi kral.

Dö Saks, «Majestelerinin tasarımı kabul ettikleri anlamını çıkarabilir miyim?» diye sordu. Sesi mutluluktan titriyordu.

«Evet, Sayın Kont, savaşınızı açın, biz de bizzat geleceğiz ama, o zamana adar kendinize iyi bakmanızı hem de bunu istekle yapmanızı emrediyoruz size.»

«Her konuda Majestelerinin emirlerine boyun eğeceğim.»

«Ben de öyle umarım, sağlığınıız bizim için çok değerlidir: Size kendi özel doktorumuz Sénak'ı veriyorum, bir an önce iyileşmeniz için de, işte size, Sayın Mareşal, basit bir nezaket ziyareti için bile olsa, isterse kraliyet ailesinden bir prenses olsun herhangi bir kadını kabul etmenizi yasaklayan, kendi elimizle yazılmış bir emir!»

Kral'ın hafifçe alaycı sesine sadece buz gibi donmuş bir sessizlik cevap verdi. Bir çingırak sesi havayı belli belirsiz cınlattı. Sanki kanadın ardında devamlı şekilde bunu bekliyorlarmış gibi, çalışma odasının kapısı açıldı.

«Majesteleri beni mi çağırıyorlar?»

Kral, pek neşeli bir halle sözlerini sürdürmeden önce, özel uşağına, «Evet, Lebel'ciğim, hiç yorulmaması gereken sayın mareşalin tahtırevanını çağırıtıver,» diye buyurdu.

«Kırık gönüllerle değilse bile zafer taçlarıyla donanmış olarak sizi pek yakında görme umuduyle, Sayın Kont! Savaş

dediniz de aklıma geldi, Sayın Kont, tam yeri neresi olacak?»

«Fontenoy köyü, Efendimiz!»

Baptistin Mareşal'i götüren uşakların gürültüsünü de işitti.

«Lebel, her ne sebeple olursa olsun, artık rahatsız edilmek istemiyorum!» diye buyurdu Kral'ın kısık sesi.

Baptistin ansızın parmağını ısırdı.

«Peki, Efendimiz, yalnız Majestelerinin bu akşam halk önünde yemek yiyeceklerini hatırlatma cüretinde bulunabilir miyim acaba?»

«Yaa! Bugün olduğuna iyice emin misin?»

«Evet, Efendimiz, Kompiënye'de sadece haftada üç kez oluyor bu!»

«Sadece mi! Hiç değilse, ikisi fazla!» diye içini çekti Kral. «Pekâlâ saat dört buçukta gelip beni hazırlarsın ama, o zamana kadar hiç kimseyi geçirme!»

Kitaplığın kapısı kendi üzerinde döndü. Ansızın beceriksizleşip dehşete kapılan Baptistin yeniden derin bir reveransla yerlere kapanarak başını eğdi. Yüreği çarpıyordu. Kral'la yalnızdı...

6

«SALATA hazırlamasını bilir misiniz?» dedi kısık ses.

Bu soruya pek şaşırان Baptistin doğruldu.

Kadife gibi yumuşacık gözler yapma bir sertlikle onu süzüyordu. Baptistin kurnazca gülümsedi.

«Henüz çok gencim, Majeste, hayat konusunda hiç bir şey bilmediğim için de çok üzgünüm ama... salata konusunda, bir sırrım var...»

Korkunç bir sınavcı gibi kollarını göğsünde kavuşturan kral, «Hımm! Hımm! Nedir o safsatalar, Bayan dö Vilmö, bir sır mı?» dedi.

Baptistin hiç istifini bozmadan, «Evet, Efendimiz, ger-

«Çeğin ta kendisi,» diye sürdürdü. «Elisa'nın sırrını biliyorum ben.»

«Yaa! Ama bakın bu oldukça ilginç, doğrusu!» diye onayladı Baptistin'e yaklaşan XV. Lui. «Elisa'nın sırrı... peki, bu harikulâde Elisa'nın kim olduğunu sorabilir miyim acaba, küçük hanım?»

«Elbette, Efendimiz, sorabilirsiniz. Beni büyüten dımdım.»

Kral birkaç saniye derin derin düşünür gibi göründü, sonra o her zamanki hareketiyle alnını sıvazladı:

«Bayan dö Vilnöv, acaba o eşsiz kimse sırrını bana vermeyi kabul eder mi dersiniz?»

Baptistin kaşlarını çatı. «Yoo! Hayır, gerçekten de, bunu hiç sanmam, Efendimiz. Elisa sırlarını gizli tutmaya müthiş meraklıdır ve bana öyle geliyor ki, işkence bile yapılsa, hiç bir şey itiraf etmez.»

«Değerli, eşsiz insan!» diye mırıldandı Kral.

«Ama... öyle sanıyorum ki, Efendimiz, salatasını gizlice hazırlar ve büyük bir zevkle size sunardı,» dedi Baptistin.

Lui dilini şaklattı.

«Aa! Çok sevimli bir şey olurdu, doğrusu. Ama, siz küçük hanım, işkenceye yatırılırsanız, konuşur muydunuz?»

«Oo! Ben, Efendimiz, bu işkencenin uygulanış şekline bağlı!» diye haykırdı Baptistin. Küstah kız bildiğinden şaşmadan konuşmasını sürdürürken, Kral'ın gözleri parladı: «Zaten Ursulin rahibeleri de okulun en terbiyesiz kızı olduğumu ileri sürerlerdi!»

Kral acıklı bir biçimde şaşırmış halle, «Terbiyesiz mi!» diye hayret etti.

«Evet, evet, Efendimiz, üstelik de yalancı, eli uzun, kavgacı ve...»

«Aman, çok rica ederim, bu kadarı yeter, ne korkunçmuşsunuz, meğerse!»

«Oo! Aynen Majestelerine söylediğim gibi. Yeryüzünün bütün kusurlarıyla, asla bana ait olmayan o salatanın sırrını seve seve size sunabilirim!»

XV. Lui bir kahkaha attı.

Baptistin'in elini tutup hafifçe dudaklarını dokundurmak için genç kıza yaklaşan Kral, «Teşekkür ederim, küçük-hanım, teşekkür ederim, o uslu çocuk haliniz demin beni pek kaygılandırmıştı. Gerçekten de, sıska kollu, iri mavi gözlü ve ilgi çekici bir halde... ormanda tanıdığımı sandığım sevimli küçük bir cadalozun anısını muhafaza etmiştik,» diye ekledi.

Genç kız artık hiç çekingenlik duymadığı yakışıklı biniye doğru o şahane gözlerini kaldırarak içtenlikle gülümsedi.

Lui o güzel bileği göğsünün üzerinde tuttu.

«Kral'ın sizi unuttuğunu düşünmüşsünüzdür, değil mi?»

«Evet, Efendimiz, gerçekten de öyle.»

«Sadık kullarının kız kardeşini hâlâ ödüllendirmeyen nanköre karşı kininiz çok sert mi?» diye mırıldandı. Floris'le Adrien'in, hizmetinde ölen o gölgelerin, adını anarak genç kıızı yaralamaya cesaret edememişti.

«Hayır, Efendimiz, gerçekten de, size hiç kızmadım. Taşramdan pek fazla dışarı çıkmadım ama, devletin bütün işleriyle çok meşgul olduğunuzu iyi anladım. Aslında bir ülkeyi yönetmek çok karmaşık bir iş. Elisa her zaman, 'Yoksulun testereyle odunu kullanması, Kral tahtından daha mutlu eder insanı!' der.»

XV. Lui büyük bir saflıkla kendisine yöneltilen iri mavi gözlerin ardına gizlenen düşünceleri okumaya çalıştı. Baptistin'in hafifçe kalkık burnuna küçük bir fiske vurdu.

«Hay küçük maskara, hay! Şu sizin Elisa'nın büyük bir filozof olduğunu, sizin de pek eğlendirici olduğunuzu biliyor musunuz? İnanın şu, 'içler acısı hüznünlü memlekette' ağırlığınca altın demektir bu.»

«Teşekkür ederim, Majeste ama, yemin ederim ki ben kendimi hiç de eğlenceli bulmuyorum.» Kral'm anlattıklarını pek iyi anlayamıyordu ama, hükümdarın şimdi kendisini belinden tuttuğunu ansızın fark etti.

Kral genç kızdan ayrılarak, «Sakin ol, Messalin,» diye

haykırdı birdenbire. Beriki de hem gönlünün ferahladığını, hem de düş kırıklığına uğradığını hissetti.

Kitaplığın ardından hiddetli bir tırmalama gürültüsü geliyordu. Lui kapıyı açtı, pembemsi bej renkli tüylerle kaplı güzel bir köpeğe yol verdi. Hayvan tatlı sesler çıkararak Baptistin'in çevresinde zıpladı. İncecik narin ön ayakları genç kızın eteklerine yapışıyordu.

«Hadi, hadi, Messalin, biraz terbiyeli olun, kuzum, dostumuzu rahatsız ediyorsunuz, hepsinden öteye de üstünü başını kirleteceksiniz.»

«Yoo! Hayır bırakın onu, Efendimiz, o kadar sevimli ki, ben de hayvanları çok severim.» Baptistin köpeğin güzel başını okşamak için eğildi.

Kral her ikisinin oluşturduğu gönül çekici tabloya gülmüştü.

«Messalin hiç yanılmaz. Çok korkunç ve yırtıcı olabileceğini biliyor musunuz? Ama, pek hoşlandı sizden ve... burada böyle düşünen de sadece o değil...»

Baptistin Kral'ın parlak bakışı altında kızardı. Hükümdar yeniden bir kahkaha attı.

«Böyle gülünce ne kadar genç görüldüğü şaşılacak bir şey,» diye düşündü Baptistin.

«Hadi bakalım, açlıktan ölüyorsunuzdur. Neden beni beklerken bu yemeklerden atıştırmadınız...»

«Eh işte, Efendimiz, eğer doğruyu söylemek gerekirse, buraya kapatıldığım için demin pek kızmıştım!» dedi Baptistin köpeği bırakarak.

«Ya! Surat asıyordunuz, demek ki!»

«Evet, bir parça...»

«Eh, emin olun ki, haklıdınız. Kapıyı kapatma cesaretini kim gösterdi?»

«Şey... Rişliyö Dükü, Efendimiz.»

«Ya! Yaa! Şu dü Plesi demek ki! Sadece adını söyleyişinize bakılırsa, onu pek sevmiyora benziyorsunuz.»

«Hayır, gerçekten pek sevmiyorum ve... konuşma biçimiyle de canımı sıkıyor. Hiç bir şey anlamıyorum söylediklerinden.»

Lui ellerini ovuşturdu; sevinçten etekleri zil çalıyordu.

«Hadi, gelin bakalım, ikimiz baş başa yemek yiyeceğiz. Tatlı gevezeliğiniz beni oyalayacak, salatanızın sırrı da beni devlet sırlarından uzaklaştıracak!» Baptistin'in kolunu yakaladı, kitaplığın tam karşısındaki kapıya doğru yöneldi.

«Gerçekten de,» dedi. «Kilitliymiş! Şu dü Plesi rezilin biri. Mavi gözleriniz uğruna onu Bastil'e göndereceğim, Baptistin,» diye sürdürdü Kral.

«Teşekkür ederim, Majeste.» Baptistin sakın sakın, balı renkli, ipek gibi yumuşak buklelerini salladı. Beri yanda da Kral ceketinin bir iç cebinden bir anahtar destesi çıkarıyordu.

«Ee! Nedir o? Kadınların hoşgörüsünü ne yaptınız? Şu zavallı Dük'ü kayırmak için tek sözcük bile yok mu?» dedi Lui bir gülümsemeyle. Basit bir asilzadeymiş gibi de, Baptistin'in yandaki odaya geçmesi için yol verdi. Messalin hoşnutlukla kuyruğunu sallayarak hemen peşlerinden atıldı.

«Elbette ya! Efendimiz, şu berbat Rişliyo'nüzü farelerle birlikte bir zindana kapatın da aklı başına gelsin, konuşmasını öğreysin!» Baptistin fütursuzca gülerek konuşmuştu. Sonra da Hükümdara doğru döndü. O da arkalarından kapıyı kapattı.

«Kan içici genç dişi kurt, Kral'ınıza hiç acımıyor musunuz siz, kuzum!» dedi Kral da gülerek. Çevik bir hareketle elini genç kızın çenesinin altına götürdü ve berikinin en ufak bir harekette bulunmasına vakit bırakmadan kıvrak parmakları kadın giysilerinin bütün sırlarını iyi bilen bir baştan çıkarıcının becerikliğiyle Baptistin'in pelerininin kopçalarını açtı. Baptistin hafifçe irkildi. Yüzüne yayılan şiddetli kırmızılığı Kral bilmemezlikten geldi. Erkek ipekli kumaşı yakaladı ve yatağın mavi örtüsü üzerine attı.

Kadınca mantıksızlıkla hem kendini savunmaya, hem de o geniş göğüse yaslanmaya dünden hazır görünen Baptistin, «Beni de devirecek! Ne yapsam acaba?» diye içinden geçirdi.

Kral Baptistin'in elini sevimlilikle, «Vakit kaybetmeye-

lim, ciddi şeyler bizi bekliyor, yavrucuğum,» diyerek sıktı. Genç kız hemen hemen düş kırıklığına uğramıştı.

Erkek onu soluk yeşil tahta kaplamalarla süslü bir bekleme odasına açılan basık bir başka kapıya doğru sürükledi. Kral, Baptistin'in bileğini bırakmaksızın, geçtikten sonra her kapıyı büyük bir titizlikle yeniden kapatıyordu. Genç kız çevresine küçük bir kedinin merak ve hayretiyle bakıyordu. Çatıların altındaki bu «arka-odaları» beyaz ya da mavi çini sobalar pek hoş bir biçimde ısıtıyordu.

Baptistin hayretten taş gibi donmuş bir hayranlıkla, banyo olarak kullanılan üçüncü bir odaya girince, «Ah! Majeste! Bunu ömrümde hiç görmemiştim!» diye haykırdı.

Yüce bir lüks olarak, pembe ve sarı mermerden bir döşemenin üzerinde, beyaz çiniden büyük iki banyonun serildiği geniş bir hücreden gözlerini bir türlü ayıramıyordu. Messalin kuyruğunu salladı ve her yanı koklayarak araştırmaya koyuldu.

Kral, hayvanın bir banyonun ardında bularak büyük bir gururla efendisine getirdiği bir terliği almak için eğilerek, «Teşekkür ederim, güzelim,» dedi. O sırada da, o harikulâde eşyalar karşısında hâlâ dili tutulmuş gibi sessiz duran Baptistin gözlerini bir türlü onlardan ayıramıyordu.

«Hadi, hadi, Baptistin,» dedi Kral gülümseyerek. «Ürkek gözlerinizi her yana çevirmeyi bırakın artık, öyle sanıyorum ki, eğer sizi bıraksam, Messalin gibi, gidip her yanı araştırırdınız!»

«Ama, Efendimiz, bütün bunlar benim için o kadar yeni ve değişik ki, üstelik de sizi böyle göreceğimi hiç ummuyordum. Ormanda, başkaydı ama, bugün, sanıyordum ki... sanmıştım ki...»

«Başımda bir taçla, bir tahtın üzerinde göreceğinizi... bir meşe ağacının altında adalet dağıtacağımı sandınız. Doğrusu ya, bugün herkes beni Ermiş Lui sanıyor...»

«Evet... hemen hemen... Efendimiz. Ne olursa olsun, bütün sarayın çevrenizde olacağını sanıyordum.»

«Eh! Baptistin'ciğim, öylesi sık sık başıma geliyor...» diye mırıldandı Kral. «Ama, burada, arka-dairelerimde, hemen hemen başkaları gibi bir insan olduğuma inanasım geliyor.»

Baptistin karşı koymadı. Kral kızın belini şefkatle sıktı. Beriki gözlerini büyük bir saflıkla kaldırdı. Göllerin suyu gibi bu berrak, mavi, derin bakışla gözleri kamaşan Lui eğildi.

«Gözlerinizde boğulmayı arzu edecekler pek kalabalık olmalı, Baptistin, ben bir tanesini tanıyorum bile,» diye fısıldadı o kısık ses.

Ne diyeceğini şaşırان Baptistin, erkek iltifatlarıyla bunalan olgun bir kadın gibi, derin derin içini çekti. Lui omzuna yaslanan bu harikulâde yüzün alnına ve gözkapaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

«Size bir soru yöneltebilir miyim, Majeste?» diye fısıldadı genç kız.

«Öğrenmek istediğiniz nedir, yavrucuğum?»

«Neden iki tane banyo var, Efendimiz? Birisiyle birlikte mi yıkanıyorsunuz?»

Odada öyle şakrak bir kahkaha çınladı ki, Kral'da böyle yersiz bir gürültüye alışık olmayan köpek hemen koşup bir banyonun altına gizlendi.

Kral genç kızı koltuklarının altından yakalayıp yanaklarına gürültülü iki öpücük kondurarak, «Ne hınzır bir yumurcak bu, ömrümde hiç bu kadar gülünç bir şey işitmedim, Baptistin,» dedi. «Olur şey değil, nasıl da söylemesini biliyorsunuz, ben hiç kimsenin yanında gülmem... hele kadınların yanında hiç gülmem ama, inanın, sizde beni güldürmek için pek eşsiz bir Tanrı vergisi var.»

Bu neşeye belli belirsiz hayret eden Baptistin tatlı tatlı gülümsüyordu. Sevinmesi mi, yoksa gücenmesi mi gerektiğini pek bilemiyordu.

«Hayır, güzelim, yalnız başıma yıkanıyorum ama, size bir sırrımı açıklayacağım: Banyonun birinde sabunlanıyorum, öbüründe de uşağım beni duruluyor.»

Bunca lüksten ezilen ve Elisa'nın kendisini yıkadığı mütevazı tekneyi aklına getiren Baptistin, «Yaa! Yaa!» diyebil-

di sadece. Bütün bu konuşmalardan sabırsızlanan Messalin gizlendiği yerden çıktı ve havlamaya koyuldu.

«Gelin, yavrucuğum... Aa! Hiç bir şey yanmamış!» Kral memnurlukla Baptistin'i küçük bir yemek odasına soktu. Görünmez bir perinin eliyle pek hoş bir sofraya kurulmuştu. Etrafa mis gibi bir koku yayılıyordu.

«Bir önlük ister misiniz, güzelim?» Kral Baptistin'i yandaki minicik bir mutfığa doğru sürükledi. Duvara pırıl pırıl bakır tencereler asılmıştı. Tahta rafları her çeşit kaplar doldurmuştu. Bir çini fırının üstünde pişmiş topraktan iki kabın içinde bulunan şeyler usul usul kaynıyordu.

«Teşekkür ederim, Majeste!» Baptistin önlüğü beline bağladı. Beri yanda da Kral çabucak kırmalı yenlerini dirseklerine kadar sıvıyor ve ceketinin ilğine sadece bir mutfak bezini tutturuyordu.

Kral kocaman bir tahta kaşık yakalayıp, tencerelerin kapaklarını kaldırarak, «Şunu tadına bakıp içtenlikle fikrinizi bana bildirir misiniz, Baptistin?» dedi.

«Peki, ne düşünüyorsunuz?» diye sordu Lui son derece kaygılı bir halle. Gözlerini Baptistin'den ayırmıyordu. Beriki adeta dinsel bir sessizlik içinde büyük bir dikkatle kaşığı yaladı, düşündü, ikinci bir kez tadına bakmak için kaşığı yeniden doldurdu.

«Ah! Efendimiz, bunun hayatımda tattığım en nefis çorba olduğunu söylemeliyim...»

«Gerçekten mi?...»

«Evet, gerçekten, Efendimiz... ama...»

«Aması ne, konuşsanıza.»

«Buna belki bir parça...»

«Evet... evet... söyleyin...» diye sordu Kral kaygıyla.

«Hımm! Öhöö! karanfil eklemeli.»

Kral da tadına bakarak, Ah! Bayan de Vilnöv, yerden göğe kadar haklısınız...» dedi.

«Ve ...bana öyle geliyor ki, Efendimiz ...bir tutam da bazilik... karapelin... iki yaprak defne... en sonunda hindistancevizi...»

XV. Lui coşkuyla Baptistin'e baktı.

«Ah! Baptistin, çorbam sizin sayenizde iyice tadına doyulmaz olacak.»

«Aman, Efendimiz, çorba zaten nefisti!» diye atıldı Baptistin.

«Hayır! Hayır! Ne dediğimi biliyorum ben,» dedi Lui inançla. «Amatör bir ahçıdan başka bir şey değilim ama, Baptistin biz ikimiz harikalar yaratacağız.»

«Yahninizin tadına baktım, Efendimiz, ona ekleyecek hiç bir şey yok, bundan daha iyisi olamazdı...»

Lui alçak gönüllülükle gülümsedi.

«Evet... gerçekten yahninin kralı olduğuma inanıyorum...»

Baptistin bir kahkaha attı, şimdi eğlendiğine pek sevinen otuzluk bir çocuğa benzeyen arkadaşı da onu taklit etti.

«Siz de çok hoş olabiliyorsunuz, Efendimiz...»

Kral fırının başından ayrılarak, «Teşekkür ederim, yavrucuğum,» dedi. Baptistin eleştirici gözlerle marulu incelemek için öbür yana dönmüştü. Kral usul usul yürüyerek ona yaklaştı, Baptistin'i omuzlarından yakaladı ve bir kuğununki gibi uzun, güzel boynun aşağısına bir öpücük kondurdu.

«Hani senin salata, yavrucuğum,» diye mırıldandı.

Baptistin dönmeye cesaret edemiyordu. Şimdi artık çok iyi tanıdığı bir sıcaklık bütün bedenine yayılıyordu. Dizlerinin bağı çözülüyor, içini derin bir heyecan kaplıyordu.

«Efendimiz,» diye fısıldadı Baptistin. «Beni biraz serbest bırakmanız da...»

Kral istemeye istemeye avını bırakarak, Yavrucuğum, burada bir başımıza olduğumuz zamanlar bana Lui diye hitap et...» diye içini çekti. «Hadi bakalım, şimdi de şu senin Tanrısal Elisa'nın sırtını göster bana!»

Hükümdara küçük adıyla hitap etmeyi çok doğal bulurmuşa benzeyen Baptistin «Pekâlâ, Lui,» dedi. «Bana büyük bir çanak verebilir misiniz... teşekkür ederim... üç kaşık zeytinyağı, bir limonun suyunu, kaba tuz ve biber koyuyorum... şu yumurtaları yakalayın hele, bana dört yumur-

ta sarısı gerekiyor, sakın aklarını karıştırmayın, mükemmel, onları çanağın içine boşaltın ve iki yer mantarıyla şu domuz yağını da ince ince kıyın. Ben de üç yabancı sarmısağı, iki soğanı ve bir diş sarmısağı aynı şekilde gayet ince ince kıyıyorum ...Teşekkür ederim, Efendimiz... şey, özür dilerim, Lui, çok güzel hazırlamışsınız,» diye onayladı. «İyi, şimdi de bir bardak tarçınlı şekerli şarap gerekiyor. Salçayı kabartmak ve köpürtmek için çok çalkalıyorum.»

Baptistin ellerini çıkardığı önlüğe silerek, «Ve işte oldu, hemen hemen hazır... Ah! Lui, salatayı çanağın içine koyun ve çevirin lütfen. En sonunda da, yemeden önce iki çimdik safran, bir çimdik şeker ve kıyılmış şu taze sarmısağı serpmek gerekiyor... İşte, bitti...» diye tamamladı.

«Baptistin, siz küçük bir perisiniz, eğer isterseniz, şu sır uğruna yüce ve güçlü hatun Elisa'ya asalet veririm,» diye bildirdi Kral. O büyüleyici salçaya batırılan bir marul göbeğini lezzetle yiyor, o sırada Baptistin de yaşlı dadısını düşünerek kahkahalarla gülüyordu.

«Bunun artık ahçılarıminin adı yeşilliğiyle hiç bir ilişkisi yok, şimdi de, küçük hanım, sofraya buyrun,» dedi Kral neşeyle. Çorbayla et yahnisini, ziyafetten payını almayı uman Messalin'in küçük havlamaları arasında bir tepsinin üzerine koydu.

Baptistin de salatayı alarak onların peşinden gitti. Birkaç dakika, sessizliği sadece kaşık sesleriyle, köpeğin pek de kibar olmayan yalamaları bozdu. Gerçekten de, ona da eliyle doldurduğu bir çanak çorbayla et verilmişti.

Baptistin'in gözleri parlıyor, teni pembeleşiyordu, Kral da onun küçük bir devin iştahıyla yemekleri yutuşunu oldukça büyük bir gururla seyrediyordu. Her şeyden neşeyle tekrar tekrar alıyor. Kral'ın tabağını da sanki çok eski bir arkadaşımıyş gibi, teklifsizce dolduruyordu.

Çevremi kuşatan, bana yapışan ve midemi bulandıran bütün o kadınlardan tamamiyle başka türde yaratılmış bu. Yanımda, bunun gibi, sade, doğal ve içtenlikli, yapmacıksız gerçek bir kadına ihtiyacım var. Toplum ona henüz yabancı bir şeyler karıştırıp çürütmemiş. Güzelliğinin etki-

sinden tamamıyla habersize benziyor ve eminim ki henüz hiç bir erkeğin okşamalarını tanımamıştır. Ben işte o ilk erkek olacağım, diye düşünüyordu Kral. Baptistin'in küçük ayaklarını kendisinininkilerin arasına hapsetmişti.

Genç kız kurtulmaya çalışmadı. Lui elini uzattı ve minicik bir ekmek içiyle oynayan ince uzun, narin, güzel parmakları yakaladı. Baptistin yeniden kızardı, ama açık yüreklilikle bakışını Kral'ın gözlerine sapladı. O yakışıklı genç erkek yüzünü, o kadife gibi gözbebeklerini soylu ve rahat hali dikkatle süzdü.

«Şimdi, hemen şu anda ne düşünüyorsunuz, bunu bilmek istiyorum,» dedi Lui ansızın boğuklaşan bir sesle. Genç kızın bu uzun bakışını başka şeye yordu. «Artık bana yemekten ve mutfaktan da söz etmeyin sakın.»

«Bunları düşündüğüm bile yoktu, Lui,» dedi Baptistin saf saf gülümseyerek. «Sizin peri masallarındaki prensler gibi o kadar yalnız, o kadar yakışıklı görüldüğünüzü, pek önemsiz bir yaratık olmama rağmen size yardım etmekten zevk alacağımı düşündüm birdenbire, çünkü pek mutlu değilsiniz... Oh! hoşunuza gitmeyen bir şey mi söyledim...»

Lui iskemlesini sertçe arkaya devirmişti. Gözleri parlayarak Baptistin'e bakıyordu.

7

LUI bir av gibi Baptistin'i yakalayarak, «Sus, sus, yavrucuğum... çabuk gel,» diye mırıldandı.

Nasıl olduğunu bilmeden, genç kız kendini güçlü ve adaleli kolların arasında buldu. Başını Kral'ın omzuna dayadı.

Bak hele, ne kadar garip, tıpkı Jéodard'la Ernodan gibi yapıyor bu da! Bayılıyorum buna... diye düşündü Baptistin, zevkle kendini bıraktı. Gene o harikulâde rehavet duygusunu hissediyordu. Bir bulutun üzerinde gidiyordu, Lui'nin kapıları nasıl açtığının, onu mavi yatak odasına gö-

türmek için bu kadar hızla nasıl atıldığının hiç farkında değildi. Aşk insanı kanatlandırır. Sevgili yükünü oraya terk edilen pelerinin üzerine bıraktı.

«Yavrucuğum, yavrucuğum... artık göğsümde hiç bir şeyin çarpmayacağını sanıyordum. Orada ölmüş bir taş bulunduğunu hissediyordum. Senden hayat taşıyor, bu saflığı, bu yepyeni bedeni, tutkulu ruhunu bana verir misin?»

Bu kadar önemsiz bir kişi olan kendisine Kral'ın ilgisini hissederek çılgına dönen, âşık, hayran Baptistin, «Evet.. evet... Lui...» diye kekeledi.

Birkaç günden beri, dörtlüde kendisini götüren bu kökten hayat değişikliğinden hiç bir şey anlamaksızın gözlerini yumdu. Göğsü, kabardı, bu harikûlâde olayların arkasını düşünerek mutlulukla içini çekti.

Hafifçe soluyarak, bu olağanüstü zevki nasıl oldu da öğrenemedim, diye yeniden aklından geçirdi.

Lui altında kendini sunan, ürperen genç kıza bir saniye baktı, Baptistin gözlerini açtı, Kral'a gülümsedi. Erkek eğildi, körpe bir meyve gibi sunulan o pempe ağza sahip oldu. Ömründe hiç bir şeyin reddedilmediği çapkın adam, henüz bir parça yeni ama, deneyler geçirmiş bir erkeğin uyanan şehveti hissedebileceği bu körpe öpücükle canlandı.

Ne harikûlâde şey, diye düşünüyordu Baptistin. Bayıyorum... bayılıyorum öpülmeye...

Genç kız hafifçe inledi, erkeğe doğru uzandı. Beriki ellerini Baptistin'in belinin altına kaydırdı ve bir oda hizmetçisinden daha büyük bir beceriklikle Baptistin'in korsesinin bağlarını çözmeye koyuldu. O da erkeğin hareketlerini kolaylaştırıyor, büyük bir bilinçsizlikle ona yardım ediyordu. Ansızın Kral duruverdi.

Birisi inatla kapıyı tırmalayıp, «Majeste... Majeste... vakit geldi,» diye fısıldıyordu.

Kral daha da kısıklılaşan bir sesle, «O kadar oldu mu Lebel?» diye sordu.

«Evet, Efendimiz, saat dört buçuk, akşam yemeği için Majestelerinin elbiselerini ve perukasını değiştirmek için ancak vakit var.»

Kral içini çekerek doğruldu.

«Pekâlâ, Lebel, Kral dairesine iniyorum. Dü Plesi'yi gönderin bana.»

Baptistin tatlı tatlı gülümsedi.

«Olur şey değil, doğrusu, pek çok göreviniz varmış...»

«Evet, yavrucuğum,» diye mırıldandı Lui, Baptistin'in burnunun üstüne ve dudaklarının birleştiği yere birkaç öpücük daha kondurdu. «Senden kopmalıyım. Evine göndereceğim seni. Yarın Versay'a gelirsın. Sarayda sana verebileceğim resmî yeri düşünmüş olurum. Besbelli Kraliçe'nin maiyetine bağlanırsın. Ona kısa zaman önce soylu ailelerden Polonyalı iki hanım verdim. Eşimin sevinçten ayakları yere basmıyor ve benim hiç bir şeyimi reddedemez,» dedi Lui gülümseyerek.

Kral'ın eşinden bu kadar doğal bir şekilde söz ettiğini işitince, Baptistin ansızın yüreğinde bir sıkıntı hissetti. Lui, sanki Baptistin'in kafasından geçenleri okumuş gibi, gözlerini kırıştırdı.

Lui, ona yirmi beş yaşında bir delikanlı havası veren okşayıcı bir sesle. «Kraliçe dünyanın en iyi insanıdır, yavrucuğum ama... sana nasıl anlatmalı bilmem ki... Ben yalnız bir erkeğim... yapayalnız... Oo, bunu anlatmak şimdi çok uzun sürer, dü Plesi, saraya takdim edilmen için sana bir sağdıç arar, sonra da... yavrucuğum, seni yanımdan hiç ayırmam, elbette ki sen istersen...» diye ekledi.

Baptistin, «Ah! evet!» diye içini çekti. Çözülen bağları yeniden bağlamak için atılan Kralın yardımıyla doğruldu. «Evet, yanınızda kalmayı çok isterdim, Lui ama, ne yarın, ne de öbür gün gelememekten korkuyorum...»

XV. Lui. kaşlarını çattı ve tam gözlerinin içine bakmak için genç kızı döndürdü.

«O da ne demek öyle?»

Baptistin bildiğinden şaşmadan, «Ama, Lui, öbür gün evleneceğim de!» diye açıkladı.

Kral sert ve oldukça hoşnutsuz bir sesle, «Biliyor musunuz ki, küçük hanım, asaletime bağlı bütün genç kızların

Kral'ın iznini istemeleri âdettir,» dedi. Bir yandan da pelesinin genç kızın omuzlarına yerleştiriyordu.

Baptistin, «Özür dilerim, Efendimiz, ağabeylerim... ölümlerinden... beri gelenekleri bana öğretmek için artık Elisa'dan başka hiç kimsem yok,» diye mırıldandı.

Kral'ın vicdanı sızladı. Genç kızı usulca omuzlarından tuttu.

«Zavallı küçük yetim, beni bağışlamak asıl sana düşer. Hizmetimde ölen ağabeylerin için bana bir tek sitemde bulunmadın. Sana yemin ederim ki, Baptistin, bir Kral'ın elinde olan bütün imkânlarla onları arattım. Ağabeylerini severdim, her ikisini çok severdim. Onlar benim gençlik arkadaşlarımdı, o zamanlar sen daha ele avuca sığmaz küçük bir yaramazdın. Özellikle, Floris coşkunuyla beni büyülerdi, Adrien'in de aklına sonsuz güvenim vardı. Başlarına gelen felâketi hiç kimse asla öğrenemeyecek. Ama, dünyada artık yalnız değilsin, Baptistin. Seni seviyorum, yavrucuğum ve seninle ilgileneceğim. Aslında... Özgürlüğümüz ...için... evlenmen daha iyi olur. Bak gördün mü, iyice düşününce, öylesi daha yerinde olur. Müstakbel eşin kim?»

«Jéodard Kastiyon dü Roşe,» dedi. Olayların aldığı şekle sevinerek gülümsedi.

«Yaa! Ben hiç bir dü Roşe tanımıyorum... Soylu bir aileden mi?»

«Öhöö... pek sanmıyorum...»

«İyi, mükemmel, toprakları var mı?»

«Oo, Evet, çok büyük toprakları var.»

Kral gülümseyerek, «Oh, oh! Daha iyi. Düşlediği unvanı veririz ona, bunu ona bildirebilirsin.» dedi.

İçinde belli belirsiz bir kaygı hissetmesine rağmen, Baptistin de onun gibi yaptı: Çünkü bu geleceğin Jéodard'a hoş görünüp görünmeyeceğini düşünüyordu. Genç kız anırsızın ürperdi. İçini korkunç bir huzursuzluk kapladı. Soluğu kesilirmiş gibi geliyordu ona.

Kral neşeyle, kapıyı vurarak açan Dük'e, «Oo! Girin, girin, dü Plesi ben de az önce Bayan dö Vilnöv'e sizi yeni-

den Bastil'e göndereceğime söz verdim... Oraya daha önce de iki kez girmiştiniz, değil mi?...» dedi.

Dük soğukkanlı, «Kalenin nefes borularıma çok iyi gelen havasım yeniden bana aldırmayı düşündüğünüz için, çok iyi yüreklisiniz, Majeste, siz de küçük hanım,» diye cevapladı.

«Hadi, hadi, azizim Dük, Kral şaka yaptığı zaman surat asmaya kalkışmayın. Haa! Bayan de Vilnöv'ü bir müfrezeyle evine gönderiverin... Ama, küçük hanım daha önce akşam ziyafetine bir göz atmak ister miydiniz?»

Baptistin sıkıntıyla yerlere kadar eğilerek. «Ah! Efendimiz, memnuniyetle,» dedi.

Dük içeri girdiğinden beri hiç bir şey eskisi gibi değildi. Kral'ın mesafeli davrandığını sezinliyordu. Dük'ün araştırmacı ve alaycı bakışı bazan genç kızın üzerine, bazan da buruşmuş yatağın üzerine konuyordu. Lui gene de hafif bir öpücük kondurmak için Baptistin'in parmaklarını tuttu.

Kral iki adımda odadan çıkmazdan önce, o kısık sesiyle, «Pek yakın zamanda görüşmek üzere, Bayan dö Vilnöv,» diye fısıldadı.

Yalnız kalınca, Baptistin'le Dük cana yakınlıktan yoksun gözlerle bakiştılar. Genç kız kaşlarını çatı, her türlü alaycı saldırıyı karşılamaya hazır, kesinlikle dik kafalı bir havaya büründü.

Kinini daha sonraya bırakmaya karar veren Rişliyö Dükü iki yüzlülükle. «Bayan dö Vilnöv beni izleme ve eğer demin sizi hoşnutsuz etme bahtsızlığına uğradımsa bağışlama lütfunda bulunur musunuz...» dedi.

Baptistin ansızın vicdan azabı duydu.

«Biliyorsunuz, Sayın Dük, Bastil... için şakasıydı...» Dük'ü üzdüğüne ansızın pek pişman olmuştu.

«Üstelik de çok eğlenceli bir şaka, Bayan dö Vilnöv Majestelerini gözlerinden yaşlar boşanıncaya kadar güldürmüştür her halde...» diye sırtı Rişliyö. Gönül alma çabalarına derhal pişman olan Baptistin'e yol verdi.

Baptistin Rişliyö'nün peşinden, ucunda üç meşalenin aydınlatığı bir bekleme salonunun bulunduğu oldukça ka-

ranlık uzun bir koridora daldı. Bir heykel gibi kıpırtısız duran mavi üniformalı bir uşak bir duvar halısının yanında bekliyordu. Rişliyö'nün bir el hareketi üzerine, adam atıldı ve tek eliyle, yere bir damla mum akıtmadan, iki meşaleyi yakaladı, bu da Baptistin'e pek garip bir beceriklilik gösterisi gibi geldi. Uşak duvar halısını kaldırdı. Dük'le genç kızın yolunu aydınlatmak için kolunu yükseğe kaldırarak, helezon biçimindeki bir merdivene daldı.

Aşağı inmesi hiç bitmeyecekmiş gibi geldi Baptistin'e. Uşak bir kapıyı itti, her üçü de, ucunda uzun bir galeri bulunan, mermer bir sahanlığa çıkıverdiler. Baptistin. Kral'ın dairelerine geldiklerini anladı.

Büyük bir müzik salonuyla iki salondan geçtikten sonra, genç kız ansızın saraylılar ve konuklar akınının saniyeden saniyeye arttığı ve yolu üzerinde uyandırdığı ilgiyi bilmeksizlikten gelmesinin imkânsızlığının farkına varıverdi. İnaniılmaz bir sıkılmazlıkla ona bakıyorlardı. Ancak gelip ona dokunmaya, elleyip yoklamaya kadar vardi ramıyorlardı.

Yanaklarının kızardığını hisseden Baptistin, ne kibir bu insanlarda! Zavallı Lui, bunlarla yaşadığı için acıyorum ona... diye düşündü.

Tepeden tırnağa elmaslara bulanmış, kızıl saçlı uzun boylu bir kadın, «Kim bu?» diye gürültüyle soruyordu.

Bodur bir şişko, «Kardeşik gizlice bir güzeli kabul ediyormuş demek ki, Sayın Düşes,» diye kıkırdadı.

«Puuff! Hiç mi güzel görmedik Baron! Ama, ne olursa olsun takdim edilmedi ki,» diye itiraz etti Düşes.

Sırıtan uzun boylu, sıska bir adam, «Dikkat edin! Yanında dü Plesi var!» dedi.

Ağzının üzerine düşen kırmızı iri bir burnu olmasa güzel sayılabilecek ufak tefek bir sarışın saf saf, «Bu da ne demek böyle?»

Baron gürültülü bir kahkahayla, «Kendileri sıkılıyorlar, artık gözdeleri de yok, aziz Markiz!»

Dük Baptistin'e hiç de cana yakın olmayan bakışlar yönelterek, «Herkesin bildiği sırrıyla kardeşik pek şakacı

doğrusu, şimdi herkes durumu biliyor. Şu küçük şallığın yanına bir de adam katmanın gereği var mıydı yani?.. Hımm!.. Kim bilir belki de mahsus yapmıştır... onun işine akıl sır ermez ki hiç...» diye içinden homurdanıyordu. Genç kız da gururlu küçük başını iyice dikleştirmişti.

Küçük topluluk, beyaz ve kara mermer döşeli bir sahanlığa girdi. Rişliyö uşağın sırtına küçük bir darbe vurdu ve artık hizmetine ihtiyacı kalmadığını işaret etti ona.

Dük kolunu Baptistin'e uzatarak, «Hadi, gelin, küçük hanım,» diye âdeta sevimli bir sesle fısıldadı. Genç kız elbisenin kumaşına parmaklarını dayadı ve dü Plesi'in peşinden gitmeye devam etti. Gördüğü ve işittiği şeylerden giderek büsbütün şaşkına dönmüştü. Büyük bir bekleme salonu da olabilecek son salonda muazzam bir şömine de gürül gürül ateş yanıyordu.

Büyük sepetli saray giysileri içinde, süslü püslü yirmi kadar Prenses kusursuz bir yarım daire şeklinde sıralanan arkalıksız iskemlelerin üzerinde oturuyorlardı. İnce dantelden bir örtüyle ta yerlere kadar örtülen küçük bir masadan on ayak kadar uzakta bulunuyorlardı.

Sırtı ateşe dönük, yeşil kadife kaplı bir koltuk da herkes gibi bekliyordu. Yakut renkli giysiler içinde, meydan okurcasına başlarına oturtulmuş tüylü küçük bir şapkaıyla Kral'ın soylu delikanlılar, şöminenin iki yanında yer almak için Baptistin'i geçip gittiler. Sade ama, temiz giyimli bütün bir ziyaretçi akını saraylılara karışıyor ve ayakta duruyordu.

Baptistin kalabalık içinde gitgide daha fazla sıkışıp kalıyordu. Alacalı bucalı geniş ceketli iriyarı sekiz muhafız, gümüş ve altın savatlı teberlerini yere vurarak, ardına kadar açık kapıların iki köşesine dikildiler.

Baptistin'in arkasından bir erkek sesi, «Ah! Ah! Ne günlere kaldık, Bayan Bernaşon, yarım saatlik bir gecikme var, toprağı bol olsun, öbür Kral'ın zamanında böyle bir şey dünyada olmazdı!» diye itiraz etti. Rişliyö «adî kimse-ler» arasına sıkıştığını hissetmezmiş gibilerden davranırken, genç kız arkasına döndü.

«Gerçekten de çok doğru, beyciğim, Eh, neylersiniz,

günümüzde hiç bir şey artık eskisi gibi değil ki...

Baptistin pencerenin önünde, tam arkalarında duran o yaşlı küçük burjuva, ya da esnaf karı-kocaya tatlı tatlı gülümsedi.

Oldukça önemli bir cüssesi bulunan Bayan Bernaşon, «Geçen sefer Kral tam zamanında gelmişti, yirmi dokuz çeşit yemek vardı...» diye sürdürdü.

Baptistin'in ağzından neşeli küçük bir kahkaha yükseldi: «Sık sık gelir misiniz buraya?»

Rişliyo Dükü bezgin bir halle gözlerini gökyüzüne çevirdi. Bugün başına bütün bunların gelmesi yazılıymış demek ki! İşte şu akılsız geveze şimdi de dükkâncılarla konuşmaya kalkışiyordu!

Yaşlı adamcağız dış yerine birkaç kara kovuğu meydana çıkararak, «Ah! Küçük hanımcığım, aşağı yukarı elli yıldan beri Kralımızı görmek için bizim hatunla birlikte geliriz, öyle değil mi, hanım?» dedi.

«Elbette canım, eskiden, küçük hanımcığım, Versay'da küçük bir dükkânımız vardı, böylece Tanrının her pazar günü toprağı bol olsun, Kral'ımızın yemek yiyişini seyretmek için Saraya giderdik. Bir zevkti bu öyle değil mi, Bay Bernaşon?»

«Aa! Ya, evet,» diye sürdürdü Bay Bernaşon. «Ama, bugün şimdi artık işler değişti, Versay'dan ayrıldığımızdan beri, benim Kompienye'deki bir yeğenimin yanına çekildik. Onun için, n'aparsın, genç Kralımız arada sırada buraya geldikçe... neyse, bu akşam ziyafet olduğuna pek memnunuz, doğrusu ya...»

Bayan Bernaşon kocasının koluna vurarak, «Ssst, kapatin çenenizi, geveze...» diye mırıldandı.

Baptistin arkasını döndü. İsviçreli muhafızlar sağ topuklarıyla yere iki kez vurmuşlardı. Salonların uzağından doğrudan bir kafiye ilerliyordu, yol boyunca dizilen hanımlar deren reveranslar yapıyorlar, erkekler de yerlere kadar eğilerek selâmlıyorlardı. Baptistin Kral'ı aradı, onu göremediğine hayret etti. Saraylılar, Kral'ın özel sofrası takımlarının

bulunduğu büyük çekmeceyi akla gelebilecek bütün saygıyla taşıyan sofracıbaşıyı selâmlıyorlardı.

Genç kız, değerli taşlarla işlenmiş bu pek kutsal altın çekmeceyi taşıyan o zavallı soyluya pek acıdı, çünkü kutu bir hayli ağıra benziyordu. Elde değnek bir mabeyinciyle, silahlı bir hassa muhafızı değerli eşyanın önünde yürüyorlar ve ona yol açıyorlardı. Sofracı soylularla bir saray papazı da onları izliyordu.

Gertrud Bernaşon, «Ah! İşte göründü, Ogustin, ama hiç de sağlığı yerinde görünmüyor!» diye fısıldadı.

Baptistin yüreği çarparak, maiyetindeki birkaç soylunun önünde ağır ağır ilerleyen Kral'a baktı. Onlar arasında birkaç avcıyı da tanımişti. Aralarında basık yüzlü bir finoyla Messali'in de bulunduğu en sevdiği köpekleri de kafileye katılmışlardı. Yolunun üzerine yığılan saraylılar, sofrataşlarının bulunduğu çekmeceye yaptıkları gibi yerlere kadar eğilerek selâmlıyorlardı. Lui ağır ağır yürüyordu, hiç kimseyi görmüyormuş ve görmek istemiyormuş gibi, gözleri ancak aralanmış, yüzü buz gibi, kapalı geçip gidiyordu. Altın sırma ve erguvan renkli ipekle işlenmiş krem renkli ipekliden bir elbise giymişti şimdi. Ayakkabılarının tokaları elmaslandı. Bu soğuk, azametli, erişilmez, bir Tanrı gibi görülen ve tapılan yabancıyı Baptistin artık tanıyamıyordu. Baş başa oldukları zaman aralarında geçenleri genç kız âdeta düşünde gördüğünü sandı. Kral masasına oturdu. İyi terbiye alan köpekler onun arkasına, ateşin yanma yerleştiler. Kral'ın büyük bir esnemeyi bastırdığı izlenimine kapıldı Baptistin. Hizmetkârları önce Majestelerine «büyük çorbaları», «büyük çerezleri» ve «küçük çerezleri», piliç kızartmalarını, sülünleri ve börekleri, dana etlerini, domuz butlarını, koyun ve sığır etlerini teklif ederek masanın önünden geçit yapıyorlardı... Kral'ın masasının önünden aralıksız sessiz bir gösteri geçiyor, geçiyordu.

«Hey! Ogustin, ne içler acısı bir şey, Kralımız mutlaka hasta olmalı, baksana ayol, ağzına lokma koymuyor...» diye fısıldadı Bayan Gertrude.

Baptistin müthiş bir kahkahayı bastırarak, aklından,

mideye indirdiği bütün o çorbadan sonra bunda şaşılacak hiç bir şey yok, diye geçirdi.

Kral ansızın başını kaldırdı: «Sayın Flamarens Markisi.»

Hemen düşeslerin ardında oluşturulan bir yarı çemberin içinde ayakta duran bir saraylı, «Buyrun, Efendimiz,» dedi.

Kral Marki'nin bulunduğu yeri araştırırmış gibi yaptı. Kadife gibi yumuşacık kahverenkli gözler çevresindeki kalabalığa baktılar. Baptistin'in Rişliyö'nün ve iki dükkâncının oluşturduğu topluluğun üzerinden, sanki hiç bir şey görmemiş gibi, bakışlar çabucak geciverdi, oysa genç kız derisinin üstünde bir okşama ve kendisine:

Görüyorsun ya, yavrucuğum, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamamı istiyordum. Ben bir tutsakım... dermişe benzeyen o gözlerde müthiş bir keder hissederek gibi oldu.

Salonda derin bir sessizlik vardı. Kral en sonunda birisiyle konuşmuştu! Düşesler Marki'ye istek ve hasetle bakıyorlardı.

«Yarın Versay ormanlarında avlanacağız, Sayın Marki, konukların listesiyle ilgileniverin, lütfen!»

Herkes hayretten âdeta küçük dilini yutarak birbirine baktı. Majesteleri hiç bir zaman, halk önünde, bu kadar uzun konuşmazlardı.

Onurdan ezilen Marki geri geri yerine gitmeden önce, yerlere kadar iki büklüm oldu. Düşesler hafifçe fısıldaştılar. Bu cümle aynı zamanda da pıllıyı pırtıyı toplayıp Versay'a dönüleceğini haber veriyordu.

Baptistin ansızın, bütün saraylıların ve salona alınan halkın dönüp dikkatle kendisine baktıklarını dehşetle fark etti. Ateşin yanında canı sıkılan Messalin dostunu tanımişti. Ona günaydın demek için elbisesinin üzerine sıçıyordu. İskemlelerinin üstündeki bütün düşesler ve saraylılar küçük köpeği gözleriyle izlemişlerdi.

Baptistin tazının başını okşamak için eğilmişti. Hayvanın kulağına fısıldadı:

«Çok rica ederim, Messalin, herkes bize bakıyor, efendinin yanına dön.»

Küçük köpek sessiz bir iki sıçrama daha yaptı ve istemeye istemeye itaat etti. Herhangi bir şey fark ettiğini açığa vurabilecek hiç bir şey görülüyordu Kral'ın yüzünde:

«Mendil atıldı, Düşes.»

«Bundan sonraki gözdenin kim olacağını biliyoruz,» diye fısıldaşıyorlardı saraylılar.

Uşaklar meyveyi getiriyorlardı. Lui yemeğini bitirdiğini işaret etti. Sofracı soylulardan biri koltuğunu çekti. Kral köpeklerini çağırdı, ayağa kalktı, çevresine bir tek bakış yöneltmeden pek moda olan «kavanyol» oyunu oynanan salona doğru gitti. Baptistin pencereye yaslandı. Ansızın kendini pek yorgun hissediyordu. Salon boşalıyordu, beri yanda da uşaklar ziyafetin kalıntılarını kaldırıyorlar, sofracıbaşı da değerli çekmecesini götürüyordu.

Kral'ın köpeğinin Baptistin'i neden tanıdığını anlamayan saf dükkâncılar, Hoşça kalm, küçük hanımcığım, hiç değilse siz hayvanları seviyora benziyorsunuz, gelecek sefere gene görüşürüz, inşallah... Eğer Kompienye'deyseniz, bizi görmeye gelin, Eşeduar sokağında, yirmi iki numarada oturuyoruz...» dediler.

Genç kız komşularına bir gülümsemeyle teşekkür etti.

«Sizi arabanıza kadar götüreyim, küçük hanım,» diye saygıyla eğildi Rişliyö.

Baptistin. Dük'ün koluna girdi. Bir düşteymiş gibi, iç avluya kadar onu izledi.

Baptistin çevresinde Ernodan de Gastanyak'la hafif süvarilerin beklediği arabayı görünce büyük bir ferahlık duydu.

«Bayan dö Vilmöv-Karamey'e malikânesine kadar refakat edin,» diye buyurdu Rişliyö Dükü.

«Hizmetkârmızım, küçükhanım.»

Arabanın kapısı kapandı. Baptistin alev alev yanan ensesini atlas yastıklara dayadı. Kendini hem coşkulu, hem mutlu, hem de üzgün hissediyordu.

Kaldırım taşlarının üstünden gidiyorlardı. Baptistin Kompienye'nin, iyi aydınlatılmış sokaklarını görebilmek için eğildi. Yoldan geçen birkaç kişi evlerine dönüyorlardı. Ha-

fif süvariler, meşaleler elde, yolu aydınlatıyorlardı. Baptistin hayvanların tırıs gidişi bırakarak dört nala atıldıklarını hissetti. Kentten çıkmışlardı. Ansızın araba kırım ortasında duruverdi.

Ernodan dö Gastanyak arabanın kapısını açmazdan önce buyurucu bir sesle, «Atımın dizginlerini tut ve refakat birliğine komuta et, La Fortün!» dedi.

«Bana güvenebilirsin, üsteğmenim...» diye sırttı La Fortün. «Ben bu işleri çok iyi bilirim...»

Ernodan sevimli yüzünü kaldırarak, «Ohöö... size arkadaşlık... etmeme... izin verir misiniz, küçük hanım?... yol bir hayli uzun da... korkmadığınıza da... emin olmak istiyordum...» dedi.

Baptistin gülümsedi ve elini delikanlıya uzattı. Bu davranıştan cesaret alan Ernodan çevik bir hareketle arabaya atladı. Büyük bir nezaketle o güzel parmakları öptü ve Baptistin'in yanına oturdu.

Camı indirirken, «İleri, La Fortün!» diye emir verdi.

La Fortün, «Deh... deh... hadi, canlanın bir parça, ahmak sürüsü, insanın dibi donuyor, alimallah...» diye avaz avaz bağırdı. Bu deyimden pek hoşlanıra benziyordu.

Araba yeniden yola koyuldu.

Şişman süvari sinsi bir alayla araba kapısının yanında atını koştururken, «Eh! Üsteğmenimin bir şeye ihtiyacı var mı? Çünkü eğer üsteğmenimin bir şeye ihtiyacı olursa, hemen yanıbaşındaki La Fortün'den istemesi yeter...» diye fısıldadı.

Belli belirsiz neşelenen Baptistin gözlerini kırptırdı. Ernodan küstah adama doğru tehditkâr bir el hareketi yaptı ve pencereyi indirmek için kordonu çekti. Gençler bir çeyrek fersah kadar, sadece arabacının kamçı şaklatmaları ve atların nal sesiyle bozulan sessizlik içinde gittiler. Ernodan söze girişmeden önce iki üç kez öksürdü.

Ansızın, «İyice rahat mısınız, küçük hanım?» diye soruverdi.

«Evet, teşekkür ederim, Bay dö Gastanyak,» diye içini çekti Baptistin.

Arabaya yeniden sessizlik çöktü. Ernodan sıkıntıyla hafifçe güldü.

«Öhöö! Öhöö! Hiç bir şeye ihtiyacınız yok mu? En ufak.. bir isteğinizi... yerine getirmek benim için büyük bir zevk

«Yoo! Hayır, hiç bir şeye ihtiyacım yok, çok nazıksınız, Bay dö Gastanyak, ama çok rahatım...»

Genç süvari birdenbire yol arkadaşına yaklaştı. «Ben... dünden beri, yalnız sizi düşündüm, küçük hanım, at üstünde sizi düşledim... zaten hiç uyumadım ya! Rişliyö Dükü de bu sabah sizin şatoya kadar kendisine refakat etmemi emredince, ah! Küçük hanım, sevinçten zıp zıp zıpladım!»

Bütün Güneyliler gibi büyük el hareketleri yapıyordu, çekingenliği de sanki bir sihirle uçup gidermişe benziyordu. Delikanlının gözleri karanlıkta parlıyordu. Baptistin'in elini yakaladı, dudaklarına götürdü ve küçük dokunuşlarla dirseğinin iç tarafına kadar yükselmeye cesaret etti. Uzun bir süre için Baptistin'le birlikte bu arabaya kapatılmanın sevincini zaptedemiyordu. Baptistin inatla başını eğiyordu. Delikanlı sessizlikten gitgide daha cesaretlenerek kolunu Baptistin'in beline doladı ve şehvetle onu kendine çekti.

«Ah! Küçük hanım... öhöö... Bapt... sevgilim... hatıranız beni yakıyor... hımm! Sizi yeniden kollarımın arasında tutmak... bana bir öpücük verirsiniz, değil mi?.. sizi seviyorum, sevgilim... sizi seviyorum...»

Baptistin sarı buklelerini saçarak, çıldırtıcı bir sunuşla başını erkeğin omzunda yuvarladı.

«Ben... ben de... sizi seviyorum... çok seviyorum, Ernodan...» diye içini çekti Baptistin. Gırtlığı, ansızın, hiç bir şeyin durduramayacağı müthiş bir sele dönüşen gözyaşlarıyla dolmuştu. Delikanlı şaşırıp kaldı.

Son derece üzülen Ernodan, «Ama... ama, küçük hanım, ne oluyor, kuzum? Aman Tanrım, bir saygısızlık mı ettim acaba?.. Bana kızmadınız, değil mi?» diye çırpındı.

«Ooooooh!» diye hıçkırıyordu Baptistin. Anlaşılır bir biçimde konuşamıyordu, kendini derin bir üzüntüye kaptır-

tmıştı. «O... o kadar... o kadar... üzgünüm ki!»

Dehşete kapılan Ernodan kaydı, sevdiği kadının önünde diz çöktü.

«Konuşun, sevgilim, hiç bir şey anlamıyorum... Sizi kim üzdü, kuzum, Kompiënye'de birisi mi? Ah! Yalvarırım, kim olduğunu söyleyin bana, onu düelloya davet ederim... öldürürüm onu... söyleyin, Baptistin, sevgilim, konuşun'n'olursunuz...»

«H... h... haaayır hiç kimse... bana... hi hiç bir... şey... yapmadı...»

«Peki öyleyse, neden ağlıyorsunuz?»

«Be... ben... ben de bilmiyorum... haayır... gerçekten de neden ağladığımı bilmiyorum...»

Ernodan dö Gastanyak bir hayli şaşkın, yeniden yerine oturdu. Baptistin onun derin derin içini çektiğini işitti ama, kendi derdine öylesine gömülmüştü ki arkadaşının hazin düşüncelerini sorup soruşturmaya hali yoktu. Beriki birdenbire kendini pek tecrübesiz ve kadın duygularının içinden çıkılmaz yumağını çözme yeteneğinden kesinlikle yoksun hissetti. Arabanın bir sarsıntısı Baptistin'i genç üsteğmene doğru fırlattı. Bu temas hiçkırıklarını daha da artırdı.

Baptistin, «Öl... ölmek... ya da... manastıra kapanmak istiyorum...» diye inledi.

Ernodan'ın omzu genişti, mis gibi de kokuyordu. Baptistin daha rahat yerleşti. Sarı bukleleri uçuşuyor, tatlı tatlı delikanlının yanağını gıcıkliyordu. Genç adam zevkle ürperdi.

İlk menzilde, pek merak eden La Fortün, çekingen olduğu oranda da güler yüzlü görünmek isteyen, tarla cadısını andıran darmadağın başını arabanın penceresinden içeri soktu.

«Ssst... çekil oradan,» diye çıkıştı Ernodan.

La Fortün sanki bütün ordunun onuru tehlikedeymiş gibi, «Aman ne içler acısı bir şey! Böyle bir baştan çıkarıcıyı kim musallat etti bana... Yahu, bu bir süvari değil, çocuk dadısı...» diye homurdandı.

Uyandırdığı tepkilerden habersiz, Baptistin birdenbire

Ernodan'ın omzunda uyuyuvermişti. Pembe dudaklarının üstünde şimdi bir gülümseme dolaşıyordu.

8

LA FORTÜN en tatlı sandığı bir sesle, «Hey! Hoo! İşte geldik, üsteğmenim!» diye avaz avaz bağırdı.

Baptistin Ernodan'ın uyuşan omzunda sıçrayarak uyanı. Derin kederini tamamıyla unutmuştu, kendini pek neşeli hissediyordu. Baptistin, peşinde Ernodan'ı da sürükleyerek sevinçle arabadan indi. Şatonun salonunda onları bir sürpriz karşıladı: Koltuklara yığılan Elisa'yla Jéodard, biri büyüttüğü çocuğu, öbürü nişanlısını beklerken, karşılıklı alabildiğine horlayıp duruyorlardı.

Baptistin bir kahkaha kopardı.

Uykusunu pek zorlukla açan Bay Kastiyon dü Roşe sert bir sesle, «Ah! Sizi o kadar merak ettim ki, küçük hanım, bütün adamlarımı sizi aratmak için Kompiènye'in dükkân ve mağazalarına gönderdim. Hiç bir sonuç elde edemedik, çünkü baksanıza, gecenin ortasında, çılgıncasına bir teşebbüsle gülünç olduk!» dedi. Nişanlısını ve hemen onun ardında durmakta ayak direyen şu süvari üsteğmenini affetmez bir bakışla süzüyordu.

Elisa, «Senin dönüşünü burada beklemesini Bay Jéodard'dan ben rica ettim, kumrucuğum. Bitip tükenmeyen o alışverişlerle ve eşkiyalar... ya da yaban domuzlarıyla dolu bütün o yollarla içim içimi yiyor, aklım başımdan gidiyordu...» diye yalancıktan ağlıyordu. Bir yandan da, o çılgıncasına teşebbüsünü Jéodard'a bu biçimde anlatmakla yetindiğini işaret ediyordu Baptistin'e.

«Ah! Ne kadar iyisiniz, Jéodard, kaygılanıp beni aramışsınız ama, inan ki, boşuna telâşlanmışsınız. Bay Ernodan dö Gastanyak beni her türlü saldırıdan korudu ve buraya kadar da geri getirdi!» dedi. Nişanlısının, sert ve tatsız sesini tamamıyla işitmezlikten gelen Baptistin dünyanın

en doğal haliyle konuşmuştu. Genç süvari üsteğmeni, başlığı kolunun altında, topuklarını askerce birbirine vurdu.

Jéodard kaşlarını çatı. Otoriter bir tavırla Baptistin'in kolunu tuttu ve onu salonun öbür ucuna doğru sürükledi. Beri yanda da Elisa'yla Ernoda nişanlılar arasındaki o ilginç konuşmanın tek sözcüğünü kaçırmamaya çalışarak kulak kabartırken birbirlerini süzüyorlardı.

Jéodard ansızın ses tonunu değiştirerek, «Baptistin, itiraf etmek zorundayım ki davranışınız beni son derece şaşırttı, pek ağırıma gitti, doğrusu. Nişanlı bir genç kız böyle mi davranır? Öbür gün evleniyoruz, unuttunuz mu yoksa? Beni sevdiğinizi sandığım çünkü öğleden sonramızı da mı unuttunuz...» diye sürdürdü. Baptistin'in kolunu tutuyor, elini incecik derinin üzerinde gezdiriyordu.

Hiç de değil Jéodard, hiç birini unutmadım!» diye haykırdı Baptistin. Berrak iri gözlerini nişanlısına doğru çevirip ona sevgiyle baktı.

Erkek bu uzun bakış altında hafifçe sendeledi ve sessizce Baptistin'i bağrına bastı.

«Ö... Öyleyse, sevgilim, gücünü kötüye kullanan ya da gülünç derecede kıskanç bir nişanlı durumuna düşmemeliyim ama, bir başınıza Kompienye'e ne yapmaya gittiğinizi ve özellikle suratı pek sinirime dokunan şu Allahın cezası süvari üsteğmenini peşinize takıp neden gece yarısı eve döğünüzü sorabilir miyim acaba?»

Baptistin sinirli sinirli dudaklarını ısırdı :

Elisa'yla Ernoda yönüne çevirmek için Jéodard'ın koluna girerken, Baptistin içinden, «Olur şey değil, doğrusu, şu erkeklere hiç akıl sır ermiyor,» diye geçirdi.

«Aman canım, Jéodard'cığım, gayet basit, Bay dö Gastanyak'a da sorun, Kompienye'ye Kralı görmeye gittim!»

Bay Kastiyon dü Roşe bu söze, «Nasıl! Tanrı beni başışlasın,» diye kahkahalarla güldü.

«Elbette canım!» diye sürdürdü Baptistin, «Majesteleri bana karşı o kadar iyi davrandılar ki! Ah! Bakın aklıma geldi, dğünümüz için Kral size asalet unvanı vermeyi ka-

rarlaştırdı! buna memnun olduğunuzu umarım, Jéodard, bütün arzunuz buydu...»

Bay Kastiyon dü Roşe, «Aah! Öhöö... şey... şey...» diye kekeledi.

Baptistin o minicik elini nişanlısına uzatarak, bildiğinden şaşmadan, «Evet,» diye sürdürdü. «Majesteleri size bir irade, ya da onun gibi bir şey gönderecek... Oo! Gerçekten de, Kral çok sevimli. Pekâlâ, işte böyle... şimdi Jéodard'cığım, sakın bana kızmayın artık, arabada uyumama rağmen, bir parça yorgunum. Elisa'cığım üstümü başımı değiştirmeme yardım etmek için yukarı geliyor musun? Yarına kadar hoşça kal, Jéodard...» diye sözünü tamamladı.

Jéodard'ın gözleri kırpışıp duruyordu. Günden güne daha fazla tutulduğunu hissettiği gerçekten olağanüstü bir yarıklıkla evleneceğini anlamaya başlıyordu.

Jéodard kendisine uzatılan o güzel parmakları büyük bir nezaketle öperek, «Şey... sevgilim... sert davranışımı bağışlayın lütfen... Sadece bana karşı olan sevginizin neden olduğu, yolculuğunuzun amacını bilebilseydim! Güzel düşler görün, sevgilim, yarın mutlaka gelip sizi görürüm,» diye fısıldadı.

İri gövdesini doğrulttu. Baptistin sonsuz bir hazla ona baktı. Gerçekten de nişanlısı pek yakışıklıydı.

Ansızın aklına bir şey gelmiş gibi tam merdivenleri çıkmaya başlarken, «Allahaismarladık ve teşekkürler, Bay dö Gastanyak. Ah!» diye haykırdı. «Üsteğmenle süvarileri pek yorgun olmalılar, Elisa'cığım, onlara rahat yataklı odalar verebilir misin?..»

Elisa akli başından giderek, Şey... öhöö... elbette, kumrucuğum... peki...» dedi. Çünkü gecenin bu ilerlemiş saatında bütün bu kalabalıkla ne yapacağını pek bilemiyordu.

Jéodard hemen bir adım ilerledi :

«Siz bırakın, Bayan Elisa. Teğmenim, evim nişanlımın şatosundan aşağı yukarı iki fersah ötede. Sizi ve adamlarınızı bu gece çatımın altında barındırmaktan büyük bir gurur duyarım...»

Baptistin'in teklifi Ernodan dö Gastanyak'ın canına

minnetti, ama genç teğmen onurlu bir erkekti. Jéodard'ı selâmladı :

«Bayım, teşekkürlerimi bildiririm, sizi izliyoruz...»

Birkaç dakika sonra, genç kızın parkenin üzerine gelişigüzel fırlattığı iç etekliklerini, korseyi, iç gömleğini yerleştirenken homurdanan yaşlı Elisa'nın gitgide kaygılanan bakışları altında Baptistin yeniden bir uykuya dalıyordu.

«Kral... üsteğmen... Ey Tanrım, haklıymışım, ah, ah! Korkunç miras... aman, çabuk, çabuk... bir an önce evlense del!»

Baptistin düğününden önceki o günü hep biraz çılgınca bir düş gibi hatırlayacaktı...

Sabahın erken saatlarında hiç olmazsa moda gazetesi *Mercure galant*'ın her ay belirttiği gibi, ünlü kadın terzisi Bayan Quentin arabasından indi. Çevresini işçi kızları, ıvır zıvır süs eşyaları ve ipekliler, bin bir harika ve önceden hazırlanmış giysilerle dopdolu kutuları sarmıştı.

Hemen ardından pek ünlü berber Bay Legros sökün etti. Her gün saraylı soylular tarafından saygıyla selâmlanan bu önemli iki kişi elbetteki ağırlıklarınca ödenen altın pahasına oraya kadar zahmet edip gelmişlerdi. Yarısını bile anlamadığı gevezelikleriyle oyalanıp eğlenen Baptistin'in çevresinde pervane gibi dönüp dolanıyorlardı.

«Ah! Bay Legros, ne incecik bir bel!»

«Şu ense, Bayan Quentin, mermer gibi duru beyaz.»

Berberle terzi, «Ne güzellik! Küçük hanımı süslemek gerçek bir zevk oluyor, doğrusu,» diye haykırıyorlardı.

«Yoo, hayır, o altın kumaşa ne dersiniz, küçük hanım! Hayır şu inci renklisi! Ah! Saman renkli bir muare!»

«Yalancı bir boyun atkısı!»

«On üç tane sorguç!»

«Hayır, küçük kıvrımlar halinde iki bukle.»

«Pudralayın, pudralayın, Bay Legros!»

«Topuz biçiminde bir kuyruk.»

«Bir tüy tutamı.»

«Kelebek biçimindeki başlığı bir deneyin.»

«Göz aldatan altı kurdele.»

Bayan Quentin bir işçi kızı iteleyerek, «Hadisenize, kızım, elinizi çabuk tutun bakayım,» diye homurdanıyordu. Küçük hanıma yeni «sepetleri» gösterin. Ne dersiniz, küçük hanım? «Kubbe», «sehpa», «huni» ya da «gondol» biçimlisini mi istersiniz... Ama, her ne olursa olsun, bir düğün için Küçük hanıma mutlaka beş arşınlık bir çevre gerek.»

Baptistin ölesiye sıkılmış bir giysi içinde boğuluyordu. Kızcağızı iteliyorlar, kakıştırıyorlar, saçlarını çekiştiriyorlardı. Bayan Quentin toplu iğneler batırıyordu, bir merdivene tırmanan Bay Legros şaşkınlıktan serseme dönen Baptistin'in tepesinde değişik beğenide son topuzları deniyordu.

Kasırga gibi dönen bu uğultulu arı kovanının ortasında Roşe şatosundan Baptistin'e her saat mesajlar geliyordu. Bunları körük gibi soluyan ve efendisinin tutkusuna gitgide daha fazla sövüp sayan bir ulak getiriyordu. Baptistin'in bir kolu havada, başı Bay Legros tarafından ezilmiş, duygulu bir bakışla okumaya çalıştığı sevgi teminatları, şiirlerdi.

En sonunda, öğleden sonra Jéodard gözleri yuvalarından dışarı uğramış, atını dörtnala sürerek bizzat kendisi geldi.

Bay dü Roşe, «Baptistin... Bayan dö Vilnöv... öhöö... nişanlım nerede?...» diye basbas bağırdı.

Bu panik havasının gitgide daha fazla sinirlendirdiği Elisa aynı şekilde, «Yukarıda, Bay Jéodard, provalarla uğraşiyor...» diye bağırdı.

Onun bir çılgın gibi, basamakları dörder dörder atlayarak yukarı tırmanışına bakarken de, «Bay Jéodard'ın nesi var acaba?» diye mırıldandı.

Jéodard her türlü nezaket kuralını bir yana atarak, «Ah! Baptistin, Baptistin,» diye bağırdı.

Bay Legros'yu merdivenin düşürüp, iki işçi kızı toplu iğne kutularıyla birlikte devirerek, nişanlısının kapısını resmen çökertti. Bayan Quentin'le berber kınayan bir gözle bakiştılar.

Evet, nişanlı belki çok zengindi ama, neme lâzım hiç

yol yordam bilmiyordu, o ne kaba davranıştı öyle!

Baptistin prova sırasında açılıp saçılan göğsünü iki eliyle utançla kapattı. «Ee! Ne haber, dostum, nedir, ne var kuzum?»

«Ah! Özür dilerim... bağışlayın beni!» Jéodard kızarmıştı.

Krallık armasıyla, kırmızı balmumuyla mühürlenmiş bir mesajı omzunun üzerinden ona uzatarak, sırtını nişanlısına dönmek için hemen yüz geri etti. Bayan Quentin'le Bay Legros saygısızca omzunun üstünden okumak için ellerinden geleni yaparlarken, Baptistin sakın sakın kâğıdı açtı.

«Tahtımıza gösterdiği büyük hizmetler gereğince Bay Jéodard Kastilyon dü Roşem'ye ve eğer varsa babadan oğula neslinin her ilk evlâdına kontluk ünvanını verdik. Kont Jéodard «Anlıyorum, demek ki veriyorum!» sözlü belgesini taşıyan mavi zemin üzerine altın sarısı geyik boynuzları basılmış armalara sahip olabilir.

Bu Versay'da, 30 Mart 1745'de hazırlandı.

Lui

Baptistin küçük bir şeytanın güveniyle, «Ee! Bakın gör-dünüz mü, azizim Jéodard,» dedi. «Ben size dememiş miy-dim?»

Jéodard heyecana dayanamayarak, «Ah! Baptistin, biricik sevgilim, Tanrı aşkına, bir bardak su! Boğuluyorum...» dedi. Hemen küçük bir kanepenin üstüne yığılıverdi, sinirli sinirli jabosunu çekiştiriyordu.

«Eğer provalarınız bittiyse, Bayan Quentin, siz de Bay Legros, gidip dinlenebilirsiniz!»

Baptistin keyifle minicik burnunu kırıştırdı. Jéodard'ın bu kadar üstün bir incelikle davranabileceğini sanmamıştı, doğrusu. Gerçekten de, «sanatçılardan» kurtulmanın en kesin ve en nazik şekliydi bu.

Bayan Quentin kırılarak, «Evet, evet, Bay dü Roşe. Her şey hazır, küçük hanımın elbiselerinden memnun kalacağını umuyoruz. Yarın giyinmesine yardım etmesi için işçilerim-den birini bırakıyorum ona,» diye fısıldadı.

Bay Legros da geri geri çekilirken, «Ben de hayatının en güzel gününde küçük hanımı hazırlamak ve saçlarını «pudralamak» için gene bizzat geleceğim!» diye üsteledi.

Baptistin kahkahalarını koyuvermek için kapının kapanmasını bekledi. Hemen büyük bir atkı yakaladı, edeplice buna sarındı ve gümüş bir kupaya su doldurdu.

«Hadi, hadi, Jéodard'cığım için şunu hele, tere batmışsınız. Böyle hallere düştüğünüze göre, asıl çocuk sizsiniz. Her neyse, size söz verdiğim bu unvandan memnun musunuz?»

«Ah! Sevgilim, ne heyecan, bir türlü inanamıyordum! Ah! ah! Bundan böyle sizin her sözünüze körü körüne inanacağım, benim küçük Kontesim! Ama, pek iyi anlayamadığım bir şey var; armandaki sözlere pek aklım ermedi: 'Alıyorum, demek ki veriyorum...' Adam sen de! Artık sadece sizi şımartmak, size bir kraliçe yolu açmak için durmadan büyüyecek olan servetime bir ima olmalı bu. Ah! KONT! Dü Roşe Kontu, evet, evet... Kastillon dü Roşe Kontu!» dedi Jéodard gülünç bir şekilde yeniden ayağa kalkarak. Baptistin'i bir aynanın karşısına sürükledi, eğlenerek birbirlerini selâmladılar.

Baptistin nişanlısının aynadaki aksine bakıyordu. Bütün kişiliğinden manevî ve fizikî bir sağlık havası saçılıyordu. Onun çocuksu sevinci karşısında genç kız ansızın bir vicdan azabı hissetti.

Üzüntüyle, «Kral'ın gidip sarayda bir başıma yaşamamı istediğini söylemeliydim belki ona!» diye düşündü, çünkü Jéodard'a iyice bağlanıyordu.

«Hayır,» diye karar verdi. «Ona hiç bir şeyi bildirmeyeceğim. Yemek pişirerek her şeyi Lui'yle yoluna koyarım! Açıkça anlatırım, o da Jéodard'la evli bulunduğuma göre, kocamın Versay'da kalması gerektiğini pekâlâ anlar, neden anlamasın.»

Baptistin o küçük tasarısını aklından evirip çevirirken, Jéodard'ın ansızın tutumunu değiştiriverdiğinin farkına varmamıştı. Erkek artık nişanlısının aynadaki aksine değil, sınıksız bağına bastırıldığı aslına dikmişti gözlerini. Atkı bir

parça kaymıştı, yusuvarlak ve bembeyaz bir omuz görünüyordu. Baptistin Jéodard'ın yüzünün ansızın ciddileştiğini fark etti. Erkek derin bir heyecanla, o ipek gibi deriye dudaklarını dokundurmak için eğildi. Baptistin hafifçe ürperdi. Küçük salonda kendisini ilk kez öptüğünde onu öylesine çılgına döndüren bütün duyguları yeniden hissediyordu. Nişanlısının, henüz gözüne ilişen gül tomurcuğu gibi körpe göğsü ortaya sermek için sinsice atkıyı çektiğini hissetti genç kız. Tutkulu dudakları körpecik deriyi hafif hafif ısıırıyordu. Baptistin bütün bedeninde iğnelenmelerin dolaştığını hissetti. Birdenbire Kral'ı ve Ernoda'nı düşündü. Kime karşı olduğunu bilmeden, hiç de iyi davranmadığı fikri aklından geçiriverdi. Jéodard'ın dudakları boynundan yukarı doğru çıkıyor, kulağın arkasında işi büsbütün azıtıyordu. Öpücüklerin yakışı altında Baptistin usulca inledi. Artık hiç bir iradesi kalmamıştı, bütün bedenine yayılan o harikulâde duyguya kendini kaptırıyordu. Jéodard nişanlısının rehavesini duydu, beyninden kor gibi kızıl bir ateşin geçtiğini hissetti.

«Ah! Baptistin, sevgilim, artık bekleyemeyeceğim...»

Hemen Baptistin'i kucakladı, homurdanarak onu bir divanın üstüne götürdü. Genç kız tutkun ve razı ona doğru uzandı. Erkek üzerine uzanmak için eğildi.

Odaya dalan Elisa, «Ah! Daha neler, Bay Jéodard, edep kurallarına saygı göstermeli! Sadece yarın artık ona bütününüyle sahip olacaksınız!» diye haykırdı.

Jéodard utançla doğrularak, «Evet, Bayan Elisa... özür dilerim... yani şu var ki...» diye kendini savundu.

Elisa yaşlı bir kalfanın bütün yetkisiyle, «Evet... evet, hayatın ne demek olduğunu ben de bilirim, Bay Jéodard, bağışlandınız bile... ama, yarın, yarındır... İşte böyle, n'aparsınız! Sen de kumrucuğum, hemen şu atkıya bürün, yoksa üşüyeceksin...» diye konuştu.

Jéodard yaşlı dadının bakışları altında pek ciddî davranarak, «Öyleyse pekâlâ... ben gidiyorum... şey, öhöö... Hiç bir şeye ihtiyacınız yok, Bayan Elisa, siz de öyle Bayan Baptistin...» dedi. «Sözleşmenin imzalanması için yarın öğleden

az önce tekrar gelirim. Sonra da saat ikideki nikâh töreni için ayrı arabalar bizi kiliseye götürecek. Bayan Baptistin, sizi mihraba çuha ticaretinden servet sahibi olan ve pek saygıdeğer bir insan olan dayı oğlum Bay Papül de Grandşamp götürecek, buna da bilerseniz çocuklar gibi nasıl seviniyor. Her neyse, nikâh töreninden sonra, büyük bir ziyafet hepimizi ecesi olacağınız Roşe'de birleştirecek... sonra... sonra da, işte böyle! sonunda... şey, öhöö... baş başa kalacağız yani... Bayanlar, elimden geldiğince iyi hazırladım, öyleyse yarın görüşürüz... yarın...» Jéodard oradan ayrılmak için şapkasını kaptı.

«Teşekkür ederim, Jéodard, hepsi için teşekkürler... yarın görüşürüz.» Baptistin merdivenlerde gözden yiten nişanlığına bir öpücük gönderdi.

Her şeye rağmen bir parça gururla gülümseyen Elisa, «Vah zavallı adamcağız, bana öyle geliyor ki, aklını başından aldı, ha yaramaz!» dedi.

Baptistin, «Ah! Evet!» diye içini çekti. «Ama, görüyor musun, Elisa, bana öyle geliyor ki, aslında erkeklerin başını döndürmek pek kolay bir şey! Hepsı aynı şeyi söylüyor ve yapıyor... ve... bu pek de hoş, doğrusu...»

«Yani..... yani ne demek istiyorsun, kumrucuğum» diye kekeleydi Elisa.

«Yoo! Hiç bir şey demek istemedim... ama... ama, öyle sanıyorum ki... hayatı... bir erkekle... çok, pek çok seveceğim...»

«Aa! İyi... iyi...» Elisa bu cevaptan pek hoşlanmamıştı. «Her neyse, kumrucuğum, hadi çabucak giyin, baş başa geçecek son yemeğimi yiyeceğiz seninle birlikte.» Merdivene doğru yöneldi.

Baptistin, «Evet, evet, dadıcığım, şimdi geliyorum ama, hiç bir zaman birbirimizden ayrılmayacağız ki! Pekâlâ biliyorsun ki sen Jéodard'la benim yanımda kalacaksın!» diye haykırdı. Başını kapının aralığından uzattı. Sonra da sırtına yeşil bir gömlek geçirmek için hemen geri çekildi.

«Eeh! Elbette ama, şimdiki gibi olmaz ki!»

Elisa merdivenleri inerken, «Gerçekten de, bu çocuk beni şaşırtıyor!» diye mırıldandı.

Giriş holünde bir meşale yaktı, mutfığa doğru yöneldi.

«Hey! N'oluyor orada! Gene ne var kuzum?» diye bağırdı. Cümle kapısına çekingen birkaç darbe vuruluyordu.

Gaskonya şiveli bir ses, «İvedi bir haber!» diye cevapladı.

«Ya! Gene mi siz! Ne istiyorsunuz, oğlum?» Homurdandı âdeta.

Ernodan de Gastanyak toza toprağa bulanmıştı tepeden tırnağa. Oraya kadar da atından bile inmeden merdivenlerin alt başında bekleyen La Fortüne'le birlikte gelmişti.

Ernodan büyük bir nezaketle, yaşlı dadıyı selâmlayarak, «Kral iradesi! Bayan Baptistin dö Vilmöv-Karamey'e bizzat elden verilmesi gereken bir pusula!» dedi.

«Evet Bayan!» diye destekledi La Fortüne sırtarak. «Bunlar bizzat Majestelerinin sözleri, üstelik şunları da eklediler: 'Bu zor görevde benim küçük teğmenime yardım etmek için sen de git, yiğit La Fortün'cüğüm!' dedi.»

Ernodan dö Gastanyak emirlerine doğru kapkara bir bakış fırlatmaktan kendini güçlükle alıyordu. Beri yanda da Elisa elinden bir şey gelmediğini belirten bir hareketle kollarını havaya kaldırıyordu.

«Eh, pekâlâ, birinci kata çıkın, teğmen, soldaki ikinci kapı, siz de, asker attan inin ve bir bardak bir şey içmek için mutfığa gelin!»

«Ah! Ne kadar iyi yüreklisiniz bayan, çünkü, adım La Fortün olduğu kadar gerçektir ki, özür dilerim ama, yol öylesine soğuktu ki, içim ürperiyor.»

Elisa La Fortün'ün sözlerine pek kulak asmadan mutfığına doğru tintin yürürken, «Kral... Kral...» diye mırıldandı. «Hımm... Bütün bu kargaşalık pek kurallara uygun değilmiş gibi görünüyor bana...»

«Sevgili hayatım,

Sadece seni düşündüm. Yarın için seni bir sürpriz bekliyor. Gülüşüne öyle susadım ki.

Tutuklu.

Güvenilir bir kişi olan ulakla göndereceğin elinle yazılmış bir pusula gözlerinin hasretiyle yanıp tutuşan kilit altındaki bir bahtsız sevince boğardı.»

Baptistin tatlı sözleriyle içini allak bullak eden pusulayı bir kez daha okumak için pencereye yaklaştı. Kısacık mektubun çekici sözcüklerini o boğuk sesin kulağına tekrarladığını işitir gibi oldu. Başını kaldırdı, üzgün bir halle kapının önünde bekleyen Ernodan'a doğru döndü. Baptistin'in gözbebekleri sevinçle parlıyordu. Gözleri daha da mavi, daha da iri görüyordu.

Ernodan genç kıza bakarak, «Ah! Hadi, hadi, anladım, buna karşı çarpışamam!» diye mırıldandı.

Baptistin, «Ah! Dostum! Dün beni avutan aziz dostum! Sakın darılmayın. Size bir günaydın bile demedim... Ne berbat bir bencilim!» diye haykırdı. Adamla hiç ilgilenmeden sabırsızlıkla pusulayı elinden kaptığı için utanan Baptistin'e ona doğru koştu.

Şaşırp kalan delikanlının yanağına bir öpücük kondurmak için ayakparmaklarının üstünde yükseldi.

Delikanlı ilgisiz kalmaya kendini zorlayarak, «Cevap bekliyorlar, küçük hanım!» diye ekledi.

Baptistin, «İşte! İşte! Bir saniye!» diye haykırdı. Her men yazı masasına atıldı. Kaz tüyünden bir kalemi mürekkep hokkasına daldırdı, bir öğrenci gibi, burnu havada uzun uzun düşündü, oturdu, geri kalktı, yeniden iskemlesine oturdu ve çabucak kâğıdın üzerine yazmaya koyuldu :

«Sevgili Tutuklu,

Yeniden sizinle birlikte kilit altında bulunmak, özellikle de gene yemek pişirmek için can atıyorum. Dadımdan zorla koparabildiğim yepyeni bir tarifem var. Söz konusu olan jambon kızartmasının bir sırrı.

Bana sürprizden söz etmeyin... Bu beni sabırsızlıkla dolup taşıyor.

Düğünümün hazırlıklarıyla pek meşgulüm ama, sizi çok düşünüyorum.

Baptistin.

Sizin için hiç bir şey imkânsız olmadığına göre, sevgili Lui, bu pusulayı getiren üsteğmene yüzbaşı rütbesini verebilir misiniz? Pek sevimli bir insan, bu beni pek sevindirirdi doğrusu. Ah! Bay dü Roşe'ye tevcih ettiğiniz kontluk unvanı için size teşekkür etmeyi az kalsın unuttuyordum. Sevinçten kabına sığmıyor ama, kısa belgeyi anlamadı... İtiraf ederim ki, ben de anlamadım... Hiç önemi yok bunun, yalnız kaldığımızda bana anlatırsınız!»

Baptistin yazısını dikkatle bir kez daha okudu. Dilini dışarı çıkararak iki üç sözcüğün yazılışı konusunda tereddüt etti. O körolasica sözcüklerden birini düzeltti ve büyük bir hoşnutlukla en sonunda mektubu katladı.

«Buyrun, Ernodan, bu pusulayı götürebilirsiniz! Ama, bakın aklıma geldi, önce Elisa ve benimle birlikte yemeğe kalmaz mıydınız acaba!» Mavi balmumuyla mühürlediği pusulayı delikanlıya uzattı.

«Davetiniz için teşekkür ederim, küçük hanım, ama... aç değilim. Sonra da dörtlümla Versay'a dönmek için emir aldım... Aceleleri varmış, küçük hanım.» Ernodan buz gibi bir sesle konuşmuştu, mesajı setresinin bir cebine soktu.

«Ah! Bugün ne kadar da kötüsünüz, Ernodan. Doğrusu ben bundan hiç bir şey anlamıyorum. Sizi gördüğüme çok sevindim! Hadi söyleyin, benimle gene eskisi gibi güler yüzlü olmanız için ne yapmalıyım »

Ernodan Baptistin'in parmaklarını yakaladı. Genç kız bir melek gibi gülümsedi ve berrak gözlerini delikanlıya yöneltirken elini onun çarpan yüreğinin üzerinde gezdirdi. Gözleri kamaşan delikanlı bir saniye gözkapaklarını yumdu. Sinsice Baptistin'in beline sarıldı ve yenilgiyi önceden kabullenerek onu kendine doğru çekti.

«Baptistin... sevgilim ...ne kadar güzelsiniz ...beliniz öylesine ince ki... Ben kötü ve hırçın bir insanım. Kıskançlık içimi kemiriyor, acı bir yumru gibi gırtlığımı tıkanıyor! Ne kadar yüksek mevkide olursa olsun, sizin başka bir erkeğin yanında olmanız fikrine dayanamıyorum, bunu anlıyor musunuz? Nişanlığınıza gelince, yarını aklıma getirince onu gırt-

laklamak geliyor içimden... yarın... sizin üzerinizde her hakka sahip olacak... Sizinle, sizin yüzünüzden, Baptistin, kendimi tamamıyla kaybediyorum ...her şeyi unutabilirim... bütün görevleri...»

Ernodan Baptistin'i omuzlarından tutuyordu. Her cümlesini noktalarken onu âdeta silkeliyordu.

«Nedir bunun bütün anlattıkları, kuzum,» diye düşünüyordu Baptistin. «Bütün haklarmış, ne demek o bütün haklar... Kıskaç da! Bütün bunlar pek garip, doğru ya. Ama, belki de kollarının arasında kalmamalıyım! Canım, eğer Jéodard gelse, ne derdi? Ya... ya... Lui?..»

Ernodan ansızın tutumunu değiştirdi. Dudakları hafif hafif Baptistin'in şakaklarına dokunuyor, ipek gibi altın sırmalı delişmen saçlarını ısıırıyordu. Büyük bir tutkuyla genç kızı elbisesinin üzerine bastırıyordu. Baptistin her şeye rağmen yüreğinin derinlerinde minicik bir burkulmayla, hazla içini çekti. Ernodan'ın göğsüne büzülüyor, oradan pek hoşlanıyordu, bununla birlikte de Jéodard'la Lui'yi düşünmekten geri kalamıyordu... Ernodan ılık öpücüklerle ensesini okşuyordu. Bütün karmaşık şeylerin çözülmesini daha sonraya bırakarak zevkle ürperdi. İçinden doğru kavrayıcı bir sıcaklık yükseliyor, beline yerleşiyordu. Baptistin delikanlıya doğru eğildi.

Gitgide daha cüretli davranan Ernodan, «Sevgilim... bütün ruhumu aldınız,» diye sürdürüyordu. «Kollarımın arasında uyuduğunuzu nasıl aklımdan çıkarabilirim?..»

Yeniden odaya dalan Elisa'nın kopardığı bir dehşet çığlığı işitildi.

Dizlerinin bağı çözölen yaşlı kadıncağz bir iskemleye çökerek, «Ey Tanrım! Kulaklarım neler işitiyor!» diye feryat etti.

Baptistin, «Aman dadıcığım! Böyle çılgınlar gibi bağırıp durma! Hadi, hadi, gel de bize yemek ver, sonra da Bay de Gastanyak Versay'a gidecek!» dedi. Gülerek sevgili Elisa'cığını öpücüklerle boğdu. Kadıncağz Baptistin'in kendisini yumuşatmak istediği zaman kandırıcı sihirlerine asla dayanamazdı.

«Pekâlâ, pekâlâ, kumrucuğum ama, haberin olsun, bütün gece yanından bir an olsun uzaklaşmayacağım,» diye kesinlikle bildirdi. Ernodan'a kapkara bir bakış fırlatmayı ihmal etmedi.

Baptistin bir kahkaha attı. Elini Ernodan'a uzattı, onu La Fortün'ün çoktan tıkinmaya başladığı mutfağa doğru sürükledi.

Yaşlı dadı gençlerin merdivenden inişine bakarak, «Dayanmalı... Yarına kadar dayanmalı,» diye iç geçirdi. «Sonra... sonrası Allah kerim!»

9

«YAŞASIN gelin!»

«Yaşasın küçük hanımımız!»

«Ah! Ne kadar da güzel olmuş!»

«Gökten inmiş bir melek dersiniz!»

«Yaşasın damat!»

«Yaşasın Kont Hazretleri!»

Baptistin arabaların yolu üstüne toplanan köylüleri neşeyle selâmlıyordu.

Düğünün Mortefonten'de yılın olayı olmasından pek sevenen Baptistin, «Ah! Her gün gelin olmak isterdim,» diye düşündü.

Köylü kadınların hepsi geniş parlak çubuklu Siyam pamuklusundan bayramlık giysilerini kuşanmışlardı. Pliseli muslinden başlıklarını sallıyorlardı. Eşleri kadar çoşan erkekler de tahta papuçlarıyla iş giysilerini çıkarıp, yerine yortu günleri için ayrılan keten gömlekler üstüne siyah pamukludan ceketler giymişlerdi.

Baptistin Roşe şatosundaki ziyafetten sonra, gaydalar ve kötü kemanlar eşliğinde mahallî oyunlara katılmak niyetindeydi. Hâlâ Baptistin'in topraklarına ait olan bir saman-

lık bu işe ayrılmıştı ve saat dörtteki ziyafet için Bay dü Roşe'nin konuklarıyla yeni evliler şatoya dönerlerken, Jéodard'ın sunduğu büyük yemek bütün köylülere orada hazırlanacaktı.

Kıvırcık kızıl saçlı güçlü kuvvetli bir delikanlı, «Yoo! Bayan Baptistin, gelip bizimle bir dans etmeden dünyada kocanızla yatağa gitmezsiniz, değil mi hele!» diye bağırdı.

Bütün köylü kadınlar suç ortağı küçük gülüşlerle kıkırdadılar.

«Sussana sen, Albin, ayıp değil mi böyle konuşmak?»

«Ooo! Siz onun dediklerine bakmayın, küçük hanımcı-ğım...»

Baptistin hafifçe kızardı.

Bu mert insanların hemen hemen hepsini adlarıyla tanıyordu, Albin'i de atla gezintiye çıktığında sık sık yolu üzerinde görmüştü. Oğlan kendisine hiç bir zaman saygısızlıkta bulunmamıştı ama, Baptistin pek çok defalar onun bakışında özellikle ateşli bir alev hissetmişti. Her ne olursa olsun, o iri yarı kızıl saçlı delikanlı, genç kızın uyandığı andan düşündüğü şeyi yüksek sesle bağırarak dile getirmişti. Baptistin gözlerini daha sakın bir kadınlar topluluğuna doğru çevirdi.

«Bu gece... bu gece... en sonunda o büyük sırrı öğreneceğim... bu gece Jéodard'la birlikte bir yatakta olacağım, herkes de bunu pek yerinde bulacak!»

Bu cümle kafasının içinde çınçın ötüyordu.

Haylazlar koşarak, «Hadi, Kont Hazretleri, bir daha... bir daha!» diye bağıırıyordu.

Baptistin Jéodard'ın arabasını görebilmek için hafifçe eğildi. Damat gitgide coşan kalabalığa avuç avuç para serpiyordu.

«Teşekkürler, Monsenyör.»

«Bana da, Ekselâns.»

Çalımından Jéodard'ın yanına varılmıyordu; bugün başarısının doruğuna erdiği mutlu gündü. Mis gibi taze boyan kokan yepyeni armalarının üstüne dirseklerini dayamıştı.

Jéodard Baptistin'e doğru sevgi dolu bir öpücük yöneltmek için döndü.

Bay Papül dö Grandşamp'la birlikte gelinin arabasına kurulan Bayan Lö Norman d'Ettyöl gülümseyerek, «Ne kadar şanslısın, güzelim, kocan yakışıklı, zengin ve sana deli gibi tutkun! Sözleşme imzalanırken ona bakıyordum, yemin ederim ki avukat üstad Bâton'un söylevinden ve sana bağışladıklarının şahane listesinden tek sözcüğü bile dinlemedi. Her ne halse, işte şimdi altına bulandın tepeden tırnağa,» dedi.

Baptistin hiç karşılık vermedi. Şu Jan-Antuanet de yarı iyi, yarı kötü düşünceleriyle sabahtan beri canını sıkıyordu.

Baptistin, o yıl ilk kez olarak bu kadar güzel ve bu kadar tatlı bir günün keyfini kaçırmamaya kesinlikle kararlı, içini çekti.

«Düğünümle birlikte işte ilkbahar da geldi,» dedi sadece. Âdeta tomurcukların bir gecede açılıverdiklerini fark etti! Sanki kuşlar da cıvıltılarıyla köylülerin bağırışmalarına eşlik ediyormuş gibi geliyordu ona.

Bayan Lö Norman d'Ettyöl, «Ah! Ah! Şair ruhlu Baptistin, ne kadar da garipsin, güzelim... Hadi bakalım, sen şimdi söyle bize, mutlu musun?» diye sordu. Görünüşte şefkat dolu bir el hareketiyle, gelinin altın sarısı saçlarına büyük bir sanatla tutturulmuş bahar çiçeklerinden oluşan üç demetten birini düzeltti.

İyi yürekli Bay Papül dö Grandşamp Baptistin'in elini okşayarak, «Elbette, Bayan Lö Norman, elbette ki bizim küçük nişanlı kızımız mutludur ama, onun için de, hepimiz için de pek heyecan verici bir gün bu! Bana öz kızımı evlendiriyormuşum gibi geliyor!» dedi.

Genç kız ona minnettar bir bakış yöneltti.

Gün o kadar iyi başlamıştı ama, işte şimdi usul usul sinirlenmeye başlıyordu.

Genç kız hafifçe muzip bir halle, «Sevimli eşin seninle birlikte gelmedi mi, Jan-Antuanet, işte gene yapayalnız kalmışsın?» diye ansızın soruverdi. Bayan Lö Norman gediğine oturtulan bu taşla ürperdi.

«Hayır, güzelim, zavallı adamcağız...»

Baptistin gülerek, «... zavallı adamcağız hep de nezledir...» diye tamamlayıverdi.

Pek hoşlanan Bay Papül, dünyanın en iyi arkadaşlarıymış gibi gördüğü o iki güzel kadına baktı. Gerçekten de Baptistin tatlı tatlı Jan-Antuanet'e gülümsüyordu. Yüreğini en çelişkili duygular dolduruyordu. Bayan Lö Norman genç kızın ellerini tuttu, belki onun yüreği de vicdan azabıyla burkuluyordu, kim bilir.

«Yaşasın gelin!»

«Yaşasın yeni evliler!»

Her iki araba da alanı dolanıyordu. Çılgınlık artıyordu. Baptistin arabadan aşağı atlayan Jéodard'ı gördü. Nişanlısı şefkat dolu bir işaret yaptı ona. Şapkasını koltuğunun altına koydu, peşinde kayınvalide rolü oynayan Elisa olduğu halde, iri adımlarla kiliseye girdi.

Baptistin yine yüreği çarparak, «Onu seviyorum... evet, onu seviyorum...» diye düşündü. «Karısı olacağım... bu gece gerçek bir kadın olacağım...»

«Lütfen iner misiniz, küçük hanımcığım!»

Düşüncelerinden kopan Baptistin ürperdi. Bay Papül ona kolunu uzatıyordu.

Giriş kapısının önünde, elinde teber, Blezua bütün ihtişamıyla onları bekliyordu. Dinsel bölgenin hiç dünya evine girmemiş yarı ermiş yaşlı bir kızı olan bayan Barb Don-den pedallı orgta ilk notaları çalmaya başladı. Baptistin de arabadan inmeye hazırlandı.

Jan-Antuanet bir elini genç kızın koluna koyup onu durdurarak, «Bana karşılık vermedin, Baptistin, vicdanın rahat ve mutlu musun?» diye fısıldadı.

«Ooo! Canımı sıkıyorsun, Kraliçe...» dedi Baptistin.

Bir nal sesi işitildi. Ernodan'la adamları boş bir arabaya eşlik ediyorlardı. Üsteğmen, gelin arabasının önünde, toz içinde ve soluk soluğa attan aşağı atladı. Geline doğru uzun bir sitem bakışı fırlattı ve her şeyi yitiren bir adamın karanlık ve umutsuz haliyle o da kiliseye daldı.

Baptistin yeniden kızardı ve kolunu tutan elden kur-

tulmaya çalıştı. Bayan L Norman'sa onu daha sıkı tuttu.

Jan-Antuanet, «Küçük iblis! Seni taparcasına seven bir erkekle evleniyorsun, ama sen hangisini seviyorsun?» diye fısıldadı. Bay Papül kilisenin avlusunda sabırla bu konuşmanın bitmesini bekliyordu. Zavallı adamcağız her şeye rağmen elinde olmadan, genç bir geline «son ğtleri» vermek için zaman ve zeminin belki de iyi seçilmediğini düşünüyordu.

«Sen de, Jan-Antuanet, Bay L Norman'la ilgilenen daha iyi edersin. Bütün bu sorularla canımı sıkmaktan vazgeç artık. Zaten bana anlattıklarından hiç bir şey anlamıyorum!» Baptistin fkelenmişti.

Jan-Antuanet Baptistin'in kolunu bırakarak, «Ya! Öyle mi? Bununla birlikte Jodard'ın yeni unvanını nasıl elde ettiğini öğrenmeyi pek isterdim doğrusu...» diye konuştu.

«Elbette ki vezinsiz kafiyesiz ve **Altın Gözler** diye imzalanana kötü şiirler yazarak değil!» diye fırlattı Baptistin gülerek.

Bayan L Norman hiddetten bembeyaz kesildi.

«Küçük iblis seni, Krala gönderdiğim pusulayı nasıl okuyabildi acaba? Yoksa onu o mu gösterdi buna? Ah! cm alırım...» Jan-Antuanet kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.

Çenesini kapatıverdiğine pek memnun olan Baptistin artık onunla hiç ilgilenmedi. Bir kuş hafifliğiyle yere atladı ve Bay Papül'n kolunu tuttu.

«Aman! Ne kadar da güzel.»

«yle de duygulandırıcı ki!»

«Tanrının mutlu kulu şu Jodard!»

Baptistin, gözleri yere eğilmiş, çevresini kuşatan övücü bir mırıltının eşliğinde mihraba doğru ilerledi. Beri yanda da Bayan Barb Donden müzik letine gitgide daha kuvvetle vuruyordu. Baptistin Bay Papül'n kolunda, eski kilisenin düzensiz zemini üstünde usul usul kayıyordu».

Jodard'ın yanındaki yerini almasına Baptistin'e yardım etmek için atılan Elisa yüzü mutluluk gözyaşlarıyla sırsıklam, «Kumrucuğum! Kumrucuğum!» diye hikırdı.

Genç kız nişanlısının hayran ve sıcak bakışını üzerinde hissetti. Bin bir renkli ipeklerle işlenmiş, uçuk sarı atlastan «Fransız modasına» uygun gelin elbisesi içinde gerçekten de pek nefisti. Sırtındaki kıvrımlar belinde şahane bir saray perlerini halinde açıyordu. Bluzunun göğsündeki kırmalar baş döndürücü bir dekolteyi gizliyordu. Baptistin gözlerini nişanlısına doğru çevirdi.

Kızıl kahverengi kadife giysilerinin içinde o da gerçekten şahaneydi. Baptistin ona gülümsedi. Yanına oturmak için elini onun avcuna verdi.

«Ah! Kumrular gibi, birbirlerine ne de yakışmışlar!»

Bayan Barb gürültüsünü kesmişti. Rahip efendiyi beklerken herkes izlenimlerini anlatıyordu.

Baptistin başını yana çevirdi. Günah çıkarma hücrelerine dirseklerini dayayan Ernodan gözüne ilişti. La Fortün subayının ardında esnerken, üstegmen gözlerini genç kızdan ayırmıyordu.

«Boş bir arabayla neden geldi bilmem? Yoksa beni Kral mı bekliyor? ...Sürprizden söz etmişti ...Yoo! Hayır, bugün dünyada Jéodard'dan ayrılmam...» diye düşünen Baptistin süvari üstegmenine tatlı tatlı gülümsedi.

Tamamıyla kendi düşüncelerine dalmıştı ki, ansızın kalkması için Jéodard'ın dirseğinden tuttuğunu hissetti. Bütün topluluk da bir iskemle gıcirtısı içinde onları izledi.

Baptistin muazzam sepetler üstündeki elbiselerini kaptı. Küçük çingiraklar çalıyordu. Blezua'yla koroda ilahî okuyan iki çocuğun peşinden, Rahip Hyasint heyecanla içeri girdi.

Baptistin papaza gülümsedi. O da müstakbel karı-kocanın kendisini beklediği koro mahallinin ortasına doğru ilerledi. Saf köy papazı sesini berraklaştırmak için hafifçe öksürdü.

«Demek ki, pek sevgili kardeşlerim, burada Mortefonten'de âdeta elimizde büyüdüğünü hepimizin gayet iyi hatırladığımız Bayan Baptistin dö Vilnöv-Karamey'in Hıristiyan kurallarına göre nikâh ayinini yapacağız büyük bir mutlulukla. Gelişip serpildikten sonra Ursulin'lerin rahibe oku-

luna yatılı öğrenci olarak gitti ve ... öksüz bir genç kız olarak bize geri döndü...»

Bu hatırlatmayla kederlenen Baptistin başını eğdi.

«... Ama, yüksek manevî yetenekleriyle büyük şöhretinin, Majeste XV. Lui'nin pek haklı olarak kendisine verdiği bir unvanı kazandıran bir eş seçerek bir aile yuvasına kavuşması sonsuz bir sevinç kaynağıdır...»

Rahip Hyasint memnunlukla bakışlarını gezdirdi. Gerçekli ve doğru sözcükleri bulmuştu, dinleyicilerini sımsıkı avcuna aldığını hissediyordu.

«Yavrucuğum... yavrucuğum... seni öyle özledim ki...» diyen bir sesi iştir gibi oldu Baptistin.

O boğuk sesi düşününce bir hıçkırığı zorlukla bastırdı. Genç kızın heyecanı konusunda yanılan Jéodard, iyi yürekli rahibin anlayışlı bakışı altında onun elini tuttu.

Baptistin nişanlısına bakarak, «Yoo, hayır, en sonunda, şimdi yanımda Lui'nin bulunmasını isterdim!»

Bir saniye için Jéodard'm yerinde Kral'ın düzgün çizgilerini ve kadife gibi yumuşak güzel gözlerini görür gibi oldu. Büyük bir tutkuyla gülümsedi. Jéodard genç kızın parmaklarını sıktı. Baptistin'in ayakları gene yere değdi. Rahip Hyasint gözlüğünü düzeltiyordu, Blezua'nın saygılı ellerinden nikâhların kalmı dua kitabını aldı.

Bayan Barb pedalli orgunda iki akort yaptı. Baptistin asıl nikâhın başlayacağını anladı. İçini yenilmez bir sıkıntı kapladı, yüreği darbelerle çarpıyordu. Paniğe kapıldığını orada bulunanların hepsinin anladığını sanarak arkasına döndü. Kendisine eliyle anlamadığı bir işaret yapan Ernodan'ın bakışını yakaladı.

«Babanın, Oğulun ve Ruhul Kudüsün adına, amin...»

Baptistin tekrar rahibe baktı, herkesten birkaç saniye sonra alalecele haç çıkardı. Yaşlar gözlerini yakıyordu. Jéodard da zavallı Ernodan'a doğru hiddetli bir bakış yöneltti.

«Tüh Allah kahretsin! Gene şu lânet olasıca teğmen!» diye homurdandı.

Rahip Hyasint pek kırıltılı bulduğu nişanlıları sükûnete davet ederek, «Ssst, sst,» dedi.

Baptistin başını eğdi. Tezhiplerde görülen ermişlere benziyordu tıpkı. Güneş vitraylar arasından geçiyor, saçlarını binbir ışıltıyla parlatıyordu. Jéodard gözlerini bir türlü nişanlısından ayıramıyordu.

Rahip «Kilisenin huzurunda evlenmek için mi buraya geldiniz?» diye sordu.

«Evet, efendim!» dedi Jéodard açıkça. Halk takımının kullandığı o adı rahip efendi» deyiminden özellikle kaçınmıştı.

Boğazı kuruyan Baptistin, ellerini kavuştururken, «Düğün ziyafetinden sonra dans etmeye gideriz, sonra da... sonra... Ernoda'nla olduğu gibi, omzuna dayanarak eve dönerim. Uşaklar şatodaki meşaleleri söndürürler ve... ve bu zifaf gecemiz, benim zifaf gecem olur... Ama eğer... eğer Lui ya da Ernoda olsaydı... Ah! Lui... neden onunla evlenmiyorum... ya bir de yanma gitmemi isterse... Ey Tanrım, Jéodard buna ne der...» diye düşündü.

Rahip Hyasint usulca, «Yavrucuğum, dua ediyorsunuz, çok iyi ama, soruma karşılık vermelisiniz!» dedi.

Baptistin başını kaldırdı. Jéodard'ın kaygıyla kendisini seyrettiğini fark etti.

«Şey, özür dilerim! Bana bir şey mi sormuştunuz, Peder?»

«Evet, yavrum ve işte üçüncü kez tekrarlıyorum : Kilise huzurunda evlenmek için mi buraya geldiniz...»

Baptistin başını sallayarak, «Evet! Evet efendim,» diye aceleyle cevapladı.

Jéodard en sonunda rahat bir soluk aldı. Şu küçük Baptistin onu âdeta deliye döndürüyordu. Dirseğini usulca nişanlısının dirseğine yapıştırdı. Baptistin başını kaldırdı. Nişanlısının sıcak dokunuşu onu yeniden yeryüzüne indirdi. Baptistin yaradılışına özgü o anı değişikliklerden biriyle, derin bir güvenlik duygusuyla gülümsedi. Jéodard'ı seviyordu ve sadece onunla evlenmek istiyordu. Birkaç saat sonra yalnız kalacaktı... kocasıyla yapayalnız kalacaktı... Bu dü-

şünce şakaklarını şiddetli dalgalar halinde dövüyordu: Jéodard'ın kollarında yalnız kalacaktı.

Rahip Hyasint, «Roma Katolik kilisesinin inanç ve dine bağlısınız, değil mi?» diye sürdürdü.

Baptistin Jéodard'la aynı anda, «Evet, efendim,» dedi.

Genç kız gitgide daha sinirleniyordu. Gerçekten de, şu Rahip Hyasint de pek can sıkıcıydı. Elini ağır alıyor, işi öylesine uzatıyordu ki.

Baptistin ansızın içinden, «Acaba Jéodard beni kendisi mi soyacak, yoksa oda hizmetçisini mi çağıracak!» diye geçirdi. Kutsal bir yerde bu kadar maddî şeyler düşündüğü için hem fena halde sıkılıyor, hem de utanıyordu.

«Buraya tam özgürlük içinde ve hiç bir baskıya uğramadan mı geldiniz?»

«Evet, efendim!» diye tekrarladılar.

Genç kız gitgide daha dalgınlaşıyordu, düşünceleri bir kasırga hızıyla değişiyordu.

Lui'yle yapayalnız kalmıştım... Eğer halka açık akşam yemeği olmasaydı... acaba aramızda neler geçerdi ki?...»

Baptistin elini boynuna götürdü, bunaltıcı bir sıcak vardı.

Jéodard ona doğru eğilerek, «Çok iyisiniz, sevgilim... Bu akşam kendi yuvamızda olacağız,» diye tutkuyla fısıldadı.

Baptistin tatlı tatlı gülümsedi.

«Şurada hazır bulunan Hıristiyanlar, size açıkça bildiririz ki, Bayan Baptistin dö Vilnöv-Karamey'le Sayın Kont Jéodard Kastiyon dü Roşe'nin nikâhları için hiç bir kâğıt askıya konmadı. Çünkü müstakbel eşlerin ünü göz önüne alınarak başpiskopos hazretlerinden ayrıcalık belgesi kararını aldıklarını size bildiriyoruz. Bu nikâhın törelere uygun biçimde kıyılmasına engel olabilecek herhangi bir bildiğiniz varsa, hemen şimdi ortaya vurmanızı buyuruyoruz hepini-ze, yoksa afaroza uğrarsınız.»

Baptistin ayaklarını oynatıyordu. Olur şey değil doğrusu, şu Rahip Hyasint de işi amma uzatıyordu.

«Bu artık nikâh olmaktan çıktı, bir büyük ayine dö-müştü!»

Baptistin Jeodard'a baktı, nişanlısı gülümsüyordu.

«Çok güzel ağzı var, nişanlandığımız günkü gibi, canım beni gene öpmesini istiyor!»

Baptistin sinirden dilini ısırdı.

Rahip Hyasint dinsel törenler usulüne ilişkin o formaliteyi monoton bir sesle okuduktan sonra gülümsedi. Zarif ve gösterişli cemaat üstünde bakışlarını derin hoşnutlukla gezdirdi. Kilisede dinsel bir sessizlik hüküm sürüyordu. Nikâh halkalarını getiren Blezua yaltaklanarak yaklaştı. Rahip Hyasint gençlere diz çökmelerini işaret etti. Baptistin başını dua iskemlesinin üzerine eğdi. Jeodard onun bir ömür boyu için kendisine terk ettiği kar gibi ak o güzel eli tuttu. Genç kız erkeğin parmaklarının şeklini incelerken güneş yanığı deriyi fark etti.

«Az sonra bu parmakları vücudumda gezdirecek...» diye düşündü heyecanla. «Oh! Jan-Antuanet'in hakkı var, ben bir canavarım... Dua etmeliydim, dua etmeliyim... Yaşamımın en güzel günü bu...»

Baptistin içten bir pişmanlık işareti olarak başını daha da eğdi.

Rahip Hyasint nikâhı kutsamak için bir el hareketi yaparak, «Bu nikâhın kıyılmasına hiç bir engel bulunmadığına göre...» diye sözünü sürdürdü.

«Bir engel var... durun!» diye gürledi bir erkek sesi.

Hayretten donup kalan bütün konuklar arkalarına döndüler.

Erkek daha da kararlı bir sesle, «Durdurun şu nikâhı... Bu nikâh kıyılamaz!» diye tekrarladı.

Bütün cemaat kesin kararlı adımlarla kilisenin yan kollarından içeri dalan insan kalabalığına ağzı bir karış açık, hayretle bakıyordu.

Baptistin mermerden heykele dönüşmüş benzeyordu. Jeodard nişanlısının kolunu sıktı.

Bizzat kendini inandırmak amacıyla, «Puhh! Kötü şakacının biri!» diye fısıldadı.

Genç kız onun söylediklerini işitmedi bile. Nikâh töre-

nini kimin bozduğunu seçebilmek için bütün varhığıyla kilisenin derinlerine doğru bakıyordu.

«Yavrucuğum... yarın için seni bir sürpriz bekliyor...»

Bu cümle durmadan kulaklarında çınlıyordu.

Baptistin yüreği deli gibi çarparak, «Kral'ın bir emri mi acaba?.. Oh! Yoksa Lui fikir mi değiştirdi? Ama neden?» diye aklından geçirip duruyordu.

Gelen topluluğun inatla durduğu köşenin karanlıklarını delmeye çalışıyordu.

Soluğunu ve sesini bulmak için birkaç saniye çaba gösteren Rahip Hyasint, «Kutsal ayini hangi hakla gelip bozuyorsunuz?» diye haykırdı.

Dikkatli bir dinleyici için her şeye rağmen hafif bir heyecanın sezileceği o aynı gururlu ses, «Şu hakla, efendim... hakkımız olan hakla...» diye sürdürdü.

Baptistin elinde olmadan sarardı. O sakın küstahlıkla yeniden konuşan erkek arkadaşlarından hafifçe ayrılıyordu. İnatla gölgede tuttuğu başı öbürlerininkini üç parmak kadar açıyordu.

Uzun boylu binicinin ardına gizlenen birisinin tatlı ve inandırıcı sesi, «Bizi bağışlayın, efendim, ama kesinlikle inanın ki ruhumuzda ve vicdanımızda başka türlü yapamadık!» dedi.

«Pekâlâ öyleyse! Yaklaşın ve bildiklerinizi söyleyin ama, her kim olursanız olun, şunu iyi bilin ki kötülük olsun diye ve nedensiz şu törene engel olmaya kalkıştıysanız sizleri afa-roz edeceğim...» Rahip Hyasint aklını toplamış ve ök alıcı parmağını suçlulara doğru yöneltmişti.

Yaşlı Elisa inledi. «Kumrucuğum... Ah! Tanrım... Tanrım ...Ah, ah! neler açıklayacaklar acaba... vah başımıza gelenler...» Bay Papül'un giysilerine öyle bir yapışmıştı ki, işlemler kadıncağzın parmaklarında kaldı. Sıraların üstünde Elisa'dan başka kımlayan yoktu. Sanırsınız ki, herkesi kötürüm eden bir kurşun tabakası düşmüştü cemaatin üzerine. İki yabancı, görünüşe göre üç kişi olan arkadaşlarını kilisenin derinlerinde bırakarak filayağından ayrıldılar. Berikiler kollarını kavuşturdular ve çıkışını kapatmak istiyor-

larmışcasına büyük kapının önüne yerleştiler. Bütün konuklar baştan ayağa ürperdiler. Bu hırsızların ya da en kötü türden eşkiyaların bir tuzağı olmasın sakın? Baptistin farkında olmadan elini boğazına götürdü. Jéodard hem mal sahibi, hem de koruyucu bir hareketle kolunu nişanlısının omuzlarına doladı. İki erkek şapkaları koltuklarının altında sert adımlarla ilerliyorlardı. Çizmeleri döşeme mermerlerinin üzerinde yankılanıyordu. Herkes soluğunu tutmuştu. Yabancıların tozlu giysileri uzun bir at yolculuğunu kanıtlıyordu. Baptistin derin bir inilti kopardı. Güneş iki binicinin tam yüzlerine vurmuştu. En uzun boylusunun yeşil gözbebekleri ışıltılarıyla genç kızı delip geçiyordu. Biraz geride duran öbür yabancı yumuşak ve tatlı bir halle gülümsüyordu.

Çılgın bir dehşete kapılan Elisa, «Yetişin... imdat... Yetişin... hayaletler...» diye avaz avaz bağırmaya başladı.

Baptistin konuşmak, bağırarak, seslenmek istedi. Uzun boylu binicinin alev saçan bakışları altında sendeledi ve kolu kanadı kırılmış bir bebek gibi havada çırpındı. Mihrap baş döndürücü bir hızla çevresinde döndü. Jéodard onu tutmak için kollarını uzattı. Yeşil gözlü uzun boylu binici yerinden fırlayıp gelmişti bile. Hiç hatır gönül gözetmek-sizin bahtsız nişanlıyı bir yana itti, baygınlık geçiren Baptistin'i kucakladı, büyük bir şefkatle koltuğa yerleştirdi.

«Yavrum... hadi, hadi, yavrucuğum...» diye mırıldandı. Beri yanda arkadaşı da genç kızın elini tutarak ayaklarının dibine diz çökmüştü.

«Yoo! Olur şey mi ey Tanrım... hortlaklar... hortlaklar! Aaah! Hatun...» diye bu kez de Blezua avaz avaz bağırmaya başladı. Zaten kendinden geçen gelinin ayaklarının dibindeki yabancılara bakarken önlenemez ürpermelerle tepeden turnağa tirtir titriyordu. Saygıdeğer zangoç büyük bir demir gürültüsüyle elindeki teberi attı ve karısını aramak için ayın eşyalarının bulunduğu odaya doğru çılgın gibi koştu.

Yabancı iki binici orada bulunuşlarının yarattığı gürültü ve çığlıklarla hiç ilgilenmeksizin, «Baptistin... yavrucu-

ğum... vah zavallı yavrucuğum... hadi kendine gel, biziz, biz, sadece biz...» diye fısıldıyorlardı.

Konuklar koro mahallinde nelerin olup bittiğini görebilmek için dua iskemlelerinin ya da hatta sıraların tepesine çıkıyorlardı.

Yabancılar doğru tintin yürüyen Rahip Hyasint, «Ev-lâtlarım... yavrularım... gerçekten de siz misiniz, buna bir türlü inanamıyorum...» diye ağlamaya koyuldu.

Sarışın delikanlı ayağa kalkarak, «Evet, efendim, yanılmıyorsunuz, işte geri döndük,» dedi.

Kubbeyi bellisiz bir uğultu doldurdu. Jéodard'la konukları bu sahneye ansızın bir tımarhaneye sokulan akıllı başındaki insanların anlamsızlığıyla bakıyorlardı. Buna rağmen, soylu birkaç aile durumlarının kendilerini zorladığı kibarlıktan birkaç dakika için ayrılıyorlar ve teklifsizce birbirlerine sesleniyorlardı: «Yoo! Hayır!»

«İmkânsız bir şey, azizim!»

«Evet, diyorum size.»

Görür görmez o anda tanıdım onları.»

«Hani ölmüşlerdi!»

«Yok efendim, kaybolmuşlardı!»

«Tam beş yıldır!»

«Belki de tıpkı benzerleridir!»

«Hayır, iki kardeş bunlar...»

«Evet, sarışını ve esmeri...»

«Ölmüş atalarımın ruhu için, onların ta kendisi diyorum size.»

«Kuzum dostum, yemin etmeyin!»

«İnanılır gibi değil, Vilnöv-Karamay'ler!»

Baptistin heyecandan solan gözlerini açarak, «Ah! Floris... sen... sen... Floris... Adrien,» diye mırıldandı.

Sarışın delikanlı gene Baptistin'in ayaklarının dibinde ki kardeşinin yanına geldi. Genç kız koltuğunda doğruluyordu. O upuzun beş yıl süresince unuttuğunu sandığı o pek yakışıklı ve birbirinden o kadar ayrı şu yüzlerde ellerini gezdirdi. Evet, gerçekten de onlardı, Floris... bir kurdeleyle özensizce rasgele tutturulan kara bukledi Floris... Vilnöv

kardeşlerin o uzun yıllar boyunca yaşamış olacakları tehlikeleri ve serüvenleri ispatlayan bir yara izinin boydan boya çizdiği o güneşten yanmış, erkek yüzünde alevler saçan yeşil gözlü Floris.

Baptistin daha minicik bir kızken yüce aklına, bilgisine saygı duyduğu ve o pek sevgili ağabeyi Adrien'e dokunmak için Floris'ten ayrılıyordu. Floris'inkilerden o kadar değişik olan kızıl sarı saçlarında ellerini dolaştırıyordu.

Ağabeyinin menekşe renkli gözlerinin üstünden parmaklarını geçirirken, «Ah! Adrien... sen... sen... Adrien, mutlaka düş görüyorum... İmkânsız bir şey bu,» diye içini çekiyordu. Ancak Floris'i de bağrına basmak için ondan ayrılıyordu. Ama, her şeye rağmen kendisine büyük bir şefkatle bakan yeşil gözlerle karşılaştığı her seferde içini bilinçsiz bir sıkıntı dolduruyordu.

Kiliseye doluşan köylüler hep bir ağızdan, «Ey Tanrım, elbette ya, şu Kont Adrien, şu da Şövalye Floris...» diye bağırıyorlardı.

«Eh! Gördün mü işte, beylerimiz geri geldiler.»

«Sen Basilik kilisesinde az mı dua ettim ben...»

Şimdi artık herkes birbiriyle konuşuyor, şu akıl almaz mucizevî dönüşü yorumluyordu.

Rahip Hyasint, «Sakin olun, aziz müminlerim... sakın olun!» diye heyecanlanıyordu.

Jan-Antuanet dantel mendilini dişleriyle yırtarak «Bakın hele, ne mutlu dönüş, işte bu belki de pek çok şeyin yüzünü değiştirecek!» diye mırıldandı.

Ernodan kuşkulu ve güvensiz, olayların akışını beklerken La Fortün, «Yüzbaşım, bana öyle geliyor ki, hiç de sıradan bir düğün değil bu,» diye homurdandı.

Genç kız son gözyaşlarını silerek, «Ah! Sevgili ağabeylerim, ne kadar değişmişsiniz!» diye gülümsedi.

Elisa, Floris'le Adrien'e bakmak için başını iyice yukarı kaldırdı. «Ey Tanrım! Şunlara baksana, kumrucuğum, kocaman erkek olmuşlar şimdi!» diye haykırdı gururla.

Evet, Fransa'dan yakışıklı gencecik iki delikanlı ayrıl-

mişti, şimdi de omuzları genişlemiş, bakışları güven dolu olgun ve kendilerinden emin erkekler ülkelerine dönüyorlardı .

Onlar da minicik bir kız olarak bıraktıkları Baptistin'e aynı hayran şaşkınlıkla bakıyorlardı. Karşılarında heyecan verici güzellikte, hemen hemen kadın olmuş bir genç kız buluyorlardı. Özellikle Floris gök mavisi gözlerinin ve sarı saçlarının değerli bir taç oluşturduğu şu şahane yaratıktan bakışlarını alamıyordu.

Bazı harfleri yuvarlayarak söyleyen kalm bir ses kilisenin derinlerinde yankılandı : «Ee! Ya biz? Bizi unutuyormusunuz?..»

Herkes arkaya döndü, demek şu kubbenin altında sürprizlerin sonu bir türlü gelmeyecekti.

Baptistin Floris'le Adrien'in sadık arkadaşlarına doğru koşarak; «Ah! Fédor... Li Kang... dostlarım... Gréguaar, ah benim iyi yürekli Gréguaar'cığım!» diye haykırdı.

Bu üç erkek yıllar boyunca efendilerinden asla ayrılmamışlardı.

Boydan boya bıçak yarası bulunan yüzündeki tek gözüyle dehşet verici Kazak Fédor, «Ah, küçük hanımcığım, yanımda bir parça Mortefonten toprağından götürmüştüm. Sana tekrardan kavuşacağımızı biliyordum zaten!» diye haykırdı.

Çinli Li Kang Yuin de uzun saç örgüsünü heyecanla sallayarak o süslü konuşmasıyla araya girdi: «Ah! Mavi Yusufçuk Böceği, sakın sabah ülkesine dönüp seni görmek için erdemli köpük kuyruğunda sürüklendik!»

«Baptistin'ciğim... Baptistin'ciğim!» diye haykırdı Gréguaar. Yaşlı kâhyanın başı şimdi güzel ak saçlarla taçlanmıştı.

Yaşlı uşağın heyecanı öylesine büyüktü ki, ömründe ilk kez nezaket kurallarını unutuyordu. Oysa bu konuda kendisi kadar titiz davranmayan efendilerine bunu sık sık hatırlatırdı.

Baptistin üç arkadaşını da kucaklayarak, «Ah! Benim sevgili dostlarım... sevgili dostlarım...» dedi. «Ne sevinç, ne mutluluk, ne diyeceğimi bilemiyorum...»

Bu duruma pek şaşırان bir burjuva, «Hayret doğrusu, gelin hanım ağabeylerinin uşaklarını kucaklıyor!» diye fı-sıldadı.

Mortefonten'in fırıncısı Bayan Mari, «Aman efendim, hayır,» diye itiraz etti. Bay Fédor da, Bay Gréguar da, Bay Li Kang da uşak değil, şatomuzun genç efendilerinin eski öğretmenleridir!»

Demın konuşan bayın eşi de bu zevksiz kucaklaşmalar-dan daha tiksınmiş bir halle kocasına bakarak, «Pek garip öğretmenler, pek garip töreler, doğrusu!» dedi.

Bayan Mari, «Çünkü bayancığım, Vılñöv-Karamey'ler hiç bir şeyi asla hiç kimse gibi yapmazlar da ondan!» dey-i-verdi gururla.

Rahip Hyasint, «Pek sevgili kardeşlerim, yerlerinize dönün! Tanrının bağrındayız. Yüce Tanrının evi misafir sa-lonu değildir!» diye haykırdı.

Bir türlü bitip tükenmek bilmeyen şu kavuşmalara ve kubbe altına egemen olan o tarıfsız hayhuya fena halde si-nirlenen Jéodard, «Bir şeyler yapsanıza, peder!» diye ses-lendi.

Elisa da eski dostlarını kucaklayarak, «Ah! Fédor, seni haydut, seni! Li Kang, ya siz Gréguar... Ah, benim Grégu-ar'cığım,» diye tekrarlıyordu.

Sanki onlardan ayrılıyormuş gibi, herbirini bir eliyle tutan Baptistin Floris'le Adrien'e, «Sevgili ağabeylerim, ne-reden geliyorsunuz siz, kuzum?» diye sordu.

Floris, kara buklelerini oynatarak, «Ohoo! Li Kang'ın ülkesinden geliyoruz biz,» diye cevapladı.

«Nasıl? Çin'den mi!» diye haykırdı Baptistin.

«Aa! Ne diyor bunlar?»

«Çin'den geldiklerini söylüyorlar!»

Aa! Çin'den mi geliyorlarmış?» diye gülmeye başladı-lar kilisenin içinde.

Elisa, «Ulu Tanrım! Peki bu Çin dedikleri yer neresi, kuzum?» diye bağırdı.

Yaşlı kalfanın yanından hiç ayrılmayan Gréguar, «Eh, öyle işte! Çin mi... Çin'de!» diye cevapladı.

Rahip Hyasint umutsuzlukla kollarını havaya kaldırdı. Bunun içinden bir türlü çıkamayacaklardı, sonu gelmezdi bunun.

Bayan Barb Donden ansızın bağırdı: «Katil var! Hırslı var! Yetişin, imdaat!» Ortalık hemen sessizleşti. Bütün bakışlar saygıdeğer orgçuya yöneldi. Bahtsız kadın, tepesi bir yumurta kadar çıplak ve dümdüz, pedallı orgunun üstüne tırmanmış, ayakta dikiliyordu. Müthiş bir sinir krizine yakanmış, çılgınlar gibi tepiniyor, orgun tuşlarını çiğniyordu. Böylece ortalığa garip olduğu kadar sevimsiz bir çeşit kedi miyavlaması gibi bir ses yayılıyordu. Cemaat arasındaki kadınlardan korku dolu çığlıklar yükseldi. Bazıları bayılıp düşüyorlardı. Beri yanda da kapkara bir şekil rasgele atlayarak, bir kafanın üstüne, bir omuza, bir pelerine düşerek, elbiselerin sepetleri altından, bacakların arasından geçerek kaçıyor.

Koroda şarkı okuyan çocuklar dehşete kapılarak bu hurdanlığı kutsal su serpeceğini ve halkaları gürültüyle yere attılar ve saklanmak için korku çığlıklarıyla papaz evine doğru koşmaya başladılar.

Rahip Hyasint büyük bir cesaretle, «**Vade retro satanas...** Eğer siz iblisseniz... çekilin... geri gidin... Tanrının evine saygı gösterin!» Bir yandan da kara iblisi kovmak için bir hayli haç işareti yapıyordu.

«Yeter Jorj-Albert... buraya gel!» diye seslendi Floris.

Baptistin, tıpkı bir insan gibi, boyuna uygun bir elbiseyle bir şapka giyen garip hayvanı kucağına alarak, «Ooh! Jorj-Albert, yavrum benim...» diye haykırdı.

Küçük bir kız çocuğu haykırdı: «Ama bu bir maymunmuş! Resim kitabımın içinde bunlardan bir tanesini görmüştüm ben!»

Fena halde sinirlenen anne bir şamar atarak, «Sus bakayım sen,» diye azarladı onu.

«Ah! Jorj-Albert, seni gördüğüme öyle memnun oldum ki!»

Küçük maymun her şeye rağmen kendisine uzatılan pembe yanağa bir öpücük kondurarak, «Evet, şimdi böyle söylüyor ama, benimle zerre kadar ilgilenen yoktu!» diye düşündü.

Jorj-Albert kendini insan sanıyordu. Bunda belki de haklıydı. İnce düşünceli bir hayvandı. Efendisi Floris'in uzak ülkelere yaptığı bütün gezilerde ondan ayrılmamıştı. Şunu itiraf etmek gerekir ki hayvancağızın sadece dili yoktu. Jorj-Albert ortaya çıktı ve Baptistin'e sunmak istediği dönüş armağanını uzattı: Yani Bayan Barb'ın başlığıyla perukası.

«Ooo! Jorj-Albert!» dedi genç kız bir kakhaha atarak.

Floris de, «Utanmıyor musun sen?» diye azarladı.

Jorj-Albert başını önüne eğdi. İyilik olsun diye mi, yoksa zevk için mi kötülük ettiğini hiç bir zaman bilemiyorlardı. Biraz sıkılan Floris başlıkla perukayı maymununun elinden aldı. Hepsini birden bayan Barb'ın başına yerleştirdiler. Çıglıklar yatışıyordu, kiliseye bir sakinlik çöker gibiydi.

Rahip Hyasint bundan yararlanarak çevik adımlarla vaaz kürsüsünün basamaklarını tırmandı.

«Pek sevgili kardeşlerim,» diye söze başladı. «Yerlerinize oturun. Siz de, uzun ayrılıktan sonra aile ocağına dönen yavrularım, kavuştuğunuz kardeşliğinizin yanına, koromahalline oturun. Sizleri sağ bıraktığı için yüce Tanrıya şükranlarımızı sunmak için dua edeceğiz.»

Herkes rahibin çağrısına uymak için acele etti. Jéodard nişanlısının yanına diz çöktü, Floris'le Adrien de, Blezua'nın yaşlı gözlerle getirip yerleştirdiği iki dua iskemlesinin üstüne yerleştiler.

Rahip Hyasint kollarını havaya kaldırarak, «Pek sevgili kardeşlerim, önce Tanrıya şükran dualarını okuyacağız, sonra da nikâh törenine döneriz...»

Floris şiddetle doğrularak, «Özür dilerim, efendim,» dedi. «Fikrimi açıkça anlattığımı sanıyordum!»

«Nasıl! Gene ne var?» Rahip Hyasint bakışlarıyla Floris'e ateşler yağdırıyordu.

Beriki bildiğinden hiç şaşmadan kürsüye doğru iki adım attı.

«Kardeşim ve ben dönüşümüz için okunan ve bizim de gönülden katıldığımız şu şükran duası için size teşekkür ederiz ama... burada açıklayamayacağımız ailevi sorunlar nedeniyle... bu nikâh törenini ertelememiz gerekiyor!»

Yeniden bir mırıltı bütün kiliseyi dolaştı.

«Aa! Ne diyor Bay dö Vilnöv?»

«Ağabeyler evlenmeyi istemiyorlarmış!»

«Daha yakından katılabilmek amacıyla nikâhı durdurduklarını sanıyordum ben!»

«Olur şey değil, ne rezalet!» diye haykırıyorlardı.

«Ama... ama... oğlum! Evlâtlarım... hiç bir şey anlamıyorum ki!» Rahip Hyasint ellerini ovuşturuyordu. Anlamayan sadece o değildi.

«Lütfen bizi bağışlayın, Peder, sizler de, burada bütün hazır bulunanlar, bizi hoşgörün ve doya doya kavuşmanın zevkine varabilmemiz için kızkardeşimizle birlikte çekilmemize izin verin!» Adrien dö Vilnöv sakın ve ağırbaşlı bir sesle rahibi, sonra da konukları selâmladı.

Floris Baptistin'in elini yakaladı, onu ayağa kaldırdı.

«Hadi gel, yavrum, sana anlatacak çok şeyimiz var...»

Hiddetin doruğuna varan Jéodard ansızın, «Hey! Buraya bakın! Olur şey değil, doğrusu, kiminle alay ediliyor burada?» diye bağırdı.

«Sizden de özür dileriz, efendim. Gerçekten de size de bazı açıklamalarda bulunmamız gerekirdi ama, bunları size vermemiz imkânsız. Lütfen bizi bağışlayın!» Karşısında kine kulak asmazmış gibi yapan Floris sert bir sesle konuşmuştu.

«Ya, öyle mi, efendim, bu çok kolay olurdu! Evleniyorum, bayım, haberiniz olsun ve ağabey olsanız da, olmasanız da bilin ki zerre kadar umrumda değilsiniz. Bayan dö Vilnöv nişanlımdır ben de size açıklamak zorunda bulunmadığım çeşitli nedenlerden, kesinlikle evlenmeye kararlıyım!»

Baptistin sırasıyle, yeşil gözleri alevler saçan Floris'e ve

hiddetin şaşılacak derecede gösterişli yaptığı Jéodard'a baktı.

Baptistin tekrar yerine oturarak, «Gerçekten de, Floris, düğünümü neden ertelemek istiyorsun?.. Evlendiğim için ben çok memnunum...» dedi.

«Yaa! İştittiniz mi!» diye böbürlendi tekrar oturan Jéodard.

Floris hiddetten sapsarı kesildi. Yumruklarını sıktı ve kendine hakim olmaya iyice kararlı, Baptistin'e doğru eğildi.

«Baptistin'ciğim, henüz birbirimize kavuştuk! Bunun beni nasıl sevindirdiğini dünyada bilemezsin. Uslu uslu benimle gel, şatoda rahatça konuşuruz...»

Baptistin başını Floris'e doğru çevirdi. Yeşil gözler büyük şefkatle yalvarıyorlardı. Genç kız bir saniye gözkapaklarını yumdu: Hükmedici bakışa boyun eğmeye hazırdı, daha önce hissettiği başdönmesi onu yeniden yakalıyordu. Jéodard'ın elini yakaladı ve kesin bir sesle cevapladı.

«Bütün bunlardan hiç bir şey anlamıyorum, Floris. Siz kavuştuğum için ben de çok mutluyum, birazdan, nikâhtan sonra konuşuruz.»

Floris tırnaklarını avcuna sapladı.

Adrien de kızkardeşini kendileriyle gelmeye razı etmek için eğilerek, «Baptistin, güzel yavrucuğum benim, bizi dinlemelisin...» dedi.

Floris arkasına doğru bir bakış fırlattı. Gülünç oluyorlar, herkesin bakışlarını üzerlerine çekiyorlardı. Yeniden ayağa kalkan bütün konuklar koro mahallinde söylenenlerin tek sözcüğünü kaçırmıyorlardı.

«Hayır, hayır, ben evleniyorum, siz de serüvenlerinizi bana sonra anlatırsınız...» Baptistin inatçı bir halle koltuğuna iyice yerleşti.

Elisa ağlamaklı bir sesle, «Ey Tanrım, bunlar çıldırmışlar!» diyordu.

Jéodard hâlâ tüneğinde dikilip duran Rahip Hyasint'e dönerek, «Aa, ya! Bayan dö Vilnöv'ün doğruladığı şeyi işittiniz sayın kayınbiraderlerim. Bilin ki eşim ve ben ni-

kâhtan sonraki düğün yemeğinde sizi kabul etmekle son derece onur duyacağız... Hadi bakalım, artık olay istemez, peder, bu kadarı tamam, kürsüden inin de nikâhımızı kutsayın...» diye haykırdı.

Adrien gene diplomatça davranmak istedi. Kurnaz delikanlı kürsüye yaklaştı.

«Sizinle yalnız konuşmam gerek, Peder...»

Ama, bu Floris'in ateşli yaradılışını unutmak demekti. Beş yılda, düşüncesiz delikanlı yerini, şiddete kadar varan hiddetli ,ele avuca sığmaz bir erkeğe bırakmıştı. Gözlerini kırıştırdı ve gözkapaklarının kıyısına çizilen incecik kırışıklar o erkek yüzünü daha da güzelleştirdi. Floris Baptistin'e baktı. Beriki asi bir halle ona kafa tutuyordu ve iradesini iyice belirtmek amacıyla da nişanlısının elini inatla avuçlarında sıkıyordu.

««Aayyy... ayyy, ben efendimi iyi tanırım,» diye düşündü. Jorj-Albert yüzünü kapatarak. «Şimdi kavga dövüş başlayacak!..»

ikinci bölüm

ASI KALPLER

10

FLORİS genç kızı koltuğundan kopararak, «Bu kadarı yeter, Baptistin, bunu sen istedin!» dedi sert bir sesle.

«Bırak beni... bırakacak mısın beni, imdat!» diye avaz avaz bağırdı Baptistin. Floris onun çılgın direnmelerine hiç aldırmış etmeden, küçük bir denk gibi sırtına fırlattı.

Hiddetten âdeta boğulan Jéodard saldırganın üzerine atıldı. Floris öfkeden gücü on kat artan bir koluyla onu arkaya itti.

Adrien kardeşini yatıştırmak için, «Floris, dur, Floris!» diye bağırdı. Ama, Floris'i hiç bir şey sakinleştiremezdi. Zavallı Jéodard üç adım öteye gidip mihrabın önüne yuvarlandı ve sersemlemiş bir halde orada öylece kalakaldı.

«Ey Tanrım, dövüşüyorlar...» diye bağıırıyordu konuklar.

Rahip Hyasint avazı çıktığıınca bağıırıyordu: «Burada olmaz... burada olmaz... dışarı gidin, Tanrının evine saygı gösterin!»

Floris konukların arasındaki yoldan geçerek «Fédor, Li Kang, gelin benimle...» diye buyurdu.

Önce sepetli geniş elbisesi yüzünden, sonra da keskin çığlıklar kopararak çılgın gibi debelendiğinden, Baptistin'i tutmakta biraz zorluk çekiyordu.

Baptistin arkadaşını görür görmez, «Senden nefret ediyorum... hepinizden nefret ediyorum, hepiniz korkaksınız.. İmdat... Ah! Ernodan, yetiş, yetiş, imdat!» diye yalvardı. Yerinden kıpırdamak için hiddet ve utançtan çılgına dönmüştü.

Genç süvari yüzbaşısı sevdiği kadının yardımına koşmak için bir saniye tereddüt etti. Ama, ağabeylerin bu gelişi onun pek işine yaramıştı.

«Gidip bir başkasıyla evlenmesi için onu kurtarmaya uğraşacak değilim ya, kuzum diye düşündü ve bağrına taş basarak ve büyük bir cesaretle, kafasını bile çevirmedi.

La Fortün, «Eheeyy! Yüzbaşım, bana öyle geliyor ki, bu alelâlede bir düğün değil... yoo, dünyada değil!» diye tekarrıyordu.

Elisa onu avutmaya çalışan yaşlı Gréguar'ın kollarında, «Ey ulu Tanrım... Kumrucuğum... ne korkunç bir rezalet bu!» diye hıçkırıyordu.

Blezua üzgün üzgün teberini yakalarken, «Aa! Bayan Elisa'nın hakkı var, o güzelim düğünümüz ne kötü bir şekle girdi!» diye içini çekti.

Baptistin genç adamın sırtım yumruklayarak, «Bunu sana ödeteceğim... Ömrüm boyunca konuşmayacağım seninle!..... diye sürdürüyordu. Bir yandan da onun saçlarını yolmaya çalışıyordu.

O garip kafileyi zıplayarak izleyen Jorj-Albert, «Bak, doğrusu ya, bunda haklı, bana böyle davransalar hiddetten kudururdum!» diye onayladı.

«Allahın cezası güzel şeytan, seni çok seviyorum!» diyen Floris kilisenin büyük kapısından çıkarken bir kahkaha kopardı.

«Ben de senden nefret ediyorum!»

«Hiç önemi yok, meleşim!» Floris Baptistin'i gelin arasına atıverdi.

Baptistin Floris'in gözlerinin içine bakarak gitgide daha kuvvetle bağıırıyordu.

Beriki hafifçe sarardı. Genç kızı arabanın yastıkları üzerinde sımsıkı tuttu.

«Fédor, Li Kang, onu şatoya götürün, dostlarım, ben de peşinizden geliyorum...»

«Alça... Alçak... Bir kadına saldırdığın için alçağın birisin sen.» Genç kız bir sinir buhranına kapılmıştı.

«Peki, efendim, küçük hanımı sen bana bırak, şimdi sakinleşir!» dedi Fédor.

Çinli arabacının yerine tırmanırken, tatlı bir sesle, «Ma-vi Yusufçuk Böceği zehirli lavın buluşmanın sevincini karrartmasına izin vermemeli...» diye fısıldıyordu.

Fédor'un zorla zaptettiği Baptistin, «Kavuşmadan hiç bir sevinç duymadım ben, aaa! Söyleyin hele bakalım... her şeyi berbat ettiler, her şeyimi berbat ettiler...» diye ateş püskürüyordu.

«Hadi! Buraya bakın, nişamlımı kaçırın bay, eğer erkekseniz geri dönün!»

Floris Jéodard'ın kürek kemiklerinin ortasına dayadığı bir kılıcın sivri ucunu hissederek sıçradı.

Artık ne dediğini bilmeyen Baptistin, «Evet, evet... onu öldürün de beni kurtarın, Jéodard...» diye gene avaz avaz bağırdı.

Eğer Fédor orada olmasaydı, kendini arabanın kapısından aşağı atardı.

Eğlenceden hiç de yoksun olmayan sahneyi seyretmek amacıyla bütün konuklar kilisenin kapısı önüne üşüşmüştü.

Hemen koşup kardeşiyle Jéodard'm arasına giren Adrien rica etti: «Bayım, çok rica ederim, sakinleşin. Siz şerefli bir kimsesiniz, lütfen kılıcınızı kınına sokun. Böyle bir yerde bu davranış soyluya hiç yakışmıyor!»

Bay Kastiyon dü Roşe'nin hiddetten gözü dönmüştü ama, Adrien öyle inandırıcı bir sesle konuşmuştu ki, bir insana arkadan saldırdığına bir parça utanarak başını önüne eğdi.

Floris bu kez de kendisi kılıcını çekerek haykırdı: «Ba-

yan dö Vilnöv'le evlenmek isteyen bay, kim olduğunuzu bile bilmiyorum ama, bilin ki davranışlarınızdan nefret ediyorum!»

Adrien içini çekti. Kardeşini kolundan yakaladı.

«Burada sataşmak için deli olmalısın sen...»

«Asıl o bana saldırdı!»

«Hayır, Floris, ben onu yatıştırmıştım, bak şuna şimdi hiddetli bir boğaya döndü. Git özür dile ve gel...»

Floris hayretle Adrien'e baktı.

«Özür mü dileyim!.. Böyle bir şeyi düşünemezsin bile, Adrien...»

«Yaa! Bayım, davranışlarımı beğenmiyorsunuz demek ki,» diye basbas bağırıyordu Jéodard. «Pekâlâ öyleyse, işte benim tanıgım, Bay Papül dö Grandşamp.»

Floris soğukça selâmladı.

«Bu da benimki, Kardeşim kont Adrien dö Vilnöv ama, acaba adınızı öğrenebilir miyim, bayım?»

Baptistin'in nişanlısı gururla, «Majestelerinin lütfuyla Kont Jéodard Kastiyon dü Roşe,» dedi.

«Ben de, bayım, hizmetkârınız değilim... ama, benimle birlikte biraz daha sakın bir yere gelerseniz...»

«Ne yazık! Şu yakışıklı baylar düello edecekler...»

«Ee, aına canım, ortalık kızışıyor...»

«Ne garip bir düğün bu, Baltazar!»

Floris köylülerin çığlıkları ve konukların yorumlarıyla ilgilenmeksizin sakın sakın kilisenin arkasına doğru yöneldi. Peşinden de Jéodard'la iki tanık geliyordu. Her ikisi de bu düelloya değişik nedenlerle birbirinden daha karşıydılar. Orada bulunanların hepsi hemen peşlerine takıldı.

Floris sanki silah eğitim yerindeymiş gibi, sakın sakın ceketini otların üstüne attı. Jéodard ise pek sinirli görünüyordu. Büyük el hareketleri yaparak kımıldayıp duruyordu.

Bay Papül dö Grandşamp cesaret verecek yerde, «Büyük bir çılgınlık yaptınız, dostum...» diyordu ağlamaklı bir sesle.

Floris evine dönmek için acele eden bir kimsenin haliyle, «Hadi, bayım, sizi bekliyorum,» dedi.

Kılıçlar güneşte parladı. Floris hemen gülümsedi. Jéodard her ne kadar cesarettten yoksun değilse de, Baptistin'in nişanlısı kılıç kullanmaktan çok mangırları çoğaltmakta becerikliye benziyordu.

Çocukken Kazak Fédor'un kendilerine bol bol verdiği dersler sayesinde Floris de tıpkı Adrien gibi eşsiz bir eskrimciydi. Bu pek tehlikesiz hasım karşısında Floris omuzlarını silkti ve güçlü bir yan vuruşla adamın kılıcını gelişi güzel öteye uçurdu.

Floris kılıcını yeniden kınına sokmak için dönerek, «İşte bayım, şerefınız kurtuldu mu? Şimdi memnun musunuz?» diye sordu.

Herkes rahat bir soluk aldı. Floris sakın sakın ceketini yerden almak için eğildi.

Jéodard gidip kılıcını geri almak için koşarken, «Hayır.. bayım... hayır, memnun değilim...» diye avaz avaz bağırdı.

Floris bu çığlıklara hiç aldırmış etmedi.

Jéodard kılıcının ucuyla Floris'i kolundan yeniden dürtükleyerek, «Ah! Dönüp de döğüşsenize, bayım!» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

«Bayım, artık kötü alışkanlıklarınızı geçirmek için bu kadarı fazla, size iyi bir ders vereyim de görün,» diye haykırdı Floris sıçrayarak. Beri yanda da gömleğinin kolunda bir kan lekesi yayılıyordu.

Birkaç kadın baygınlık geçirerek, «Ah! Tanrım! Yaralanmış!» diye bağırıyordu.

Jorj-Albert papazın bir ağacından aşırıldığı ham kirazi yüzünü buruşturarak gerisin geri Bayan Barb'ın kafasına tükürürken, «Bütün bunlar çok kötü sonuçlanacak!» diye düşündü. Jéodard, el yatkınlığıyla bilgi yoksunluğuna rağmen şimdi hiddetli bir iblis gibi döğüşüyordu. Kılıcı bir sopa ya da bir tırpan gibi kullanıyordu, Hiç bir taktik izlemedikleri için daha da tehlikeli olan korkunç darbeler indirerek küçük çarklar yapıyordu.

Floris sanki hasmını daha da çileden çıkarmak istermiş gibi, «Bayım, görüyorum ki, sizi yola getirmek zorunda kalacağım. Kılıcı bir diren gibi kullanıyorsunuz ve beni yo-

ruyorsunuz. Suratinıza gelince, bakın o hiç hoşuma gitmiyor!» diye sırtıttı. Beriki gitgide daha kuvvetle saldırıyordu. Tamamıyla horgörücü olduğundan Jéodard'ı daha da çileden çıkartan bir sükûnetle Floris her darbeyi karşılıyordu. Jéodard her şeyi göze almıştı, ya hep ya hiç diyordu. Floris ilk duruşu savuşturdu. Yeşil gözleri tehlikeli bir biçimde parlıyordu. Soluk soluğa kalan Jéodard kılıcını iki eliyle yakalamak için doğruldu.

Florıs açığı yakalayarak, «Ah! Bayım, bir kılıç kullanıyorsunuz ,şimdi... yavaş gelin...» diye alayla güldü. Jéodard'ın havaya kalkmış elinin altından bir yılan gibi süzüldü ve kılıcını boylu boyunca vücuduna sapladı. Bay Kastiyon dü Roşe külçe gibi yere yıkıldı.

«Ah! Tanrım...» dedi birkaç köylü haç çıkararak.

Bay Papül ağlayarak, «Ah! Bayım, neden sizi düelloya çağırđı, zavallı adamcağızı öldürdünüz,» diye haykırdı.

Florıs yere diz çöktü, inleyen ve çok kan kaybeden yaralının göğsüne elini dayadı.

Konuklar Rahip Hyasint'e seslenerek, «Çabuk, Peder, son dinsel ayini hazırlayın!» diye bağırdı.

Florıs doğrularak, «Hâlâ soluk alıyor, bir hekim daha yararlı olurdu!» dedi.

Adrien, evi hemen kilise alanında bulunan ve zangocun bir koşu gidip getirdiğı hekim Telye'i göstererek, «İşte doktor burada, kardeş,» dedi.

Yaşlı hekim yarayı incelemek için yere diz çökerken homurdandı: «Aa! Sen misin, Floris? Gördüğüme göre geri gelmişsin, dertler de yeniden başlıyor...»

«Hımmm! Yara derin! Öyle de Allahın cezası kılıç darbelerin var ki! Bunu Çinlilerin ülkesinde mi öğrendin, kuzum? Hadi bakalım, şunu benim eve taşıyın... yarayı dağlamalıyım...»

«Haaaa... haaa... Baptistin... Baptistin...» diye sayıklıyordu yaralı.

Florıs yeniden sarardı.

Adrien kaygılıydı. «Kurtulur mu dersiniz, doktor?»

«Bakın, buna bir şey diyemem! Güçlü kuvvetli bir deli-

kanlı, ciğere geldiğini sanmıyorum ama, idrardan kan gelmeyeceğine emin olmalıyım... Her neyse, Bayan Telye ona bir de sülük kor, ben de bir iki hacamat yaparım... Artık bakalım, görürüz... Heyy, sizler, yavaş, yavaş!..» Doktor efendilerini taşıyan Jéodard'ın uşaklarına seslenmişti.

Adrien kolunu kardeşinin omzuna atarak, «Hadi gel, Floris, burada yapacak işimiz kalmadı artık! Şatoya dönelim!» dedi.

Jorj-Albert Floris'in atına sıçrayarak, «Bizim efendi çok büyük bir aptallık yaptı gibi geliyor bana...» diye homurdandı.

Bayan Lö Norman iki kardeşin uzaklaşmalarını bekledi. Seyir sona ermişti. Paris'e dönmesi, yoksa şatoya uğrayıp Baptistin'i mi görmesi gerektiğini düşünerek dalgın dalgın zarif arabasına doğru ilerledi. Ernodan dö Gastanyak'la La Fortün de kapılarında hiç bir arma bulunmayan ve altı süvarinin gözettiği gösterişsiz bir arabaya doğru yaklaşıyorlardı.

Ernodan eyere sıçramaya hazırlanarak, adamlarına, «Hadi bakalım, artık burada yapacak hiç bir şeyimiz yok, Versay'a dönelim!» dedi.

«Peki, oraya gidince «birisine» ne diyeceksin, Yüzbaşım?» diye homurdandı La Fortün.

«Gerçeği, ahbap... Gidip onu şatodan alamayız ki!..»

İyi ama, beriki küçük hanımcığını bekliyor... bana öyle geliyor ki pek memnun olmayacak... ama, bu seni ilgilenendir... Pöhh! Bak görürsün rütbelerini söker...»

Lö Norman pek sevimli bir sesle söylendi: «Ah! Ne güzel bir sürpriz! Günaydın Bay dö Gastanyak... sizi burada bulacağımı hiç ummuyordum...» İki erkek arasındaki konuşmanın tek sözcüğünü bile kaçırmamıştı.

Genç adam selâmlayarak, «Saygılarımı sunarım, bayan,» diye sıçradı. Jan-Antunaet arabaya dikkatle baktı. «Ama... Bayan dö Vilnöv'le düğününe gelecek kadar yakın dost olduğunuzu bilmiyordum, doğrusu...»

Ernodan dö Gastanyak hafifçe kızardı. «Şeyy... Bayan

«dö Vilnöv beni de çağırarak nezaketinde bulunmuştu da... ben de hizmette bulunduğumdan...»

Aa! Elbette, çok iyi anlıyorum, çok ağır sorumluluklarınız var ama... ne görüyorum... ben basit bir kadını, yanılabilirim ama, yeni bir şerit daha değil mi bu?»

«Evet, efendim, gözleriniz çok keskin, gerçekten de,» diye kurumlandı Ernodan dö Gastanyak. «Majesteleri bana yüzbaşı rütbesini verdiler!»

«Ah! Yüzbaşı mı! Bu kadar genç yaşı... harikûlade... Bu ilerlemeyi hangi parlak başarıya borçlusunuz?»

Ernodan daha da kızardı: «Bu konuda hiç bir fikrim yok, efendim. Majesteleri sadece hizmetimden pek memnun olduklarını söylemek şerefini bağışladılar bana!»

«Sizin hesabınıza buna çok sevindim, yüzbaşı... Görüyorsunuz ya, Bayan dö Vilnöv erkek çevresine ne kadar uğur getiriyor... Siz yüzbaşılığa yükseltildiniz. Bay dü Roşe'ye dün asalet verildi... sonunda zavallı adam belki de bu yüzden bugün ölecek! Peki ama, bu araba nereye gidecek, kuzum?» diye soruverdi.

«Versay'a dönüyoruz, efendim...» Ernodan'ın pek acelesi var gibiydi.

«Boş bir arabayla mı?» Jan-Antuanet şaşırmıştı.

Güzel Bayan Lö Norman'ın sorularını cevaplamaktansa bir süvari bölüğüne komuta etmeyi tercih eden Ernodan, «Çünkü, efendim... şey!...» diye başladı.

«Hadi bakalım, Yüzbaşı, kolunuzu bana uzatın da bin-meme yardım edin... ve engellenen... kimseyi götürmeniz gereken yere götürün beni...»

Gözleri yuvalarından uğrayan Ernodan, «Ama, efendim... imkânsız bir şey bu...» diye haykırdı.

Jan-Antuanet sesini alçaltarak, «Neden olmasın, dostum,» dedi sakın sakın. «Ve inanın bana, buna pişman olmayacaksınız, ben nankör değilim, bir yüzbaşı da çabucak bin-başı olabilir...»

Dehşete kapılan Ernodan, «Oo, Aman, efendim!...» diye haykırdı.

«Yeter, küçük sersem, hadi benimle birlikte arabaya

binin, yolda tartışırız... Sevgilinizin şimdi... tamamıyla sizin olabileceğini düşünün asıl... Ağabeyler sizi bir kocadan kurtardılar... ben de sizi... çok yüksek mevkili bir âşıktan kurtarıyorum.»

Ernodan'ın kafasında birkaç saniye için çetin bir çatışma oldu. Aşk üstün geldi:

«Buyrun kolumu, efendim...» diye mırıldandı. Jan-Antuanet'in arabaya binmesine yardım etti. Atının yularını La Fortün'e uzattı, kendi de arabaya atladı.

«Çabuk Versay'a!» diye bağırdı kapıdan. Jan-Antuanet derin bir memnunlukla yastıklara yaslandı.

La Fortün herkesin bildiği gibi, pek nazık olan gerisini kaşıyarak, «Bana öyle geliyor ki, işler sarpa sarıyor!» diye homurdandı.

11

«HAYIR... hayır ve hayır! Dünyada açmam!»

«Baptistin, yavrucuğum! Çok rica ederim, ben Adrien'im, aç kapıyı!»

«Dünyada açmam! Sizi ömrüm boyunca bir daha görmek istemiyorum... ne seni, ne de özellikle Floris'i...»

Ama, ben burada yapayalnızım, Baptistin... Seni çok seven ve senin mutluluğundan başka hiç bir şey istemeyen ağabeyine aç kapıyı ...

Baptistin duraksadı. İki günden beri büyük bir inatla odasında kapanıp duruyordu, içeri sadece Elisa'yla Greguar'ı kabul ediyordu. Onlar da, elini bile sürmediği yemekler taşıyorlardı tepsilerle. Yaşlı dadının elinden Greguar'ın omzuna dayanarak sızlanmaktan başka bir şey gelmiyordu.

«Ah! Kumrucuğum... ne dönüş! Ne dönüş!»

Baptistin inatçı bir halde, «Eğer bu kadar kötü yürekli oldularsa, Gréguar, geri dönmelerine hiç gerek yoktu!» diye haykırıyordu.

İşlerin aldığı şekilden pek üzülen zavallı kâhya, «Ah!

Bayan Baptistin ...sevgili kızcağızım... o kadar mutluydular ki, onları görüntüğe göre yargılamak doğru olmaz,» diye itiraz ediyordu.

Onları kapı dışarı eden Baptistin haykırıyordu: «Ooo! Beni yalnız bırakın, o kadar üzgünüm, o kadar mutsuzum ki!» Arkalarından da sürgüyü çekmekten asla geri kalmıyordu.

Odadan odaya gezinip duran Floris, «Peki, ne yapıyor içerde?» diye soruyordu.

Gréguar'la Elisa kollarını havaya kaldırıyorlardı. «Hep aynı şey, sizi görmek istemiyor.»

En büyük eksikliği sabırsızlık olan Floris, «Kapıyı devirelim, bu durum böyle sürüp gidemez!» diye gürledi.

«Aa! Yoo, hayır, kardeşim, bu kadarı yeter! Eğer Baptistin bizi görmek istemiyor da odasına kapanıp kalıyorsa, onu büsbütün haksız görmüyorum. Bize, özellikle de sana kızmakta biraz da hakkı var!» dedi Adrien sertçe.

Floris şaşırды, ne diyeceğini bilemedi. Ağabeyi onu bu şekilde, davranışlara alıştırmamıştı. Adrien gülümsedi. «Ah, benim hırçın, içi içine sığmayan Floris'ciğim, demek seni hiç değiştiremeyeceğiz, öyle mi? Beni yalnız bırakın, dostlarım, Baptistin bir parça düşünmüştür kendi kendine. Ben şimdi çıkıp onunla konuşurum ve... eğer sakinleşmesse, Floris, senle onu ilgilendiren sırrı ona açıklamakta daha fazla gecikmemeli.»

Dehşete kapılan Elisa, «Aa. Yoo. Bay Adrien... bunu yapamazsınız,» diye itiraz etti.

«Yapmalıyım, Elisa...»

Zavallı kadıncağız, «Ah! Özür dilerim... özür dilerim... Bay Adrien... nedenini anlayamıyorum...» diye ayak diredi.

Floris sert bir sesle konuştu: «Ölüm halindeki bir kimseye söz verdim, bunu da yerine getirmeliyim.»

Elisa soran gözlerle Fédor'la Li Kang'a baktı.

«Mavi Ejdarhanın saati çaldığında, Düzenli Akılla Mavi Yusufcuk Böceği mis kokulu sözcükleri Günün Mutluluğunun ağzından işitecekler!» Li Kang bilgiç bir halle saç örgüsünü salladı.

«Aman! Li Kang, daha açık konuşun, kuzum! Sizin ejderhalarınızdan hiç bir şey anlamıyorum!» Elisa yorgunluktan bir iskemleye yığıldı.

Bu sözlerle pek gücenen Çinli arkasını döndü: İşler gerçekten de çok kötü gidiyordu!

Adrien, «Hadi, yavrucuğum, kapını aç bana! Yemin ederim ki yalnızım ve sana olan sevgimden korkacak hiç bir şeyin yok,» diye usulca ayak diredi.

Baptistin küçük adımlarla kapıya doğru yöneldi. Eğildi, güvensizlikle gözünü anahtar deliğine yapıştırdı. Adrien doğru söylemişti.

Genç kız kapıyı açarak, «Pekâlâ, kabul, gir içeri, Adrien...» dedi.

Genç adam çiçekli basmadan basit bir elbise giyen kızkardeşine duygulu gözlerle bakarak, «Ah, benim pek sevgili kardeşçğim! Gel de kucaklayayım seni!» diye mırıldandı.

Baptistin bu çağrıya karşı durmadı. Boğazına yumrular tıkanarak Adrien'e atıldı. İki kardeş birkaç saniye birbirlerinin kollarında kaldılar. Baptistin başını ağabeyinin omzuna yasladı.

«Ah! Adrien, seni öylesine özledim ki! Sana karşı hiç bir hıncım yok ama, o... ah, o!» Baptistin bu sözcükleri söylerken doğruldu. «O kadar sevdiğim adamın ölümüne öylesine gözyaşı döktüm ki... Oysa o, Floris, herkesin önünde bana o şekilde davransın, üstelik de zavallı Jéodard'cığı öldürsün! Ah! Ne canavarmış!»

«Hayır, kardeşçğim, gönlün rahat etsin, Bay dü Roşe ölmedi. Şatosuna götürdüler, ona orada en iyi şekilde bakılıyor, güvenilir ellere teslim edildi,» Adrien zavallı Jéodard'ın yüksek ateşinin pençesinde kıvranarak sayıkladığını eklemeye gerek görmedi.

«Yaa! Jéodard hayatta mı? Öyleyse gidip onu görebilirim. Zavallıya bizzat kendim bakarım, onu iyileştiririm, eğer iyileşmezse... o zaman Floris'i... o katili kendi elimle gebertirim...»

Adrien ürperdi.

«Vay canına! Bizim yakışıklı, düşüncesiz Floris'e gerçekten de fena kızmış bu! Eh, pekâlâ! Oyunu sıkı tutmalı ve yavaştan almalı. Çünkü benim Baptistin'ciğim de oldukça huysuzdur, haa!»

Adrien kızkardeşini küçük bir kanepeye doğru sürüklerken yüksek sesle, «Gel şuraya oturalım, kardeşciğim,» dedi. «Bay dü Roşe'yi ziyaret etmen için seni ben kendim götürürüm...»

Baptistin bir parça sakinleşiyordu. Adrien'in akıllı uslu sesi sinirlerini yatıştırıyordu.

Adrien Baptistin'in düşüncelerini dağıtmak için aceleyle, «Fransa'ya dönüşümüzü anlatmak için seninle baş başa kalmayı arzuluyordum, kardeşciğim,» dedi. «Yirmi iki aylık bir yolculuktan sonra, ancak on beş gün önce Bordo'da karaya ayak basabildik.»

«Hemen hemen iki yıl deniz üstünde mi kaldınız!» diye haykırdı Baptistin. «Peki ama, Çin denen ülke o kadar uzak mı, kuzum!»

«Evet, oldukça uzak, ama sana daha sonra anlatacağım fırtınalar ve bin bir serüvenle de karşılaştık... Şunu söylemeliyim ki, yavruçuğum, Kral'ımıza sunulmak üzere bize değerli armağanlar emanet eden Çin İmparatoru Majeste K'en Long'un fevkalâde elçileri olarak döndük Floris'le ben.»

«Fevkalâde elçiler mi?» diye tekrarladı Baptistin.

«Evet, ya da istersen, sefir diyebiliriz. Demek ki önce Majeste'ye gidip görevimizin hesabını vermemiz kaçınılmaz bir zorunluktan bizler için!»

«Yaa! Önce gidip Kral'ı mı gördünüz?» dedi Baptistin büyük bir ilgiyle.

Kız kardeşinin garip halini yanlış yorumlayan Adrien, «Evet, yavruçuğum, Kral'ın hizmeti her şeyden önce gelir,» diye başladı.

«Peki, o nasıl?» diye sözünü kesti Baptistin.

«Kim, Kral mı?» diye sordu pek şaşırın Adrien.

«Evet, söylesene!»

«Eh! Kral çok iyi.»

«Yaa, iyi. Öyleyse devam et, Adrien...»

«Paris kapılarına gelince, senden haber alma sabırsızlığıyla, kendini asla tanıtmama emriyle, Fédor'u buraya, Mortefonten'e gönderdik.»

Baptistin kahkahalarla gülerek sormaktan kendini alamadı: «Bak hele, Blezua'yla karısını o kadar korkutan koca sersem o muydu!»

«Sana sürpriz yapmak istiyorduk, Baptistin. Fédor kendi yönünde at koştururken, biz de daha ağır ve armağanlarımızla yüklü ,Versay'ın yolunu tutuyorduk.

«Eh, iyi ya, Sizi görünce Kral kim bilir ne kadar hayret etmiştir!»

«Evet, hatta biraz heyecanlandığını da sanıyorum. Dün bütün gün bizi sarayda alıkoydu, gecenin bir bölümünde, özel çalışma odasında, ta sabahın ilk saatlarına kadar Rusya'dan, Çin'den söz ettik. İşte orada, Kral'dan ayrılırken Fédor gelip bizi buldu. Köydeki insanlardan senin hemen o gün evleneceğini öğrenmiş... Atlarımızı dört nala koşturduk...

«Eh, iyi ya! O Allahın cezası Kazak çenesini tutsa daha yerinde olurdu,» diye itiraz etti Baptistin.» Şimdi evlenmiş olurum ve kocamla birlikte sizleri, Floris ve seni bulduğuma pek sevinirdim. Onun yerine, odamda sıkıntıdan patlıyorum ve bir başıma gözyaşı döküyorum. Peki, ya Kral? Düğünümünden size söz etmedi mi?»

«Yoo! Hayır!»

«Nişanlıma asalet unvanını o verdi de!» Baptistin gururlanmıştı.

Adrien hiç istifini bozmadı, kılı bile kıpırdamamıştı. Pek çok esrarı aydınlığa çıkarmak istiyordu ama, Baptistin'i sinirlendirmemek amacıyla konuyu değiştirmeyi tercih etti.

Kardeşciğim, beş yıl önce Pétersburg'a giden Fransa

sefiriyle birlikte buradan ayrıldığımızı hatırlıyor musun!.. Kral gizli bir görev vermişti bize!»

Gözleri parlayan Baptistin. «Gizli bir görev mi! Bak hele, bana bundan hiç söz etmedi!» diye haykırdı.

«Ama... sen... Kralı gördün mü, kuzum?» Adrien gide- rek daha meraklanıyordu.

«Aa, elbette ya, o kadar da sevimli ki!»

Adrien sözlerini sürdürmeden önce dikkatle kardeşini süzdü.

«Majesteleri, Deli Petro'nun bahtsız kızı Prenses Eli- zabet'i yeniden babasının tahtına oturtmak için bir hükü- met darbesi hazırlamamızı emretmişlerdi bize.

Floris'in cesareti sayesinde biz bunu başardık, Baptis- tin. Hatta Çariçe Elizabet de taç giydikten sonra, teşekkür etmek için bize PETERSBURG DÜKÜ'yle DUBINO DÜKÜ unvanını ihsan etti.»

«Yaa! Ama, işitilmemiş bir şey bu, Adrien, bütün bu anlattıkların akıl alır gibi değil. Demek şimdi sen Dük'sün öyle mi, Floris de mi... Amann! umurumda bile değil.»

«Kral'ın bundan haberi vardı!» Dikkatle kız kardeşine bakıyordu. «Ama ne var ki, Baptistin, bize mutluluk getir- mesi gereken o Rusya pek çok kötülüğün ve facianın kay- nağı olarak ortaya çıktı. Floris, annem Kontes Maksimiyen' in eski malikânesi olan Dubino'da kendininkiyle birlikte se- nin doğuşundaki sırrı aynı zamanda öğrendi. Bunları sana açıklayacağım, çünkü artık durumu öğrenecek yaşa geldin..»

Baptistin şimdi ağabeyinin dudaklarından gözlerini ayı- ramıyordu.

«Floris babamız Kont Améde dö Vilnöv'ün değil, Deli Petro'nun oğludur... Annem Kontes Maksimiyen, Vilnöv Kontu'yle evlendikten ve benim doğumundan sonra, koca- sından ayrılmıştı. Fransa'da Çar'a rastlar. Aralarında do- ğan büyük bir aşk onları birleştirir. Çar daha sonra bizleri Floris'in doğduğu Rusya'ya götürür...

«Evet... evet, bütün bunları biliyordum... canım, yani Floris'in Bakû'da doğduğunu, benim de Fransa'ya döndük- ten sonra dünyaya geldiğimi ve babamız Vilnöv Kontu'nun

gemide öldüğünü biliyorum... Demek ki Floris, ey Tanrım.. gayrimeş...»

«Evet, Baptistin, o ağza alınmayan sözcüğü söyledin, Floris gerçekten de Deli Petro'nun gayrimeşru oğludur. Çariçe Elizabet'in üvey kardeşi olduğunu öğrendiği zaman korkunç bir ızdırap duydu!»

«Ahh! Tanrım, gerçekten del!» diye haykırdı Baptistin.

«En sonunda da, Baptistin'ciğim, tam Fransa'ya döneceğimiz sırada, Floris'le benim hâlâ bilemediğimiz bir neden yüzünden, hepimiz tutuklanmaz mıyız!»

«Tutuklandınız mı!» diye Baptistin şaşırdı.

«Evet, Fédor, Li Kang ve Gréguar'la birlikte... Sibirya'ya kürek mahkûmu olarak sürgün edildik... Ardından da kaçmanın çilesini tattık. Bin bir tuzak ve engel ortasında Moğolistan'ı ve Çin'i aştık...»

«Çin'in nasıl bir yer olduğunu pek merak ediyorum, doğrusu.» diye haykırdı genç kız.

«Çinlilerle... pagodlarla, kanatlı köpeklerle... mandarenlerle dolu... Baptistin'ciğim... Ama, kardeşciğim, orada, Pekin'de buldum BABAMIZI!..»

Baptistin sanki taş kesilmişti, hiç kıpırdamıyordu. Büyük bir ciddilikle Adrien'e bakıyordu, pek iyi anlamamış gibi, iri mavi gözleri testekerlek açılmıştı.

«BABAMIZ mı!» diye tekrarladı.

«Evet, Baptistin, Kont Amédé dö Vilnöv bize söyledikleri gibi Rusya'dan dönerken gemide ölmemiş, Fransa'dan kaçmış, Çin'e ulaşmış, orada da Mavi Ejderha adıyla, imparatorun generali olmuştu...»

«Mavi Ejderha mı!»

«Evet, Floris'in ağzından bir vaat kopararak Pekin'de öldü!» diye ekledi Adrien pek üzgün bir sesle konuşuyordu şimdi.

Odaya sessizlik çöktü. Adrien sözlerini sürdürmeden önce birkaç saniye bekledi. Baptistin, vaktiyle Kartuş çetesinde bulunduğu için babamızı polis kovalıyordu.»

«Kont Amédé dö Vilnöv, bizim babamız, bir haydut muydu!» diye haykırdı Baptistin. «Hayır... hayır, kardeşçim.» Adrien iyi bir nedenle yalan söylemek zorunda kaldı. «Kral naibi Filip d'Orlean'ın aşırı yetkisine karşı baş kaldırmıştı, aksine bu çok güzel ve soylu bir davranıştı, yoksulları ve ezilenleri savunmak istiyordu...»

«Ah! Adrien böylesini tercih ederim,» diye içini çekti Baptistin. «Peki... ya annemiz, Kontes Maksimilyen...»

Adrien, 'Aayy... Tanrım, bu kez gerçeği nasıl süsleyebilirim acaba?' diye düşündü.

«Yavrucuğum, senin annen Kontes Maksimilyen değil, annen seni doğururken öldü...o ... o... saraya bağlı ve adı gizli tutulan, çok soylu bir kişiydi. Ve babamız Kont dö Vilnöv Fransa'dan kesinlikle ayrılmazdan önce büyütülmesi için seni benim annem Kontes Maksimilyen'e verdi. Bu garip duruma rağmen, o da eski kocasının kızını büyüttü. Seni öz evladı gibi sever ve gözetirdi.»

«Ben de onu öz annem gibi severdim! Ah, Tanrım... Tanrım! Annem... babam...» diye mırıldandı Baptistin. Genç kız ansızın yerinden kalktı. Adrien'in korku dolu heyecanlı bakışları altında, adımlarını pencereye doğru yöneltti. Bakışlarından hiç birşey anlaşılmayan Baptistin birdenbire dönüverdi.

«Demek ki ben de Floris gibi, gayrimeşru bir çocuğum, sen bana bunu söylemek istedin, Adrien...»

«Ah! Yavrucuğum, meşru ya da gayrimeşru olmak benim için önemsizdir, biliyorsun ki filozofları ve yeni fikirleri çok severim ben. Sen benim sevgili kız kardeşimsin, Baptistin, önemli olan da sadece budur...»

«Kız kardeşin mi, buna iyice emin misin?» diye sordu.

«Evet, üvey kardeşimsin ama, benim için öz kardeş gibisin!» diye doğruladı Adrien var gücüyle.

«Peki ama, ya Floris?...» Baptistin o güzel gözlerini Adrien'e doğru kaldırdı.

Beriki hafifçe titredi. Şimdi işte görevinin en zor anına gelmişti.

«Floris'le sen birlikte büyüdünüz, hepsi bu kadar...»

«Yani demek istiyorsun ki...»

«Hayır, Floris SENİN AĞABEYİN DEĞİL... Sana bildirmek ZORUNDA olduğum işte buydu!»

Baptistin yeniden döndü. Çiçek içinde bahçeye bakıyordu. Dışarda bir karatavuk ötüyordu. Baptistin onu gözleriyle izledi.

«Adrien... neden... neden bütün bunları bana bugün söylüyorsun ve neden Floris düğünüme engel oldu?» diye sordu genç kız garip bir sesle.

Gizlice odaya girmiş olan Floris üzgün bir sesle, «Çünkü baban ölüm döşeginde seninle evlenmemi vaat ettirdi bana, Baptistin...» dedi.

Yürek paralayıcı itirafın bütün sonunu izlemişti. Baptistin düşmanına bakışıyla karşı koydu.

Floris odadan çıkarken, «Ve sen istesen de, istemesen de, verdiğim sözü tutacağım!» diye haykırdı.

12

BUNDAN sonraki günlerde şatoya garip bir hava yerleşti. Baptistin odasında surat asıp oturmaya bir yana bıraktı, Floris'le Adrien'in dönüşü şerefine yeniden açılan yemek salonuna inmeye başladı. On yedi yaşının bütün acımasızlığıyla, sofrada Floris'in varlığını hiç bilmezlikten geliyor, sadece Adrien'le konuşuyordu. Adrien de kafasından bin bir ihtimal geçiriyordu. Gerçekten de, genç kızı anlaması pek zordu. Ağabeyinin açıklamaları konusunda yeniden bir şeyler konuşmak için bir daha ağzını açmamıştı. Genç adam kız kardeşinin bunları anlayıp anlamadığını düşünüyordu. Baptistin ağabeyine sakın ve gülümseyen yüzünü gösteriyor, Floris'e de dikkatli ve hiç bir duygusunu belli etmeyen suratını gösteriyordu.

Floris, içinden, yaradılışının şiddetine bu şekilde kendini kaptırıpverdiğine pek pişmandı. Yüreken gelen birkaç söz, tatlı pişmanlık sözcükleri, açık bir konuşmaya eklenen sevdalı bir tutum, hiç kuşkusuz Baptistin'in Floris'le kendi arasına örmekten hoşlandığı duvarı yıkıp atardı.

Baptistin'in dürüst ve sevgi dolu bir ruhu vardı ama, gençliği, içinde yaşadığı yalnızlık kötü birer öğütçüydü. Çocukken Floris'e karşı beslediği bütün sevgiyi kudurgan bir hiddetle ayaklar altına alıyor ve kilisede henüz ağabeyi sandığı erkeği tanıyınca hissettiği baş dönmesinin anısını inkâr ediyordu. Sadece kendisini gülünç hale getirerek işleme sürecinde bulunduğu hakaretle, Jéodard'ın «öldürülmesini» hatırlamak istiyordu. Erkeklerin övgüsüyle çevrelenmiş bir halde yaşadığı eğlenceli günlerin özlemini çekiyor ve kendisiyle evlenme zorunluluğunu suratına fırlatışındaki gururlu davranıştan ötürü Floris'e fena kızıyordu.

Böylece, eğer Adrien Fédor'la Li Kang'ın üzgün bakışları altında kız kardeşiyle havadan sudan birkaç söz etmezse, üç genç yemeklerini derin bir sessizlik içinde yiyorlardı. O sırada Gréguar'la Elisa mutfakta alçak sesle dertleşirlerdi.

Bu havadan pek sıkılan Jorj-Albert bol bol tıkmak için ondan yararlanıyordu.

Baptistin küçük maymunun büyük bir zevkle yemek tabağına daldırdığı parmağı geri çekerek, «Ah, ah! Jorj-Albert,» dedi. «Hiç mi hiç değişmemişsin!»

Baptistin'in güzel bir parça tavşan koymasına için tabağını uzatırken, Jorj-Albert kurumlandı. «Bak burası doğru! Her zaman yakışıklı oğlanımdır!» diye geçirdi içinden. «Şunu da itiraf etmek zorundayım: Hani, maymun şerefim üzerine, şu bizim Elisa da dünyanın birinci sınıf ahçısı, onu bütün o Çin işi - Japon işi yiyecek pişirenlere değişmem doğrusu ya!»

Baptistin maymunun küçük kara başını okşadı.

«Biliyor musun, Adrien, bana hep öyle geliyor ki, Jorj-Albert gerçekten konuşacak.»

«Ee! Ben ne yapıyorum ki, kuzum!» diye homurdanan

Jorj-Albert mis gibi salçasının içinde yüzen bir tavşan buduna çatalını büyük bir azametle saplayıverdi.

«Pek hoş doğrusu ya,» diye içinden köpürüyordu Floris hiddetle. «Baptistin bana tıpkı bir lânetli gibi bakıyor, insanların en bayağısıyım sanki. Fédor'la Li Kang neredeyse bana cellât gözüyle bakacaklar. Adrien yatıştırılması gereken bir hastaymışım gibi konuşuyor benimle. Elisa tencere-lerinin içine kapanmış surat asıyor, Gréguar sızlanıyor, Jorj-Albert de beni görmezlikten geliyor. Sanırsınız ki bir gulyabaniyim. Ama, o utanç verici evliliğe karşı çıkmasaydım, bir ölüye karşı şerefsizlik etmiş olurdum ve... Baptistin de şu ahmak, sersem, korkunç, adî burjuvaya nikâh bağıyla bağlanmış olacaktı şimdi...»

Floris içinden Jéodard'a sövüp saymak için yeteri kadar sözcük bulamıyordu. Baptistin'in hayretle kendisine diktiği bakışlarla karşılaştı. Floris öfkesinin içinde bir ekmek dilimine hiddetle bıçak darbeleri indirdiğinin farkına vardı. Yeşil gözlerinde şimşekler çaktı.

Baptistin sanki Floris'in kafasından geçenleri okumuş gibi ansızın, «Gréguar'cığım,» diye seslendi, «Fédor'a ya da Li Kang'a söyler misin, dü Roşe şatosuna kadar gidip Bay Jéodard'ın sağlık durumunu öğreniversin birinden biri.»

Floris yumruklarını sıktı. Baptistin açıkça ona meydan okuyor ve iki adım ötesinde duran Fédor'la Li Kang'ı görmezlikten geliyordu. Bununla birlikte «nişanlım» demediğinin de farkına vardı. Floris gülümsedi, bu bir yarım zaferdi.

Ne yapması gerektiğini bilemeyen Fédor, «Küçük beyciğim, gideyim mi?» diye sordu.

Hakarete sonuna kadar katlanmaya kesin kararlı olan Floris, «Adrien'e sor,» diye homurdandı.

İşleri yoluna sokmak için her şeye hazır olan Adrien de, «Elbette, Fédor, dötrnala gidip şu zavallı Bay dü Roşe'nin sağlık durumunu bir öğren bakalım!» diye onayladı.

«Sen de geliyor musun, ahbap!» diye sordu Fédor Li Kang'a.

Ahırdaki atlarını eyerlemek için Çinli de arkadaşı Kazığın peşinden seğırtti.

«Ah, aah! Ukrayna adına, şu kahrolasınca kadınlar, küçük beyin bir kamçı kullanması için Kiev'deki ermiş Dimitri'ye dua edeceğim.»

«Hi! Hi! Keskin Bıçak, Mayıs Çiçeği Mavi Yusufçuk Böceğine ulaşmak için yedi gönüllü yeşil boynuzun kanatlı tanrısının onun ayakları altına koyacağı on bin engeli tam yüz kez geçmek zorundadır! İşte ancak o zaman sakın Sabahlar Ülkesini öğrenir!»

Fédor onaylayarak başını salladı. Kazak, Floris ve Adrien'le birlikte, dünyada Li Kang'ın söylemek istediklerinin hemen hemen hepsini anlayan o ender kimselerden biriydi... O süslü konuşmasında, Çinli haklıydı. Floris, gürültülü ve serüvenli bir gençlikten sonra, doğa tarafından ve yolculukları sırasında elde ettiği kadın başarılarıyla fazlaca şımartılarak tam erkek yaşma ulaşmıştı. Elbette ki Floris acı çekmişti ama, bu gururlu ruh üzerinde felâketler Adrien'in ruhunda bıraktığı izlerin aynısını bırakmamıştı. Ömründe hiç bir şey Floris'e karşı gelmemişti. Ağabeyi Adrien bütün isteklerini yerine getirmişti, Fédor, Li Kang ve Greguar çoğu zaman başarıya ulaşan bütün o «imkânsız çılgınlıkları» karşısında hayrandılar. Özellikle kadınlar yakışıklı Floris'i çok şımartmışlardı. Ardında bıraktığı umutsuz aşkların sayısını artık kendi de bilmiyordu.

«Floris, sevgilim... Floris, hayatım...» Hepsi de kollarının arasında kendinden geçerek onun adını mırıldanmışlardı. Hatta bir imparatoriçe bile yenilmişti.

Acı durumlar içinde, Floris, ölüm döşegindeki Mavi Ejderhaya, o garip ve korkunç sözü vermek zorunda kalmıştı: Baptistin'le evlenecekti. Görev ve şeref duygusuyla bunu kabul etmişti. Damarlarında Romanov'ların gururlu kanı akıyordu, bir kez verildikten sonra, Çar'ın oğlu dünyada sözünden geri dönmezdi.

Floris kendilerini Avrupa'ya geri getiren gemide sık sık Baptistin'i düşünmüştü, hatta günler ilerledikçe, minicik bir kız olarak bıraktığı o yaratığa karşı aşk gibi bir çeşit sevgi duymaya başlıyordu. Baptistin'in son derece iri mavi gözleri

sık sık aklıma geliyordu, portresinin bulunduğu bir madalyonu da büyük bir özenle üzerinde taşıyordu. Fransız toprağına ayak basar basmaz, Floris kendisi gibi şahane bir kavalyenin karşısında hayranlıktan ağzı bir karış açık, kuş beyinli pek güzel bir kız bulacağına kesinlikle emindi. Uzak-tan Fransa kıyılarının belirdiğini görürken düşüncesi daldan dala atlayarak geziniyordu.

Floris muhteşem giysileriyle, Baptistin'i çıkaracağı o Ursulin rahibelerinin yatılı okuluna gittiğini gözlerinin önüne getiriyordu. Mortefonten'deki yaşlı meşenin gölgesinde ilk öpücüğünü veriyordu, Baptistin de dünyanın ta öbür ucundan sadece kendisi için gelen ve ansızın «nişanlıya» dönüşen bu «ağabey» için aşktan titriyordu. Doğumu konusundaki gerçeği öğrenince bayılıyordu ya da hatta belki, diz çöküyor ve teşekkür işareti olarak Floris'in, Çar'ın oğlunun ellerini öpüyordu!

En sonunda, tıpkı buna benzer bir ilkbahar gününde, Floris onunla evleniyor, aşkın ilk zevklerini öğretiyordu ona. Bu düşünceyle, genç erkeğin şakakları hafifçe zonkluyordu. Hemen Baptistin'e bakıyordu. O Adrien'le şakalaşp gülüyordu.

«Aa! Evet, ağabeyciğim, ikimiz birlikte ormanda dört-nala at koşturalım, hadi!» diyordu coşkuyla.

Floris başını çevirdi, bu sahneyi görmemeyi tercih etti ve eğer Baptistin «katı, bencil, kötü ruhlu, kendini beğenmiş, küstah... sersem ve... o kadar güzel... evet, bakmaya doyamayacak kadar güzel» olmasaydı onunla birlikte yaşayabileceği mutluluk düşlerine kendini bırakıverdi.

Floris içini çekti. Her ne pahasına olursa olsun, verdiği sözü tutacaktı ama, şu Allah'ın cezası yaratıkla yaşamın bir cehennem olacağını çok iyi biliyordu. Eğer yumuşakbaşlı ve söz dinler birisi olsaydı, Çariçe Elizabet'le o lânet olasıca kadını, Julia Mengden'i unutarak, Mortefonten şatolarında sükûnete kavuşabilirdi. Ve eğer Kral sadık gizli ajanları Floris'le Adrien'e ihtiyaç duyarsa, Baptistin'i dünyaya gelecek çocuklarıyla şatoda bırakıp görev başına koşarlardı. Kocasının güzel yabancı kadınlarla küçük gönül eğlencelerinden

acı çekmezdi, çünkü bunlardan hiç haberi olmayacaktı... O nefis düşün bu noktasına gelince, Floris elinde olmadan neşyle gülümsedi.

Jorj-Albert Gréguar'ın getirdiği tatlıdan kaçamak tadar-ken, «Bizim efendi pek iyi değil galiba!» diye düşündü.

Floris, sanki Baptistin'i iyice çileden çıkarmaya karar vermiş gibi, bıçağının sırtıyla bardakta askeri bir marş çalmaya başladı. Genç kız asık suratla ona bir bakış yöneltti.

Floris gözleri parlayarak ona bakarken, «Ah, cadaloz seni! Evet, ya dünyanın en güzel kadını olmuştun!» diye düşündü. «Seni zahmetsizce elde etmek pek kolay olurdu. Aslına bakarsan, bu çatışma hiç de hoşuma gitmiyor değil! Hadi bakalım, sen de öbürleri gibi olacaksın, sana aman de- dirteceğim!»

Floris azıcık bir kendini beğenmişlikle gülümsedi ve sanki ona hak vermek içinmiş gibi de Baptistin'in yanakları hafifçe pembeleşti.

Floris çekiciliğinin ve yakışıklılığının bilinciyle elini kara buklelerinde gezdirdi. Baptistin başını çevirdi, avludan nal sesleri geliyordu.

«Kumrucuğum! Bay dö Gastanyak'la hafif süvarileri geldi!» diye bağırdı Elisa.

Baptistin giriş sahanlığına doğru atıldı. «Ah! Ne güzel!»

Floris sandalyesini geri iterek, «Bu yeni çaylak da kim böyle!» diye homurdandı.

Adrien hiç bir şey bilmediğini işaret etti.

Jorj-Albert kaymağın geri kalanını mideye indirdi. «Hi! Hi! Bizim efendi sürprizden sürprize gidiyor!»

Baptistin süvariye görür görmez, «Ah! Ernodan, aziz dostum, sizi görmek ne büyük bir zevk!» dedi.

Beriki rahat bir soluk aldı. Kilisede onu kurtarmaya çalışmadığı için Baptistin'in kendisine kızmış olması fikriyle çılgına dönüyordu. Ama, genç kız olayı tamamıyla unutmuşa benziyordu.

Genç yüzbaşıyı kolundan yakaladı ve Floris'le Adrien'in

bir parça hayret dolu bakışları altında onu peşinden sürükledi.

Ernodan iki erkeğin yemek salonundan çıktıklarını görünce, hafif bir selâm verdi. Floris öne doğru bir adım attı. «Baptistin, lütfen bayı bizlere tanıştırmıyorsunuz!» Sesi sert çıkmıştı.

Jorj-Albert yemek masasının üstünden kulak kabartarak, «Hadi, iyi bakalım, beceriksiz, şimdi de ona «siz» diye hitap ediyor!» diye homurdandı.

Baptistin az kalsın Floris'in buyruğuna aldırış etmeden geçecekti. Bakışıyla ona meydan okudu.

«Bay dö Gastanyak çok yakın dostumdur!»

Adrien inandırıcı sesiyle, «Daha iyi ya, yavrucuğum, onu bize tanıştırsana!» diye usulca ekledi.

Baptistin durdu :

«Pekâlâ! Sevgili Adrien, sana Yüzbaşı Ernodan dö Gastanyak'ı takdim ederim; ağabeyim Kont Adrien dö Vilnöv-Karamey ve... bu da şövalye Floris dö Vilnöv-Karamey,» diye tamamladı. Baştan savarcasına arkasını döndü.

Ernodan bu garip tanıştırmaya biraz şaşı ama, hiç bir şey belli etmedi. Şapkasıyla pek terbiyeli selâm verdi. Adrien kızının bir arkadaşını evine kabul eden bir aile reisinin sevimli haliyle onu selâmladı. Floris ancak terbiyeli bir baş işaretinde bulundu. Gerçekten de, şu Ernodan dö Gastanyak ağzı kulaklarına varan Güneyli gülüşüyle hiç de hoşuna gitmiyordu.

Baptistin, «Gelin, sevgili Ernodan,» diye sürdürdü. O en dişi haliyle küçük salonun kapısını ardından kapattı.

Floris karşı çıktı. «Ama, inanılır gibi değil. Şerefim üzerine. Akıl almaz şeylerle karşılaşıyoruz. Senin KIZ KARDEŞİN! Ve sen buna izin veriyorsun, öyle mi, Adrien? İyi ama, bu ikisinin söyleyecek neleri olabilir ki... hem de şu kapının ardında... Görüşmede sen de bulunmalıydın, daha doğru olurdu bu.»

Adrien az kalsın kahkahalarla gülecekti. Floris'in ihtiyar bir pinpon gibi kurallara uygunluktan söz edişini işit-

mek dünyada Adrien'in küçük kardeşinden umabileceği en son şeydi.

«Hadi, hadi, Floris, Baptistin'e karşı sert davranmaya gelmez. Sana... bize yeniden alışabilmesi için ona biraz zaman tanımalıyız... İşte ancak o zaman babamın arzusuna göre nikâhınızı kıymak için Kral'ın iznini isteyebiliriz.» Ak-lın sesiydi bu.

«Mükemmel, küçük hanım... senin keyfince ağabeyciğim... kendini pahalıya satacak...» Floris kollarını hiddetle kavuşturup giriş sahanlığında geziniyordu.

Sükûneti seven Jorj-Albert, «Efendimi hiç bu halde görmemiştim!» diye içini çekti.

Floris'i oyalamak için hemen omzuna sıçradı. Genç adam buna aldırış bile etmedi.

Baptistin ağzı kulaklarına varan Gaskonyalıyı yanına oturturken, «Ee! Ne haber, Ernodan'cığim, sizi hangi iyi rüzgâr attı buralara?» dedi.

«Sizi görmeye daha önce gelmeyi isterdim ama, Kral'ın hizmeti buna engel oldu, sevgilim...»

Baptistin yüz yaşında bir ihtiyar gibi, «Ah! Ernodan... Ernodan... şu son günlerde öyle yaşlandım ki,» diye içini çekti. «Her türlü zor sorunları düşünmem gerekti.» Yeniden içini çekti.

«Baptistin'cığim... sevgilim... sizin için ne yapabilirim, ruhum, kılıcım, asker şerefim emrinizde, benden... yeni sırmalarımndan... istediğiniz gibi yararlanın... Görüyorsunuz ya, şimdi artık yüzbaşıyım!»

«Aa! Buna gerçekten de çok sevindim, ne kadar iyi insan!» diye haykırdı Baptistin.

«Kim, Kral mı?»

«Evet, sizi yüzbaşılığa yükseltmekle çok iyi etmiş.»

«Bu işte sizin parmağınız olduğunu düşünmüştüm, sevgilim. Çünkü sizin o pek kıskandığım pusulanızı sunduktan bir saat sonra Kral bana şu şeritleri verdi... Sevgilim... size şunu da itiraf etmeliyim ki... düğün gününüzde... nikâh töreninden hemen sonra sizi saraya götürmek için bir Kral emriyle birlikte boş bir araba sizi bekliyordu... Ah! Baptis-

tin... o gün imdadınıza koşamadım... çünkü sizi ne Bay d'ü Roşe'nin kollarında ne de... berikinin kollarında görmeye tahammülüm vardı...»

«Berikinin... yani Kral'ın... Demek ki sürpriz dediği buymuş... Her ne olursa olsun, Jéodard'la baş başa kalamayacakmışım.» Baptistin böyle düşünürken heyecanlandı. «Zifaf gecesinden yoksun olacaktım... ya da öbürüyle... Lui'yle... Ama, o zifaf gecesi sayılmazdı ki...»

Düşünceler kafasının içinde birbiriyle çarpışıyordu. Bu suskunluğa şaşan Ernoda ondan yararlanarak kolunu sevgilisinin beline doladı. Genç kıızı kendine doğru çekti. Baptistin direnmedi. Alnını genç erkeğin omzuna dayadı. Yüzbaşı bu temastan ürperdi ve altın sarısı saçlara bir öpücük kondurdu.

«Hayatım... Hayatım... sizi seviyorum... üzgün olduğunuzu hissediyorum... Sizin için ne yapabilirim?» diye fısıldadı. Baptistin'in parmaklarını sıkıyordu. Sonra da onları dudaklarına götürdü.

«Yoo! Hayır, şuracıkta, yanınızda olmaktan mutluyum. Şimdilik benim için hiç bir şey yapamazsınız, Ernoda, korkunç bir... sırda... buraya bağlıyım. Ama, size daha fazlasını söyleyemem!»

Bu esrarlı sözlerle allak bullak olan Ernoda büyük bir tutkuyla Baptistin'i bağrına bastırdı. Genç kıızı ona bir kahraman, bir ermiş gibi görünüyordu, onu bütün kıyıcılarına karşı savunacaktı. Genç erkek, hemen yakınındaki yüze gelişigüzel çılgın küçük öpücükler konduruyordu.

«Sevgilim... sevgilim... sizi çok seviyorum ve hayatta tek bir arzum var, o da sizinle evlenmek. İzin verin de ağabeyinizden sizi istiyeyim.» Ernoda ansızın ayağa kalktı.

«Yoo! Hayır... hayır, yapmayın, sakın böyle bir şey yapmayın!» Baptistin çılgına dönmüş gibi, Ernoda'ı kapının yanında durdurdu.

Ernoda üzgün bir sesle, «Belki beni sevmiyorsunuz da ondan istemiyorsunuz!» dedi.

«Hayır... hayır, Ernoda... sizi seviyorum... ama, Jéo-

dard da var, sonra... sonra da... Oh! Gerçekten de, o kadar karmaşık ki!» Baptistin sıkılmıştı.

«Ah! Baptistin, sevgilim... her şeyden kuşkulaniyorum... Size bir başkasının mesajlarını taşımak... Ah! Sizin yüzünüzden acı çekiyorum!» Ernodan kendisini deliye çeviren o dudaklardan bir öpücük koparmak için genç kızın başını arkaya devirdi. Beriki de her şeye rağmen, o sıcaklığı hissetmediği için meraklanarak, hiç karşı gelmiyordu.

Ansızın kapıyı açıp da hayretle Baptistin'i süvarinin kollarından yakalayan Floris, «Aa! Yoo, bayım, bu kadar fazla. Lütfen çabucak buradan çıkın, yoksa kılıcımın ucuyla çıkmanıza ben yardım ederim,» diye haykırdı.

Genç kız, «Anladınız ya, dostum! Bunun hevesidir bu! Bana yaklaşan herkesi öldürmek ister! İşte benim hazin yaşamım şimdi bu...» dermişe benzeyen küçük bir el hareketiyle Ernodan'dan uzaklaştı.

Ernodan hemen ceketinin cebinden Fransa krallarının armasını taşıyan bir pusula çıkardı. «Özür dilerim, bayım, Kral BUYRUĞU!»

Floris pusulayı yakalamak için kolunu uzatarak, «Ee! Majestelerinin size bu kadar yakından buyruklar vermeyi buyurduklarını hiç sanmam!» diye alayla güldü.

«Üzerinde bizzat Bayan dö Vilnöv'e elden verileceği yazılı,» dedi. Floris bir saniye duraksadı, pusulaya baktı ve istemeye istemeye Baptistin'e uzattı. O da Floris'e muzaffer bir bakış fırlattı. Sonra pencereye yaklaştı, oradakilere sırtını döndü ve hemen mühürleri kopardı.

Yavrucuğum,

Demek ki evlenmedin, sevinmem mi, yoksa yerinmem mi gerektiğini bilemiyorum. Bu pusulayı getirene bir araba refakat edecek, Seni ağabeylerinle birlikte yarın sabah yataktan kalkma törenine bekleyeceğim. Bir «sağdıça» haber verildi. Resmen saraya takdim edileceksin, ondan sonra da gıdıp gelmekte özgür olacaksın. Seni düşünüyorlar, seni öz-lüyorlar, seni düşünüyorlar.

Tutuklu.

Baptistin yüreği çarparak pencerenin mandalına yaslandı. Demek ki Kral onu unutmamıştı. İlkinden ikinci bir pusula daha çıktı. Bu resmî bir yazıydı.

«Majestelerinin emriyle, Sayın Kont Adrien dö Vilnöv-Karamey, Sayın Şövalye dö Vilnöv-Karamey ve Bayan Baptistin dö Vilnöv-Karamey yarın ilk saatlarda yataktan kalkma töreni ve saraya kabul edileceklerin takdimi için saraya bekleniyorlar.

Başmabeyinci, Marki dö Dob.»

Baptistin döndü ve pek doğal bir hareketle bu davetiye-yi Adrien'e uzattı. Floris kaşlarını çatı. Baptistin'in oyununu pekâlâ fark etmiş ve ilk pusulanın sanki bir sihirle elbisesinin göğsünde kaybolduğunu görmüştü.

Genç erkek, «Seni güzel cadı, seni... Kral... Kral... bir kez daha mı bana rakip olacak, kuzum?..» diye mırıldandı.

Baptistin'in düşüncelerini okumaya çalışırken içini garip bir hayranlık kapladı. Genç kız karşısındakinin yeşil gözlerinden bir şeylerin geçtiğini hissetmiş olmalı, çünkü yanakları yeniden kıpkırmızı kesilerek arkasını döndü.

Floris, «Yoo! Hayır, krallara layık bu lokmayı bizim fazlaca obur sevgili Majestemize bırakmam doğrusu ya. Vaktiyle Polin'i ona verdim ama, bu kez azizim Lui hazretleri, dövüşürüm ve emin ol ki şu şarışın küçük cadalozu kazanırım,» diye içinden geçiriyor ve gülümsüyordu.

Adrien sadık arkadaşlarının şatoya döndüklerini görünce, «Aa! Fédor, Li Kang, iyi zamanda yetiştiniz...» diye haykırdı. «Dostlarım, hemen saray giysilerimizi koyarak sandığımızı hazırlayın. Hemen şu anda yola çıkıyoruz, Versay'da, Bon Anfan sokağındaki Altın Boynuz hanında geceleriz. Saraya çok erken gitmemiz gerekiyor.»

Adrien'e aile reisi gibi davranmaktan pek hoşlanan Fédor, «Pekâlâ, Yüce Asilzadem!» dedi.

Ernodan biraz kenara çekilmiş, Vilnöv-Karamey'lerin şaşırtıcı arkadaşlarını merakla seyrediyordu.

Floris'den korkmayan ve Jéodard'a karşı eski bir sevgi

saklayan Elisa, «Zavall Bay Jéodard'ın sağlığı nasıl?» diye sordu.

Çinli : «Üç Altın Kulaklı Tanrıça Lou'nun soluğu Pistoles Amassées'yi destekliyormuşa benziyor!»

Baptistin ansızın sevimli bir hareketle Çinlinin saç örgüsünü okşayarak, «Ah! Li Kang, yani Jéodard'ın sağlığının iyi olduğunu mu söylüyorsun!» diye haykırdı.

Beriki bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu : «Mavi Yusufçuk Böceği mis gibi kokulu bir sabah, kutsal mutluluğun dağını otuz kez bin kez tırmanan yaşlı Wu'nün uslu-luğuyla büyük ovaya girecek!»

Ernodan düş gördüğünü sanıyordu. Baptistin akıllı uslu Çinlinin saklı sitemini hemen anladı, başını eğdi. Hemen az sonra Küstah bir kendini beğenmişlikle yeniden kaldırdı.

«Jéodard'ın sağlığının iyiye dönmesine çok sevindim, iki-üç gün sonra gidip onu kucaklarım!» Baptistin Floris'i patlatmak istiyordu. «Şimdilik Elisa'cığım, gel de o güzel yeni elbiselerimi hazırlamaya bana yardım et.»

Floris öne doğru bir adım attı. Adrien kaygıyla baktı ona, gene ne icat edecekti acaba?

«Baptistin, elbiselerinizin parasını kim ödedi?» Genç adam sert bir sesle sormuştu bunu.

Genç kız hiç bir şey işitmemiş gibi davrandı ve merdiveni çıkmaya koyuldu.

«Ben bir soru sordum. Bütün o elbiselerin parasını kim ödedi?»

«Eyy! Bay Floris... elbette ki Bay Jéodard ödedi, siz ne sanıyordunuz... Dünya kazan siz kepçe, her yanı dolaştığınız sırada ben muhteşem bir evlilik hazırladım!» diye haykırdı Elisa.

Elisa'nın gizli sitemini bilmezlikten gelerek, sert bir sesle Baptistin'e, «Hepsi geri gönderilmeli,» dedi.

Genç kız merdivenin basamaklarında şiddetle döndü.

«Elbiselerim mi! Yoo, bu kadarı da fazla! Dünyada...» diye avaz avaz bağırdı. Hiddetten çılgına dönmüştü.

Bu aile kavgasından fena halde rahatsız olan Ernodan usulca avluya sığılmaya çalışıyordu.

Adrien yatıştırıcı bir sesle, «Bak yavrucuğum, itiraf etmeliyim ki Floris'in hakkı var, hiç bir şeyi burada tutmak daha uygun olur... Ama, biz sana daha da güzel başka elbiseler satın alırız,» dedi. Gerekli parayı nereden bulacağını bilmiyordu aslında.

«İyi ama, şimdilik takdim törenine nasıl gideceğimi öğrenmek isterdim, doğrusu ya... Belki de çırpıplak!» Baptistin alaycı ve baştan çıkarıcı bir halle Floris'e doğru baktı.

Floris ürperdi. Genç kıza şöyle iyi bir dayak atma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

«Hayır, Baptistin, git de hazırlan, elbiselerini yarına kadar burada tutarız!» dedi Adrien alnını silerek. Allah adına, dört başı mamur bir savaşı tercih ederdi; Floris'le Baptistin arasında sıkışıp kalmaktan daha iyiydi mutlaka.

Bir saat sonra, kraliyet ahırlarından üç atın çektiği arabaya yolda hızla ilerliyordu. Mis gibi kokular saçan bir hava bu gün sonunu daha da doyumsuzlaştırıyordu.

Baptistin Adrien'le birlikte arabaya yerleşmişti. Ernodan hafif süvarileriyle kapının yanında at koşturuyordu. Genç kıza tatlı tatlı gülümsüyordu.

La Fortün, Fédor ve Li Kang'la birlikte arabanın öbür yanında at koşturan Floris'e doğru kaygılı bakışlar yönelterek, «Eee! Aman Yüzbaşım, cilve yapmaktan vazgeç, kuzum. Bana öyle geliyor ki neredeyse vücuduna şöyle okkalı bir kılıç saplanacak!» diye homurdandı.

Gréguar'la Elisa'yı, bir de yersiz davranışlarından fazlasıyla korktukları Jorj-Albert'i şatoda bırakmışlardı. Maymun buna pek fena halde sinirlenmiş ve avunmak için kocam bir şişe pembe Anju şarabı yuvarlayarak yatmıştı. Baptistin'i giydirmek için Versay'dan bir kadın bulmayı kararlaştırmışlardı.

«Sevgili kardeşciğim,» dedi ansızın Adrien. «İkimiz böyle baş başa yolculuk edebildiğimiz için pek mutluyum. Görüyorsun ya, Floris varlığıyla seni rahatsız etmek istemedi-

«Bana açıkça cevap ver: Floris için ne hissediyorsun?»

Baptistin, hızla atını süren genç adama bakmak için başını çevirdi. Yolun ortasında bir ağaç ya da bir çukur vardı. Floris atını büyük bir ustalıkla kaldırıyordu. Biniciyle atı tek vücut olmuşlardı. Rüzgârda bukle bukle olan kara saçları şapkasından dışarı çıktığı için, Floris baştan çıkarıcının canlı simgesini sunuyordu. Doğal yakışıklılığı, zarafeti, bir atı dörtnala sürerken, düello ederken ya da yumruklarıyla dövüşürken daha da belirli bir biçimde ortaya çıkıyordu. Floris'in bizzat kendisi serüvendi. Olağan, alışılmış durumların insanı değildi o. Floris Baptistin'in bakışlarını hissederek başını döndürdü. Dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı. Gözleri ansızın pek yumuşak ve tatlı göründü. Vaktiyle kız kardeşi olan ve şimdi de nişanlısı gözüyle baktığı genç kızı selâmlamak için şapkasını çıkardı. Bu saygılı davranışı içtenlikliydi. Floris barışmak istiyordu. İyice düşünüp taşındıktan sonra, ilk adımları atmaya hazır olduğunu hissediyordu. Baptistin Adrien'e doğru döndü.

Ağabey sevgiyle, «Hadi, yavrucuğum, aç yüreğini... Floris için gerçekten ne hissettiğini söyle bana?» diye üsteledi.

Baptistin yelpazesini yakalayarak, «Sadece... nefret!...» deyiverdi kuruca.

«Nefret mi!» diye tekrarladı Adrien. Dehşete kapılmıştı.

13

«EFENDİMİZ, vakit geldi!» Lebel usulca karyolanın perdelerini çekti.

Lui bir kolunun üstünde doğruldu, peşinden geleceğini uşağa işaretle bildirdi. Yanında uyuyan ya da uyurmuş gibi yapan Jan-Antuanet'e baktı. Garip bir duygu yüreğini sıkıştırdı. Bu kadın hoşuna gidiyordu, «Yavrucuğun» yerine arabadan çıkagelme cüreti onu hiç de tedirgin etmemişti. Baptistin'in gelmediğini görünce, bir çocuk gibi hayal kırıklığına uğrayınca, Jan-Antuanet'in varlığını hemen hemen sevinçle kabul etmişti. Bununla birlikte, işte şimdi

yeniden onun yüzünü görmekte tereddüt ediyordu. Görünüşteki yumuşak başlılık altındaki otoriteden çekiniyordu. Bir Saksonya porseleni gibi narine benzeyen bu kadın demirdendi, Lui de kendi öz güçsüzlüğünü çok iyi biliyordu.

«Ben yumuşak, korkak bir adamım, yalnızlığa dayanmıyorum. Saraydaki bütün o azgın kadınlardan da nefret ediyorum... Aah! Ben kimim, kuzum... Bir Kral mıyım, yoksa on yedi yaşında bir yumurcağa tutkun zavallı bir yaratık mı...»

Messalin efendisinin ayağa kalktığını görünce sevinçle hafif çığlıklar kopardı.

Lui, «Ssttt, sakın ses çıkarmayın, Messalin, güzel arkadaşımız henüz uyanmadı!» diye fısıldadı. Terliklerini ayağına geçirdi. Yumuşacık kumral saçların çevrelediği güzel yüze baktı. Çizgileri sakın ve dinlenmişe benziyordu. Kral'ı içini çekti. Jan-Antuanet ile bu serüven çok kolaydı, bununla birlikte, şu güzel ve hiç de yabanî olmayan şu burjuvayla geçirdiği iki gece pek nefisti.

Lui doğrularak, «Adam sen de! Bakalım görürüz,» diye düşündü.

En sonunda Jan-Antuanet kıpırdamaya karar verdi.. Körpe bir kolu dantel çarşaflardan dışarı çıkardı ve Kral'ın elini yakaladı.

«Ah! Efendimiz... Efendimiz... Lui... Bana öyle bir mutluluk vermesini bildiniz ki... Biliyorsunuz, kocamı hiç, ama hiç bir zaman aldatmadım ve ömrümde ilk kez zevk duydum...»

«Susun... sevgilim, vakit henüz çok erken,» Kral bu itiraftan aptalca heyecanlanmış, gurur duymuştu. «Siz uyumanıza bakın, ben Krallık angaryalarımı yerine getireceğim.»

«Tekrar ne zaman görüşeceğiz?»

«Hiç kuşkusuz pek yakında, size Lebel'le haber gönderirim,» Lui incecik narin parmakların ucuna hafif bir öpücük kondurdu.

«Handa... beklerim, Efendimiz,» diye mırıldandı Jan-Antuanet.

Messalin sabırsızlıkla zıpladı. Lui geceliğinin üzerine çabucak bir sabahlık geçirdi. O saatda hiç bir uşak bulunmayan Meclis salonundaki aynalı bir kapıdan doğruca kendi dairesine geçti. Altın sırma işlemeli mavi atlastan ağır perdeler kapalıydı. Basit bir yağ kandili yaldızlı tahta kaplamaları aydınlatıyordu.

Kral, «Ben Venüsü bekliyorum, oysa yatağında Minerve yatıyor!» diye gülümsedi. Kendisiyle alay ediyordu.

Koskocaman toplantı masasının üzerinde evrak dosyaları yığılmıştı bile. O günü dolduran sayısız ziyaretleri düşünerek içini çekti.

«Hadi bakalım, Messalin, gitmeli! Yavrucukla başbaşa kalabilmek için belki birkaç dakika çalabiliriz!» diye gülümseyen Lui hayvanın uzattığı güzel başı okşamak için eğildi.

Aynalı galeriden sesler gelmeye başlamıştı bile.

Lui, «Ah! Yavrucuk... yavrucuk... sadece seni görmek istiyorum... senin gülüşün dışında her şey canımı sıkıyor...» diye mırıldandı.

Messalin sanki efendisinin tereddütlerini anlamış gibi, gözlerini ona çevirdi. Yeniden küçük çığlıklar kopardı. Kapının ardında nöbet tutan özel bir uşak hemen kanadı açtı. Lui tören odasına girdi. Haşarı bir oğlan gibi, karyolasını odanın geri kalanından ayıran yaldızlı tahta parmaklığın üstünden atladı. Saray teşrifatının gerektirdiği gibi, Lebel Kral'ın başına bir gecelik takkesi geçirdi, beriki de esneyerek büyük dedesi XIV. Lui'nin mor ve al kadifeden karyolasına yeniden yattı. Versay'da bulunduğu zamanlar bu oyunu her sabah tekrarlıyordu.

«Bu sersem ve insanı küçültücü modası geçmiş töreni değiştirmeliyim...» diye düşünüyordu hiddetle. Ama, onlara bundan söz ettiği zaman bakanlarının ya da mabeyincilerinin kopardıkları dehşet çığlıkları her seferinde fikrini değiştirtiyordu ona..

Lui yeniden uyumaya hazır, esnedi.

«Majeste, kapıları açabilir miyiz?»

Kral yastıklarının üzerinde doğrularak, «Evet, Lebel,» diye onayladı. «Ah! Lebel...»

«Evet, Majeste.»

Kral, «Süvarilerin Vlnöv-Karamey kardeşleri getirip getirmediklerini biliyor musunuz?» diye hafifçe fısıldadı.

«Evet, Majeste. Rişliyö Dükü kraliyet bekleme salonunda o baylarla konuşuyor. Majestelerinin kendisine buyurdukları gibi, Dük onlarla ilgileniyor.»

«Ve... pisst, Lebel...»

Le demeden leblebiyi anlayan sadık uşak hemen, «Bayan dö Vlnöv de onlarla birlikte!» diye cevapladı.

«Mükemmel. Lebel, Vlnöv kardeşleri ilk girenler arasına alırsınız.»

«Oo! Efendimiz, bu çok büyük bir şereftir. Dob Markisi muhakkak ki bunu onaylamayacaktır,» diye mırıldandı Lebel.

«Bundan asla şüphem yok. Onun için güzel bir konuşma konusu olacaktır bu. Hadi şimdi gidin artık, Lebel!»

Uşak saygıyla eğildi ve yatak odasının en yüksek görevlisi asilzadeyle başmabeyinciye içeri almak üzere kapıyı araladı.

Başmabeyinci, Kral'ın geceyi bu gösterişli yatakta geçirdiğini herkes gibi inanmış görünerek tatlı bir sesle, «Majesteleri iyi uyudular mı?» diye sordu.

Kral sabahları daha da boğuklaşan sesiyle. «Teşekkür ederim, Sayın Marki de Dob, çok iyi uyudum,» diye cevapladı.

Başmabeyinci ciddi bir sesle, «Majesteleri ailenin girişleri için hazır mı acaba?» diye sordu.

Kral, değişmez bir geleneğe uyarak yatak odasının birinci hizmetkârına ellerini uzattı. «Hazırız, Sayın Marki... hazırız!» diye cevap verdi. O da mineli bir tabağın üstündeki parmaklara kokulu şarap ispiertosunu döktü.

Lui eşi Kraliçe'ye bakarak sevimli bir sesle, «Aa! Hoş geldiniz, efendim!» dedi. Lui Kraliçe, peşinde oğulları, Veliht, kraliyet ailesinden prens ve prensesler, Orlean Dükü, Pentiyevr Dükü olduğu halde ilerliyordu...

„ Onların ardından, gene aynı teşrifatla hekimbaşıyla cer-
rahbaşı geliyordu.

Kral Veliahtla Orleans Dükü ve Pentiyevr Dükü karşı-
sında üç kez eğilirken, «Günaydın, oğlum. İyi günler, ku-
zenlerim!» dedi.

Prenslerin hepsi bir ağızdan, «Majesteleri iyi uyudular
mı?» diye sordular. «Çok iyi uyudum, teşekkür ederim, ku-
zenlerim. Aman efendim, otursanıza.» Bu kez de karısına
seslenmişti. «Bu sabah şahane bir görünüşünüz var, sevimli
yüzünüz de uyanır uyanmaz benim için büyük bir sevinç
kaynağı oluyor!»

Kraliçe zevkten pembeleşti. Bir uşak hemen atılıp sa-
dece Kraliçe'nin aşmaya hakkı olan yaldızlı parmaklığı açtı,
soylu iki delikanlı da kocasının başucuna bir koltuk yer-
leştirdiler. Beri yanda prensler, kuzenler, dükler ve hekim-
ler karı-kocanın birbirlerine söyleyeceklerini saygıyla dinle-
mek üzere büyük bir ciddilikle parmaklığın ardında duru-
yorlardı.

Hayal gücünden pek nasibi bulunmayan Kraliçe, «Gü-
naydın, Efendimiz, Majesteleri iyi uyudular mı?» dedi.

«Evet, teşekkür ederim, efendim... çok iyi uyudum...
çok iyi!» diye cevap veren Kral parmaklarını başmabeyinci-
nin sunduğu kutsal su kabına daldırdı.

Lui haç çıkardı. Kraliçe'yle orada bulunanlar da hemen
onu taklit ettiler. Kral başını eğdi ve görünüşe göre kısa
bir duaya başladı. Ama, bu sabah akli fikri başka yerdeydi.
Kaçamak bir gözle karısına baktı. Zavallı Mari Leczinska
dünyanın en iyi eşiydi. Kendisinden daha yaşlı olduğundan
çapkınlıklarını bağışlıyor ve acı çekmekle birlikte, hiç bir
şey belli etmemeye çalışıyordu. Lui ansızın vicdan azabı
duydu, Jan-Antuanet ile geçirdiği o iki gece için değil de,
«Yavrucuğu» resmî gözde olarak saraya yerleştirme niye-
tinden.

Kral yataktan kalkarak karısına, «Hadi bakalım, efen-
dim, bugün neyin size zevk vereceğini söyleyin bana, bunu
daha başlangıçtan kabul ediyorum!» dedi.

Kraliçe ve bütün orada hazır bulunanlar edeplice başlarını eğdiler. Görevli iki delikanlı diz çöktüler ve ayaklarına terliklerini geçirdiler. Kral koltuğuna doğru yöneldi. Berberi hemen başından gecelik takkesini çıkardı, pek sık ve pek güzel olan kumral saçlarını tarayıp düzeltmeye koyuldu.

Kocasının bu ilgisine pek hayret eden Kraliçe Mari «Ah! Efendimiz,» diye söze başladı, «Majestelerine nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...»

«Aman, efendim! Hele isteklerinizi yerine getireyim de; Evet, neymiş bunlar?» dedi Lui gülerek.

«Efendimiz, bugün öğleden sonra nedimelerimle Poisi'deki Ursulin rahibelerinin manastırını ziyaret edeceğim!»

Berber perukasını uzatırken, Kral «Yaa! Poisi'deki Ursulin rahibeleri mi!» diye tekrarladi.

Başmabeyinci gitgide daha kendini beğenmiş bir halle, «İçeri kabul edilecekler,» diye haykırdı.

İlkinden daha yoğun ikinci bir dalga odaya girdi. O uğultulu hayhuy içinde karı-koca arasındaki konuşma zorlaşıyordu. Kral yeni gelenlere doğru başıyla küçük bir işaret yaptı. Herbirine teker teker hitap edebilmesi için fazlaca kalabalıktılar.

«Demek ki, Ursulin rahibelerine gideceğinizi söylüyorsunuz, değil mi, efendim.» Kral çevresinde bulunan yüksek görevlilerden, «esbapçıbaşılardan», berberlerinden, üç eczacıdan, kravatçıdan, saatçıdan, Kraliçe'nin nedimelerinden, Marie Leczinska'nın özel dostları Dük ve Düşes de Luynes'den, rütbelerine göre, sıralanarak geçen kraliyet ailesinden prens ve prenseslerden ilgisini kesmişti.

«Evet, Efendimiz, Majesteleri o rahibelerin manastırını ne kadar çok sevdiğimi de bilirler. Onlar da kendilerine yeni bir ermiş Jan-Baptist heykeli ihsan etmesi için Tanrıya yalvarıp duruyorlar!»

Kral berberin usturasının altında gülümsedi.

Lui üstüne basarak, «Tanrı dualarını kabul etti, efendim, has hazinemizden bizim de özellikle sevdiğimiz o ermiş Jan-Baptist heykelini size veriyoruz,» diye belirtti.

Onaylayıcı bir mırıltı Kral'ın bu cömertliğini alkışladı. Yavrucuğun yakınlarda gelip gelmeyeceğini görmek için aynasına baktı Kral.

İyi yürekli saf Kraliçe sevinçten uçarcasına gülümseyerek, «Ah! Efendimiz! Ne kadar iyisiniz,» dedi.

Kral içtenlikle, «Hayır işlerinize yardımda bulunarak, sizi memnun edebilirsem, inanın buna, ben de büyük bir hoşnutluk duyuyorum!» diye fısıldadı. «Vicdanımdan bir yük kaldırıyor bu,» diye ekleyebilirdi.

Gözleri yaşaracak kadar duygulanan Kraliçe : «Ah! Lui!»

Saraylılar karı koca arasındaki konuşmadan bir şeyler işitebilme umuduyla kulak kabarttılar. En meraklıların bile emeği boşa gitti. Çok alçak sesle konuşuyorlardı.

Baronesleri iki gün önce geldiler, onlarla Leh dilini konuşmasını sürdüren Kral sözü nereye getireceğini çok iyi bildiğinden sesini bir hayli yükseltti.

«Oo! Evet, Efendimiz! Bana lütfettikleri bu öbür sevinç için de Majestelerine teşekkür etmeliyim. Skokovska Baronesleri iki gün önce geldiler, onlarla Leh dilini konuşmaktan büyük bir zevk duyuyorum!»

«Eh! Öyleyse, efendim, büyük takdim töreninden önce onları bize takdim etsenize!»

Kraliçe arkasına dönerek, «Yaklaşın... yaklaşın, çocuklar!» dedi.

Birbirine pek benzeyen, kül sarısı renginde saçları olan pek güzel iki genç kız yaldızlı parmaklığın yanına ilerlediler. Hiç de çekingenlik duymaksızın derhal yerlere kadar eğilerek reverans yaptılar.

Berber perukasını pudralarken, Kral tatlı bir sesle: «Hoş geldiniz, küçük hanımlar. Hanımefendi, öyle sanıyorum ki nedimeleriniz arasında hâlâ boş bir yer var!» Gelişigüzel konuşuyormuş gibiydi.

Kraliçe içini çekti. Meyi-Bres'in üç kız kardeşi olan eski metresleri Meyi'yi, Ventilmil'i ve Şatörü'yu kendisine zorla kabul ettiren Kral eşinin bu anı cömertliğini anlamıştı.

Kraliçe soğuk soğuk, «Gerçekten de, Efendimiz, Majesteleri iyi haber almışlar,» diye cevapladı.

Saraylılar, kıvançla birbirlerine baktılar. Kral'ın yataktan kalkma töreni pek ilginçti, doğrusu. Dedikodularını beslemek için Kral'ın dudaklarından bir adın döküleceğini umuyorlardı.

«Yanınızdaki bu yeri, tahtımızın sadık ve iyi kullarının kız kardeşine verirsiniz, bundan pek memnun oluruz, efendim. Soylu, çok eski bir aileden gelen Bayan Vilnöv-Karamey'dir söz konusu olan...»

Kraliçe dudaklarını ısırdı. Yapabileceği tek şey buydu. «İçeri girecekler!» diye haykırdı Başmabeyinci. Lui az kalsın küfrededecekti: Usturanın yakıcılığını gidermek için berberi tam o sırada şarap alkolüne batırılmış yumuşak bir sünger gezdiriyordu yüzünde. «Hay yerin dibine batsın şu lânet olasıca teşrifat!» diye homurdandı.

Başmabeyinci, «Majesteleri bir şey mi istediler?» diye hemen atıverdi.

«Evet... evet... elimizi çabuk tatalım... Bu sabah pek uzun sürdü bütün bu işler...»

Üçüncü dalga iyi bir düzenle içeri girdi. Okutmanlar, eğlence masrafları yönetim görevlilerin, tahtirevan eminiyle ayrıcalıklı birkaç soylu bu yeni girenler arasındaydı.

«Majesteleri bacaklarını uzatabilirler mi?»

«Evet ...evet...» Usanmıştı iyice.

Soylu iki delikanlı kısa pantolonuyla çoraplarını geçirirler, öbür ikisi de ayakkabılarla bekliyorlardı. Kral elmas tokalı çorap bağlarını bizzat bağlamak için eğildi.

Sofracıbaşı ezilmiş bademli bir kupa sütü Kral'a sunarak, «Kahvaltı, Majesteleri,» dedi. Hükümdar gümüş tepsideki kupayı hışımla kaptı, az kalsın boğuluyordu: Süt çok sıcaktı. Lui Baptistin'i görebilmek umuduyla aynasına baktı.

Kral'ın yatak odası soluk alınamayacak hale gelmişti. Kral aynadaki yansısına gülümsedi. En sonunda Baptistin'i tanımıştı. İki yanında ağabeyleriyle birlikte, bir pencere boşluğunda duruyordu. Rişliyö onlarla hararetli bir sohbete dalmış görünüyordu. Lui ayağa kalktı ve kollarını esvapçıbaşıyla baş oda hizmetkârına teslim etti. Onlar da gecelik

entarisini çıkardılar, beri yanda da öbür iki uşak, hükümdarı gizlemek için, sabahlığını önüne germişlerdi. Kral'ın sadece başı görünüyordu. Baptistin şöyle bir çevresine baktı. Hiç kimsenin ona aldıracağı yoktu, hemen parmaklarının ucunda dikildi ve «Bütün bunlar ne kadar uzun sürüyor, sizinle baş başa kalmayı her şeye tercih ederdim.» dercesine Kral'a doğru göz kırptı.

Yüzünden hiç bir şey okunmayan Lui hemen sabahlığının ardında kayboldu.

«Güzelim, şu küstahlığınız için iyi bir kötek hakkederdiniz ama, size karşı büyük bir zaafımız var, yavrucuğum. Sabırsızlanmayın, çorbanıza kavuşacaksınız!»

Odada bulunan herkes büyük bir hayretle baktı. Kral parmaklarını şaklattı. Messalin hemen küçük havlamalar kopardı.

Kral'ın konuşmakla kime şeref verdiğini öğrenerek yüreği rahatlayan saraylılar, «Majesteleri hayvanları çok seviyorlar!» diye fısıldadılar.

Baptistin gülmekten katılıyordu. Bunları anlayan sadece kendisiydi. Floris dönerek ona sert bir bakış yöneltti. Genç kız görmezlikten geldi. Versay'da bulunduğu için âdeti sevinçten uçuyor, yerinde duramıyordu! Sabahleyin, geceyi geçirdikleri o sevimli han odasında Adrien saat beşte onu uyandırmıştı. Saray teşrifatının gerektirdiği gibi, eteğinin ucuyla iç eteklikleri gibi siyah «sert bedenli» o büyük tören elbisesini giymesine yardımda bulunmak üzere gençecik bir hizmetçi kız odasına çıkmıştı.

Kızcağzı hayran olmuştu. «Ah! Küçük hanımcığım! Gerçekten de şahanesiniz!»

Baptistin ona keskin bir bakış yöneltti. «Adın ne senin?»

Körpe tenli, dolgun göğüslü, biçimli kalçalı pek güzel bir kız olan hizmetçi :

«Hizmetkârınız Lison, küçük hanımcığım.» Bütün kişiliğinden bir sağlık ve neşe yayılıyordu.

Gecenin ortasında, bazı gürültüler Baptistin'i uyandır-

mişti. Floris'in tam kendisinininkinin karşısında bulunan yatak odasının kapısını açtığını işitir gibi olmuştu. Baptistin hizmetçi kızı daha yakından inceledi. Beriki kendine bütün güvenine rağmen, ince eleyip sık dokuyan bu araştırmacı bakış altında hafifçe heyecanlandı. Baptistin Floris'in, «Hadi, hadi, güzelim, girsene içeri,» diye fısıldayan sesini tanıdığına hemen hemen kesinlikle emindi.

Sinirli bir gülme duymuştu.

«Oo!.. Evet... evet...» diye mırıldanıyordu kız. «Sizinle olunca ben de çok istiyorum...»

Kapı iç çekmeler üzerine kapanmıştı. Baptistin hizmetçi kızın boynuna baktı. Morarmış birkaç leke fark ediliyordu. Düşünceli bir halle bakışlarını çevirdi, bu sırrın aydınlanmasını daha sonraya bıraktı, yelpazesini kaptı ve kendisini arabada bekleyen Floris'le Adrien'in yanına gitti.

Floris' dünyanın en doğal sesiyle :

«Hoşça kal, Lison!»

Lison da kışkırtıcı bir kahkaha kopardı. «Çabuk dönün, Sayın Şövalye... çabuk dönün!..»

Baptistin uzun kirpiklerinin altından onları incelerken, «Eğer kızı öptüyse, ne ikiyüzlülük bu!» diye düşündü.

Mavi bakışı pek keskin olmalıydı, çünkü Floris yapmacıklı bir halle öksürmeye başladı. Elini saray perukasının üzerinden geçirdi ve dudaklarının ucuyla gülümsedi.

«Çal kamçıyı, Fédor...» diye buyurdu ansızın.

Bin bir ıvır zıvırı, kurdeleleri, mumdan heykelcikleri, ballı, tarçınlı çavdar ekmeklerini, portakalları, mermicekleri, fasulyeleri ya da gözlemeleri, ta Kral'ın kapısına kadar sergileyerek bütün saraya yerleşen satıcıların sattığı o birbirinden değişik şeyleri hayran gözlerle seyretmek için her adımda duran Baptistin'i bekleyerek Adrien kim bilir kaçınıcı kez, «Hadi gel, yavrum...» diye tekrarlıyordu.

Satoya girmekteki ve bekleme salonunda beklemek üzere yukarı çıkışlarındaki kolaylık dahil, her şey genç kızı hayran edip eğlendiriyordu.

«Aa! Adrien, bak tahtirevan, bana bir tanesini kirala-

«sana!» diye yalvardı. İki uşağın taşıdığı tahtirevanla sarayda dolaşan soylu hanımları taklid etmek istiyordu.

Adrien bu çocuksu neşelerle eğleniyordu. Floris daha nicelerini görmüş bir kişi gibi, kanıksamış haller takınıyordu... oysa, yıllarca önce, kendisi de çevreyi hayran gözlerle seyreden taşralı bir delikanlıydı.

Başmabeyinci hiç nezle görmemiş bir sesle, «İçeri girecek olanlar!» diye yeniden haykırdı.

Baptistin gene ayaklarının ucunda dikildi: Görünümünden hiç bir şey yitirmek istemiyordu. Bir uşak Kral'a ceketini giydirmek üzere bir ayna tutuyordu. Esvapçılar, tıpkı bale öğretmenleri gibi ilerliyorlardı. Yüksek Mahkeme üyeleri, muhafız alayı komutanları, Avcıbaşı, Kurtavı Komutanı, Saray Başrahibi, saray papazları, Kâhyabaşı Tören Başkanı, elçi karşılayıcıları, Zağarcıbaşı, maiyet beyzadelerinin yöneticileri, Başmimar, Ekmek Başkilercisi, göz hekimleri, dişçiler, kırık-çıkıkçılar Kral'la, oğlu gibi yeniden uyumaya hazırmışa benzeyen Kraliçe'yi selâmlayarak geçerlerken, Lui bir sepetten çabucak bir jabo seçti, bir başkasından da bir mendil kaptı.

Floris içini çekti. İnsan boğuluyordu orada! Serüven dolu yaşamı boyunca, Versay'daki teşrifatin demirden lâlesini unutmuştu. Kafası başıboş gezip duruyordu. Gözlerini indirdi, meraklı bir kedi yavrusu gibi, çevresine bakınan Baptistin'i gördü. Floris'in yüreği gene vicdan azabıyla burkuldu. Neden o kadar sert davranmıştı? Boyutları hatırı sayılır olan odada şimdi pek fazla kalabalık vardı. Pek sinirli bir rahibin ittiği Baptistin az kalsın dengesini yitiriyordu. Floris hemen onu bağrına bastırdı. Genç kız kurtulmak istedi ama, öyle bir itiş kakış vardı ki, küçük parmağını bile oynatamıyordu.

Floris onu daha sımsıkı bağrına basmak için bundan yararlandı.

«Beni bağışla... gülüm...»

Baptistin düş gördüğünü sandı. Floris'in sesi miydi bu? Genç erkeğin dudakları hafifçe kulağına dokunuyordu. Genç kız bakışlarını ona doğru kaldırdı. Bir başdönmesine yaka-

landı. Beriki o şeytansı çekiciliğiyle şefkatle gülümsüyordu. Yeşil gözleri kötü kötü parlamıyordu, yumuşacıktılar, pırıl pırıl parlıyorlardı. Bir saniye için Baptistin onunla yeryüzünde tek başına kaldı. Ansızın düşlerinin binicisini tanıyivermişti. Bilinçsiz bir hareketle başını arkaya devirdi, bir sıcaklık duygusu yayılıyor, içinden taşıyordu. Bütün bedeni rehavetli, heyecanlı, sabırsızdı. Kendini tümüyle o geniş erkek göğsüne bırakıverdi.

Heyecanlanan ve şaşırان Floris, «Aman kuzum, bu artık parmak kadar kız çocuğu olmaktan çıkmış... bir kadın olmuş, hem de tehlikeli türden!..» diye düşündü.

Kral dua için «avlusuna» diz çöktü.

Adrien kardeşinin kolunu sıkarak, «Floris... şöminenin yanındaki şu kadınlara dikkatle baktın mı?» diye fısıldadı.

«Hı? Ne dedin?»

Adrien gençlerin heyecanından hiç bir şey fark etmemişti. Bir dakikadan beri, Kraliçe'nin eşine takdim ettiği Polonyalı genç kızların profilini incelemeye kendini pekaptırmıştı.

«Baksana, canım... şunlara iyice bak hele. Yemin ederim ki Henrietta'yla Filippa bunlar...» diye ayak diredi Adrien.

Aklı tamamıyla başka yerlerde olan Floris, «Yok canım! Öyle mi dersin?» dedi.

Kral duasını bitirmişti. Doğrulup ayağa kalktı ve Başmabeyincinin elinden şapkasını almadan önce hazır bulunanlar üzerinde o her zamanki kadar dondurucu bakışlarını gezdirdi.

Rişliyo Dükü üç genci sürüklerken, «Çabuk, çabuk, Majesteleri hazır...» diye buyurdu.

Floris kolunu uzattı. Baptistin bunu görmezlikten geldi. Hemen Majestelerini izleyen kalabalığın peşine takıldı. Hükümdarlar, her sabahki gibi, ayine gidiyorlardı.

Ayin süresince, en azından dört kişi pek dalgındı. Ayrı taraftaki Baptistin'i bir türlü göremeyen, bizzat Kral da bu dalgınlar arasındaydı. Majesteleri can sıkıntılarını oyalamak

“İçin, kubbe altının on dört filayağını bilinçsizce tekrar tekrar sayıyordu. Kabul etmek gerekir ki, bu oldukça usanç verici bir eğlenceydi.

Kraliçe can sıkıntısıyla, «Aman... Lui, bu gece onları çalmadılar ya!» demekten kendini alamadı.

Adrien merak konusu olan o bayanları bulmaya çalışarak durmadan sağına soluna dönüyordu.

Floris’e gelince, o sadece dikkati çekmeksizin doğal bir biçimde kolunu Baptistin’in omzuna yaklaştırmamanın yolunu arıyordu. Elbisenin o koskocaman sepetleri olmasa, bu işten bile değildi. Floris, uzman bir erkek olarak, övgüye değer birkaç dakikalık çabadan sonra, o ince harekâtı başarıya ulaştırdı. Baptistin’in kolunun duraksadığını, geri çekildiğini, yeniden geldiğini hissetti. Floris gözlerini indirdi. Baptistin’in omuzları çıplaktı ve genç adam bir dantelin ancak örttüğü göğsünün başlangıç noktasını görüyordu. Yukarı kalkık saçları, küçük bir tuğla tutturulan yumuşak bukleler halinde uçuyordu. Duygulanana, âdeta büyülenen Floris gülümsedi.

«Ona karşı o kadar çelişkili duygular hissediyorum ki, hayret doğrusu!» diye düşündü.

Baptistin’in dizleri gevşemişti, Florsi’nin bu kadar yakınında bulunuşu genç kızı boğuyordu. Omzunda hemen hemen bir yanma hissediyordu.

«Pek doğal bir şey bu, ondan fazlasıyla nefret ediyorum!» diye geçirdi aklından. Böyle bir düşünceden gurur duyuyordu. «Biraz çekilebilir misin, çok sıkıştım burada,» diye fısıldadı.

Floris’in alaycı gözleri, «Evet, evet, kaç sen, gülüm... elmasım... ben seni irademe boyun eğdirmesini pekâlâ bilirim!» diye cevapladı.

Pek sıkılan Baptistin, ayının sonunu sabırsızlıkla beklerken bol bol yelpazelendi.

«Hadi, çabuk olun, Bayan dö Vilnöv, siz de, baylar. Aynalı salona doğru dönelim,» dedi Rişliyö Dükü.

Baptistin, Floris ve Adrien, Dük’ün eşliğinde, saraylıların peşinden yeniden bir koşu tutturdular.

Baptistin, «Bu insanlar tamamıyla akıllarını kaçırmışlar!» diye düşündü. Kral'la Kraliçe'nin yolu üzerinde iyi bir yer kapmak amacıyla vahşicesine itişip kakışarak, birbiriyle yarışarcasına koşuşan bütün o kadınlarla erkekler şaşırtmıştı onu. Baptistin, en hızlı gidenlerin «taburun kanatlarına» yayıldıklarını ya da yılan gibi insan çitinin önüne süzöldüklerini fark etti. Kral, halk içinde her zaman olduğu gibi, donmuşcasına geçiyordu. Arada sırada ancak hafif bir baş işareti yapıyordu. Baptistin, daha iyi bir yer kapabilmek amacıyla durmadan kendisini dirsekleyen iki soylunun arasında sıkışıp kalmıştı. Kadife gibi yumuşacık gözlerde bir şimşek çaktı. Baptistin Lui'nin her şeyi gördüğüne yemin edebilirdi.

O iki soyludan biri sevinçten boğularak, «Oh! Kral... Kral bana baktı!» diye haykırdı.

«Özür dilerim, efendim, Majesteleri bana baktılar! Bunu çok iyi gördüm, kuzum!»

«Aa! Yoo, bin kez özür dilerim,» diye üsteledi ilki hiddetle. «Kral bana, yalnız bana baktı.»

İki soylu, Baptistin'in hayretten faltaşı gibi açılan gözleri önünde, sürünün peşine takılıp uzaklaştılar.

Baptistin, «Ama canım, ne sersem şeyler bu adamlar. Kral onlara bakmış ya da bakmamış, önemli mi o kadar?» diye haykırdı.

Rişliyö dehşetle, «Ühüü! Küçük hanım! Ne diyorsunuz siz! Majestelerin bir bakışı burada bir prensin yaşamını baştan başa değiştirebilir!» dedi.

Parlak parkelerin üstünde kaymamak için gözlerini dört açmak gerekti. Baptistin buna alışık olmadığının farkına vardı. Ayakları burkuluyor ve otuz üç arşın fildişi renginde brokardan biçilmiş elbisesi ağır gelmeye başlıyordu.

Salonlardan geçerken, «Aman, aman! Bir türlü gideceğimiz yere ulaşamayacak mıyız, kuzum!» diye düşünüyordu.

«Beceriksiz! Beyinsiz! Seni küçük kaz beyinli!» diye haykırdı hiddetli bir hanım.

Baptistin utanarak durdu. Mars salonuna girerken, yan-

lılıkla önündeki hanımın upuzun «kuyruğuna» basmıştı. Baptistin, Kompiénne'de o kadar horgörerek tepeden süzen o kızıl saçlı düşesi tanımıştı hemen.

Büyük bir nezaketle: «Ah! Özür dilerim, efendim, sizi görmemiştim!»

Düşes alaycı bir halle sırtarak, «Aa! Şuna bakın hele! Ne küstahlık bu! Sanki ben görünmüyormuşum gibi, beni görmemişmiş! Derli toplu davranma yeteneğinden yoksun bulunan bir insan «bu ülkeye» hiç ayak basmaz, küçük hanım! Ama, kim bilir, besbelli küçük hanım dikkati üzerine çekmekten hoşlanıyordur!» dedi.

Baptistin öfkeyle, «Yoo! Hiç bir şeyden hoşlandığım yok, her ne olursa olsun, özür de dilemiyorum artık,» diye itiraz etti.

Herkes onlara bakmaya başlıyordu. Baptistin'in ardında kalan Floris Düşes'e doğru ilerledi: «Bayan dö Vilnöv benim... kuzenimdir ve benimle birlikte bulunuyor, efendim. Bu tecrübesiz genç kıza karşı en büyük hoşgörünüzü rica ederim.»

Düşes bakışlarını Baptistin'den çevirdi ve bir baş boyu kendinden uzun olan o şahane şövalyeyi süzdü. Bu saraylıyı hiç görmediğini, yara izi ve güneş yanığı yüzüyle «soylu bayların» birinden çok bir korsana benzediğini düşündü.

«Düşes dö Gramont'um ben, burada bilmeyen bir siz varsınız galiba!» dedi yüksekte bakarak.

Floris sevimli bir gülümsemeyle: «Ah! Sayın Düşes, bundan en çok üzülen benim, uzun yolculuklar beni pek uzaklara sürükledi...»

Düşes tatlı bir dille, gözlerini kırparak, «Bakın hele, yolculuk öykülerine bayılırım, onları bana anlatmalısınız, Bay...?» diye sordu.

Floris kasıldı: «Hizmetkârlınız Şövalye dö Vilnöv Karamey, Sayın Düşes...»

Düşes baştan çıkarıcı bir biçimde yelpazelendi. «Kolumuzu uzatın, şövalye... sizinle konuşmak isterdim...»

Bu serüvenle pek eğlenen Floris eğildi. Saraylı güzel

bayanların kendilerini ne kadar kolaylıkla kaptırdıklarını çok iyi biliyordu, kendisi de onları aynı kolaylıkla unutuveriyordu.

Baptistin Rişliyö'nün peşinden bekleme salonuna yönelirken, «Yoo! Bu kadarı da fazla! O kızıl saçlı kocakarıyla gidiverdi hemen. Oh! Nefret ediyordum ondan, nefret ediyorum,» diye homurdanıyordu.

Altı genç kız daha sinirli gülüşmelerle orada bekliyordular bile.

Olgun yaşta bir kadın Baptistin'e, «Ben Armanyak Prensesi'yim, yavrucuğum, sizi Majestelerine takdim etme sevincine ben ereceğim, bütün reveransları iyice biliyor musunuz?» dedi.

«Evet, efendim, rahibelerin yatılı okulunda 'öğretmişlerdi!» diye cevaplayan genç kız âdeta canlıdan çok ölü gibiydi.

Pek iyi yürekli bir kimseye benzeyen Prenses, «Oo! Ne kadar da güzel şey!» diyerek gülümsedi.

Baptistin Adrien'i araştırarak arkasına döndü. Genç adam ona cesaret verici bir işaret yaptı ve tam, «Skokovska bayanlar!» diye çağırdıkları anda gözden kayboldu.

Baptistin toplantı salonuna doğru yönelen Polonyalı iki nedimeye baktı.

«Bayan dö Vilnöv-Karamey.»

«Hadi bakalım, sıra bizde, süzülün, sakın dizlerinizi bükmeyin, başınız yukarda ama, alçakgönüllü durun, göğsünüzü şişirmeyin ama dikkat, içeri de çekmeyin!» diye fısıldadı Prenses d'Armanyak.

Bütün bu emirlerden şaşırان Baptistin, her şeyi yüzüstü bırakmaya hazır olduğunu hissediyordu.

Armanyak Prensesi yüksek sesle, «Majesteleri Bayan Baptistin dö Vilnöv-Karamey'i kendilerine takdim etmeme izin verirler mi?» dedi. Bu çeşit törenler için her zaman yaptığı gibi şömineye dirseğini dayayan Kral, selâmlamak için ilerledi.

Saraylılar çevresini kuşatmıştı, oysa öbürleri, bu kadar

ayrıcalıkları olmayıp da galeride kalanlar iki kanadı da ardına kadar açılan kapılardan sahneyi görmek için ayaklarının ucuna dikiliyorlardı.

Pek heyecanlanan Baptistin Kral'ın bakışında cesaret verici bir ışıltı arıyordu. Beriki donmuş gibi kıpırdamadan duruyordu, elâ gözleri genç kızı hayal meyal görüyormuşa benziyordu. Baptistin tirtir titreyerek eldivenlerini çıkardı, biri kapıda, biri ortada, sonuncusu da Kral'ın yanında, geleksel üç reveransla ilerledi. Zarafetle çökmesi, tekrar ayağa kalkması ve tam Kral'ın dizlerinin dibine düşmek üzere yeniden başlaması gerekiyordu. Ne var ki, Baptistin atılışını iyi hesaplayamamıştı. Biraz fazlaca ilerledi. Lui hiç istifini bile bozmadı. Teşrifatın gerektirdiği gibi, Baptistin'i kaldırmak için elini uzattı.

Kral metin bir sesle, «Vilnöv-Karamey'ler her zaman ailemize hizmet etmişlerdir, küçük hanım,» dedi.

«Majeste, benim de en büyük dileğim budur,» Baptistin ansızın kendini toparlamıştı.

«Öyleyse uslu dur, yavrucuğum, bir daha ayağımı ezme!» Kral öyle alçak sesle fısıldadı ki onu sadece Baptistin iştebildi.

Baptistin iri gözlerini kırıştırdı, az kalsın bir kahkaha kopacaktı. Yerinden bile kımıldamamış olan Lui'ye baktı. Yakışıklı, esrar dolu, şahaneydi, Baptistin onu sevdiğini biliyordu. Kendisi için takdim töreni bitmişti. Birincilerden daha da zor olan veda reveranslarıyla geri çekildi. Zordu, çünkü ayaklarını elbisesinin uzun kuyruğuna takıp da sırt üstü yere yuvarlanmamak gerekti. Baptistin pek rahatlıkla işin içinden sıyrıldı. Gene bakışlarıyla Adrien'i aradı: Kendisini zarif bulup bulmadığını anlamak istiyordu.

Adrien en sonunda bulabildiği iki nedimeyle aynalı salonda hararetili bir konuşmaya dalmıştı. Baptistin dudak büktü. Doğrusu ya, ağabeyi kendisiyle hiç de ilgilenmiyordu. Prenses d'Armanyak'la Dük de Rişliyö fazla düşünmesine vakit bırakmadılar. Onu bir koşu Kraliçe'nin özel dairesine sürüklediler. O da nedimelerinin ortasında oturuyordu.

Prenses d'Armanyak gene: «Majesteleri izin verirler mi...»

Baptistin gene üç reveransı tekrarladı ve Kraliçe için yapması gerektiği gibi, eteğinin ucunu öpermiş gibi yaptı.

Mari Leczinska bir yelpaze vuruşuyla eteğini çekti ve dikkatle genç kıza baktı.

«Kaç yaşındasınız, Bayan dö Vilnöv?»

«On yedi yaşındayım, Majeste.»

Kraliçe tutuk ve zoraki bir halle: «Bundan böyle nedimelerim arasına katılacaksınız!»

«Ah! Çok teşekkür ederim, Majeste,»

Kraliçe başıyla küçük bir işaret yaptı. Takdim töreni sona ermişti.

Mari Leczinska sır ortağı Düşes dö Luynes'e, «Ama, Papet'ciğim parmak kadar bir çocuk bu daha!» diye mırıldandı.

Düşes de başını sallayarak, «Evet, efendim, ama çocuklar bazan yetişkinlerden daha tehlikelidir!» dedi.

Zavallı Kraliçe, «Bundan sonraki gözde olacağına inanıyor musunuz gerçekten, Papet?» diye kaygılandı.

«Korkarım ki öyle olacak, efendim. Çok güzel, hiç bir şeyden de korkmuyormuş gibi bir hali var.»

Baptistin, yolu üzerinde meydana çıkan korkulardan habersiz, Prenses'in peşinde dolaşıp duruyordu. Genç kız artık buna alışmaya başlıyordu. Reveranslarını Veliaht'ın ve eşinin dairelerinde gitgide daha rahatlıkla tekrarlardı.

Gün oldukça ilerlemişti.

Prenses d'Armanyak gibi ona veda eden Dük de Rişliyö, «Aynalı galeride bekleyin, küçük hanım, gelip sizi alacaklar!» dedi.

Baptistin pencerenin yanındaki iskemleye yığılırken, «Açlıktan ölüyorum!» diye düşündü.

Gözleriyle gene Floris'le Adrien'i aradı, onları hiç bir yerde göremedi.

«Doğrusu ya, bu kadarı da can sıkıcı artık,» diye söylendi. Galerinin ucuna doğru gitmek için yerinden kalktı.

«Oh! Ernodan!» diye haykırdı genç süvariye çarpınca.

«Takdim töreni bitti mi?» Ernodan selâm verdi.

«Evet, ama, né yapacağımı bilemiyorum, bir başıma kaldım, açlıktan da ölüyorum!»

«Gelin!» dedi genç Gaskonyalı gülümseyerek. Elini tuttu ve genç kızı Kraliçe'nin merdivenine kadar indirdi.

Bir seyyar satıcı mis gibi kokusu her yana yayılan sarı bir yağın içinde küçük böbrekler kızartıyordu. Ernodan adama birkaç metelik verdi, Baptistin de bu umulmadık yiyeceğe büyük bir zevkle dişlerini geçirdi.

«Bir de ballı tarçınlı çavdar ekmeği ister misiniz?» diye sordu Ernodan.

Baptistin ağzı dolu dolu, «Hmmm! Elbette ya!» diye homurdandı.

İyice karnı doyduktan sonra, peşinde kavalyesi, aynalı galeriye doğru geri döndü. Merdivenin üst başına gelince, ne yana sapacakları konusunda Ernodan duraksar göründü.

«Şey... sevgilim... bir parça dinlenmek... ister miydiniz... acaba?»

«Aa! Memnuniyetle, artık hiç halim kalmadı!» diyen Baptistin ellerini birbirine sürterek temizledi.

«Öyleyse, gelin!» Uzun bir koridorda onu peşinden sürüklemek için genç kızın elini yakaladı.

Baptistin burnunun ucunu bile göremiyordu. Merdiven çıktıklarını, geri indiklerini, yeniden tırmandıklarını seziledi, en sonunda şatonun en son katına geldiklerini sandı.

Ernodan Baptistin'i küçük bir odaya iterken, «Geçici saraylılar burada kalırlar,» diye fısıldadı. «Arkadaşlarımdan biri odasını bana verdi, çünkü ben alanın öbür yanındaki kışlada kalıyorum...»

Genç kız kendini yatağın üstüne bıraktı.

«Sevgilim, sizi burada, hemen yanıbaşında görmek ne büyük mutluluk... hiç çekinmeden beni izlediniz... hiç korkmayın, durumdan yararlanmaya kalkışmam... hiç bir şeyden çekinmeyin...» Ernodan genç kızın önünde diz çöktü. Bir yanda da Baptistin'in ellerini, kollarını, göğsünü çılgın öpücüklerle boğuyordu.

Genç kız gülümsüyor, hiç bir şeyden korkmaz görünü-

yordu. Ernodan doğrulup kalktı, sepetlerin genişliğinden biraz rahatsız olarak, geçip yanına oturdu. Büyük bir anlayış gösteren Baptistin ona bir yer açmaya çalıştı. Delikanlı hemen beline sarıldı, ellerinden biri de sunulmuş gibi duran o başdöndürücü göğüse doğru yükseldi. Baptistin gerçek bir zevkle kendini bırakmıştı. Genç adamın sevgi dolu okşamalarına eşit bir ateşle karşılık veriyordu. Onun bu davranışından yüreklenen beriki daha da cesaretlendi. Genç kıızı usulca yatağın üstüne devirdi, kendi de hemen yanına uzandı. Baptistin zevkle ürperdi. Delikanlının dizi bacaklarını açmaya çalışıyordu. O bilinmedik zevke doğru yönelmiş, sırtından doğru yükselen o ince duyguya kendini bırakmıştı.

«Floris... Yakışıklı Floris!..» diye fısıldadı bir ses. Baptistin çılgınlar gibi doğrulup dikildi.

14

«HIHH! Ne âşık! Sevgili Floris, şeritlerini yeniden bağlamama yardım edin... Öbür gece sizi konağımda bekliyorum...»

Baptistin alayla güldü. Bir odadan öbürüne her şey işitiliyordu. Hemen ayağa fırladı.

«Oo !Bırakın beni!» dedi kendinden geçen Baptistin.

Ernodan büyük bir üzüntüye kapılarak genç kızın ardından koşarken, «Ama, Baptistin... Baptistin... Ne oldu böyle, sevgilim?» diye yalvardı.

«Bu kadar kötü insanların bulunduğu bir yerde bir dakika bile duramam! Gidiyorum!» Çılgına dönmüştü.

Ernodan genç kızın koridora çıkmasına engel olmaya çalışırken, «Hayır, hayır! Baptistin, sevgilim, mutlaka korkunç bir anlaşmazlık olacak... Hiç korkmayın!» diye savunmaya geçti.

Bitişik odadan gerçek bir tepişme sesi işitildi. Kapı büyük bir gürültüyle ardına kadar açıldı.

«Baptistin?.. Ne işitiyorum, Baptistin... sen, senin burada ne işin var?» Floris azgın bir biçimde koridora saldırdı.

Baptistin Floris'i itmeye çalışarak, «Yoo! Bu kadarı da fazla doğrusu! Ne mi yapıyorum? İyi ya işte! Senin kızıl saçlı şu korkunç kocakarıyla yaptığının aynısını!» diye bar bar bağırdı.

«Ne... nasıl, aynısını mı!.. Yaa! Vay küstah, vay! Bana bunun hesabını hemen vereceksiniz!» diye haykırdı Floris.

Ernodan'n üstüne atılmak için Baptistin'i bıraktı. Süvari güçlü kuvvetli bir delikanlı olmasına rağmen onu yerden kaldırdı.

Ernodan, «Hayır... hayır... efendim... yemin ederim ki... subaylık onurum üstüne ant içerim ki... küçük hanıma... saygıda kusur etmedim,» diye hırıldıyordu. Floris'in elleri öc alıcı bir zevkle boynuna dolanmış, kendini nerdeyse boğuyordu.

«Bana ne yeminler edip duruyorsunuz... yalancı! Genç kızları baştan çıkarıcı alçak!» diye avaz avaz bağııyordu Floris.

Baptistin de Floris'in sırtına güçlü yumruklar indirip duruyordu. «Bırak onu bakayım, boğacaksın, katil!»

Şuradan buradan şaşkına dönen başlar belirliyordu. Tavanarası odalarının kapıları aralanıyor, herkes birbirine sesleniyordu. Pek çok saraylının bir parça dinlenmeye çalıştığı saattı bu.

«Ne oluyor, kuzum Marki?»

«Kıskanç bir koca patırdı ediyor, Kontes!»

«Ah! Modası geçmiş köylü işleri bunlar!»

«Yok canım, Baron, bunlar Vilnöv-Karamey'ler...»

«Ah! Adam sen de! Kudurmuşlar!»

Floris çevresine bir baktı. Bir dakikaya kalmadan rezalet ayyuka çıkacaktı. Hemen kollarını gevşetti.

«Öyle olsun, bayım, bir başka sefer, daha ıssız bir yerde dövüşürüz ama, şunu iyi bilin ki eğer sizi yolumun üstünde bulursam, elimden kaçırmam!» diye homurdandı Floris.

Gramont Düşesi sıvışırken zehir saçan bir sesle, «Zir-zop bir kız için amma da gürültü kopardılar!» dedi.

«Ooo! Bu yok mu, bu!..» diye bağırarak Baptistin hemen kadının peşinden koştu.

Floris demir gibi bir bilekle, genç kızı geçerken yakaladı.

«Bu kadarı yeter. Güldürü bir hayli sürdü. Sizi selâmlamaya gerek görmüyorum, bayım! Hadi gel, Baptistin,» diyen Floris genç kızı öyle bir sürükledi ki, beriki tek söz söylemeden boyun eğdi. Gençler Kral'ın dairesine ulaşan karanlık bir merdiven ve geçit labiretine daldılar. Bazan efendisini aydınlatmak için iki meşale götüren genç bir saraylıya, bazan devriye gezen saray itfaiyelerine, bazan da çapkınların eşliğindeki güzel bir bayana rastlıyorlardı. Floris Baptistin'in çelimsiz bileğini sıkıyordu. Yarı karanlıkta şamdansız ve hiç duraksamadan gidiyorlardı.

«Oo! besbelli daha başka iğrenç kocakarılarla gelip buralarda dolanmaya alıştığın belli oluyor!» Baptistin hemen kavgaya yeniden başlamaya hazırdı.

Floris, büyük bir akıllılıkla, karşılık vermekten sakındı. Sarayda kum gibi kaynayan yankesicileri arayan iki muhafızın geçip gitmesini bekledi. Avcundaki bileği yeniden sıkıttı ve genç kızı daha hızla sürükledi.

Anî bir heyecanla, «Kıskanıyor mu yoksa?» diye düşündü. «Hayır, imkânsız bir şey bu. O oğlanla beraberdi, çocuğun dürüst bir hali var, belki bunu sadece öpmüştür... Ama, buna bile dayanmam ben!.. Vay canına! Yani sonunda kimi seviyor bu kız, kuzum?.. O Jëodard'ı mı.. bu süvariymi.. ya da... Kral'ı mı... Çünkü, bütün bunların altında pek sevgili Kral'ımızın bulunduğu fikrini kimse kafamdan söküp çıkaramaz...»

Baptistin, «Ama, çok hızlı gidiyorsun, Floris... sepetle rimle bu şekilde koşuşturarak yürüyemem...» diye itiraz etti. Floris kulak asmadı, hiç oralı bile olmadı.

Adrien büyük bir sabırsızlıkla onları Aynalı Salonda bekliyordu. Kurnaz delikanlı onlara anlamı belirsiz bir bakış yöneltti. Gerçekten de, pek garip yüzleri vardı.

Adrien, «Hadi, çabuk olalım, Floris. Hemen jabonu düzelt bakayım, sen de Baptistin, yakanı düzelt hele,» diye sakın sakın öğütlemekle yetindi.

«Ne oluyor kuzum?» diye sordu Floris.

«Kral bizi bekliyor ve biliyor musun, Floris, en sonunda şu nedimleri buldum. Gerçekten de bizim arkadaşlar Henrietta'yla Filippa'ymış. Çok garip doğrusu, sana bildirecek şeyleri var...» Adrien çabuk çabuk, sımsıkı yakaladığı kardeşlerini sürüklüyordu.

Baptistin kavgacı bir çocuk gibi haykırdı: «Ohoo! Onlar da şu kızıl saçlı kocakarı gibi mi konuşacaklar!»

Floris genç kıza doğru eğilerek, «Düşes de Gramont' dan bu şekilde konuşmana izin vermiyorum,» diye azarladı.

Adrien sert bir sesle: «Kavgayı bırakında bakalım siz ikiniz, peşimden gelin.» Sarayda izinsiz girilemeyen tek yer olan Kral'ın odasının kapısında nöbet bekleyen iri yarı muhafızın önünde durdu.

Adrien o önemli kişinin kulağına adlarını fısıldadı. O da hemen elindeki listeye baktı.

«Geçin, baylar, siz de küçük hanım, Majesteleri sizi bekliyorlar.»

Üç genç şimdi bütün saraylıların boşalttığı yatak odasından geçtiler. Dört köşede uşaklar ve saraylılar ayakta bekliyorlardı. İçlerinden biri yerinden ayrıldı, peşinden gelmelerini işaret etti. Kapıyı vurmaksızın açtı.

«Efendimiz, Sayın Kont, Sayın Şövalye ve Bayan dö Vilmöv-Karamey!»

«Girsinler!» dedi Kral'ın boğuk sesi.

Floris Baptistin'e baktı. Genç kızın sinirden sarardığına yemin edebilirdi.

Kollarındaki birçok dosyayla geri geri çekilen bir sekreter, «Majestelerinin emir buyurdıkları gibi olacaktır!» dedi.

Lui çalışma masasında oturuyordu. Hiç bir şey belli etmeyen gözlerini üç gence doğru çevirmek için kapının yeniden kapanmasını bekledi. Birkaç saniye tek söz söylemeden onları süzdü.

Bu suskunluktan hafifçe sıkılan Adrien'le Floris çalışma odasının kapısında da yaptıkları gibi, yeniden selâm verdiler. Baptistin de reverans yaptı. Hatırı sayılır derecede büyük bu çalışma odasında bulunmaktansa, Kral'ın özel dairesinde onunla baş başa kalmanın daha hoş olduğunu geçirdi içinden. Kral sessizce bir kaz tüyü aldı, bunu hokkaya daldırdı ve masasının üstünde hazır duran iki belgenin altını imzaladı. Ayağa kalktı, küçük bir yazı masasına doğru yöneldi, kilidini açtı. Floris'le Adrien bakiştılar. Bütün bu hazırlıkların anlamı neydi acaba? Hafifçe kaygılanmaya başladıklarını sezinliyorlardı. Baptistin hemen üzerine yığılmak için can attığı bir iskemleye yan gözle bakıyordu. Kral ansızın elinde sararmış bir kâğıtla dönüverdi.

«Kararlarımızı size bildirmek üzere üçünüzü özel olarak görüşmeye çağırdım!»

Hafifçe kırışmış gözleri izlenimlerinde en küçük bir şey belli etmeden karşısındakileri teker teker süzdü.

«Vay canına,» diye düşündü Adrien. «Bu girişi hiç beğenmedim...»

«Büyüklik havalarını takındığı zaman pek can sıkıcı oluyor.» Baptistin sabırsızlıkla ayağını yere vurdu hafif hafif. Kral'ın bakışı karşısında Floris gözlerini yere eğmiyordu. Farfarağa kaçmaksızın, o bakışa çekinmeden dayandı.

Lui Adrien'e doğru döndü: «Muhterem valdeniz, Kontes Maksimilyen, bu dünyadan ayrılmazdan pek kısa bir zaman önce bize bir mektup yazmıştı, Sayın Kont, bilmem hatırlıyor musunuz?»

«Bunu nasıl unutabilirim ki, Efendimiz?» dedi Adrien. Aile reisine hitap edermiş gibi onunla konuşmak istermiş benzeyen Kral'a doğru hafifçe ilerledi.

«Sizin kabına sığmayan haşarı aileniz konusunda her şeyi biliyorum, Sayın Kont!» diye sürdürdü Kral. Üç genci alıştırmadığı ve protokolun gerektirdiği «biz»i birdenbire bırakıvermişti.

Baptistin bir ürpertiye güçlkle geçiştirebildi.

XV. Lui ansızın gevşedi. «Dostlarım, bütün bunları bu-

gün size söylememin nedeni, şu son yıllarda bana çok iyi hizmet ettiğinizden ötürü sizlere teşekkür etmek içindir.

Kral çalışma odasını açtı ve ellerini uzatarak Floris'le Adrien'e doğru ilerledi.

Kendisiyle hiç ilgilenilmemesine fena halde gücenen Baptistin, «Şu erkekler de ne kadar can sıkıcı şeyler, kuzum!» diye içinden sövüp saydı.

Floris'le Adrien gülümsediler. Hadi, hadi, demek ki Kral hiç değişmemişti, hep aynıydı, bazı durumlarda çekingen ve sıkılgan. İki kardeş kendilerini hemen kaldıran o Kral elini öpmek için bir dizlerini yere koydular.

Kral bir aşağı bir yukarı yürüyerek sözlerini sürdürdü: «Evet... her yandan aldatılır, ihanete uğrarken, Rusya'da size emanet ettiğim gizli ve tehlikeli görevi mertçe yerine getirdiniz ve başarıya ulaştırdınız. Sizin sayenizde, Majesteleri Çin İmparatoru'yle yakın ilişkiler kurdum şimdi. «Tanrının Oğlunun» sizlerin aracılığıyla bana gönderdiği armağanlar bir kralın arzulayacağı armağanların en güzelleri, en ilginçleri. Umulmayan dönüşünüzün gecesinden beri, aşağı yukarı sekiz gündür, böyle kul ve dostlara yaraşır biçimde nasıl teşekkür edebileceğimi düşündüm durdum...»

Kral sözlerini sürdürmeden önce biraz durdu. «İşte böylece, yapmam gerekenleri büyük bir adaletle bana gösteren şu eski mektubu bulup çıkardım.»

Floris, «Ah! Anacığım... anacığım... ne kadar da akıllıymışsınız,» diye içini çekti.

«Böylece kararlarımızı size açıklıyoruz. Adrien, sen Kont dö Vilnöv-Karamey'sin, bu ad sana aittir. Bu da, arazinin bitişiğindeki toprak ve küçük çiftliklerden gelen 60 000 franklık iradı kontluğuna ekleyen berat. Bunlara Sen-Espri madalyasını da katıyorum!»

Adrien yüreği çarparak, «Teşekkür ederim, anacığım... kendinizi suçlu sanıyordunuz, oysa ölümünüzden sonra da bizi koruyorsunuz!» diye mırıldandı.

Belgeleri almak için yeniden yere diz çöktü.

«Bedenim ve ruhumla kendilerine ait olduğumu . Ma-

jesteleri bilirler, bu cömertlik mutluluktan beni şaşkına döndürdü.»

Kral elini genç erkeğin omzuna koydu.

«Adrien dö Vilnöv, keşke seni hep yanımda alıkoyabilsem de, akıllı öğütlerinden yararlanabilsem... Sana gelince, Floris, yaklaş. Büyük Petro'nun oğlu erkek ve insan olarak minnettarlığımı hakketmiştir.»

Floris hayretten donup kaldı. Damarlarında akan ve onu gayrimeşru bir çocuk haline de getiren imparator kanından Kral hiç bir zaman açıkça söz etmemişi.

«Sana bir ad veriyorum, dünyada en çok arzu ettiğin bir şey olmalı bu. Kılıcının hakkı olarak kazandığın, tamamıyla senin olacak ve oğullarının da taşıyacağı bir ad veriyorum!»

Adrien derin bir mutlulukla içini çekti. Demekki rahmetli anacığının mektubu sayesinde, Kral Floris'in her günkü işkencesini de tahmin etmişti.

«İşte böylece seni Marki de Portejoy yapıyorum... kulağa hoş gelen bir uyumu var! Aynı adı taşıyan bir konaktan ve Kompiënye dolaylarındaki kraliyet topraklarından gelen 40 000 franklık bir irad da ekliyorum. Benim hizmetimde yaralanan göğsünün izlerini gizlemek için de, işte Sen-Lui nişanı,» diye ekledi Kral.

Floris XV. Lui'nin elinden adını ve kırmızı kurdeleli nişanını almak için Adrien'i taklit etti. Gururdan sıçramıyordu ama, garip bir şekilde bunlardan kopmuş hissediyordu kendini. Sanki bütün bunlar kendisini hiç ilgiledirmiyordu.

Kral ilgisizce, «Şunu da ekleyeyim ki, baylar, hemşirem Çariçe'nin Saint-André nişanlısıyla birlikte size verdiği Dük dö Pétersburg ve Dük dö Dubino unvanlarını da canınız istediğinizde kullanmanıza izin veriyorum...» diye ekledi.

Floris'le Adrien gülümsemelerini tutamadılar. Pek-Sevgili hiç değişmemişti. Gizli istihbaratı ve akılları durduran belleği hâlâ aynı kusursuzlukla çalışıyordu.

«Kılıcım Majestelerinin emridedir!» dedi Floris kal-karken.

«Aa! Sahi! İyi ki söyledin, şu senin kılıcından söz edelim biraz, azizim Marki dö Portejoy!» diye haykırdı Kral ansızın. «Senden bir tek Kral ricasında bulunacağım, hatta gerekirse emredeceğim. Halkı çılgına döndürmekten, yerli yersiz düello etmekten... ve hoşuna gitmeyen her kişiye satışmaktan... damarına basmaktan vazgeç artık...»

Floris masum bir melek haliyle, «Oo! Efendimiz!..» diye itiraz etti.

«Atılğanlığın benim için çok değerli ama, kuzum, Bayan dö Vılñöv'ün bütün nişanlılarını boğazlamaya kalkışma. Yaklaşın, sıra sizde, küçük hanım...» Şimdi sıranın Baptistin'e gelmesinden çok heyecanlamıştı, ama o oranda soğuk bir sesle konuşuyordu.

«Uff! Hele şükür aklıma gelebildi!» diye geçirdi beriki saygısızca. Hafif bir diz bükmeyle yetindi. Kral ince bir gülümsemeyi gizleyemedi. Baptistin'i tanımaya başlıyordu.

«Majeste Kraliçe'nin nedimesi olarak kabul edildiniz, küçük hanım. Sayın Kont, kız kardeşiniz Versay'da bekâr olarak kalamaz. Böylece ona iyi bir evlilik sağlamak istiyoruz. Şimdi çekilin, baylar, bir bakıma vasisi sayıldığımız Bayan dö Vılñöv'le tek başımıza konuşmaya bırakın bizi,» sesi daha da boğuklaştı. Yüzünün anı kızarmasını gizlemek için de çalışma masasına doğru döndü. Bu bir izindi. Dostça görüşme sona ermişti. Adrien bir saniye duraksadı. Kral merasim avlusuna bakıyordu, iyiliklerinden dolayı Pek-Sevgili'ye teşekkür ederek çekilmekten başka yapacak şey yoktu.

Floris hiç istifini bozmadan. «Majesteleri beni bağışlasınlar ama, şerefimin söz konusu olduğu önemli bir olayı kendilerine bildirmem gerekiyor...» dedi.

Kral büyük bir hayretle döndü. Ne kadar yüksek mevkide bulunursa bulunsun, onu «teşekkür ederim»inden sonra hiç kimse asla hitap etmeye cesaret edemezdi.

«Ne dediniz, bayım?».

«Efendimiz, Pekin'de ölüm döşegindeki Kont Amédé dö Vılñöv'e kızıyla evleneceğime söz vermiştim. Baptistin, Majestelerinin bildiği gibi, kız kardeşim değildir...» Sakin

sakin konuştu, hiç heyecanlanmadı da. Bir yandan da dos-doğru Kral'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Adrien kardeşi için korktu. Kral, kendine hâkim olmasına rağmen, ürperdi. Floris'e doğru birkaç adım attı, bir çeşit sessiz soruyla Baptistin'e baktı.

Baptistin pek hiddetli bir sesle, «Hayır, hayır, onunla evlenmek istemiyorum! Dünyada evlenmem!» diye haykırdı.

Kral özel dairesine yönelirken, «Asilzadelerimin Vilnöv'lerden daha az haşarı olmasından kendimi mutlu sayabilirim, yoksa bütün ömrümü onların aile sorunlarını çözümlemekle geçirirdim!» dedi. Ara kapıyı açtı.

Adrien'le Baptistin'e, «Gel benimle, çekilmez Marki dö Portejoy, siz ikiniz de buradan kımıldamayın!» diye bu-yurdu.

«Efendimiz, yalvarırım size... Ondan nefret ediyorum, onunla evlenemem... verdiği söz umurumda bile değil!» diye yalvarıyordu genç kız.

Kral usulca ona baktı. Gülümsedi ve peşi sıra gelen Floris'in ardından kapıyı kapattı.

«Ah! Adrien... Adrien... o kadar mutsuzum ki!» Baptistin kendini ağabeyinin kollarına attı.

Adrien, «Hadi, hadi... sakın ol, kardeşçğim benim... sakın ol... canım, gerçeği söyle bana... yavrucuğum... Kral'ı seviyorsun... o da seni seviyor, değil mi?» diye sordu. Gerktiğinde onu savunabilmek amacıyla, bu genç kız gön-lünün gizlediklerini her ne pahasına olursa olsun öğrenmeye karar vermişti.

Baptistin gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. «Evet!»

«Yaa! Öyleyse nişanlın Bay dö Roşe'yi seviyordun demektir?»

«Yoo! Hayır. Jéodard'ı hep seviyorum...»

İyice şaşırıp kalan Adrien, «Ah... anlamıyorum, doğrusu,» dedi. «Hem Kral'ı, hem de Jéodard'ı mı seviyorsun yani?»

«Ah! Evet... evet ya... Ona karşı kötü davransam bile, Ernodan'ı da seviyorum!»

«Nasıl! Ama, Baptistin, imkânsız bir şey bu, üç erkeği birden sevemez insan!»

«N'apayım... elimden bir şey gelmiyor ki... bu böyle işte!» Baptistin gözyaşlarını sildi.

Adrien'e fena halde ateş basmıştı.

Kral özel dairelerinin küçük bir salonuna girer girmez damdan düşürcesine, «Onu seviyorsun demek ki?» diye sordu.

Floris kaygılı bir halle, «Bil... bilmiyorum, Majeste...» diye cevapladı.

«Ah! Dostum, şu kapıyı aştıktan sonra, ikimizin de eşit olduğumuzu unutmuşa benziyorsun...»

Floris küstahça gülerek, «Hemen hemen...» diye sözünü kesti. Yeşil gözleri parlıyordu.

Kral, «Hımm! Her zamanki küstahlığına bürünmek için bundan yararlanmaya kalkma da içten davran, Allahın cezası! Bak ben öyle yapıyorum!» dedi. Bronzdan pek güzel bir saati kurmak için şömineye kadar yürüdü.

Floris düşünceli bir halle oturdu. Bacak bacak üstüne attı, tatlı bir bakışla Lui'ye baktı.

«Dürüst davranıyorum, açık söylüyorum, Efendimiz, onu sevip sevmediğimi pek bilmiyorum... Beni çok şaşırtıyor... çileden çıkarıyor... ve... duygulandırıyor...»

Kral dikkatle Floris'in yüzüne bakmak için dönerek, «Beni de!» dedi. «Ama... diye sürdürdü genç adam. «Gerçekten de babasına onunla evleneceğime şeref sözü verdim!»

Kral o güzel elini alnından geçirdi «Kont dö Vilnöv ölüm döşeginde neden senden o andı istedi?»

Bunu tam olarak hiç bir zaman öğrenemeyeceğim, efendimiz. Öleceği anda Kont, içinden neler geçirdi acaba? Serüvenlerle dolu yaşamından vicdan azabı çekermişe benziyordu ve günün birinde Baptistin'in annesinin kökeninden ortaya çıkarılmasından da korkarmış gibi görünüyordu. Efendimiz, başlangıçta bu evliliği reddettim. Bunun üzerine Kont gerçek bir şantajla kalkıştı: 'Size adımı verdim, yoksa zavallı bir gayrimeşru çocuktan başka şey olamayacaktınız, o adı bugün kızıma geri verin... ant için...' Ancak birkaç dakikalık

ömrü kalmıştı... ben de ant içtim, Efendimiz, işte şimdi de andımı yerine getirmeliyim...»

«Evet... evet, Floris, ama bak bir kez daha soruyorum, onu seviyor musun?»

«Ya siz, Efendimiz?»

Bu doğrudan saldırı karşısında Kral ürperdi.

«Sana dürüst davranacağım, dostum... bir ahmak gibi... ona deli divane oluyorum... bunun sersemce bir şey olduğunu biliyorum... ama... ona sahip olabilmek için her şeyi yaparım...»

«Bunu tahmin etmiştim, Efendimiz.»

«Ya! Evet ama, her şeye rağmen ilk nişanlıyı öldürdün!»

«Yoo! Sadece yaraladım, Efendimiz» Floris saf saf gü-lümsedi.

«O adam pek işime geliyordu, çenesini tutardı...» Kral bir aşağı bir yukarı geziniyordu şimdi.

«Ben bundan pek emin değilim, Efendimiz. Kılıç tut-masını bilmeden onun uğruna dövüşmeyi göze alacak kadar nişanlısına âşık görünüyordun.»

Kral ansızın gezintisini kesti. Düşüncelerini okumaya çalışarak, Floris'in yüzünü inceledi. Lui Portejoy Markisi yaptığı genç şövalyeyi hemen hemen bir kardeş gibi sevmiş-ti. Ona ve Adrien'e karşı her zaman, saygı ve minnetle karışık, büyük bir sevgi duymuştu. Dürüstlük bazı durumlarda Kral'ın başlıca niteliği olabilirdi. Bir elini delikanlının omzuna koydu.

«Pekâlâ, Floris, evlen onunla ama..»

«Gösterdiğiniz anlayış için size teşekkür ederim, Efendimiz!» dedi Floris.

«Dur bekle hele... evlen onunla, kabul... ama bak haber vereyim, onu senden koparmak için her şeyi yapacağım. Şimdi, Floris, rakip olduk!»

«Ben de bunun böyle olmasını bekliyordum, Efendimiz!» Floris neşelendi.

«Pekâlâ, Marki dö Portejov, elimi sık,» dedi Kral. Floris ayağa kalktı.

«Eğer beni severseniz, Efendimiz, yolumdan çekilirsiniz!»

«Şeref sözü veriyorum ama, eğer Markiz de Portejov bana karşı olan duygularını sana itiraf ederse, alanı bana bırakacaksın ve... öhöö... kocalık üstünlüklerinden yararlanmaya kalkışmayacaksın.»

«Ant içiyorum, Efendimiz.»

İki erkek her türlü ahlâk kuralının dışarda bırakıldığı bu garip pazarlıktan sonra birbirlerinin gözlerinin içine baktı. Lui gülümsedi. Kral değil de herkes gibi sadece bir erkek olarak davrandığı bu çatışma pek hoşuna gitmişti.

Kral, Adrien'le kız kardeşinin beklemekten sıkılmaya başladıkları toplantı salonuna girerken, «Bayan dö Vilnöv, sizinle evlenmesi için Marki de Portejoy'a izin vermiş bulunuyoruz...» dedi.

«Yoo! Hayır... hayır, Efendimiz... böyle bir şey yapamazsınız!...»

Tatlı tatlı gülümseyerek Kralın peşinden gelen Floris'e baktı.

Lui genç kıza yaklaşarak buz gibi bir sesle konuştu: «O da ne demek öyle, Bayan dö Vilnöv? Pek garip bir şekilde kendinizi unutuyorsunuz gibi geliyor bize. Kararlarımızın tartışıldığını görmeye alışık değiliz.»

İşlerini olurluna bırakmamaya kesin karar veren Baptistin :

«Ama, Efendimiz!» diye karşılık verme cesaretini gösterdi.

«Bu kadarı yeter, küçük hanım,» diye sözünü kesti Kral. «Marki'nin sadece kuzini olduğunuzu ve pek yakında Markiz de Portejoy olacağınızı derhal bildireceğiz ama... düğünden sonra eğer... eşinizin çatısı altında bir dakika bile yaşamak istemezseniz... o zaman büsbütün Versay'da kalmanıza izin verilecek. Yılda 40 000 franklık bir ödenekle Kraliçe'nin emrindeki görevinize başlarsınız, böylece de krallığın koruyucu kanatları altına girmiş bulunursunuz.»

Kral'm kadifemsi ve inandırıcı gözleri : «Hadi bakalım... şimdi iyice anladın mı?» diyordu. «Mutluluğumuz için çalışıyorum... Özgür olacaksın, ben de seni koruyacağım...»

Çelişik duygularla dolup taşan Baptistin gözkapaklarını indirdi.

Bir mabeyinci kapıyı araladı. «Ordulardan gelen bir özel ulak, Majeste!»

Kral, Baptistin'i de sürükleyerek çekilmek isteyen Floris'le Adrien'i bir el işaretiyle durdurarak, «Çabuk... hemen girsin...» dedi.

Pikardi alayından bir teğmene yol vermek üzere hemen yana seğırttiler.

Soluğu kesilen subay, «Majesteleri için ivedi bir mesaj!» dedi. Ter içindeki yüzü yolların tozuyla kapkara olmuştu, o güzelim beyaz üniforması da at yolculuğunda lekelerle bulanmıştı.

«Lebel! Şu yiğit subaya içecek bir şeyler verin ve gidip hakkettiği şekilde bir iyice dinlensin!» Pusulayı açtı.

«Sayın Mareşal hemen cevap bekliyorlar, Majeste!» diye fısıldadı teğmen.

«Pekâlâ, ona kuryelerimizden birini göndeririz. Çabukluğunuzdan ötürü teşekkürler, Teğmen!» Kralın yüzünü bir sevinç dalgası kaplamıştı.

Baptistin bekleme salonlarına yayılan telâşa bakarak : «Olur şey değil, doğrusu, bütün bunlar pek can sıkıcı, şu erkekler çekilir gibi değil!»

Çalışma odasının kapısı açık kalmıştı. Fransa sarayının özelliği olan en katı teşrifata karışan o saygısızlık karışımıyla meraklı kafalar aralıktan uzanıyordu. Fısıldaşıyorlar, önemli bir haberin gelmiş olmasından kuşkulanıyordu.

«Sayın Dük dö Rişliyo... Bay de Villepay... Dük dö Luyn... giriniz, yaklaşınız, haberi her yere yaydırın, Sayın Mareşal dö Saks, Altes Dük de Kamberland'ın birliklerimizin üzerine yürüdüğünü bildiriyor bize. Böylece bizzat ordularımızın başına geçeceğiz demektir. Dü Plesi, Savaş Bakanımızla Dışişleri Bakanımızı çağırınsınlar.» Büyük bir önderinki gibi çıkmıştı o boğuk ses.

Başmabeyinci, «Sayın Marki d'Arjenson!» diye bildiriyordu. «Majestelerinin dairesinde olağanüstü toplantı var!»

«Sarayın dört bir yanına salınan genç soylular böyle seslenip duruyorlardı. «Savaş kurulu!»

«Majesteleri orduların başına gidiyor!»

Baptistin acı bir alayla, «Ey, Tanrım! Bir çarpışma içinamma da gürültü kopardılar!» dedi.

Adrien, «Ama, yavrucuğum, sen sadece küçük bir kızsın, durum çok önemli, Fransa'nın kaderi söz konusu, birde savaşı yitirsek...» diye itiraz etti. Floris omuzlarını silkitti: «Ne kadar da güzel bir beyinsiz,» der gibi bir hali vardı.

Baptistin onlara alaycı bir bakış yöneltti: «Yok canım, Moris savaşı kazanacak!.. Çok kurazdır o...»

Floris'le Adrien bir ağızdan, «Moris mi?» diye haykırdılar.

Baptistin onların şaşkınlığından yararlandı. Esrarlı bir halle yelpazelendi.

«Evet... Moris dö Saks dostumdur! Gerçekten de pek sevimli bir insandır ama, savaş alanının yeri konusunda asla sır vermeyeceğimi vaat ettim ona. Böylece... elbette ki, Adrien, sana bile hiç bir şey açıklamayacağım...» Baptistin onların şaşkınlığıyla pek eğleniyordu.

Floris'le Adrien hayretle bakıştılar. Güçlü bir rakipleri bulunduğunu anlamaya başlıyorlardı. Sessiz konuşmalarının hiç kimse farkında olmamıştı. Toplantı salonunda âdeta bir panayır havası vardı. Herkes evindeymiş gibi giriyor, çıkıyor, konuşuyor, tartışıyor, fikrini söylüyor, yüksek sesle atıp tutuyordu. Kral pek neşeliydi. Başka bir zaman oisa kızar, öfkelenirdi ama, bu kaynaşma işine geliyordu.

«Sayın Kont dö Vilnöv ve siz, Marki de Portejoy, emir subayı olarak yanımda bulunacaksınız.» Lui kanadının altına aldığı bu gençlere doğru yaklaştı. «Bayan dö Vilnöv görevine başlamak üzere Versay'da, Majeste Kraliçe'nin yanında kalabilirdi...»

«Ah! Evet Majeste!..» diye sözünü kesti Baptistin.

«Ama, yaşını, gençliğini göz önüne alarak, dönüşümüzü kendi malikânesinde beklemesinin daha iyi olacağını düşü-

nüyoruz, baylar...» Kral, Baptistin'in söze karışmasını işitmezlikten geldi.

Floris alaycı bir halle gülümseyerek, «Emirleriniz yerine getirilecektir, Majeste!» diye hemen onayladı. Lui'nin niyetleri kendininkilerine tıpatıp uyuyordu.

«Uuyyy.» diye sıçradı Floris.

Hiddetten çılgına dönen Baptistin bir topuk darbesiyle ayağını ezmişti. İhtiyatla oradan uzaklaşmanın daha iyi olacağına karar verdi genç adam.

Baptistin yeniden bir ihtarla karşılaşmamak için büyük bir özenle konuşarak, «Majeste! Majesteleri Kraliçe'nin emrindeki görevime pekâlâ başlayabilirdim...» diye haykırdı.

Kral onun kolunu yakaladı. Çabucak bir pencereye doğru sürüklemek için çevredeki hayhuydan yararlandı. Lui saygısız kulakların dinlemesine engel olmak için pencerenin camında parmaklarıyla bir marş çalmaya başladı.

«Yavrucuğum... sus... Yavrucuğum... seni çılgınlar gibi seviyorum, asî çocuk... Ordulardan döner dönmez evlenmiş ve... bütünüyle benim olacaksın... seni seviyorum, anlamadın mı?» diye fısıldadı.

Baptistin, «Oh! Elbette anladım, Lui, ben de sizi seviyorum... ama...» diye mırıldandı.

Kadifemsi gözlerden bir şimşek parıltısı geçti.

«Beni seviyor musun, Yavrucuğum, peki ya... Portejoy?»

Baptistin azıcık yüksek sesle, «Oo! Şu Floris mi? Ondan nefret ediyorum...» diye haykırdı.

«Aman! sus, sus! Bütün bunlar mükemmel, şimdi çabucak git ve... beni düşün!»

Baptistin asık suratla bir reverans yaptı. Lui neşeli bir gülümsemeyle arkasını döndü. Gerçeği söylemişti, şu yumurcağa deli divane oluyordu.

Kral ilgisiz bir halle, «Kont dö Vilnöv, Marki de Portejoy!» diye haykırdı. «Bayan dö Vilnöv'ü bir arabaya kadar götürün. Mortefonten'e dönsün, siz de çabucak bekleme salonlarımıza çıkıp emirlerimizi bekleyin.»

Floris'le Adrien eğilerek selâmladılar.

«Ne zaman gidiyoruz, Efendimiz!» diye sordu Marki d'Arjenson.

Kral boğuk sesiyle, «Yarın sabah şafak vakti!» dedi.

Baptistin dalgın dalgın, beklenmedik bir uysallıkla Floris'le Adrien'in peşine takıldı.

«Kral bunu yola getirmiş olmalı!» diye düşündü Adrien.

Floris de, «İnşallah şu namussuz verdiği sözü tutar!» diye geçirdi içinden.

Herkes gibi Aynalı Salonu arşınlayan Polonyalı nedimeler, «Ah Floris! Floris'ciğim! Dostum! Peeekk sevvvgili...» diye haykırdılar.

Bu sevgi gösterilerine karşılık vermek için Baptistin'in varlığından sıkılan Floris, «Sevgili Filippa! Sevgili Henrietta! Sizi buralarda bulmak ne mutluluk!» dedi.

«Höö... kuzenim, Bayan dö Vilnöv-Karamey,» diye sürdüren Floris arkadaşını takdim etti.

Polonyalı nedimeler bir ağızdan, «Çok, çok memnun oldum peeek sevvvgili!..» dediler.

«Ben de öyle pek sevvvgili!..» diye cevapladı Baptistin.

Floris kapkara bir gözle ona baktı. Güzel şeytan görmezlikten geldi.

Adrien gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Filippa Floris'in ellerini inatla avuçlarında tutarak, «Seeevgili Floris, sizinle uzun uzun... hem de baş başa konuşmalıyım,» diye fısıldadı.

«Hımmm! Benim için de büyük bir zevk olurdu... Eski... dostlarla yeniden buluşmak her zaman çok hoştur,» diye cevaplayan Floris, Baptistin'in gizleme zahmetine bile katlanmadığı alaycı gülüşleri karşısında daha da sıkıntıya düşüyordu.

Yeni Marki genç Polonyalıyı bir kenara çekmeye çalışarak, «Petersburg'dan ne zaman ayrıldınız, Filippa?» diye sordu.

«Seeevgili Floris, Rusya'dan tam üç ay önce ayrıldık. Oo! Küçük menziller halinde yolculuk ettik ve babamızın Kovno'daki evinde durduk!»

Floris nezaketle, «Voyvodanın sağlığı yerinde mi?» diye sorma gereğini duydu.

«Evet... seeevgili, babam, evet... ve işte Henrietta'yla ben, Kraliçe'nin nedimleri olmamız için Majeste Çariçe'nin bir tavsiye mektubuyle buraya geldik.»

Baptistin, Floris'in bu çariçe sözcüğü üzerine ürperdiğine yemin edebilirdi.

Filippa: «Aman Yarabbi, herkes sizi ölmüş sanırken, hayatta bulmak ne mutluluk! Hayattasınız! Oh! Floris! Floris! Kayboluşunuzdan sonra Çariçe o kadar gözyaşı döktü ki, zavalcılık âdeta deliye dönmüştü. Sizi her yerde arattı... Herkesi suçluyordu, hattâ Başbakanı Voronzov'u bile. Sizin elçiniz Bay dö la Şétardi de üziintüden perukasını yoluyordu... Seeevgili Floris, sizi tekrar gördüğüne Çariçe ne kadar sevinecektir...»

Floris, ölü gibi sapsarı kesilerek sendeledi. İçinde bir portakal ağacı bulunan gümüş bir sandığa yaslanmak zorunda kaldı. «Majeste Rus Çariçesini bir daha görme şerefine ereceğimi hiç sanmıyorum, Filippa...» diye o kadar alçak sesle mırıldandı ki, Baptistin'le genç Polonyalı bayan onu güçlkle işitebildiler.

Filippa şımarık bir halle, «Yoo, hayır. Mutlaka Pétersburg'a dönmelisiniz. Her neyse, şimdilik buradayız, sizi her gün göreceğim demektir, seeevgili Floris!» diye üsteledi.

«Şu utanmaz kadının saygısızlığı da inanılmaz bir şey, doğrusu ya!» diye dişlerinin arasından acı acı söylenen Baptistin, Polonyalı nedimeyi olduğu yerde mıhlatabilecek bir bakış fırlattı.

Floris bunun farkına varamayacak derecede allak bulak olmuştu.

«Filippa, siz gerçek bir dostsunuz ve şu anda beni ne kadar sevindirdiğinizi dünyada bilemezsiniz. Sizi en kısa zamanda yeniden görmeyi bütün gönlümle umuyorum ama, şafak vakti orduya gidiyoruz. Onun için beni bağışlayın...»

«Evet... evet... pek seeevgili...»

Gençler selâmlaştılar.

Baptistin yüksek sesle, bilgiç bir halle, «Bu kızlar pek serseme benziyorlar!» dedi.

Adrien kız kardeşinin asık suratına hiç aldırmış etmezsiniz, «Memnun musun, Floris?..» diye sordu.

Floris, «Ah! Ağabey... demek ki Elizabet bize ihanet etmemiş!» diye fısıldadı. Allak bullaktı şimdi.

Genç Polonyalı, düşüncesiz gevezelikleriyle yüreğini ezen bir ağırlığı kaldırmıştı. Demek ki, pek sevgili imparatoriçeleri onlara sadık kalmıştı. Floris ansızın kendini daha hafif hissetti. Âdeta kanatlanmıştı. Bakışlarıyla Baptistin'i aradı. Onu hemen hemen unutmıştu. Genç kız önu sıra Kraliçe'nin merdivenini iniyordu. İki adımda ona yetişti.

Kendini bağışlatmak amacıyla, «Eski arkadaşlardı...» demek zorunluğunu duydu.

«Evet, eski, aptal, çirkin ve kazlar gibi gevezeler!» diye onaylayan Baptistin başını salladı.

Floris, büyük avluyu geçmesine yardım etmek amacıyla Baptistin'in koluna girdi. «Hiç şüphe yok, sarışın küçük perikızı kıskanıyor. Hadi, hadi, Lui'ciğim, senin işler kötü yolda, benimkilerse çok iyi gidiyor!» İçin için gülüyordu.

İkinci parmaklığın ardında sürekli olarak saray arabaları beklerdi. Baptistin ürperdi. Floris, Fédor'la Li Kang'ın genç kıza getirdikleri pelerini kapı.

Baptistin'in hiç ummayacağı bir tatlılıkla, «Hadi baka-yım, ceylanım, soğuk almanı istemem!» diye fısıldadı.

Sıcacık ellerini genç kızm omuzlarında oyaladı. Baptistin başını kaldırdı. Bakışları karşılaştı. Heyecanlanan Baptistin'in yüzü pembeleşti, hemen gözlerini kaçırdı.

«Evet, sen kaç, gülüm... bayılıyorum ben buna, seni sonra daha iyi yakalamama yarayacak...» Floris sevgiyle gülümsedi.

Adrien gençlerin arkasından, «Söylediklerimi iyice anladınız mı, siz ikiniz!» diye fısıldadı.

Sevgili efendisinin kendisine verdiği görevden büyük bir gurur duyan Fédor, «Elbette, küçük beyciğim!» dedi.

«Günün mutluluğuna, erişilmez dağdan inen mis gibi kokulu esintiyi dinleyen üç kulaklı tilki gibi itaat edilecek-

tır!» diye onaylayan Li Kang yapma bir ağırbaşlılıkla saç ör-güsünü salladı.

Saraya giren ya da çıkan saraylılar Vılñöv'lerin bu ga-rıp uşaklarına hayretle bakıyorlardı. İtiraf etmek gerekir ki, her ikisi de ülkelerinin giysileriyle alışkanlıklarını muhafa-za ettiklerinden, Kazakla Çinli oldukça dikkati çekiyorlardı.

Adrien herkesin meraklı bakışlarına aldırmış etmeksizin, «Mükemmel, dostlarım,» diye sürdürdü. «Baptistin sakın gözetimi hissetmesin, yumuşak, sevimli, gülünç davranın, onu çevreleyin, eğlendirin, ziyaret etmesi için eski nişanlı-sına gitmesine engel olun ya da onunla birlikte gidin, Elisa da peşinden bir saniye ayrılmasın. Ona at gezintileri yaptı-rın, yani kısacası onu oyalayın ama, sakın şatodan ayrıl-masın!»

Fédor, yalnız kaldıkları zaman Adrien'e karşı takındığı o sakın teklifsizlikle, «Hiç merak etmeyin, küçük beyciğim, sen bizi tanırsın, Küçük hanım mutlu olacak, biz onu iyi gözetiriz!» diye sürdürdü.

Çinli, «Mavi Yusufçuk Böceği, Sarı Irmağın kuruduğu zamanlardaki gibi sakın olacak!..» diye destekledi.

Floris, «Sana kavuşmak üzere dönmek için can atıyo-rum, gülüm...» diye sevgiyle fısıldadı, Baptistin'i arabaya bindirdi.

Genç kızın elini uzunca bir süre tuttu ve avcuna yakıcı bir öpücük kondurdu. Baptistin'in parmakları ürperdi. Flo-ris başını kaldırdı. Baptistin, tıpkı küçük bir heykel gibi, dosdoğru karşıya bakıyordu. Arabaya iki hafif süvari eşlik ediyordu. Floris Ernoda'nın kafilede bulunmadığına güven-lik getirmek için gidip bir baktı.

«Güle güle, yavrucuğum!» dedi Adrien yüksek sesle. Sonra fısıldayarak, «Fédor, Li Kang, siz de onun yanına bi-nin!» diye buyurdu.

Fédor nezle görmemiş bir sesle, «Arabacı, ileri, çal kam-çıyı!» diye haykırdı.

Baptistin elbise sandığını almak için bir dakika handa durduklarının farkında bile olmaksızın hiddetle düşünüy-or-du: «İşte erkek dedikleri şeyler bunlar. Onların talihi var.

İstediklerini yapıyorlar ve gidip savaşta eğleniyorlar. Lui beni savunmadı bile, sanırsınız ki bütün bunlar pek işine geliyordu, eminim ki hepsi Floris'in başının altından çıkıyor. Hadi, hoop! Beni şatoya yolluyorlar!... Gelin de sevinmeyin... Gene ne mutlu... Rahibelerin manastırına geri gönderebilirlerdi ya beni... Heeyy, özgürlüğe kavuşmak, evlenmek, her istediğimi yapmak!.. Oh! Bize her zaman: 'Küçük hanımlar! Erkeklerden sakının, onlara güvenmeyin, sizin mahvınız ve felâketiniz için sinmiş bekliyorlar!' derken galiba şu Başrahibe Mari-Mart serseminin hakkı varmış! Kuletesini oynatırken kıpkırmızı kesilirdi... Ah! Ne kadar garipti! Aman yarabbi! Jan-Antuanet ile ne kadar gülerdik!» Baptistin bu anı üzerine bir kahkaha kopardı. «Bak hele, sahi, ne âlemde acaba Kraliçe... Aa! Galiba ona karşı hak-sızlık ediyorum. Dügün günümde ona çok kötü davrandım...»

Fédor'la Li Kang hoşnut gözlerle bakıştılar. Vesayettleri altındaki küçük hanım pek keyifli görünüyordu. Eh neyse, onu gözetmek pek zor olmayacak demektir.

Li Kang Yuin, «Mavi Yusufçuk Böceğinin yüzünden Mançurya ovalarının pembe kiraz ağacının neşesi taşıyor...» diye fısıldadı.

Yol çabuk geçti. Baptistin, itiraf etmek istemiyordu ama, saraydaki o ilk günde yorgunluktan kırılıyordu, yalnız ne var ki, neşesi yerine gelmişti, suratsızlığı hemen hemen geçmişti. Kafasında yavaş yavaş küçük bir plan tasarlıyordu. Madem ki onu bu utanç verici ve küçük düşürücü şekilde şatoya geri gönderiyorlardı, o da Jéodard'la ilgilenmek için bundan yararlanacaktı...

İçleri tamamıyla rahatlayan Fédor'la Li Kang birbirini bastırırcasına sıranın üstünde horluyorlardı.

Vakit akşamın sekiziydi.

Mortefonten'e gelince Baptistin hayret etti: «Allah! Allah! Avluda bir araba var!»

Peşinde hep iki kavalyesiyle, çabucak şatoya girdi. Yeri göğü sarsan kahkahalar onu mutfığa doğru çekti. Baptistin gözlerini faltaşı gibi açtı. Al renkli giysileriyle, dragon ala-

yının sekiz eri mutfakta Jorj-Albert'le kadeh tokuşturuyordu. Kendini bir ev sahibi kadar rahat hisseden beriki, konuklarını ağırlıyor, büyük tahta masanın üstünde neşeyle zıplıyor, bu da erleri kakhahalara boğuyordu. Hafifçe geride duran Gréguar'la Elisa, kuşkulu gözlerle sahneyi seyrediyorlardı.

Askerlerinden ayrılan Dragon Teğmeni hemen, «Bayan Baptistin dö Vilmöv-Karamay mı?» dedi.

«Ta kendisi!» diye gülümsedi Baptistin.

Teğmen topuklarını vurarak, «Sayın Mareşal dö Saks'ın size bizzat elden verilecek ivedi bir mesajı var, efendim!» dedi.

Fedor'la Li Kang sıkıntıyla gözlerini devirdiler: Böyle bir durumda nasıl davranmalıydılar acaba? Küçükbey mektuplardan hiç söz etmemişti!

Baptistin pusulayı açarak, «Oh! Moris!..» diye bir kakhaha attı.

15

Jan-Antuanet ellerini uzatmış, müthiş saraylıya doğru ilerlerken, «Ah! Hele çok şükür, Sayın Dük de Rişliyö! Teşekkür ederim! Çağırma karşılık verdiğiniz için teşekkür ederim!» diye haykırdı.

Dük buz gibi dondurucu bir sesle: «Serbest kalabilmek için bir hayli zorluk çektim, bayan. Pusulanız pek açık değildi. Gecenin ortasında beni rahatsız etmek için işiniz önemli olmalı!»

Jan-Antuanet, «Sayın Dük, sizinle açık sözlü olacağım, siz de benimle öyle olun,» diye sürdürdü. «Burada bütün gün Kral'dan haber bekledim. Majesteleri gidişlerinden beni haberdar etmediler...»

Rişliyö gözlerini gökyüzüne kaldırarak, «İyi ama, benim elimden ne gelir ki, bayan?» dedi.

«Pek çok şey, bayım, bu da sizi pek yakından ilgilendirebilir... Gelecek gözdenin benim olacağımı düşünmek için bir hayli nedenlerim var!»

Rişliyö irkildi. «Bir kere siz burjuvasınız bayan, bu ülkede böyle bir şey hiç bir zaman görölmemiştir. Hem de çıkardan, ilgiden söz ediyorsunuz, benim bununla ne alışverişim olabilir ki, sorarım size?»

«Sayın Dük, mevkiimi size borçlu olursam, minnettar kalırım. Benim sizi yapacağım gibi, siz de beni çeşitli hiziplere karşı desteklersiniz!»

Rişliyö düşünceli bir halle oturdu. Bu güzel burjuva çok iyi anladığı ve Bayan dö Vilnöv'ün anlamak istemediğı bir dille konuşuyordu.

«Sayın Dük, bir sözcük kaydırılıverir. Majestelerine Bayan dö Vilnöv'ün uçarı, gelgeç olduğunu, buna karşılık Bayan Lö Norman'ın hiç bir zaman kocasını aldatmadığını ve bunu sadece büyük bir tutkuyla seveceğı erkek uğruna yapacağını... fısıldayiverin. Kral da öbürleri gibi erkekti, onun ilgisini çekecek bir ayrıntıdır bu...»

Rişliyö ziyaretine gitgide daha az pişman oluyordu. Jan-Antuanet önünde umulmadık ufuklar açıyordu. Saat geceyarısının on ikisini vurdu. Rişliyö şömineye bir kütük atmak için eğildi.

«Bayan, Kral'ın gönlü benim hiç de gözümün tutmadığı o küçük küstah kıza kapıldı! Evet... evet, bayan, belki de size yardımım dokunabilir!» Gülümseyen Dük doğruldu ve perukasını kabarttı.

Jan-Antuanet bir zafer çığlığıyla, «Ah! Bayım, çabuk, söyleyin! Ne yapmam gerekiyor!» diye haykırdı.

«Pekâlâ, bayan, önce bana mümkün olduğu kadar kısa zamanda 80.000 frank göndertin.»

Jan-Antuanet bu vicdansızlık ve rakamın büyüklüğü karşısında ürperdi.

Gücenen Dük, «Oh! Gönlünüz rahat etsin, bayan, kendim için istemiyorum bunu,» dedi. «Ama, elbette anlarsınız ki olayı kutlamak gerek..»

«Yani kim, Sayın Dük?»

Dük, «Lébel, Kral'ın birinci uşağı, ona mutlak güveni vardır, sizi yeniden Majestenin mahremiyetine sokma gücüne sadece o sahiptir,» diyerek alayla güldü.

«Ama, efendim, az önce Kral'ın uzun bir zaman için ordularının başına gittiğini söylemişsiniz!»

«Evet! Evet, efendim! Siz de ne duruyorsunuz, sandıklarınızı hazırlasanıza, kuzum. Kardeşciğimiz savaştan sonra kapana kısılmış bir fare gibi sıkılacaktır. Yapayalnız kalacaktır, zavallı, hadi hadi, ben onu iyi tanırım, yalnızlığa hiç dayanamaz. Küçük yumurcak uzakta olacak, iyi bir oyun oynarız ona...»

«Ah Teşekkür ederim, Sayın Dük, teşekkür ederim!» diye haykıran Jan-Antuanet, önünde açılan harikulâde ufukları farketmenin mutluluğuyla titriyordu.

«Aman, efendim, bana sonra, kardeşciğin size vereceği bütün yetki ve şereflere sahip olduğunuz zaman teşekkür edersiniz,» diye alayla sırttan Rışliyö Bayan Lö Norman'ın uzattığı eli öptü.

Kadın bundan sevimsiz, tatsız bir izlenim edindi ama, hissini aceleyle gizledi. Rışliyö Dükü, Jan-Antuanet'in sabah-tan beri Kral âşığından boş yere bir küçük pusula beklediği handan çıktı. Dük arabaya binerken başını kaldırdı. Kadının gölgesi, bir mumun aydınlattığı pencereye vuruyordu.

«Ah! Puason adıyla doğan bu Bayan Lö Norman'ı ördükler gölcüğüne atmak pek hoşuma gidiyor, doğrusu ya!» diye gülen Dük, saraylılara ve... Kral'a oynamayı tasarladığı kötü oyuna sevinliyordu.

**Fransız muhafız alayında
Bir sevgilim vardı
Çevik, kor gibi sıcak
Genç, yakışıklı, güçlü...**

Burbonlu Güzel'in çapkınca dörtlüklerinden irkilen Elisa, «Yoo! Hayır, pek açık saçık bir şey bu!» diye haykırdı.

Yaşlı dadı araba kapısının camını kaldırmak istedi.

Baptistin, «Bırak da şarkıyı dinleyeyim, hain dadıcığım benim! O kadar güzel söylüyorlar ki» diye itiraz etti. Yol boyunca yürüyüşlerinde şarkılar söyleyen askerlerin sesi pek hoşuna gitmişti.

Elisa içini çekti, kendine bir destek arandı çevresinde ama, uyuyan Gréguar'ın başı sağa sola sallanıyordu, Jorj-Albert'e gelince, genç asiye el hareketi ve sesiyle onaylıyordu.

Küçük maymun yastıkların üstünde gerinerek, «Yoo! Olur şey değil, şu Elisa da ne kadar geri kafalı!» diye sırıtıyordu.

Baptistin serin havayı ciğerlerine doldurdu. «Hayat dediğin, işte budur!» diye düşündü.

Yolculuğun ikinci ve son günündeydiler. Fédor, kılıcı yanında, Li Kang da saç örgüsü rüzgârda uçarak, dragonların yanında dörtnala at koşturuyorlardı. Baptistin'in nasıl olup da kendilerini baştan çıkarıp ayartmayı bu kadar iyi başardığını ve bir gün önce şafak vakti hepsini birden yollara döktüğünü hâlâ hayretle düşünüp duruyorlardı.

«Küçük beyler ne diyecekler, arkadaş!» diye tekrarlıyordu Fédor kaygıyla.

Li Kang bilgiç bir halle, «Ulu Yükseklik tapınağı adına, Keskin Bıçak... bunu hiç kimse bilmiyor!» diye cevaplıyordu.

Bu da Kazağın gönlünü ferahlatacak bir cevap değildi doğrusu.

Fedor, «Küçük hanım insanın başını döndürecek derecede bu işlerden anlıyor!» diye içini çekiyordu.

«Mavi Yusufçuk Böceğinin dili, kanatlı mandarenin kürdanından daha keskin!» Li Kang Yuin'in ağız kulaklarındaydı. Baptistin'e karşı her zaman bir zaafı vardı.

«Küçük beylere onu o adamın yanında bırakamayacağımızı söyleriz, yoksa onu odasına kilitlemek gerekecekti...»

Li Kang: «Mavi Yusufçuk Böceği, Pe Çi Li'nin yabani kelebeği gibi, kendi öz uçuşuyla uçmalı...» Bu da Kazağı iyice çileden çıkarmaya yetti.

«Ey Tanrım! Bizi böyle kandırıp baştan çıkarmasını nasıl ettik de kabul edebildik, bir türlü aklım almıyor!» Fédor'u Moris dö Saks'ın karargâhına yaklaştıkça artan bir kaygı kaplıyordu...

Baptistin büyük bir zaferle Mareşal'in pusulasını onlara göstermişti.

«Sevgili dostum,» diye yazıyordu özetlersek. «Verilen bir söz kutsaldır! Bu arabayla dragon süvarileri size itaat etmek

ve gerektiğinde size yardım etmek emrini aldılar. Bunlar güçlü kuvvetli sekiz delikanlıdır. Sizi Valensiye karargâhında bekliyorum. Eğer çabuk gelerseniz 'büyük hain kurt'tan (kral) önce buraya varırsınız. Sözümona, kapı dışarı çıkmam 'adı gerekli değil', birisinin hekimi tarafından yasaklandı. Ama, sizinle sohbet etmekten büyük bir zevk duyacağım, sevgili dostum. Büyük saldırı emrini vermek için sizi bekliyorlar, savaşı görmeye gelin, çok güzeldir!

Moris.»

Dünyanın en büyük strateji uzmanının pek kendine özgü imlâ kuralı vardı.

Jorj-Albert, «Hii! Hii! Mareşal'in pusulası bir sürü yanlışlarla dolu!» diye yüzünü buruşturdu.

Okuyabilen sadece oydu. Fédor'la Elisa bilgiçlik taslamak için mektubun üzerine eğilmişlerdi ama, okuma yazma bilmediklerinden herkesin haberi vardı. Görüşü zayıflayan Gréguar her yerde aradığı gözlüklerini bir türlü ele geçiremiyor. Topluluğun en bilgisi olan Li Kang, Çinli gururunun konusu olan saç örgüsüyle pek ilgilenen Süvari Teğmeninin sorularını cevaplamak için konudan ayrılmıştı... Baptistin'e gelince, onun çılgıncasına coşkusunu kırmak için o zavallı imlâ yanlışlarından daha fazlası gerekirdi.

«Doğrusu ya, Moris pek sevimli bir insan! Sevgili dostum, bak bunda özel bir incelik var, bana küçük bir kız gibi davranmıyor o! Ah! Bu çağrı ne kadar gönül alıcı! Elbette, teğmen, yarın sabah sizinle birlikte yola çıkıyorum!..»

«Ama... küçük hanımcığım... imkânsız bir şey bu!» diye şiddetle itiraz etti Fédor. «Senin şatodan ayrılmana izin veremeyiz!»

Baptistin hiddetlendi: «Yaa! Bana kim engel olabilir acaba, merak ediyorum!»

Fédor gözünü ve yara izlerini kırıştırarak, «Ben, bu çılgınlığı yapmana izin veremem, küçük hanım!» diye homurdandı.

Baptistin Kazağa bir iyice çıkışmak için ağzını açtı ama, zorla hiç bir şey elde edemeyeceğini ansızın anlayıverdi.

Baptistin kandırıcı bir sesle Elisa'yı, Gréguar'ı ve Li Kang'ı yanına çekerek, «Oh! Fédor'cuğum ve siz dostlarım,» dedi. «Başımıza dertler gelmesini istemezsiniz, değil mi?»

«Dert mi, kumrucuğum?» diye kaygılandı Elisa.

«Elbette ya, Mareşal son derece önemli bir kimsedir, onun bir sözü ve pfft... Adrien'le Floris Bastil'in karanlık zindanlarında yitiverir!»

«Aman Tanrım!» diye haykırdı Greguar.

Baptistin çok bilmiş bir halle, «İşte böyle! Ya da daha iyisi, ilerde yargılanıncaya kadar Mareşal onları hapishaneye gönderebilir,» dedi.

Elisa, «Vah benim küçük beyciklerim! Ne feci şey!» diye dehşete kapıldı.

Baptistin, «Dur! Daha hepsi bu kadar değil!» diye üsteledi.

«Ya daha neler var, küçük hanımcıgım?» Fédor ciddi şekilde kaygılanmaya başlamıştı.

Baptistin küçük bir fiske vurarak, «Sizleri hepinizi, beni de tutuklatabilir ve... böyle, pfff... bizleri yok edebilir!» diye ekledi.

Li Kang, «Tanrıça Lou'nun soluğu...» diye başladı.

«Oo! Sus sen hele, arkadaş, şu senin Tanrıça Lou'yla tüylerimizi diken diken ediyorsun.» Fédor sabırsızlanmıştı.

Pek fena halde gücenen Çinli arkasını döndü.

Gitgide daha dili dolanıp sıkılan ve hemen hemen Baptistin'den bir öğüt dilenen Fédor, «Anlıyorsun ya, küçük hanımcıgım, asaletli Mareşal'i kızdıramayız ama.. küçük beyler de şatodan ayrılmamam emrini verdiler, onun için...» diye sürdürdü.

«Fédor'cuğum, sen iyi anlayamamışsın. Floris'le Adrien benim Mortefonten'den YALNIZ ayrılmamı istemiyorlardır!» dedi kurnaz tilki. «Siz hepinizle birlikte gidip onu bulduğum zaman Floris'in sevincini gözüünüzün önüne bir getirin hele! Yoksa ben de her gün gidip Jéodard' ziyaret ederim.» diye bir tehdit savurdu. Fédor iliklerine kadar ürperdi. «Floris'le benim aramda her şeyin yoluna girmesini istiyorsunuz, değil mi?» diye gülümsedi Baptistin.

«Aa! Bak orası doğru kumrucuğum!»

«Tanrı adına, küçük hanımcığım, bu hepimizin en kutsal dileği!»

«Elbette, Bayan Baptistin!» dedi Gréguar. En sonunda gözlüklerini bulmuş ve Mareşal'in pusulasını büyük bir hayretle okuyordu.

Li Kang Fédor'un bıkkın bakışları altında, «Şahane Fon Çui'nin kutsaması güzel kokularını Mayıs Çiçeğinin ve sen Mavi Yusufçuk Böceğinin üstüne serpsin!» dedi.

Elisa, «Her ne olursa olsun, ben senden ayrılmam, kumrucuğum!» diye bildirdi.

Floris'in yeni unvanından pek gururlanan Gréguar: «Ben de öyle, Sayın Kontla Sayın Marki de Portejov'u kızdırmak istemem!» O kusursuz kâhyanın küçük zaafiydi bu. Yüksek rütbeleri pek severdi.

Baptistin gülerek: «Elbette! Elbette! Dostlarım, hep birlikte gidiyoruz!»

«Tamam, hepsini elde etti!» Jorj-Albert hayran olmuştu.

Genç kız dragon süvarilerine döndü: «Baylar, yarın sabah şafak vakti gidiyoruz!»

Kral bunu daha iyi söyleyemezdi.

Fédor bütün gece gözlerini kırpmadı. Kaygılıydı, huzursuzdu ve sevgili saç örgüsü, kanatlı bir yılan gibi tepesine dürülmüş, yatıp horlayan Li Kang'ın umursamazlığına şaşı. Gün ağarırken, sandıkları yüklediler. İki fersah kadar ya gitmişler, ya gitmemişlerdi ki, Baptistin başını pencereden uzattı:

«Tegmenim, şurada, Roşe şatosunda birkaç dakika durmam gerekiyor!»

Fédor, «Yoo! Hayır, küçük hanımcığım, imkânsız bir şey bu!» diye itiraz etmeye yeltendi.

Baptistin arabadan inerken, «Pekâlâ! Surat asmaya kalkışma da, sen de benimle gel!» dedi.

«Aa! Durun, durun hele, ben de geliyorum, kumrucuğum!» diye Elisa da atıldı.

Gréguar: «Ben de geliyorum!»

Li Kang'la Jorj-Albert de hemen peşine takıldılar.

Jorj-Albert'den başka dört de muhafızını peşine takarak nişanlısının odasına girdiğini gören Jéodard, «Baptistin! Düş mü görüyorum?.. Benim Küçük Kontesim...» diye haykırdı.

Bay dü Roşe gözlerini uğuşturuyor, hâlâ geçirdiği o ateşin etkisinde olup olmadığını düşünüyordu.

«Yoo! Hayır, sevgili Jéodard, hayır benim, ben! Ah! dostum, ne canavar, düşünüyorum da sizi öldürebilirdi!» Baptistin yaralının yanına diz çöktü.

Jéodard zorlukla doğrulabildi.

Jeodard'ın uşağı, «Aa! Sayın Kont henüz pek yorgun, küçük hanım! Ama, sayıklarken Sayın Kont hep küçük hanımın adını söylüyordu, doğrusu ya, küçük hanım Sayın Kont'un küçük hanıma bağlılığına emin olabilir!» dedi. Efendisini gönülden savunan zavallı uşak bir yandan da odanın dibinde bekleyen o garip kafiye hayretle bakıyordu.

«Hadi bakalım, Padin'ciğim, Bayan dö Vilnöv için bir iskemle yaklaştır!» Jeodard ansızın hayattan zevk almaya başlamıştı.

Baptistin'in kokusunu içine çekiyor, ellerini avuçlarında tutuyor ve o küçük ve anlamlı gözleriyle ona bakıyordu.

«Ah! küçük Kontes, demek ki beni unutmamıştınız. Ateş içinde sayıklıyordum, sadece sizi düşünüyordum, yalnız sizin anınız bana destek oldu ve yaşamama izin verdi ama... sevgilim, sizin şerefınız uğruna döğüştüğüme hiç de pişman değilim!»

«Ah! Jéodard, Jéodard... tatlı sevgilim...» Baptistin elini kalbinin üstüne bastırdı.

Dört muhafız nişanlıların neler konuştuklarını işitmeye çalışıyorlardı ama, berikiler seslerini garip bir şekilde alçaltmışlardı. Sadece Jorj-Albert tek sözcük kaçırmıyordu. Teklifsizce hastanın başucuna yerleşmiş, yatağına uzanan yaralıyı yan gözle dikizleyerek bütün ilâçların tadına bakıyordu.

Gömleğinin açık yakasından Jéodard'm güçlü ve tüylü göğsü görünüyordu.

Jorj - Albert, «Ona ne şüphe, pek yakışıklı bir erkek,» diye homurdandı. «Ama elbette ki benim kadar güzel olamaz, gene de küçüğün ona gönül vermesini çok iyi anlıyorum... Efendim hep dünyada kendini tek sanır. Şu kızın onun burununu kırması pek hoşuma gidiyor, doğrusu.»

Jéodard Baptistin'in ellerini derin bir tutkuyla öpüyordu.

«Demek ki, Küçük Kontesim, beni belleğinizden ve anılarınızdan büsbütün silip atmadınız,» diye üsteledi.

«Elbette ki hayır, Jéodard'cığım, sizi dünyada bir daha unutamam,» Baptistin içten konuşuyordu. «Yalnız şimdilik birkaç gün için gitmem gerekiyor.»

«Hay Allah; sevgilim, sizi benden koparıyorlar, sizi uzaklaştırmak istiyorlar ama, ben boyun eğmeyeceğim.» Yaralı kıpırdadı. «Biliyorsunuz ki ben size hep nişanım gözüyle bakıyorum, siz bana sözümü geri vermedikçe bu böyle sürüp gidecek.»

Baptistin hafifçe sıkılarak dudaklarını ısırırdı.

«Nasıl? Yoksa o sözü bana geri vermeye mi geldiniz?» diye acıyla haykırdı Jéodard.

«Ah! Küçükhanımcığım,» diye fısıldadı Padin, «Bir kötü haber onun için öldürücü olabilir.»

«Yok canım... Yok canım... Aksine sizi kucaklamak ve her zaman seveceğimi söylemek için geldim.»

Nöbet Jéodard'ın gözlerinde yeniden yükseliyordu. Genç kızın elini tuttu, istek ve tutkuyla yanan dudaklarını yapıştırdı.

«İyileşmemi bekleyin, sevgilim, o zaman Jéodard'ınızı görürsünüz. Sekiz gün sonra Mortefonten'e dönmüş olun, ben de iyileşirim ve şerefim üzerine söz veriyorum, günü gününe tam gece yarısı sizi kaçırırım. İyice anladınız, değil mi gizlice bizi evlendirecek bir papaz bulurum, siz de bütünüyle benim olabilirsiniz, sevgili Kontescğim. O edepsiz ağabeylerinize gelince, o zaman hiç bir şey yapamazlar...»

Jéodard heyecanlanıyor, hemen ayağa kalkmaya hazırlanıyordu. Baptistin'in varlığı ona hiç yaramamıştı.

Padin, «Yara yeniden açılma tehlikesi gösteriyor, küçük hanım.» diye fısıldadı.

Baptistin neşeyle gülümsedi, «Bak hele, sahiden de, bir kaçırma, pek eğlenceli olurdu!»

Yaralının alnına bir öpücük kondurmak için eğildi.

«Ah! Baptistin... Baptistin... Küçük şeytan seni!» diye mırıldanan Jéodard dudaklarını genç kızınkilere yaklaştırmaya çalıştı.

Bütün sağlığına kavuşmaya ve nişanlısını hasta yatağına devirmeye hazırmışa benziyordu.

Fédor öpücüğe tam zamanında engel olarak, «Beni başışlayın, Sayın Kontum ama, gitmemiz gerek,» dedi.

«Aa! Elbette ya, Bay Jéodard, biliyor musunuz ki sizi pek özlüyorum!» diye içini çeken Elisa da yaralıya yaklaştı.

Beriki gülümsedi, Elisa'nın desteği değerli olabilirdi.

«Pek yakında görüşürüz, sevgili... sevgili... Jéodard'cığım!» Baptistin neşeyle uzaklaştı.

Jorj-Albert arkadaşlarının peşinden gitmeden önce yaralının yanağını okşayarak, «Hadi bakalım, ahbap, kendinize gelin! Şu zavallı du Roşe şimdi allak bullak oldu! Ah! Şu kadınlar yok mu.» diye içini çekti Jéodard, kapı kapanır kapanmaz, «Padin. Padin!» diye seslendi.

«Buyrun, Sayın Kont!»

«Ah! Hayat ne kadar güzel, Padin'icğim! Sekiz gün sonra o artık benim olacak!»

Uşak, «Ah! Tanrıya şükürler olsun. Sayın Kont onu iyice hakketmiş olacak, neme gerek,» diye cevapladı.

Kamçı neşeli sesler çıkararak şaklıyordu. Baptistin ardında bıraktığı gürültülü duygulardan habersiz, sevinçle görünümünü seyrediyordu. Cehennemî bir hızla yol alıyorlardı. Sakş Mareşali her şeyi iyi hazırlamıştı. Gönderdiği araba posta taşıtı gibi koşulmuştu. Sürücü kılığına giren iki süvarinin geniş ve güçlü ellerindeki arabayı beş atla bir katır çekiyordu. Ordu hayvanların da Versay ahırlarındaki zarafeti yoktu. Karmakarışık yeleleriyle kuyrukları, kısaltılmayan, ya da modaya göre kesilmeyen kulakları, tüylü bukağılıkları hiç de göz alıcı değildi ve Paris'te olsa herkesi kahkahadan kırar

geçirirdi. Bununla birlikte, zavallı hayvanlar yolu resmen yutuyorlardı derdiniz. Her şeyle eğlenip oyalanan Baptistin'e bu yol hiç de sıkıcı gelmiyordu.

Bir köyden çıkar çıkmaz, öbürünün çan kulesi görünüyordu bile. Genç kız Teğmen'e doğru eğiliyor, ona sesleniyor, bütün adları öğrenmek istiyordu. Yolun basık yanlarına söğütler, karaağaçlar, kavaklar ekilmişti. Tahıl, bakla tarlalarındaki, tütün ya da keten tarlalarındaki köylüler zor işlerini bırakıp arabayla refakatindekileri selâmlamak için başlarını kaldırıyorlardı.

Eteklerini kalçalarının üstüne kaldıran kadınlar, «N'aber, güzel askerler, savaş mı var yoksa?» diye bağıryordu.

«Evet ya, güzelim... Saldırganlara karşı sizin namusunuzu savunacağız.»

Sinirli gülüşler onları cevaplıyordu. El sallıyorlardı.

Köylerde, yaşlı erkekler kapılarının eşiğinde iskambil oynuyorlardı. Kadınlar iplik eğiriyorlar, ya da sırtlarında sebze veya meyve dolu küfelerle tarladan dönüyorlardı, daha başkaları kente doğru gidiyordu.

Baptistin yorgunluğunu hissetmiyordu. Elisa tedbirli davranıp yanına büyük erzak sepetleri almıştı. Genç kız da Jorj-Albert'le birlikte salçalı yaban ördekleriyle tavukları iştahla dişliyordu. Oise nehrini bir salın üstünde aşmışlar, Senli'den, Kompiègne'den, Noyon'dan, Sen-Kuentin'den geçmişler, kentin içindeki bir handa birkaç saat uyumuşlar ve sabahın erken saatlerinde Kambrai ve Valensiye'n'e doğru yeniden yola koyulmuşlardı. Baptistin orduya yaklaştıkça, daha ağır ilerlediklerini fark etti. Gitgide daha fazla arabayla karşılaşılıyorlar ya da geçiyorlardı. Saman arabaları, yaysız arabalar, hayvanlarını çatlatasıya koşturan ulaklar, emir erleri birbirini izliyordu.

Teğmenle süvarileri, piyadelerin arasından atlarla arabaya bir yol açabilmek için, «Mareşal'in arabasına yol verin!» diye daha fazl abağıryorlardı.

Alaybozan tüfekleri omuzlarında, çıkınları sırtlarında gidip duran piyade erleri, «Şu güzel küçük hanıma yol verin hele!» diye neşeyle tekrarlıyordu. Çeşitli bölüklerin ve alay-

ların piyade birlikleriydi bunlar. Bazıları prenslere, bazıları basit soylulara aitti. Aralarında Alman, İsviçreli, İspanyol paralı askerleri de vardı. Bir nal sesi yükseliyordu. Herkes sipperleniyordu. Hafif süvarilerdi bunlar, jandarma birlikleri, hatta taşra milisleriydi.

Piyade erleri uzun yoldan yorulmuşa benziyorlardı ama, gene de neşeyle birbirlerine seslenmekten geri kalmıyorlardı.

«Hey, Pikard, demek ki o büyük Moris uğruna İngilizleri doğrayacağız, ha!»

«Kralın da orada olacağını söylüyorlar, oğlum!»

«Hey! Ahbap, şu güzel küçük hanıma bir baksana!»

«Ah! küçük hanım, savaşta beni yüreklendirmek için bir öpücük verin!»

«İlk İngilizimi size sunuyorum, güzelim!»

Baptistin güldü ve parmaklarının ucuna üfleyerek isteneni yerine getirdi. Sevinç çığlıkları yükseldi. Adamlar üç köşeli şapkalarını havaya fırlatıyorlardı. Bu taşkın neşe Elisa'yı ürküttü. Yaşlı dadı bu kez pencerenin camını hızla kaldırdı.

Teğmen sesini duyurabilmek için, kapının yanına kadar geldi. «Bir adım bile ilerleyemiyoruz, küçük hanımcığım,» diye avazı çıktığıınca bağırdı. «Yolda çok fazla kalabalık var, önümüzdeki topraklar da savaş hattına çıkıyor. Bavaya doğru kestirme bir yoldan gideceğiz, Esko ırmağı boyunca ilerlersek karargâha varırız.»

Baptistin anladığını işaret etti. Saat öğleden sonra beş sularındaydı, gökyüzündeki güneş hayli yüksekteydi.

Dragonlar atlarla arabayı ormana doğru döndürmek için, «Deeh! Deeh, oğlum!» diye bağıırıyordu.

Ağaçlarla koruların arasına daldılar. Aşağı yukarı yarım fersah kadar sonra, pek yüksek yulaf tarlalarının arasından kıvrılarak uzanan ıssız, küçük bir yola ulaştılar. Şimdi artık parke döşeli anayoldan ayrılmış bulunduklarından, Bastistin'le arkadaşları yastıkların üstünde sarsılıp zıplıyorlardı. Arabanın tekerlekleri bütün girinti ve çıkıntılarda kaykılıyordu. Seyrek birkaç asker birliğine daha rastladılar ama, Baptistin asıl hatırı sayılır kaz, hindi ve atların önünden ge-

çerken gıdaklayan tavuk sürüleriyle karşılaştıklarını fark etti.

«Teğmenim, topallayan iki atım var, menzile ulaşamayız!» diye haykıran arabacı arabanın hızını yavaşlattı. Hava kararmaya başlıyordu. Tarlaların üzerinden çok hafif bir sis yükseliyordu. Tarif edilemez bir kaygıya kapılan Fédor sık sık üzengilerinin üstünde dikiliyordu.

«Gelecek evde hayvanlarının nallarını sökersin.»

Baptistin pencereden eğilerek, «Fédor'a bak, Elisa, pek garip bir yüzü var gibime geldi,» dedi.

Bütün yol boyunca pek fazla konuşmayan Grégua, «Oo! Fédor her halde aynı Fédor değil, küçük hanım,» diye fısıldadı.

Jorj-Albert gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

«Yani ne demek istiyorsun, Grégua'cığım?»

«Siz daha çok gençsiniz ama, hiç birimiz o kahrolasica yolculuktan tamamiyle eski halimizde dönmedik ki, Baptistin'ciğim,» Greguar'ın sesi daha da alçaldı. «Fédor gemide karısını yitirdi!»

«Ama,» dedi pek şaşırان Baptistin, «Nasıl yitirdi, yani?»

«İşte öyle! Yitirdi. İki yüz libre ağırlığında saf bir Moğol'du ve bir sabah gemide yitiverdi. Denize mi düştü? Köpekbalıkları mı yedi? Bunu hiç kimse öğrenemedi... Biz de Fédor'u seren direğine bağlamak zorunda kaldık, o da kendini denize atmak istiyordu...»

Gözleri yaşaran Baptistin, «Ah! Tanrım, zavallı Fédor!» diye haykırdı.

«Peki, Bay Adrien size söylemedi mi? Sevgili prensesi, nişanlısı, Prenses Yasemin, Pekin'de onun kollarında son nefesini verdi. Ah! Ya, uzun aylar boyunca şiddetli ateşler içinde yattı ve bir daha onun tadını ağzına almadı ama, hadi, hadi, ben iyi biliyorum, belli etmese bile onu sık sık düşünüyor! Bay Floris'e gelince, onun yumuşaklığa ve sevgiye pek ihtiyacı var, sertliği sadece görünüş, mutluluğun pahasını ödedi o da, küçük hanım...»

Baptistin gizli sitemi hemen anladı.

Adamın kollarına atılarak, «Ah. Benim iyi yürekli Gré-

guar'cığım, ah Gréguar'cığım,» dedi. «Bunların söylemekle çok iyi ettin, onlara karşı daha sevimli davranırım... Ah, Tanrım bütün bunlardan haberim bile yoktu... Pek iyi anlayamadımıştım.»

Gréguar babaca bir hareketle Baptistin'in sarışın başını okşadı.

Kollarını kavuşturan Jorj - Albert itiraz etti: «Heyy! Ya ben ne oluyorum. Ben acı çekmedim mi yani!»

Elisa küçük maymunla ilgilenmeksizin, onaylayarak Gréguar'a göz kırptı:

«Eh, hadi bakalım. Her şeyi yoluna koymak gene 'ihtiyarlara' düşüyor.

Süvarilerden biri, «Teğmenim, Esko ırmağı kıyısında bir lokanta göründü,» diye bağırdı.

«Pekâlâ, duralım.»

Lokanta sözcüğü hani bir parça abartmalıydı. Daha çok bakımsız, pis bir kantine benziyordu. Tek masanın üstünde tavuklar gıdaklıyordu, ekmek kabuklarının ve içki testilerinin yanına kakalarını yapıyorlardı.

Patron bu beklenmedik gelişeye şaşmıştı. «Heyy! Jan! Bak-sana, gelenler var!»

«Bu akşam yerimize varır mıyız, Teğmen?» diye soran Baptistin ayaklarının uyuşukluğunu açmak için Jorj-Albert'le birlikte arabadan indi. Pek yorulan Elisa'yla Gréguar arabada kaldılar.

«Öyle umuyorum, küçük hanım. Sayın Mareşal'in karar-gâhına sadece on fersahlık yolumuz kaldı. Meşaleler ışığında iki saatlik dört nalla, oraya varırız. Buralarda pek gecikmek daha iyi olur...»

İrmağın üstündeki sis gitgide daha yoğunlaşıyordu. Kalın tabakalar halinde çayırırlara ve koruların altına yayılıyor-du. Fédor eli kılıcının üstünde, yolda sinirli sinirli yürüyordu. Geniş bir el hareketi yaptı ve Li Kang'ı yolun öbür yanına gönderdi. Baptistin kaşlarını kaldırdı. Gerçekten de, içler acısıydı, zavallı Fédor'un akıl dengesi bozulmuştu.

Genç kız, «İçecek sıcak bir sütlü kahveniz var mı acaba?» diye sorarak pek doğal bir şekilde hana girdi.

«Heyy! Buraya bak, Jan o da nesi öyle sütlü kahve... Sorduğunuz buydu, değil mi? Aa! Yoo, hayır! Öyle şeyler bizde bulunmaz, iyi cinsinden, bol tarçınlı şarabımız var.»

Jorj - Albert, böylesine güzel bir teklifi kabul etmesi için Baptistin'in dirseğini dürttü.

Şekerli, sıcacık, pek nefis bir içkiydi bu. Baptistin tamamiyle canlandığını hissetti.

«İşimiz uzun sürecek mi, Teğmen?

«Birkaç dakika, küçük hanım! Sonra hemen gideceğiz!»

Baptistin Jorj - Albert'i omzuna oturttu ve ıssız bir yer aramak üzere arka kapıdan çıktı. Genç kızın tasarılarını anlayan Teğmen, büyük bir saygıyla içerde kaldı. Baptistin derenin akışını seyretti. Akıntı pek şiddetli değildi, su da pek derine benzemiyordu. Orası güneş ışıkları altında nefis olmalıydı. Baptistin sağa doğru, küçük bir koru yönünde birkaç adım gitti. Sis in ayak seslerini bastırarak kendilerini gitgide daha sardığının farkında değildi.

«İşte oldu, hazırız, küçük hanım!» diye bağırdı Teğmen.

Baptistin'in hemen yanbaşı nda kırılan bir dal sesi işitildi. Ak pamukların içinden Dragon süvarilerinden birinin fırlayıverdiğini göreceğini düşünerek gülümsedi. Üzerine bir battaniye düştü. Demir bir pençeyle çığlıklarını boğarak, Jorj - Albert'le birlikte onu sarıp sarmalıyorlardı.

Fëdor'un kaygılı sesi, «Dön geri, küçük hanımcığım!» diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Baptistin kendisini bir atın terkisine attıklarını hissetti. Irmağı geçtiklerini anladı...

16

«Nedir bu gürültü, Bumberton?»

«Keşif devriyesi dönüyor, Mylord.»

«Bir şeyler öğrenebilmişler mi bari?»

«Bir tutsak getirmişler, Mylord.»

«Pekâlâ, zindana atsinlar, böylece dili çözülür!»

«Şey... bu bir kadın da, Mylord.»

«Yaa! Güzel mi?»

«Bilmiyorum, Mylord.»

«O casusu derhal getirin bana, onu bizzat ben sorguya çekeceğim.»

«Emredersiniz, Mylord.»

Baptistin şakakları zonklayarak, muhtemelen İngilizce konuşan bu garip sesleri işitiyordu ama, tek sözcüğünü anlayamıyordu. Onu az önce attan indirmişlerdi. Adamın biri küçük bir denk gibi taşıyordu. Genç kız boğuk çığlıklarla birlikte hiddetli tekmeler vurmaya çalışıyordu. Kaçıran adamın derisi sertte benziyordu. Baptistin ne düşüneceğini bilemiyordu. Kendini bir giriş sahanlığında sanıyordu. Oysa ayak bileklerinde serin havayı hissediyordu. Başı ve bedeni hâlâ kapalı odluğundan, boğulacak gibi oluyordu. Sımsıkı boynuna sarılan Jorj - Albert de durumu hiç de kolaylaştırmıyordu.

Bir çizme gürültüsü işitildi. Kendi deyimiyle, Baptistin'i kaçıran besbelli bir el işaretine itaat etti, birkaç adım attı ve her yanı ağrıyan genç kıızı ayaklarının üstüne bıraktı. Baptistin gözlerini kırıştırdı. En sonunda örtüyü kaldırmışlardı.

Çiğerlerine bol bol hava çekerek, «Ah! Hele şükür. Neredeyse geç kalacaktınız,» diye haykırdı.

Her yandan kahkahalar yükseldi.

«A monkey! A monkey!» (1)

Baptistin'le Jorj - Albert, bu gülüşmenin kendilerini hedef aldığını anlayınca, pek vakur bir tutum takınmakla yetindiler.

İki tutsak bir çadırda bulunuyorlardı. Kurmay haritaları bir masanın üzerine yayılmış duruyordu. Baptistin düşünmeksizin onlara bir göz attı. Subaylardan biri kahkahalarla gülmeyi bırakmaksızın, haritaları hemen bezle örttü.

Baptistin horgören bir sesle, «Bu kadar gülünç olan nedir, anlayamıyorum bir türlü!» diye itiraz etti. Bir yandan da

(1) Bir maymun! Bir maymun!

öbürlerinden daha fazla gülen, durmadan bir şeyler söyleyen ve arkadaşlarını sürüklermişe benzeyen parak renkli sarışın bir genç adama bakıyordu.

Genç kız hiddetle, «Ne de sersem şey!» diye düşündü. Sırtında basit bir İngiliz subayı üniforması bulunan genç erkekten gözlerini ayırmıyordu.

Gitgide daha fazla sıkılan Baptistin, «Sersem ve terbiyesiz, küçük bir süvari yüzbaşı, n'olacak.» diye geçirdi içinden. Harekete uğramış bir prenses gibi sırtını dönmek istedi.

Kendisini kaçıran o kızıl saçlı dev, «Hayır, hayır, miss!» diye homurdandı.

Baptistin, «Hey! İndir ellerini bakayım, kızıl saçlı çoban!» diye müthiş bir öfkeyle haykırdı. Kendisini kaçıran adamın, onu, gülünlere bakmaya zorlamak için kolunun üzerine koyduğu kızıl tüylerle kaplı eline vurdu.

Jorj - Albert, «Şu erkekler ne kadar da sersem şeyler!» diye homurdandı.

Baptistin'in öfkesi bir türlü yatışmıyordu. Saçları karmakarışık, yüzü kıpkırmızı, elbisesi bumburuşuk, boynuna sımsıkı yapışmakta inat eden Jorj - Albert'le yabancıların gözleri önüne serdiği içler acısı görünümün farkındaydı. Jorj - Albert yumruğunu kaldırıp subayları korkutmaktan asla çekinmiyordu, bu da onların kahkahalarını artırıyordu. En sonunda sarışın subay gülmekten yaşaran gözlerini sildi. Sonra bir el hareketi yaptı ve mis gibi kokulu küçük bir mendili cebine koydu. Dört asker kıkırdamalarını hemen kestiler.

Genç erkek tehdit edici olmaya özenen kuru bir sesle, «Demek ki, baylar, karşımızdaki şu casusu, bizleri gözetlerken yakalamış bulunuyoruz,» dedi.

Fransızca'yı kulağa pek hoş gelen hafif bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Baptistin omuzlarını silkti.

«Ömrümde bunun kadar saçma bir şey işitmemiştim! Sizi gözetleyen bir casus mu? Aa, doğrusu ya, hiç de sıkılmazınız yok sizin!» diye düşünmeden haykıran genç kız karşısındaki şu genç subaydan hiç mi hiç etkilenmemişti.

Baptistin'in bu karşılık veriş şeklinden açıkça dehşete kapılan öbür subaylar, «Aman Tanrım. Görülmemiş bir rezalet bu!» diye bağıştılar.

Genç subay buna pek aldırmaz etmemiş göründü. Baptistin'le Jorj-Albert'in oluşturduğu ikiliye doğru birkaç adım attı, onları dikkatle tepeden tırnağa süzerek çevrelerinde döndü.

Göğsünü şişiren Jorj-Albert, «Şu zirzopu korkudan tirit tiritretiyorum,» diye aklından geçirdi.

Sarışın subay alayla, «Yani ne demek istiyorsunuz, küçük hanım, yakınacağınız kötü davranışlarla mı karşılaştınız yoksa?» diye sordu.

«Elbette ki yakınacağım şeyler oldu. Şu şişman hantal, ırmak kıyısında sakın sakın gezindiğim bir anda o pis elleyle üstüme atıldı. Hiç kuşkusuz, dostlarım beni her yerde arıyorlardır, ne yapacaklarını şaşırılmış durumdadırlar. Nerede bulunduğumu ve neden kaçırıldığımı bilmiyorum, bir de siz her şeyden hoşnut olmamı istiyorsunuz!» Böyle bir solukta itiraz eden Baptistin'in gözleri alev alev parlıyordu.

«Ve şrrak! Eh, doğrusu ya bizim kız şu züppeyi iyi mat etti!» diye alayla gülen Jorj-Albert genç hanımın, konuşma yetenekleri olmasına pek seviniyordu.

«Genç bayan, şunu iyice öğrenin ki, Fransız ordugâhlarından yarım mil ötede, Altes Kamberland Dükü'nün karar-gâhında bulunuyorsunuz!»

Baptistin horgören bir sesle: «Eh! İyi ya öyleyse, siz de şunu öğrenin ki, subaylarının kötü davranışı konusunda Dükü'nüze hiç de övgü yağdıracak değilim. Ve inanın ki, bana karşı nasıl davranıldığını öğrenirse, eh! işte o zaman, küçük dostum, rütbenizi mutlaka geri alır sizin!»

Sarışın subay kaşlarından birini pek gülünç bir şekilde yukarı kaldırdı.

«İştittiniz ya, baylar, şu küçük ukalâ, tıpkı arkadaşı gibi, ısırma hazır bekliyor! Ermiş Jorj adına, güzel bir savaş ganimeti bu!»

«Yaa! Bir savaş ganimeti mi! Doğrusu ya, teke gibi kokuşmuş şam yarmasını beni kaçırtmak için yollamak! Ger-

çekten de, pek güzel bir zafer!» diye alay eden Baptistin şu toy delikanlılar karşısında etkilenmemeye kesinlikle kararlıydı.

Pek gocunan subaylar bir ağızdan, «Aho! Hayır! Hayır! Mylord, bu kız İblisin ta kendisi,» diye cevapladılar.

«Nedir bunların homurdanıp durdukları, kuzum, ilâhî mi okuyorlar, ne yapıyorlar?» diye yüz buruşturdu Jorj-Albert.

«Bırakın. Bırakın, baylar. Beni çiğ çiğ yemeğe kalkmayacaksınız ya, küçük hanım. Evet, bir ırmaktan söz ediyorsunuz. Esko nehrinin söz konusu olduğunu bilmez değilsiniz, sanırım. Sizin gibi bir genç kızın sular kararırken o ırmağın kıyılarında gezinmesi size garip görünmüyor mu hiç? Cevabınızı öğrenmeyi pek isterdim, doğrusu. Karşıdaki düşmanı ele vermek için değil de, ne için peki?» diye ansızın gürleyiveren subay da Baptistin'i ürkütmeye kesin kararlıydı.

Beriki ayağını yere vurdu: «Yoo! Bu kadarı da fazla. Düşmanlar evlerinde kalsalardı da ırmağı aşmasalardı!»

Bu düşünce tarzı öylesine kadınca bir mantık taşıyordu ki, genç subayla öbür askerler âdeta dillerini yutuverdiler. Baptistin sağladığı bu üstünlükten yararlandı: «Şunu öğrenin, baylar, kollayıcılarımla birlikte aziz dostum Mareşal dö Saks'ın yanına gidiyordum sakın sakın. Ve şunu da iyi bilin ki, İngilizler tarafından kaçırıldığımı öğrendiği zaman pek fena halde kızacaktır. Kral XV. Lui bu nezaketsizliğinize daha da hiddetlenecektir. İstedığınız kadar savaş halinde bulunun, Majesteleri mutlaka bu durumu İngiltere Kralına şikâyet edecektir.»

Sarışın subay alaycı bir gülüşle, «Aa! Görüyor musunuz şunu?» dedi.

Baptistin yine horgören bir sesle, «Oho! Sonra da Mareşal dö Saks nasıl olsa sizin Kamberland Dükü'nün gerisine bir güzel tekme indirecektir,» diye ekledi.

Jorj-Albert bu küçük konuşmanın aldığı yönden kaygılandı. «Ayy. Bizim kız biraz fazla ileri gidiyor.»

«Yaa, öyle mi? Size bu kanyı veren nedir, küçük ha-

nım?» diye yavaşca sordu subay. İncecik bastonunu bir eliyle tutuyor, öbür avcuna vuruyordu.

«Ohoo! Bundan kesinlikle eminim. Ne demezsiniz, çayını, birasını içmekle ve soğuk banyolar almakla bu kadar uğraşan Dükü'nüzün savaşı düşünecek vakti mi var ki!»

Pek şaşırان genç subay, «Çayını ve birasını içmekle mi?» diye tekrarladı.

«Evet! Evet! Bu pek bilinen bir şeydir! Her ne olursa olsun. Moris, Dükü'nüze güzel bir oyun hazırladı, ona benim tarafımdan da şunu söyleyebilirsiniz...»

Baptistin'in ağzı açık kaldı. Subayların aralarındaki bir bakışı yakalamıştı. İçini bir huzursuzluk kapladı. Jorj-Albert'e baktı. Beriki fazla ileri gittiğini anlatmak amacıyla gözlerini kırıştırdı.

Genç subay tatlı tatlı gülümseyerek, «Pekâlâ, küçük hanım! Devam etsenize. Ermiş Jorj'un başı için gerçekten çok ilginç, ağzınızın içine bakıyoruz,» dedi.

Ansızın aklı başına gelen Baptistin, «Söyleyecek başka bir şeyim yok,» dedi.

«Uff. Neyse ki anlayabildi,» diyen Jorj-Albert alnının terini sildi.

«Oysa, küçük hanım, çok güzel anlatıyordunuz ve... sizi dinlemek insana büyük bir zevk veriyor,» diye alay etti subay.

Baptistin ilgisizce: «Hayır, sözlerim düşündüklerimi aştı... ve sadece beni Mareşal'in karargâhına götürmeleri için bir araba istiyorum!»

«Olur şey değil. Kendinize pek güveniyorsunuz! Adınızı öğrenme şerefine erebilir miyim acaba, küçük hanım?»

«Erebilirsiniz! Adım Baptistin dö Vilnöv-Karamey!»
Âdeta «Ben bizzat Avusturya İmparatoriçesiyim,» der gibiydi.

Sarışın genç erkeğin gözlerinden bir sevinç şimşegi geçti. Subaylarına doğru döndü. Berikiler pek harareti ve kıpkırmızı görünüyorlardı. Genç komutanın dikkatini çekmek için bir hayli işaret yapıyorlardı.

Aralarında İngilizce olarak konuştular :

«Bu kız bir şeyler biliyor, Mylord.»

«Şu kahrolasica Fransızların bataryalarını nereye gizlediklerini öğrenmeliyiz!»

«Bu kızı konuşturmak gerek, Mylord.»

«Kamçılalım!»

«Pöhh! Albay Bumberton, güzel bir genç kızdan tatlılıkla her şey elde edilebilir. Bu işle ben ilgilenirim.»

«Mylor'da iyi şanslar dilerim ve başarıya ulaşacağını umarım.»

Baptistin'le Jorj-Albert arada bir-iki sözcük yakalayabilmek amacıyla kulak kabarttılar ama, şu İngilizce sözcükler onlara hiç bir şey söylemiyordu ki!

Genç subay o tatlı Fransızcasıyla, «Bayan dö Vilnöv-Karamey, konukseverliğimizden böylesine hoşnut olmayışınıza gerçekten de çok üzgünüm ama, sizi birkaç gün daha bu karargâhta zorundayım ve... Kamberland Dükü'ne baş vurmam gerekiyor. Ama, düşman olmanıza rağmen, küçük hanım, bizim İngiliz nezaketimizin bilmezlikten gelemeyeceği saygıyla muamele göreceksiniz...» diye sürdürdü.

Erkek gülümsedi. Pırıl pırıl, bembeyaz dişleri vardı, kurşunî gözbebekleri de çekiciliğinin etkisini bile bir erkek gibi genç kızı hafifçe okşadı. Baptistin de ona gülümsemekten kendini alamadı. Bu erkekçe ve cesur bakış altında ipek gibi derisi ürperdi.

Jorj-Albert hafifçe kıskanarak, «Hadi bakalım, bizim kız şimdi de cilveler yapmaya başladı.» diye atıp tuttu.

Hoppa kız Albay Bumberton'un uzattığı kola istemeye istemeye girerken, «Aslında, ben hata ettim, istediği zaman şu subay pek de sevimli olabilir,» diye düşündü.

Red coats'lar (1) Baptistin'i körükleri kapalı bir arabaya bindirdiler. Genç kız çadırdan çıktıktan sonra çevrede daha pek çoğu şey görmeye ancak vakit bulabildi. Şurada burada yanan ateşler bağdaş kurup yere oturan adamları aydınlatıyordu. Kulağı tırmalayan kalın bir ses uzakta şarkı

(1) Kırmızı üniformalarından ötürü İngiliz askerlerine verilen ad.

söylüyordu. Araba usulca hareket etti. Baptistin karargâhtan geçtiklerini anladı. Besbelli başka bir arabaya ya da bir topa yol vermek için sık sık duruyorlardı. Kulaklarına kahkahalar ya da anlamadığı kaba emirler çarpıyordu. Genç yüzbaşının tasarısına açıkça karşı olan Albay Bumberton hiddetle bıyıklarını çekiştiriyor ve azametli bir suskunluğun içine kapanıyordu. Jorj-Albert subayın kendisiyle ilgilenmemesinden yararlanarak usulca pancuru araladı ve dışarı baktı. Her gün apaçık gibi görünüyordu. İngiliz karargâhını yüzlerce meşale aydınlatıyordu. Orada hüküm süren kargaşalık en azından Valensiye yakınlarındaki yollarla ölçülebilirdi. Jorj-Albert ürperdi. Bir göz atması için Baptistin'e bir dirsek vurdu. Red coats'lar pek çok saydaki arabayı boşaltıyorlardı. Fıçıları büyük bir dikkatle, bir ambarın içine taşıyorlardı. Gidip gelme hiç durmadan, aralıksız sürüyordu. Bir arı kovanı sanırdınız.

Albay Fransızca konuşarak. «Tüh Allah kahretsin seni küçük Fransız casusu,» diye homurdandı. Gösterdiği merak-tan hiç de hoşlanmadığını Baptistin'e anlatmak istiyordu. Korkunç bir şivesi vardı. Bumberton'un sert bir darbe indirdiği araba körüğü Jorj-Albert'in burnuna düştü.

«Hödük!» diye yüzünü buruşturan küçük maymun suratının güzelliğine zarar gelmediğine bir iyice güvenlik getirdi. Baptistin'e yaklaşık olarak yarım fersah kadar gittiler gibi geldi. Araba durdu. Genç kız karargâhtan çıktığını anladı, çünkü küçük bir Flaman kentinin sokağını fark edecek zamanı buldu. Dört er arabayı çevrelemişti. Albay çabucak Baptistin'i büyük bir evin bahçesine soktu. Küçük bir merdivenden çıktılar, eve girdiler. Bu konut evvelce ya bir noter ya da adliye görevlisi bir soylunun olmalıydı. Hollandalı ev kadınlarının yuvalarında yaptırdıkları mis gibi cilâ ve temizlik kokuyordu. Genç kız büyük bir salonla bir yemek odasından oluşan zemin katı geçti. Kapısı açık olan mutfakı gördü. Büyük bir bahçe evin çevresinde yemyeşil çimenlerini ve ağaçlarını sermişti. Kırmızı üniformalar orada bir aşağı, bir yukarı geziniyordu. Baptistin Jorj-Albert'e bakarak içini çekti. Kendilerine iyi davranıyorlardı ama, iş-

te bal gibi tutsaktılar. Albay, kaderine acıyacak zaman bırakmadı ona.

Kalın bıyıklarını gitgide daha sertçe çekiştirerek, «Sizin daireniz birinci katta!» diye homurdandı.

Baptistin merdivende onu izledi. Arkalarından da iki er geliyordu.

Jorj-Albert, «Bu şebeklerle işimiz iş, doğrusu ya!» diye düşündü.

Albay tutsaklarını geçirmek için bir kapıyı açtı.

«İşte yatak odanız, yanda da oturma salonu. Bir şeye ihtiyaç duyarsanız kapıya vurun, nöbetçi açar. Bir saata kadar hazır olmalısınız!» diyen Albay resmen homurdanıyordu.

«İyi ama, neye hazır olacağım?» diye haykırdı Baptistin.

Bumberton avazı çıktığında, «Altes Dük dö Kamberland'la akşam yemeğine!» diye bağırdı.

«Beni böyle sırtıma giyecek bir tek elbisesiz kaçırmak pek akıllıca bir şey, doğrusu ya. Ne giyeceğim şimdi ben?» diye itiraz etti Baptistin.

Albay hiddetle içini çekti. «Ohoo! O da dert mi? Savaş ganimetleri arasından dilediğinizi seçin, küçük hanım!» Yatak odasıyla küçük bir giyinme odası arasında bulunan hatırı sayılır bir gardırobu açıverdi.

Baptistin bir sevinç çığlığı kopardı ve Albay'ın iğneleyici son sözleri üzerinde oyalanmadı. Tuvaletlerin nereden geldiği pek umurunda değildi.

«Başka bir ihtiyacınız yok ya?»

«Aa! Ne demek? Elbette var, sıcak su isterdim.»

«Ohoo! O da neye iyi öyle?»

«Neye iyi, ne demek, yıkanmak için.»

«Pekâlâ, pekâlâ! Size yardım etmesi için şimdi bir Hollandalı kadın gönderirim,» diyen Albay çıkıp gitti.

Ardından kapıyı da bir güzel kilitledi. Jorj-Albert hemen pencereden bakmasını Baptistin'e işaret etti ama, İngilizler hiç deli değildi, camların arındaki kapalı pancurlar çivilenmişti. Kapı yeniden açıldı. Baptistin kanadı kapatıp

yatağının üstüne oturacak zamanı ancak bulabildi. Nöbetçi genç kızın önünden, kaynar su dolu iki küpü neşeyle taşıyan parlak ve güleç yüzlü iri yarı Hollandalı bir kadını geçirdi.

Baptistin giyinme odasındaki tekneye zevkle dalmak için acele acele soyunurken, «Ah! Ne mutlu!» diye söyleniyordu.

Jorj-Albert edeplice bir davranışla gözlerini başka yana çevirdi. Baptistin'in çıplaklığı pek göz alıcıydı. Hollandalı kadın genç kızı kuvvetle ovuyor, sabunı köpürtüyor, Baptistin'in bir düşman olmasından zerre kadar ilgilenmez görünerek tepesinden aşağı kova kova suları boşaltıyordu. Baptistin doğrulunca aynada kendi yansısını gördü. Vücutu incecik, göğüsleri yusuvarlaktı. Genç kız bedeninin aşk için yaratıldığını anladı ama, bu tam olarak neye bağlıydı acaba? Bu sedef renkli şekiller üzerinde bir erkek elini gözüünün önüne getirdi. Dudaklarını ilk olarak aralayan Jéodard'dın öpücüklerini, göğsünün üstünde gezinen Lui'nin okşayıcı ellerini düşününce zevkten ürperdi. Nedenini bilmeden, Ernodan ona daha tehlikesiz görünüyordu ama, onun tatlı sıcaklığını sevdiğini ve genç adamın omzuna başını sürmekten pek hoşlandığını düşündü. Baptistin Hollandalı kadının uzattığı büyük havluyla dalgın dalgın kurulanmaya başladı. Saçlarını tutmak için kolunu yukarı kaldırdı.

«Ah! Floris beni böyle görseydi,» diye düşündü ansızın. Göğsü hızlı hızlı çarpmaya başladı, kızarmaktan kendini alamadı. Versay'da neden kendisini o kaygı verici ve pek nefis şekilde heyecanlandırmıştı kuzum? Hollandalı Kadının elbise dolabına bir meşale yaklaştırdı. Baptistin her tuvaleti inceden inceye gözden geçirdi. Pek çok tereddüitten sonra, en sonunda binbir renkli çiçeklerle işlenmiş koyu yeşil ipekten bir elbiseye karar verdi. Bu belki de Bayan Quentin'in son modasına uygun değildi ama, baş döndürücü dekoltesi göğsünü tamamiyle ortaya çıkarıyordu.

Sokaktan nal sesleri yükseldi. Emirler veriliyordu, çizimler hızla merdivenleri tırmandı.

Albay Bumberton her türlü tatlılıktan yoksun darbelerle kapıya vurarak:

«Hazır mısınız, küçük hanım?» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

«Tamamıyla değil, neden sordunuz?» Baptistin Albay'ı kudurttuğuna pek memnundu.

«Ah! Şu Allahın cezası Fransız kadınları yok mu! Altesleri sizi bekliyorlar!» diye homurdandı Albay.

«Birkaç dakikaya kadar iniyorum, Albay.» Baptistin, eline bir yelpaze aldı ve hiç telâş etmeksizin, büyük aynada kendini seyrederek mimikler yaptı.

Baptistin en sonunda artık zamanın geldiğine karar verdi, kapının kanadına birkaç darbe vurdu. İki nöbetçi hemen kapıyı açtılar. Soylu bir hanımefendi gibi onları görmezlikten geldi ve hesaplı bir yavaşlıkla merdiveni inmeye başladı. Jorj-Albert de peşinden geliyordu. Albay onu merdivenin alt başında bekliyordu. Bir çılgın gibi dört dönüyor, çırpınıyordu.

«İngiltere Prensini böyle bekletmek olur şey miydi hiç?» Albay salonun kapısını açtı. Baptistin'i itti ve ardından kanadı şiddetle kapadı.

«Şu sevgili Bumperton gerçekten de pek huysuzdur, küçük hanım. Sakın ona darılmayın, bana olan aşırı sevgisi buna neden oluyor!» Kamberland Dükü Baptistin'e doğru döndü.

Genç kız derin dekoltesini değilse bile, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak büyük bir reverans yaptı. Karşısında sarışın genç subay duruyordu. William August, İngiltere Kralı II. Corc'un üçüncü oğlu, müttefik ordularının Başkomutanı ve Kamberland Dükü Baptistin'i hayranlıkla seyrederken alaycı bir halle gülümsüyordu. Genç kız, onu sadece küçük bir yüzbaşı sandığı sıralarda Prense yaptığı bütün o küstahlıkları düşününce, hafif pembeleşti.

«Bayan dö Vilmö, biliyor musunuz ki, siz korkunç bir hasımsınız ve kurmay heyetimin gözünde bana az kalsın bütün itibarımı kaybettirecektiniz.»

Baptistin ikiyüzlülükle gözkapalarını indirdi. «Ah! Al-

teslerinin karşısında pek mahçup ve pişmanım!» diyerek gülümsedi, yeniden derin bir reverans yaptı. Dük bundan pek hoşlanmıştı.

Baptistin gözkapalarını kaldırdı. Yirmi dört yaşındaki Kamberland Dükü, alışılmış bir deyimle, masallardaki peri padişahının oğlu kadar güzel ve yakışıklıydı. Orta boylu ama, biçimliydi, ince, sarışın, zarif ve büyüleyiciydi, iyi bilen bir kişi olarak Baptistin'in güzelliğine değer veriyordu. Beriki de zaten, erkek bakışları altında günden güne açılıp geliyordu. Hayret dolu iri gözlü ve şahane sarı saçlı muzip küçük kızın yerini saf ve masum görüldüğü oranda daha da tehlikeli bir baştan çıkarıcı alıyordu. Baptistin hayattan henüz hiç bir şey bilmiyordu, bununla birlikte uyanmaya başlayan şehvet düşkünlüğü erkekleri ilgisiz bırakamazdı. William Ogüst de, tam bir erkek olarak, o bakışın, o sesin, o bedeninin, onları ehlileştirmesini bilecek kimseye teslim olmaktan başka bir şey istemediklerini hissediyordu. Baptistin'in üzerine diktiği mavi gözlerle hafifçe heyecanlanarak öksürdü.

«Her halde açlıktan ölüyorsunuzdur, küçük hanım!»

«Doğrusunu isterseniz, öyle, Monsenyör.» Baptistin gülümsedi.

«Ermiş Jorj adına, ben de öyle ve... inşallah şu Allahın cezası Bumberton bize iyi bir şarap bulabilmiştir!»

Baptistin bir kahkaha attı.

Dük yemek odasına doğru 'yönetmek için teklifsizce Baptistin'in koluna girerek, «Benim çay ve bira içtiğimi ve soğuk banyo yaptığımı nereden çıkardığınızı öğrenmeyi pek isterdim, doğrusu,» dedi. «Çünkü, işin aslını isterseniz, ben sadece kahveyle Fransız şarabından hoşlanırım... bir de... sıcak banyolardan!»

Hafifçe sıkıntıya düşen Baptistin: «Vallahi, Monsenyör, ben de işin aslını söyleyeyim mi? Sarayda dolaşan bir söylenti bu!»

«Yaa! Bakın hele! Demek ki Fransa sarayında benden çok söz ediliyor, öyle mi?» Dük Baptistin'i karşısına otururken pek gururlanmıştı.

«Aa! Evet, elbette, Alteslerinin düşündüğünden çok daha fazla!» dedi Baptistin kurnaz bir gülümsemeyle. Saks. Mareşali'nin kalın sesini düşünüyordu.

«Ah, Bayan de Vilnöv. Fransa'yı ve... Fransız kadınlarını o kadar çok severim ki, şu savaş ahmakça bir şey ve...» Dük coşmuş, konuşuyordu.

Son derece neşeli bir gününde olan Baptistin büyük bir iştahla yemeğini yiyor, her şeye de canlı cevaplar veriyordu. Kamberland Dükü onu İngiltere Sarayına davet ediyordu. Tilki avına götüreceğine söz veriyor, Paris'te aşırı bir düşkünlükle izlenen İngiliz modasından, Londra'yı hayran bırakan Fransız modasından söz ediyordu. Baptistin'e güvenlik sağlayacak havaî konularda konuşmayı büyük bir ustalıklarla yönetiyordu. Dük, Jorj-Albert'i de hiç ihmal etmiyor, bizzat kendi tabağında ona yiyecekler veriyordu. Beriki de olayı pek doğal bularak ve kendisine hiç bir şeyin reddedilemeyeceğini anlayarak 'Prens'in bardağından yararlanarak bol bol içiyordu! Yemeğin sonunda, 'İngiliz savaş ganimeti' Fransız şampanyasıyla hafifçe çakır keyif olan bizim üç yeni arkadaş, kırk yıldan beri tanışmış izlenimini uyandırıyorlardı. Baptistin yüksek sesle Dük'ün haklı olduğunu, özellikle savaşı görmek için gelmiş olmasına rağmen, dövüşmeye hiç bir neden bulunmadığını, zaten bundan Kral'a, Moris dö Saks'a söz edeceğini ve Dük'ün hiç kaygılanmamasını, işleri pek kolayca yoluna koyacağını bildiriyordu. Bu konuşma arşısında Dük'ün gözleri parladı. Bu sevimli konuşmayı salonun kanepesi üzerinde sürdürmelerini teklif etti Baptistin'e. Beriki bunda hiç bir sakınca görmedi.

«Baptistin, siz hiç kuşkusuz ömrümde gördüğüm en güzel yaratıksınız...» diye mırıldanan Dük bir kolunu kanepenin arkasına koyarak genç kızın hemen yanına oturdu. Böylelikle parmaklarıyla o güzel enseyi hafifçe okşayabiliyordu. Bir parça heyecanlanan Baptistin gözkapaklarını indirdi.

«Yoo! Hayır! O güzel gözbebeklerinizi benden gizlemeyin, onların derinlerinde boğulmak isterim, pek sevgilim...» diyen Dük Baptistin'in ellerini yakaladı.

Dük parmaklarına küçük öpücükler kondururken, «Çok garip ama, bunu daha önce birisi bana söylemişti.» diye düşündü Baptistin. Zevkle ürperdi. Daha bir cesaretlenen Dük, yaklaşma çabalarını sürdürdü. Baptistin'in köpük köpük saçlarına doğru başını eğerek kulağını hafifçe ısırmaya çalıştı.

Baptistin uzaklaşmaksızın, gülerek, «Oo! Gıdıklanıyorum, Monsenyör!» dedi.

«Hımm! Sevgilim, yalnız olduğumuz zaman bana sadece William deyiniz!» diye içini çekti Dük.

Buna alışkın olan Baptistin, «Oo! Nasıl isterseniz!» diye onayladı. «Doğruyu söylemek gerekirse, ben gene de...»

«Evet... Çabuk söyleyin, hoşunuza gitmeyen bir şey mi var?» diye fısıldayan Dük çabucak yaklaşverdiği pembe dudakları kenarından hafifçe öpüverdi. Baptistin ürperdi.

«Size Willi demek daha hoşuma giderdi, öylesi çok daha cana yakın!»

«Aa! Hakkınız, sevgilim... Londra'daki bazı dostlar, kendi aramızda bana Willi de derler,» diye fısıldayan Dük Baptistin'i büsbütün kucağına devirdi.

Mumların ışığında gevşeyip kendinden geçerek, bütün varlığıyla kendini sunan Baptistin, «Ah! Willi çok sevdim!» diye içini çekti.

«Harikulâde sevgilim... Bu saçma savaşın kahramanı siz olacaksınız,» diye mırıldanan William büsbütün aklını kaybetmiyordu.

Baptistin göğüslerini ve belini okşayan o elin altında iyice geriliyordu. Sırtından doğru yükselen sıcaklığı gene duyuyordu.

«Güzel sevgilim, şu dakika sadece bizim, Mareşal dö Saks'ın bataryalarının nerede bulunduğunu söyleyin bana, insanları büyük felâketlerden koruyan bir ermiş olursunuz!»

Baptistin gülümsedi. Willi o kadar da sevimli ve cana yakındı ki. Ona şu küçücük zevki pekâlâ verebilirdi. Gevşeyen bedeni, pek iyi anlayamadığı heyecan verici bir şeyi bekliyordu. Cevaplamaya hazırlanarak ağzını açtı. Hafifçe doğrulurken, Jorj-Albert gözüne ilişti. Dük'ün üst yanında bir

komodine yerleşen beriki, çılgınlar gibi elini kolunu sallıyor, Baptistin'e susmasını işaret ederek ellerini ağzının üstüne kapatıyordu. Genç kız bir saniye kıpırdamadan durdu, tereddüt etti, William'a baktı. Prens'in kurşunî gözleri onu zevkle ürpertiyordu.

«Ben... dinlenmem gerek... Willi... yolculuk ettim ve... Yarın... yarın akşam gene gelin, Willi, bol bol konuşuruz, bütün gece bizim olur...» Özlemle ürperiyordu ama, büyük bir kahramanlıkla ayağa kalktı.

Jorj-Albert bu cesareti iki eliyle alkışladı. İyi oyuncu olan Prens bu kadın hoppalığına gülümsedi. Çok iyi bildiği kurnazlıklardan biriydi bu. Güzel Baptistin kendini arzu ettirmek istiyordu. Kollarının arasında kadınla erkek ilişkileri konusunda hiç bir fikri olmayan bir genç kızı tuttuğunu bir saniye bile aklma getirmede. Kamberland Dük'ü kibar bir erkekti. Üstelemedi. Ertesi gecenin vaadi apaçık meydandaydı. Willi üstüne başına biraz çeki düzen verdi, sonra da Baptistin'in elini öpmek için eğildi. «Yarına görüşürüz, güzel sevgilim, kalbimi çaldınız...» diye mırıldandı ve... bu biraz da doğrudu.

İki genç bakiştılar. Baptistin genç erkeğin kollarına atılmak için istekle yanıp tutuşuyordu. Jorj-Albert tüneğinden Baptistin'in omzuna sıçradı. Genç hanımının bir çılgınlık yapmasına engel olmak istiyordu. William Ogüst tedirginlikle güldü. Selâmladı ve salondan çıktı.

Albay Bumberton İngilizce, «Ne haber, Mylord, Fransız bataryalarının yerini öğrendiler mi?» diye fısıldadı.

Dük kendini arabaya atarken: «Bunu yarın akşam aynı saatta öğreneceğim, Bumberton,» dedi.

«Ah! Mylord çok geç olacak, öbür gün şafak vakti saldırı başlayacak!» diye karşı çıktı Albay.

«Hadi, hadi, Bumberton, gönlünüz rahat etsin, yarın akşam zafer borusunu ben çalacağım.»

«Mylord, benim yöntemim daha iyiydi!»

Geçirdiği geceden ve yaptığı şakadan pek memnun olan Prens, «Benim için değil!» dedi.

Bumberton ana dili olan galya diliyle:

«Hey Tanrım! Bir savaşa hazırlanma şekli mi bu!» diye homurdandı.

Baptistin'le Jorj-Albert uyumadan önce uzun ve gizli görüşmeler yaptılar. Gecenin pek ilerlemiş bir saatinde, genç kız en sonunda yatak odasını titrek bir ışıkla aydınlatan iki mumu üfledi. Baptistin uyumaya çalıştı. Bütün bedeni küçük kent gibi allak bullak olmuşa benziyordu. Uzaktan çığlıklar, seslenmeler yükseliyordu. Arabalar, toplar, atlar kaldırımları bozuk sokaklardan hiç durmadan, aralıksız geçiyordu. Nöbetçiler evin çevresinde ve Baptistin'in kapısının önünde hep gidip geliyorlardı. Çizmeleri döşeme tahtalarının üzerinde ses çıkarıyordu. Baptistin yeniden gözlerini açtı. Baş dönüyor, yüreği şiddetle çarpıyordu.

Ansızın doğrularak, «Bunu yapma gerektiğine emin misin, Jorj-Albert?» diye fısıldadı.

Küçük maymun otoriter olduğu kadar da onaylayıcı iki çığlık kopardı.

Genç kız istemeye istemeye, «Evet... evet... hakkın var, Jorj-Albert... ama, sonra vicdan azabı çekerim... ona yalan söyledığım için...» diye mırıldandı.

İnsanın yüreğini paralayacak iç çekmelerle başını yenden o Flamanlara özgü geniş kuş tüyü yastıklara bıraktı. Küçük maymun arkadaşını yüreklendirmek için usul usul onun elini okşadı.

Baptistin gecenin karanlığında heyecandan titreyen bir sesle, «Biliyor musun, Jorj-Albert... ben galiba Willi'ye âşık oldum,» diye mırıldandı.

Jorj-Albert uykuya dalarken, «Aman! Aman! Şu kadınlar da ne anlaşılmasın şeyler!» diye homurdandı.

Baptistin gülümsedi. «Ve... gerçekten de savaşa bayılıyorum!..»

Gözkapaklarını yumdu. Bir dakika sonra derin derin uyuyordu.

Baptistin'le Jorj-Albert çok geç ve değişik nedenlerle de olsa, pek neşeli uyandılar. Baptistin bütün gece düşünde

Willi'yi görmüştü. Jorj-Albert de, meziyetlerini değerlendiren Kral XV. Lui'nin kendisini büyük bir sadelikle Fransa Mareşali yaptığı nefis bir düşün içinde yuvarlanmış durmuştu.

Albay Bumberton emir almıştı. Bir muhafız birliği tutsakları bekliyordu. Onları açık bir arabayla ülkenin iç tarafına götürdüler. Baptistin, acaba hapishanemizi mi değiştiriyorlar diye düşünüyordu. Böyle bir şey söz konusu değildi. Sadece ona hava aldirmek ve ondan kuşkulanmadıklarını kanıtlamak istiyorlardı. Genç kıza dostça davranıyorlardı. Yemyeşil çayırırlarla mayıs ayının yaldızlı güneşi Baptistin'in yanaklarına renk veriyordu. Meltem altında saçları parlıyordu. Albay Bumberton arabayı bir Flaman çiftliğinde durdurdu. İyi yürekli şişman bir çiftçi kadın ineklerini sağlıyordu. Albay büyük bir merasimle Baptistin'le Jorj-Albert'e tahta bir çanak içinde yeni sağılmış sıcak süt ikram etti. Genç kız o kopkoyu nektarı zevkle içerken, Jorj-Albert kendi kabındaki gizlice bir saman yığınının ardına döktü.

«Süt mü! Neden su değil! Zehirlenmeye hiç niyetim yok!» diye homurdandı. Şarap bardağı olmazsa bile bir bira bardağı arıyordu.

Yoldan bir nal sesi işitildi. Birkaç atlı doludizgin geliyordu. İçlerinden biri neşeyle yere atladı ve Bumberton'un hoş görmeyen bakışları altında, Baptistin'in yanına doğru koştu. Kamberland Dükü kurmaylarını birkaç dakika bırakarak genç kıza kur yapmaya gelmişti.

«Ah! Haklıymışım, savaş ne kadar da eğlenceli!» diye düşünen Baptistin Prens'in kendisini meyve bahçesine doğru sürüklemesine ses çıkarmadı. William bir kiraz ağacının arkasında boynundan bir öpücük aldı, bir armut ağacının arkasında kulağından, sonuncusunu da bir elma ağacının orada dudaklarından aldı. Albay Bumberton o ağaç gövdelerinin arkasında böylesine ilginç nelerin olup bittiğini görmeye çalışıyordu hiddetle. Bir fıçının üzerine çıkmak istedi ama, taze bir sığır gübresinin üstünde kaydı ve Jorj-Albert'i derin bir neşeye boğarak bir tezek yığınının içine yuvarlandı.

Prens ayrılırken, «Bu akşam görüşürüz, güzel sevgilim...» dedi.

Baptistin: «Evet... sizi bekleyeceğim, Willi...»

Genç kızın gözleri sevgi vaatleri doluydu. Kamberland Dükü William çevik bir hareketle atına sıçradı, peşinden gelen subaylarıyla birlikte karargâhına doğru hayvanı mahmurladı.

O gün hızla akıp gitti. Bir çok neşeli olan Baptistin, saf yürekli Hollandalı kadının hayran bakışı altında tam iki saatte hazırlandı. Akşamın saat sekizinde, Prens sanki Windsor şatosundaymışcasına şen ve zarif, salona girdi.

Prens İngilizce konuşarak, «Hımm! Çok garip bir koku, Bumberton, parfümünüzün adı nedir kuzum?» diye sordu.

Bacağına geçirecek temiz bir pantolon bulamayan Bumberton, «Mylord'un hizmeti hiç de rahat bir iş değil!» diye homurdandı.

Baptistin'le Jorj-Albert aşağı iniyorlardı. Albay hemen kapıyı kapadı. Prens'le Baptistin bakıştılar. Baptistin'in yüreği fazla çarpıyordu. William'ın gözleri de büyük bir savaş öncesinde, bir başkomutanınkinden gerektiğinden daha fazla parlıyordu. Gençler bu kez de yanyana oturdular. Prens ipekli kumaşın altından Baptistin'in dizlerini okşuyor, ellerini, kollarını, dirseklerinin iç tarafını öpüyordu. Hâlâ aynı güzellikteki dekoltenin üzerine eğiliyor, önce bir göğüsü, sonra öbürünü okşuyordu. Tirtir titreyen Baptistin harikulâde bir şeyler öğrenmeden buradan çıkamayacağını sezinliyordu. Fena halde kaygılanan Jorj-Albert bakışları ve el hareketleriyle onun aklını başına devşirmeye çabalıyordu. İşler pek ileri gidince de bıçağıyla bardağına vuruyordu.

Prens gülerek, «Güzel sevgilim, sizin Jorj-Albert bu akşam pek gürültücü...» dedi. Bu kez işleri hiç çekinmeden yürütmeye kesin kararlı, Baptistin'i bir kanepeye doğru sürükledi.

«Sizi hep burada tutacağım, benim güzel tutsağım... seni hiç bir zaman Kral'ına göndermeyeceğim... Söyle bana,

Fransız'ım, benimle kalmak istiyor musun...»

Baptistin yüzüne yağın öpücükler altında, «Evet... Willi... Oh. Willi gönülden istiyorum!» diye içini çekti.

Genç Prens birkaç şamdanı söndürdü. Becerikli, usta bir eli genç kızın altına kaydırıldı ve elbisenin bağlarını çözmeye başladı. Beriki de zaten ona yardım ediyordu. Erkek körpecik, yusuvarlak bir göğsünü tamamıyla ortaya çıkarıverdi. Jorj-Albert Baptistin'e görevini hatırlatmak için kuvvetle öksürdü. İki sevgili onu iştmediler bile. Baptistin Prens'in vücudu altında istekle kendinden geçiyordu. Onda, erkeklerde daha önce önce de fark ettiği değişikliği hissediyordu. Kamberland ona derin ve şehvetli bir öpücük verdi. Usul usul geniş eteklerini de yukarı kaldırmaya başladı. Bacaklarının iç yanını okşuyordu. Baptistin bütün varlığıyla çağırıyordu. Prens onun arkaya devrilmiş, gözleri yumulmuş, sınısıcak ve sevişmeye hazır olduğunu hissediyordu.

«Yarın... dövüşeceğiz, Baptistin... sevgili meleğim... eğer bir şey biliyorsan...» diye mırıldanan Prens okşamalarını sürdürdü.

Baptistin bütün bedenini ürperten o tatlı elin altında bütünüyle açılmak isterdi.

«Evet... evet... savaş planını biliyorum... Willy...» diye soludu Baptistin.

Prens ürperdi. Yaklaşan eli ansızın durdu. Tunç bir heykele sarılan Jorj-Albert kaygıyla dinliyordu.

«Çok rica ederim... güzel sevgilim... bakın, sizi ne kadar sevdiğimi hissediyorsunuz... Pek çok felâketi önlemek için... konuşun...» diye yalvardı Kamberland.

Jorj-Albert, «Hıh! Hıh! İngilizlerin felâketi! İkiyüzlü! Ah, Allah vere de bizimki dayansa» diye homurdandı.

Baptistin cesaretini artırmak için ona bir göz attı. Prens'in okşamalarını artık vücudunda hissetmeyince biraz hayal kırıklığına uğrayarak doğruldu.

«Pekâlâ! İşte böyle, Will... Moris... yani Mareşal dö Saks, Barry ormanı ile Antoin'g'da alanı boş bıraktı...»

«Nasıl, ne dediniz, küçük sevgilim benim?...» Prens işlerin bu kadar kolay.

Güzel kadın sadece kendini sunmakla kalmıyor, üstelik kendiliğinden konuşuyordu da.

«Size gerçeği söylüyorum, sevgili Will?» diye doğrulayan Baptistin'in yüzü masumiyetle parlıyordu.

«Yani... Baptistin, Mareşal'in Barry ormanı ile Antonio'yu bilerek boşalttığını mı söylüyorsunuz? Demek ki oralarda gizlenmiş hiç bir batarya bulunmayacak?»

«Yoo! Hayır, hiç bir batarya bulunmayacak...»

«Peki, merkezde, Fontenoy köyünün üstünde ne hazırladı?»

«Oo! Hemen hemen hiç bir şey. Önemli bataryalarını ve ordunun büyük kısmını Tourna çevresine bıraktı, çünkü aslında sizi orada bekliyor!» diye sürdüren Baptistin vicdan azabı duyuyordu.

Jorj-Albert hayranlıkla, «Mükemmel bir kız bu!» diye düşündü.

Kamberland Dükü Baptistin'in gerçeği söyleyip söylemediğini gözlerinden okumak için belli etmeden bir şamdanın yerini değiştirerek, «Oo! Bu çok güzel!» diye mırıldandı.

Berrak, dupduru bir su ona bakıyordu. Genç kız, boyununu bükmüş, gülümsüyordu.

Sanki Baptistin gidebilirmiş gibi, William Ogüst, «Bekle beni...» diye kekeledi. «Şimdi... şimdi dönüyorum...» Genç kızın kollarından koptu ve kapıya doğru atıldı.

«Bumberton... Çabuk dörtlü kurmay heyetinin yanına koşun... bana her şeyi söyledi... Barry ormanında da, Fontenoy'da da hiç bir batarya yokmuş...» diye İngilizce tıslayan genç Prens, Baptistin'in kendisine bütün açıkladıklarını kelimesi kelimesine tekrarlardı.

«Mylord gelmiyorlar mı?» diye çıkıştı Albay.

Karberland arkasına bir bakış fırlattı. Gevşeyen Baptistin kanepenin üzerinde kendisini bekliyordu. Asker ve başkomutan onuru hemen o anda gitmesini emrediyordu ama, iç dürtü her şeyden kuvvetliydi.

«Elbette... az sonra size ulaşırım... hadi girin,» diye buyuran Dük kapıyı Albay'm suratına kapattı. Baptistin'e yaklaştı.

Vicdanı pişmanlıkla kıvranan ama, bedeni yeni okşamalara susayan genç kız, «Oh! Willi,» diye mırıldandı.

«Evet... küçük Fransız... aşk uğruna kendi milletine ihanet ettin... dünyanın kaç bucak olduğunu öğretirim ben sana,» diye sevgiyle fısıldayan William Ogüst genç kızın üstüne uzandı.

Onu eziyor, göğüslerini okşuyor, sabırsız dizleriyle körpe bacaklarını açıyordu. Baptistin cayır cayır yanarak ona doğru eğiliyordu. En sonunda her şeyi öğrenecekti, genç Prensinkine eşit bir istekle öpücüklere karşılık vererek, istahla, kendini bütünüyle sunuyordu. Soluk soluğa kalan, kendini bırakan Baptistin daha büyük bir zevk bekliyordu. Ansızın bir inilti kopardı...

17

SÜRÜNEN iki gölge pencereyi aralamışlar, salonun süzülüyorlardı. İngiliz askerleriydi bunlar. Sessizce Kamberland Dükü'nün üstüne atılmak için karanlıktan çıktılar. Berikinin hiç bir şeyden haberi yoktu. Onu tehdit eden tehlikeyi William Ogüst'e haber vermek için Baptistin kurtulmaya çalıştı ama, Prens genç kıza daha bir sevgiyle sarıldı. Onun iniltisini bir zevk işareti olarak kabul ediyordu. Her şey bir saniyenin içinde olup bitti.

«Tek bir sözcük yok! Tek bir hareket yok, Monsenyör, yoksa ölürsünüz!» diye Fransızca fısıldayan adamlardan biri bir tabancanın namlusunu Prens'in şakağına dayadı. Aynı zamanda da demir gibi bir el Baptistin'in dudaklarının üstüne indi.

Kulağının dibinde, «Sefil! Fransız ordusunu ele veren sefil, bunu ödeyeceksin!» diye tehdit edici bir ses homur-

dandı. Bir kasırğa tarafından koparılıp alındığını hissetti. Ne Prens, ne de kendisi bir çığlık bile koparmaya vakit bulabilmişlerdi. Bu tür işlerde uzmanlaşmış kişiler tarafından yakalanmıştı. Adam bir şimşek hızıyla ağızlarına bir tıkaç koydu. Beri yanda da her birini ayrı ayrı sucuk gibi sımsıkı bağlıyorlardı. Baptistin'i birkaç dakika önce zevkle çırpındığı kanepenin üstüne fırlattılar. Saldırganların yüz çizgilerini görebilmek amacıyla boynunu dört bir yana döndürüyordu. Berikiler evdeki sesleri dinlemek için bir dakika kıpırtısız durdular. İçlerinden biri kapıya yaklaştı ve kulak kabarttı. Sonra, gönlü rahatlamış olarak doğruldu. Giriş katında ve yukarı katta, hiç bir şey işitmemiş olan ve döşeme tahtalarının üzerinde düzenli adımlarla gidip gelen nöbetçileirin ayak sesleri işitiliyordu.

İngiliz askerlerinin en uzun boylusu, «Her şey yolunda...» diye fısıldadı. «Şimdi sıra sende, Jorj-Albert... git öbürlerini getir!..» diye fısıldadı.

Baptistin ürperdi. Küçük maymun bu emre hemen itaat etti. Aralık kalan pencereden atladı ve gecenin içinde gözden kayboldu. Uzun boylu İngiliz askeri genç kıza bakmak için eğildi. Yeşil gözleri şamdanın önünden geçerken şimşek gibi çaktı.

Baptistin ağzındaki tıkaçın altından, «Oh... Flo...» diye guruldu hayretle. Bir yandan da yastıklar arasında kıvrıyor ve inliyordu. Bu da ipleri daha sıkıştırmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Genç erkek genç kızın söylediklerini işitmekten çok tahmin etti.

Hiddetten âdeta kuduran Floris, «Evet... Floris'le Adrien... iğrenç yaratık... Bizi beklemiyordun, değil mi...» diye fısıldadı.

Adrien kendine özgü o ince nezaketiyle Prens'i selâmlayarak, «Hiç korkmayın, Monsenyör, Altesleri şerefli kişilerin ellerinde bulunuyorlar. Bizim işimiz sadece küçük hanımla,» diye fısıldadı. Zaten, bir koltuğa sımsıkı bağlanan William Ogüst hiç bir korku hissetmiyormuşa benziyordu. Bakışıyla saldırganlara bakıyordu ama, uyruklarının gücünü yaratan o İngiliz iradesini koruyordu.

Bir gece kuşununkine benzeyen hafif bir ısıklık sesi işitildi. Jorj-Albert kötü oğlanlar gibi, iki parmağı dudaklarının arasında, pencerenin pervazında belirivermişti yeniden. Küçük maymun yolun açık olduğunu işaret ediyordu. Floris Baptistin'i omzuna attı. Beriki ağzındaki tıkaçın ardından boğuk homurtular çıkartıyor, hiddetli tekmeler savurmaya çalışıyordu. Nöbetçinin adımları bir saniye durdu. Adam kapının ardından dinliyordu. Floris'le Adrien heykel gibi kalakaldılar. Baptistin daha fazla çırpınmak için bundan yararlandı. İngiliz askeri kulağını kanada dayadı. Başını salladı ve o hafif kumaş hışırtılarıyla inilti sesleri karşısında gülümsedi.

«Hadi, hadi! Mylord iyi vakit geçiriyor, doğrusu!» Prens'inin aşk kahramanlıklarıyla gururlanan adam yeniden yürümeye koyuldu. Rahatlayan Floris'le Adrien Jorj-Albert'in peşi sıra pencereden atladılar. Baptistin hiddetle, dışarda bir tek nöbetçi bile bulunmadığını fark etti. Hepsi, elleri ayakları sımsıkı bağlanmış, sık ağaçların arasında uyuyorlardı. Kahkahalar işitildi. Prens'in özel arabası bir muhafız takımıyla birlikte giriş kapısının önünde bekliyordu. **Red coats**'lar zar atıyorlardı. Floris'le Adrien İngilizlerden uzaklaşmak için, çabucak evin çevresini dolandılar. Bir çimenliği aştılar, koruya, ulu ağaçların siperine daldılar. Floris puhu kuşunun ötüşünü taklit etti. Aynı ses derhal karşılık verdi. Gençler bir duvara doğru koştular. Floris Baptistin'i yere koymaktan çok toprağın üstüne attı.

Düğümlü bir kökün üstünde kendini bulan genç kız, «Ah! Pis hayvan!» diye çıkıştı. Adrien kardeşine merdiven oldu, Floris de bir çıkıntıdan, çevik bir atlayışla duvarın kesitine oturdu. Adrien Baptistin'i yakaladı, Floris'e geçirdi.

«Tüh Allah kahretsin! Elini çabuk tut, Adrien, meşaleler göründü.» diye homurdandı Floris. Elini ağabeyine uzatıp, onun tırmanmasını kolaylaştırmak için eğildi. Gerçekten de bahçeden çığlıklar işitiliyordu. Sesleniyorlar, kendilerini araştırarak dört bir yana koşuyorlardı. Gençler İngilizlerin kaçırma olayını nasıl anladıklarını öğrenmek için.

uzun boylu tahminler üzerinde durmadılar. Jorj-Albert duvarın üstünde çılgınlar gibi çırpınıyordu. Aşağıda, öbür yanda, hayvanların dizginini tutarak iki İngiliz süvarisi bekliyordu. Adamlar atları kaçakların altına doğru getirdiler. Floris dosdoğru atının üstüne atladı. Adrien Baptistin'i ona uzattı ve kendi atına sıçradı. Floris genç kızı eyerin üstüne attı. Jorj-Albert bir yuvarlanışta efendisinin tergisine düştü.

«Her şey yolunda mı, küçük beyciğim?» diye fısıldadı Fédor.

«Mükemmel, yarım saatte kadar bütün garnizon peşimize takılacaktır!» diye homurdanan Floris hayvanı vahşicesine mahmuzladı. Arkadaşları da onu taklit ettiler. Dört kafadar dört nala uzaklaştılar. Tam da zamanydı. Yirmi kadar **red coats** peşlerine takılmak üzere atlarına sıçıyorlardı.

Kamberland Dükü, «Savaştan önce Fransız hatlarına ulaşmalarına engel olun! Bu casusları ölü ya da diri yakalayın ama, kadını kurtarın, tehlikede o. Kadını sağ salim geri getirene ödül var!» diye haykırıyordu. Bir nöbetçi, çimenlerden geçen kuşku gölgeler gördükten sonra hemen koşup onu kurtarmıştı.

William Ogüst kendini arabasının içine atarak, «Çabuk benim genel karargâha koşun ve şu **damned Frenchmen**'leri (1) yakalamak için takviye gönderin,» diye gene bağırdı. Baptistin'i ve başına gelecekleri düşündükçe genç Prens'in yüreği buz gibi donuyordu. Kamberland Dükü Floris'in savurduğu tehdidi mükemmelen anlamıştı. Moris dö Saks'ın savaş planı konusunda genç kızın söylediklerinin gerçek olduğundan şimdi daha da emindi.

«O kahrolasica Mareşal hiç bir şey değiştirmeye vakit bulamayacak, zaten casusları ona dünyada haber ulaştırmazlar. Hadi, hadi! Her şey yolunda gidiyor, savaşı kazanaçağım ve o büyüleyici Baptistin'i bir kahraman gibi gidip bulacağım!» diye mırıldandı. Adrien'in bağlarının acıttığı bileklerini ovuşturdu.

(1) Kahrolasica Fransızlar

Küçük birlik, tek sözcük etmeden ve arkaya bakmadan dörtlüğe uçtu. Geldikleri yolu derhal bıraktılar. Esko nehri kıyılarında nöbetçilerden çaldıkları İngiliz üniformalarını dikkati çekmeden düşman hatlarına girmelerine izin vermişti ama, şimdi eli ayağı sımsıkı bağlı Baptistin'in varlığı her şeyi berbat edebilirdi. Çok yüksek çalılarla kaplı tarlalara daldılar. Binbir dikenle canı yanan Baptistin'inim inimi inliyordu.

«Hain... yüzünün gözünün berbat olmasına izin veremeyeceğim, fazla güzelsin...» diye gürleyen Floris âdeta istemeyerek onu göğsüne dayadı.

Genç kız hiddetle gözlerini Floris'e kaldırdı. İki genç bakışlarıyla birbirlerini süzdüler. Yoldan bir nal sesi yükseldi. Onları aramaya başlamışlardı bile. Kaçaklar atlarını durdurdular ve içgüdüsel bir hareketle başlarını hayvanların boynuna eğdiler. Yarı yarıya boğulan Baptistin soluk bile alamıyordu. Çırpınmayı denedi, bu da Floris'i beter çileden çıkardı.

«Manastır... işte sana gereken bu, manastıra kapatmak... başını makineyle tıraş ettirip dört duvar arasına kapatmak!...» diye kötü kötü fısıldayan Floris onu mahsustan daha fazla sıktı.

Eğer ağzındaki tıkaç olmasa onu seve seve ısırma kalkışacak Baptistin, «Ondan nefret ediyorum... Oh! ondan ölesiye nefret ediyorum...» diye düşündü. Bununla birlikte, bilinçsiz bir hareketle, kendini genç adamın geniş göğsüne bırakıyordu.

Floris bu davranış değişikliğini hissetmek için fazlasıyla hiddetliydi. Hep onu Prens'in kollarında güzel, kendinden geçmiş bir halde tekrar göreceğini düşünüyordu.

Adrien kendilerini kovalayanların geçtiklerini yollarına devam edebileceklerini işaret etti. Önlerinde yaklaşık olarak altı yüz metre kadar ilerde çalılarının içinde, güney-batıya doğru daha koyulaşan bir hat belirliyordu.

«Bunlar Antoing ormanları, o yana doğru gidelim!» diye fısıldadı Adrien.

Dört arkadaş o yöne doğru çevirerek atlarını mahmuzladılar.

Bir yeşillik örtüsü onları gözlerden gizliyordu.

Hayvanların ayaklarına çabucak paçavralar bağlamak için eyerinden aşağı kayan Fédor, «Dur bekle, küçük bey,» dedi.

Kazağın ihtiyatı pek yerindeydi. Küçük topluluk, durmadan İngiliz devriyelerinden kaçınarak birkaç dakika ihtiyatla ilerledi. Bir ırmağın serinletici çağıldayışını işittiler. Esko hemen pek yakınlarında akıyordu. Onu neredeyse seçebilirler, elleyebilirlerdi. **Red coats**'lar dört nala geldiler. Emirler verdiler. Hemen on kadar piyade eri meşalelerle nehrin kıyısını taramaya başladı. Daha başka haykırışmalar işitildi. Düşman bataryaları sık ağaçlar arasına mevzileniyordu. Bu şartlar altında, dikkati çekmeden suyu aşmaları kaçaklar için imkânsızdı. Üniformalarına rağmen, üzerlerine ateş etmekten geri kalmazlardı.

«Oraya yalnız gidelim mi, küçük bey? Ben geçebilirim!» dedi Fédor.

«Hayır, şimdilik Fransız hatlarına ulaşmak çok tehlikeli. Eğer ulaşamazsan, her şey mahvolur, zaten yeteri kadar aptallık da yapıldı. Şu halde, Mareşal'e haber vermek için kilisenin üzerine vuralım!» diye buyuran Adrien hemen geriye döndü.

Fédor, çıkışmanın karşısında, utanarak başını eğdi.

Baptistin bunun ne anlama geldiğini düşündü. Biniciler, ormandan ayrılmaksızın, açıkça aranmadıkları toprakların içlerine dönüyorlardı. Kuzey-doğuya doğru aşağı yukarı yarım fersah kadar yol aldılar. Li Kang Yui'nin kılavuz olarak önden gidiyordu. Tehlikenin kokusunu almakta Çinlinin üstüne yoktu. Keskin upuzun hançeri elinde, saç örgüsü havada uçarak, gerçekten de İngiliz olarak sadece üniforması vardı. Bir işaret yaptığında topların, arabaların, savaşa hazır eksiksiz taburların geçmesi için ağaçların ardındaki kü-

çük bir uçuruma gizleniyorlardı. Floris Baptistin'in üstüne, onu kısmen gizleyen bir örtü atmıştı. Müttefikler arasına sızan casus parolası bütün orduya yayılamamıştır. Bazan bir İngiliz askeri, gecenin içinde beklermiş benzeyen bu dört kişilik küçük **red coats** topluluğunu fark ediyordu. Ama, adam buna aldırış etmiyordu. Bir savaş öncesinde, her asker kendini düşünür sadece. Jorj-Albert de tıpkı Baptistin gibi, yeniden düşman hatlarından geçerek hayaletler gibi hangi esrarlı hedefe doğru gittiklerini anlayabilmek için kafasını kurcalıyordu.

«Duralım!» diye buyurdu Adrien.

Küçük bir tepenin ortasında, üç yüz metre kadar önlerinde, sözü edilen küçük kilise dikiliyordu. İncecik çan kulesi ağaçların bir hayli tepesine yükseliyordu. Müttefik bataryaları cümle kapısının önüne mevzilenmişti. Gece pek tathydı. Gökte yıldızlar parlıyordu. Askerler doğrudan doğruya toprağın üstünde ya da kötü bir battaniyeye sarınmış uyuyorlardı. Birkaç nöbetçi bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu. Uzakta bir asker hüzünlü bir İskoç şarkısı söylüyordu.

Floris, «Tüh Allah kahretsin, çevrede ve içerde **red coats**'lar doluyrsa, yüz geri edip İngiliz ordusuna katılmaktan başka yapacak işimiz kalmaz!» diye mırıldandı.

Çinli atından aşağı kaydı. «Li Kang Yuin, tıpkı masaldaki yılan gibi kanatlı pagodaya kadar süzülecek ve pek saygıdeğer P'An Kou'nun yapacağı gibi, sana haber getirecek!»

Hançerini dişlerinin arasına aldı ve peşinden gelen Jorj-Albert'le birlikte, ağaçların ardında kayboldu. Müttefiklerin çeşitli dillerinde, uzaktan uzağa fırlatılan bir emirle ancak bozulan yoğun sessizlik içinde bir dakika geçti. Bir Hollandalı gırtlak sesi veren diliyle itiraz ediyordu.

Baptistin başını Floris'in omzuna yaslamıştı. Ürperdi. Genç adam örtüyü yukarı çekti. Baptistin tehlikeden habersiz, uyuyordu. Güzelliği, gençliği, yanağına gölge veren uzun titrek kirpikleri karşısında elinde olmaksızın duygu-

lanıp yumuşayan Floris ona baktı. Ansızın yerinden sıçradı. «On iki başlı Phoenix'ın tatlı sesi mis kokulu soluğunu bana verdi...» diye başlayan Li Kang Jorj-Albert'le birlikte ansızın ortaya çıkıvermişti.

Kaybedecek zamanı olmayan Adrien, «Peki, yani yol açık mı?» diye kesti.

«Li Kang'ın şahin gözü, inine dönen tilkininki gibi bin kez çiçekli yolu gördü!» Çinli gururla gülümsedi, saç örgüsünü salladı. Başka bir deyimle, «geçilebilirdi.»

Adrien attan yere indi. «Aferin, Li Kang, düşüncesizliklerini bağışlatıyorsun!»

«Yoo! Bu kadarı da fazla! Beni adam yerine koymuyor musunuz? Şu Çinli sadece kendi adına konuşan pis bir bencil!» diye yüzünü buruşturan Jorj-Albert fena halde sinirlenmişti. Çünkü kiliseye yerde sürünerek gitmek için Li Kang kendisini göndermişti.

Atları sık ağaçların arasına bağladılar. Floris bir saman çöpüymüş gibi, Baptistin'i yeniden omuzuna aldı. Genç kızı arkalarında Fédor'la Li Kang'ın gözetiminde bırakmaları söz konusu değildi. Floris'le Adrien o iki «dadiya» pek güvenemiyorlardı, bunu açıkça belli ediyorlardı onlara. Böylece Fédor Li Kang gözetimlerine bırakılan genç kızın kaçırılışını bağışlatmak için efendilerine kul köle oluyorlardı.

Li Kang ya da daha doğrusu Jorj-Albert'in hakkı vardı, kilisenin kuzey-doğusu, Hollanda yönünde birliklerden arınmıştı. Küçük topluluğun ağaçlar arasında aşacağı sadece birkaç metre vardı. Fédor çizmesiyle usulca bir kapıyı itti. Koro yeri bomboştu. Herkes içeri doldu. Sıralarla iskemlelerin yerine ta vitraylara kadar samanlar yığılmıştı. Floris Baptistin'i samanların içine attı. Beriki boğuk bir inilti kopardı. Sert bir şey göğsüne batmıştı. Soluk almakta gitgide daha zorluk çekiyordu. Uyuşan elleriyle ayakları canını acıtırıyordu. Fédor'la Li Kang günah çıkarma hücrelerini sessizce küçük giriş kapısının önüne götürdüler. Beri yanda da Floris büyük kapının kol demirlerini itiyordu. Adrien de çan kulesine nasıl ulaşacağını araştırıyordu.

Genç Vilnöv Kontu acı acı, «Dikkati üzerimize çekme tehlikesiyle karşı karşıyayız ama, başka çare göremiyorum!» dedi.

«Daha vakit var, küçük bey, burada gizli kalm ve Ermiş Vladimir adına, bırakında mesajı Sayın Mareşal'e ben götüreyim...» diye bir kez daha teklif eden Fédor kılıcını kınından sıyırmıştı.

Hemen, «Ya da ben gideyim, Günün Mutluluğu! Elmas yürekli yavuz savaşçı Ts'ao Ts'ao gibi, pis kokulu burçlar üzerinden göklerin bir oğlu geçecek,» diye fısıldayan Çinli, Kazak arkadaşının önüne atıldı.

Fédor sadece alaylı bir gülüşle homurdandı.

Floris omuzlarını silkerek, «Asıl demir bir bileğe sahip olup da yapmanız gerektiği şekilde Baptistin'i korumalısınız! Şimdi bu durumlara düşmeyecektik!» diye sözünü kesti. «Hadi bakalım, bu kadar yeter. Bunun ihanet ettiğini haber vermek için Mareşal'e işaret vermeliyiz. Gel, Adrien, siz ikinize gelince, düşmanı gözetlemek ve tehlike anında bize haber vermek için herbiriniz bir yana pusuya yatın! Yalnız, her ne olursa olsun, sakın ateş etmeyin!»

Fédor'la Li Kang genç efendilerinin kesin emirlerine itaat etmek amacıyla, süklüm püklüm atıldılar. Çin'den kaçışlarının en kötü anlarında bile, kendilerine karşı şu soğuk yüzü ömürlerinde hiç görmemişlerdi. Floris'le Adrien yürekleri kan ağlayarak kıvrıla kıvrıla yükselen küçük merdivene doğru yöneldiler. Jorj-Albert daha yukarı çıkmalarına engel olmaya çalışarak hemen peşlerinden atladı. Canı sıkılan Floris kötülükle değil ama, kesin bir darbeyle onu saman yığınlarının üstüne itti.

Jorj-Albert arkasını ovuşturarak, «Uyy! Uyy! Saman bu yıl ne kadar sertmiş!» dedi. «Hey Tanrım, şu benim efendiler bağışlanmaz bir aptallıkta bulunacaklar! Nasıl etmeli de onlara engel olmalı, bilmem ki!» diye düşünen küçük maymun Baptistin'e yaklaştı.

Beriki de anı bir sinirlilikle kıvranıp duruyordu. Genç adamların dikkatini çekmeye çabalıyordu. Floris sarsak basamakları tırmanmaya başlarken genç kıza horgören bir

bakış yöneltti. Adrien üzgün bir halle bir saniye onu süzdü. Görevlerini yerine getirdikleri anda, iki kardeşin içini utanç kemiriyordu. Baptistin'i sağ salim ama, çok daha başka koşullar altında bulacaklarını ummuşlardı. Kral, ta Versay'dan beri menzillerde hiç durmaksızın geçmelerini emretmişti. Böylece Floris'le Adrien, Baptistin'in arabasının oraya girişinden yaklaşık olarak yirmi dört saat sonra Saks Mareşali'nin karargâhına varmışlardı. Bizzat Kral'ın başkanlığında, canı pek sıkılmışa benzeyen Saks Mareşali'nin çadırında garip bir «aile kurulu» toplandı.

Adrien Kral'ın varlığını unutarak, «Aman, kuzum, Onunla birlikte yolları arşınlamaya koyulmak için hepiniz aklınızı mı kaçırdınız büsbütün? Şatoda kalma emrini almıştınız!» diye haykırdı.

«Ama, küçük beyciğim... küçük hanımın canı sıkılıyordu,» diye itiraz etmişti Fédor.

Floris Kral'a bakmıştı. Beriki, bütün kaygısına rağmen, Baptistin'in kendisine kavuşmak için serüvenlere atıldığını düşünerek gülümsüyordu.

Floris hiddetle, «Canı sıkılıyormuş, pek güzel bir neden, doğrusu ya!» diye haykırmıştı.

«Ah! Küçük beyciğim, pekâlâ bilirsin ki, küçük hanıma karşı gelmektense vahşi yüz Tatara karşı dövüşmeyi tercih ederim!»

Süklüm püklüm duran Gréguaire, «Eh! N'apalım, elimizden geleni yaptık, Sayın Kont ama, küçük hanımın ağız kalabalığına gelince kolumuz kanadımız kırıldı!» diyordu.

«Kumrucuğum! Ah, benim kumrucuğum! Vah zavallı yavrucuğum, başına neler gelecek acaba?» diye sızlanan Elisa ellerini uğuşturuyordu.

«Mavi Yusufçuk Böceği tek boynuzlu yakıcı atın sırtında kaçırıldı da saygıdeğer dragon süvarileri...»

Kral pek sert bir sesle, «... uuff! bile diyemedi, değil mi! Tabii siz de öyle! Bütün bunlar çok güzel ama, size kalırsa, şimdi nerede o!» diye ansızın soruvermişti.

«Efendimiz, bunun Müttefiklerin bir işi olduğunu sanıyorum!» dedi Floris.

Süvari Yüzbaşı, «Ben de Sayın Portejov Markisinin fikrindeyim!» diye onayladı.

Kral dalgın dalgın mırıldandı: «Yani Kamberland'ın yanında mı demek istiyorsunuz?»

Saks Mareşali, «Ah! Tanrım... ya benim savaşım... benim savaşım ...Her şeyi tekrarlanacak olursa!» diye ansızın inlemişti.

Bütün bakışlar ona doğru çevrilmişti.

«Nedir sizin o anlattıklarınız, Sayın Mareşal?» diye sertçe haykırmıştı Kral.

«Öhöö... şey... evet... evet, Efendimiz, müthiş bir karışıklık bu!» diye kekeleyen Moris Baptistin'in, Kral'ın küçük salonunda her şeyi işittiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı.

«Aman yarabbi; Kuzum Mareşal, Bayan dö Vilnöv'ü davet etmek de nereden aklınıza esti?..» diye haykıran Kral'ın sesi daha da boğuklaşmıştı. Baptistin'in özel dairesinde bulunuşunun ortaya çıkmasından sıkılarak hafifçe öksürüyordu.

«Aman, Efendimiz... savaşın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu... Çocuk o... ben de bir parça onun babası gibiyim.»

Floris'le Kral, bacakları hâlâ pek içler acısı durumda bulunan ama, bedeni günden güne daha genç ve çapkın görünen «yakışıklı Moris»e doğru kararsız bir bakış yönelttiler. Kral «Ben ömrümde böyle bir karmakarışıklık hiç görmedim!» dedi sadece.

Floris'le Adrien âdeta taş kesilmiş, birbirlerine bakıyorlardı. Aile toplantısı bir savaş kuruluna dönüştü. Baptistin kaçırılmıştı ve devlet sırlarını biliyordu. Üzgünlük egemendi. Floris hiç tereddüt etmedi. Öne doğru bir adım attı.

«Gidip onu arayacağız, Efendimiz.»

Moris dö Saks derin bir üzgünlükle, «İngiliz karargâ-

hına girmek imkânsız baylar. Bütün istihbarat ajanlarım yakalandı!..» dedi.

Adrien gülümseyerek: «İmkânsız sözcüğü Floris'in hiç bilmediği bir sözcüktür, Sayın Mareşal!»

Floris ansızın, «Kuzeydoğuya doğru, ormanın ortasındaki şu küçük kiliseyi görüyor musunuz?..» dedi. Bir fersah ötede, İngiliz karargâhının ortasındaki küçük çan kulesini gösterdi. «Eline bir dürbün verip buraya bir gözcü yerleştirin, hava kararır kararmaz, o çan kulesinden sakın gözlemini ayırmasın. Şafak sökmeden onu da yanımızda getirerek dönmezsek, çan kulesine ulaşırız. Yanan bir mumla üç kez haç işareti yaparsam, her şey yolunda demektir, o zaman saldırıya geçersiniz. Yoksa, ışığı bir dakika hareketsiz bırakırız. Bu da KONUŞTU anlamına gelir... O durumda... ilerleme... ya da gerileme... kararı vermek... MAJESTELERİNE... ve Sayın Mareşal, size düşer...» diye tamamlayan Floris başını önüne eğdi.

«Ya da savaşı kaybetmek var... evet, devletimizin kaderi sizin ellerinizde, dostlarım...» Kral cesaret vermek istiyordu.

Moris dö Saks: «Peki, ya gözcü hiç bir şeyin yandığını görmezse? Siz de dönmezseniz?»

Floris çadıra çöken derin sessizlik içinde, «O zaman öldük demektir, Sayın Mareşal,» dedi.

Hava kararırken, talih iki gence ve arkadaşlarına yardım etmişti. Muhakkak ki Fransız arazisinde keşfe gelen dört red caots'a rastlamışlardı. Düşmanları öldürüp giysilerini ele geçirmek dört kafadar için çocuk oyuncağı olmuştu. İngiliz karargâhına kapağı attıkları zaman da, gerçek bir dil uzmanı olan Li Kang'ın kendilerine öğrettiği o dili de öbür birçokları gibi mükemmel konuşan Floris'le Adrien ustalıkla askerlerden bilgi topladılar. Berikiler kolayca gü-lüyorlardı. Hepsi Kamberland Dükü'nün bir Fransız kadın tutsağı bulunduğunu biliyordu. Adamlar bundan büyük bir gurur duyuyorlardı. Bu sözler karşısında Floris'le Adrien genç kız için korkuyla ürperdiler. Dört kafadar, atları çal-

dıktan sonra, Baptistin'in Floris'le Adrien'in tahmin ettikleri zindanın pek uzağında tatlı bir gece geçirmeye hazırlandığı eve ulaşmışlardı. Gençler Fédor'la Li Kang'ı yol kenarında gözcülük etmeye bırakarak bahçeye girmişlerdi. Orada da hiç bir şeyden kuşkulananmayan birkaç nöbetçiyi haklamış, eve girmeye hazırlanıyorlardı ki, az kalsın suç üstü yakalanacaklardı: Bumberton'un pek heyecanlı gidişi bütün işleri altüst edecekti. Jorj-Albert'in büyük bir incelikle araladığı pencereden içeri dalacakları anda, onları oldukları yerde buz gibi donduran şu korkunç sözcükleri işitmişlerdi: «Evet... küçük Fransız kızı... aşk uğruna kendi milletine ihanet ettin... ben sana bunu ödeteceğim...»

Sarsak kötü bir merdivenden önce Floris çan kulesinin tepesine ulaştı. Yıldızlar belli belirsiz soluyordu. Bir saata kalmadan şafak sökecekti.

Adrien çakmağını çıkararak, «Elimizi çabuk turalım, kardeş,» dedi.

Floris bir mum yaktı ve asıl kuşlara yuva vazifesi gören açıklığın pervazına bıraktı. Floris'le Adrien kaygıyla kollarını kavuşturarak başlarını eğdiler. Bir dakika sonra gözcü savaşın başlamadan YİTİRİLDİĞİNİ Kral'a ve Mareşal'e bildirecekti.

18

FEDOR, «Küçük bey! Küçük beyciğim! Çabuk gel, Jorj-Albert küçük hanımın bağlarını çözmüş!» diye alçak sesle yalvardı. Çılgına dönmüştü.

Floris merdivenlerden yuvarlanırcasına inerken, «Hay Allah kahretsin! Onu yalnız bırakmadın ya, yoksa şimdi bütün red coats'ları ayaklandırır!» diye azarladı.

Adrien bir el hareketiyle onu durdurdu.

«Sen dur, kardeş, ben giderim!»

Fédor itiraz etti. «İyi ama, buna hiç gerek yok, küçük

beyciğim, Li Kang'ın gözetimi altında sakın sakın oturuyor!»

Adrien, «Hayır olmaz, ben inip onu yeniden bağlarım!» dedi.

«Ama şey... küçük beyciğim... Küçük hanım ihanet etmediğini ileri sürüyor!» Fédor'un pek canı sıkılmıştı ve olduğu yerden kımıldamıyordu bile.

Floris hiddetle buyurdu: «Tıkacı o yalancının gırtlığına sok!»

«Aa! Çekil bakayım, bırak da geçeyim hele, Fédor, ben ömrümde böyle sersem kişiler görmedim. Beni bağlamanızın ve bu şekilde davranmanızın hesabım vereceksiniz hepiniz!» Baptistin ansızın kıpkırmızı kesildi. Saç baş darımadanlık güzel kafasını gösterdi.

Fédor hiç karşı koymadan itaat etti ve gençleri kozlarını kendi aralarında pay etmeye bırakarak, Li Kang'ın yanındaki gözlem yerine döndü.

Baptistin'in bakışıyla meydan okuduğu Floris, «Hey! Şunu sen bağla, Adrien,» diye homurdandı. «Yoksa kendi ellerimle boğacağım!»

Baptistin merdivende tehlikeli bir biçimde gerileyerek, «Adrien, bana elini sürersen, avazım çıktığı kadar bağırırım!» diye korkuttu.

Jorj-Albert bir kalasın üstüne sıçradı. Kibarca ona elini uzattı.

Adrien üzüntüyle mırıldandı. «İyi... iyi, peki... korkma, sana yaklaşmayacağım. Ama, o kadar kötü davrandın ki, Baptistin artık seninle konuşamam bile!»

Genç Kont irkildi: Baptistin'in sırtında sadece iç gömleği, bel korsesi ve iç etekliği vardı.

«Dur hele... Bu kılıkta ne yapıyorsun?»

Baptistin omuzlarını silkti.

«Elbisenin sepetleriyle tırmanılabileceğini sanıyorsan, dene de görelim, o zaman ne düşündüğünü söylersin bana. Her neyse, ne işareti verdiğinizi bilmiyorum ama, bunu değiştirseniz iyi edersiniz. O zavallı Willi'ye yalan söyledim!» Baptistin içini çekerek sırtını taş duvara yasladı.

Adrien ona yaklaştı. «Neler anlatıyorsun sen, kuzum?» diye çıkıştı Floris.

«Hey! Siz ikiniz, sakın bir adım daha atmayın, yoksa şimdi avazım çıktığı kadar öyle bir bağırırım ki, bütün İngiliz ordusu tepenize biner. Hayır, diyorum size, yalan söylemiyorum! Zaten, Jorj-Albert'e de sorabilirsiniz. İkiniz baş başa verip bir plan tasarladık.» Baptistin gururla söylemişti bunları.

Küçük maymun bir kornişin üstüne zıpladı. Elleriyle göğsünü yumruklayarak neşeyle başını salladı.

Floris'le Adrien bir parça güvensizlikle, inanmaksızın bakiştılar.

Baptistin sakın sakın sürdürdü :

«Evet, Willi'ye her şeyi tersinden tekrarladım, buna çok üzıldüm, çünkü gerçekten çok sevimliydi!»

Floris hemen hemen kin dolu bir sesle, «Bütün bu yalanları neden uydurduğunu bilmem ama, seni GÖRDÜM, o düşmanın kollarında bulunmak seni hiç de rahatsız etmiyordu!» diye belirtti.

Baptistin taşı gedğine koydu. «Sen ömründe hiç Judith'le Holopherne'den söz edildiğini işitmedin mi, kuzum?»

Floris ile Adrien'in bakışlarına ancak küstahlığına eşit bir kötü niyetle karşı koyuyordu.

Jorj-Albert büyük bir hayranlıkla, «Bakın, bu, İncil'de yazılıdır, bu konuda da onun üstüne yoktur, haa!» diye hıçkırdı.

Alaycı bir kakhahayı kibarca eliyle bastırdı. İtiraf etmek gerekir ki Ursulin rahibeler okulundaki eğitimin bazı eksiklikleri varsa bile, öğrenciler din tarihi konusunda herhangi bir kimseye ders verebilirlerdi.

Baptistin azametle başını kaldırdı. Floris'le Adrien ağızları bir karış açık ona bakıyorlardı. Bu kaygan alana pek girmemeyi tercih ediyorlardı.

«Tüh Allah kahretsin! Bunun dediği doğru, İŞARET!» Floris sakın sakın yanan mumun üzerine atıldı.

Baptistin, «Bunu size anlatmak için paralanıyorum!»

diye terter tepindi. «Moris, savaşıni berbat edemeyeceğim kadar sevimli bir insandır!»

Adrien gözlerini gökyüzüne kaldırdı... Fransa'nın kaderi nelere bağlıydı, kuzum!..

La Fortün dürbünü elinden bıraktı. Hiç şüphe yoktu, çan kulesinin tepesinde kıpırtısız bir ışık göz kırpyordu.

Çam yarması süvari, «Sayın Mareşal... Sayın Mareşal... İşte işaret!» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Önemli gözcü görevine terfi ettirmek için Kral'ın muhafız takımında onu öyle rastgele seçmişlerdi. La Fortün koşarak Moris dö Saks'ın çadırına daldı. Mareşal da Kral gibi bütün gece bir saniye gözlerini kırpmamıştı. Generalleriyle birlikte haritaların üzerine eğilmişlerdi.

«Ah! Demek ki başardılar! Peki, yığidim, mum ne yapıyor?» diye haykıran Mareşal'ı tekerlekli sandalyesini dışarı sürmesi için Ernoda'n'a işaret etti.

«Eh... işte öyle, Mareşal'im, mumun bir şey yaptığı yok, hani!» La Fortün gerisini kaşdı.

Bundan neredeyse çam yarması süvariye suçlayacak hale gelen Moris de Saks, «Ne demek hiç bir şey yapmıyor?» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

«Yoo! Hiç mi bir şey yapmıyor işte, Mareşal'im. Şurada sizi iten Yüzbaş'ım var ya, işte bana dedi ki, 'Yavrum, La Fortün bütün gece gözünü kırpmadan çan kulesine bak. Orası ışıklanınca, koşup Mareşal'e haber verirsin. Haç işaretini yaparsa da ya da hiç bir şey yapmazsa gelip Mareşal'e bildirirsin.' İşte böyle, yandı ama, sözüm meclisten dışarı Sayın Mareşal, siz de Majesteleri, çok sıkı olan çizmemin içine sıkışan ayak başparmağım kadar bile kıpırdamıyor. Hatta çizmemin darlığından Yüzbaş'ıma da söz etmiştim, öyle değil mi Yüzbaş'ım?»

Mareşal'in tekerlekli sandalyesinin arkasında kalan Ernoda'n dö Gastanyak pek kaçamaklı bir hava takındı. Kral'ın yüzü pek şaşırmış görünüyordu.

«Aa! Ver şu dürbününü geveze.» diye homurdanan Moris gecenin karanlığında kiliseyi aramaya başladı.

La Fortün, tatlı bir sesle, «Biraz daha sağda, Mareşal'ım!» diye öğüt verdi.

Moris dö Saks dürbünü elinden düşürdü.

«Ah! Hiç kuşku yok, Efendimiz, bu adamın hakkı var. Işık hiç kımıldamıyor. İhanete uğradık. Majesteleri de bakıp gözleriyle görsünler!» diye acı acı içini çekti Mareşal.

Lui sitemle, «Ah! Yavrucuk! Yavrucuk! Ne yaptın böyle?» diye düşündü.

Bilinçsiz bir hareketle dürbünü aldı, gözünü dayadı. ayarladı ve yerinden sıçradı.

Kral, «Ama... nedir bana anlattıklarınız, Sayın Mareşal? Şu Allahın cezası ışık kımıldıyor pekâlâ!» diye itiraz etti.

Moris dö Saks dürbünü Kralın ellerinden açıkça kaparak, «Hı!» dedi.

Mareşal avazı çıktığı kadar bağırdı: «Tüh Allah!» Efendimiz, hakkınız var! Haç işareti, ey Tanrım, haç işareti...»

Kral: «Hay Allah kahretsin, baylar, başka bir dürbün verin!»

«Hay Tanrım, çok keskin gözleriniz var, Majeste.»

«Hay Allah kahretsin, hınzır İngilizler!»

«Majestelerinin sayesinde o piçleri avcumuzun içinde tutuyoruz.»

«Tanrı adına, işaretin ta kendisi bu!»

«Tüh Allah, haç işareti!»

«Bir!»

«İkiii!»

«Üüüç, şükür Tanrıya!»

Faciadan haberi olan yüksek kurmay heyetinin birkaç subayı, «Ve yaşasın Kralımız!» diye neşeyle bağırıştılar.

Bir haç işareti karşısında hiç bu kadar küfür savrulmamıştır. Bu aşırı heyecandan fazlasıyla yorulan La Fortün, özellikle pek ilerilere sokulan bir biti ezmek için o hayhuydan yararlandı. Ernoda kaygılanıyordu. Baptistin'i bir daha görmemişti. Bazı belirtilerden onun kaçırıldığını tahmin ediyordu. Acı acı içini çekti. Düşünceleri savaştan pek uzaktaydı.

Kral ellerini ovuşturdu. «Ee! Hadi bakalım, Sayın Kont, saldırıya... saldırıya geçin...» İçinden, «Yavrucuğum... demek ki ihanet etmedin... seni ne kadar seviyorum...» diye geçirdi. Tıpkı bir yıldız gibi sözüveren küçük ışığı araştırıyordu bir yandan.

«Şuraya bakın, işaret veriyorlar!»

«Çan kulesinde casus var!»

Floris üçüncü işaretin sonuna gelmişti. Hemen mumu üfledi ama, aşağıdaki red coats'ların bağırışmaları çok geç kaldığını kanıtlıyordu. Genç Kont'un korktuğu gibi, yerleri bulunmuştu. Gençler bilinçsizce, biraz sıkıntıyla Baptistin'e baktılar. Beriki gururla doğruldu. Kendisinden bekleneni anladı, seçmek gerekiyordu. Kesin kararını vermişti:

Floris'in gözlerinin içine bakarak, «Sizinle beraberim, bana güvenin, az önce kanıtını vermedim mi bunun?» diyerek hemen hemen yalvardı.

Onun karşısında gururunu kırmaya hazır olduğunu garip bir şekilde hissediyordu. Baptistin ansızın Floris'in hayranlığına ihtiyaç duydu. Beriki canı sıkılarak başını çevirdi. Baptistin'e karşı duyguları çok karmakarışık. Bunları düşünmenin gerçekten zamanı değildi. Kendisinin Baptistin'e inandığını göstermek için Jorj-Albert onaylayıcı birkaç küçük çığlık kopardı.

«Çabuk, küçük beylerim... çabuk... inin aşağı...» diye bağırdı Fédor.

«İyi, pekâlâ, seni serbest bırakıyoruz ama, İngilizlere ulaşmak için yapacağın en ufak bir harekette, beynini dağıtırim senin...» Floris Baptistin'in ta gözlerinin içine baktı.

Üç genç önce asma merdiveni, sonra da tahta merdiveni yuvarlanırcasına indiler. Jorj-Albert önleri sıra koşuyordu. Küçük maymun sevinçle kendini samanların üstüne attı.

«Uuuy... uuuy...» diye yüzünü buruşturdu. Desteleri kaldırdı, bu esrarı çözmeye kesin karar vermişti, doğrusu ya! Samanların altında gerçek bir cephanelik gizliydi.

Samanların altından fitilli tüfekleri çıkarıp ağzına ka-

dar barutla dolduran arkadaşlarını taklit eden Adrien, «Şu Jorj-Albert'in dünyanın en akıllı hayvanı olduğunu her zaman söylerim,» diye fısıldadı.

Hayvan sözcüğü kulağını her zaman tırmalamasına rağmen, küçük maymun işittiklerinden pek gururlandı.

Baptistin ellerini çırparak, «Oh! Yaşasın, dövüşeceğiz, ne kadar eğlenceli,» diye haykırdı.

Floris ona sırtını çevirdi, henüz tam yüzüne bakamıyordu.

«Açın kapıyı!»

«Kuşatıldınız!»

Bir yaylın ateşi açıldı. Koçbaşları kapıyı sarsıyordu.

Floris'le Adrien cephaneliği bulduklarını ve onları kullanmaya hazır olduklarını İngilizlere kanıtlamak amacıyla derhal havaya ateş ettiler. Saldırganlar tereddüt ediyora benziyordu. Gençler bunun nedenini sezinlediler: Acaba İngilizler cephane yüzünden mi saldırmaya karar veremiyorlardı, yoksa Baptistin'le ilgili yüksek emirler mi bekliyorlardı? Serüvenden son derece memnun olan genç kız. İç gömleğiyle yere çömelmiş, Jorj-Albert'le birlikte, silahları doldurmak için paralanıyordu. Yere pek çok barut dökülüyordu ama, o ikisinin bitmez tükenmez bir iyi niyeti vardı.

«Mylord, casuslar Antoing ormanındaki kilisede bulundular. Onlara saldırmak için emirlerinizi bekliyoruz. Şu kahrolasınca Fransızlar kuşatıldılar, bundan kurtulamazlar ama, ellerinin altında önemli sayıda mühimmat var.»

Çevresindeki subaylarıyla aynı kurmay haritaları üzerine eğilmiş Moris dö Saks'la XV. Lui durumunda bulunan William Ogüst, avazı çıktığı kadar, «Hı, ne saçmalıklar anlatıp duruyorsunuz bana, Bumberton!» diye bağırdı.

«Şey, Mylord... Kiliseye mühimmat yığmıştık da!»

«Gözetimsiz, değil mi... Kutlarım, Bumberton...»

«Ama şey Mylord... dışardan gözetiliyordu. Şu kahrolasınca Fransızların içeri nasıl girdikleri bir türlü anlaşılmıyor.»

«Kadın da onlarla birlikte mi?...»

«Öyle olduğu sanılıyor, Mylord, casusların bir mum yak-
tıkları çan kulesinin tepesinde adamlar bir kadın karaltısı
seçer gibi olmuşlar.»

«Seçer gibi olmuşlar... sanıyorlar... işaretler, oh, oh!
ne iyi! Ne demek bütün bunlar, Bumberton?»

«Bilmiyorum, Mylord!..»

«Bilmiyor musunuz?» Kamberland Dük'ü aşırı şekilde
hiddetlenmişti. «Eh, iyi ya öyleyse. Bunu şahsınızda öğrene-
ceksiniz!»

Bumberton kalın bıyıklarını çekiştirdi. «Anlamaya cesa-
ret edemiyorum, Mylord!»

«Mükemmel anlıyorsunuz, hem de. Gerekirse bir alay-
la kiliseye gidin, harekâtı yönetin ,casusları diri diri yaka-
layın, konuşmaları gerek, Bayan dö Vilmöv'ü de bana sağ
salim getirin!..»

«Kahrolasica Fransızlar! Kahrolasica kız! Kahrolasica
savaş...» diye homurdandı Albay. Zaten Fransızları pek sev-
mezdi ama, bu kez saplantıya varan bir antipati yaratıyor-
du şu serüven.

«Allahın cezası Fransızlar. Kızı teslim edin! Siz de bize
teslim olun! Yoksa saldıracamız!» Bumberton kilisenin önüne
gelmişti.

Floris: «Ohoo! Galiba bu kez işler ciddileşiyor!»

Li Kang tatlı bir sesle, «Mayıs Çiçeği, yanardağ ejder-
hasının ateşi yakıcı soluğunu size verecek!» dedi. Bir yan-
dan da, Fédor'un Ukrayna usulünce kucaklamak istediği
ve ilerlemenin gerçek harikaları olan 18'lik iki topu bir
odun yığının altından çıkarıyordu.

«Ah! Ahbap, hadi şu İngilizlerin tüyünü yak da bir
görelim hele!» diye bağırان Kazak gür bir kahkaha kopardı.

Adrien «Dikkat! Bu baylar kendilerini deniz üstünde
sanıyorlar!»

Gerçekten de, İngilizler Bumberton'un emriyle, avla-
rını ininde yakalamak için çan kulesine aborda kançaları
atıyorlardı. Dört ahbap çavuş fitilli tüfeklerini tam isabetle
aynı anda ateşlediler. Baptistin bir çığlık kopardı. İki red
coats ayaklarının dibine yığıldı, üçüncüsü de, Albay Bum-

berton'un lânetlerine rağmen, çabucak aynı yoldan inmeyi daha ihtiyatlı buldu. Dördüncüsü, kalçası kırılmış, yukarda yatıyordu.

Baptistin, «Ah! Tanrım, zavallı çocuklar, öldüler mi?» diye haykırdı.

Jorj-Albert başıyla olumlu işaret yapıyordu.

Baptistin Floris'le Adrien'e doğru koşarak, «Ayy! Siz kötü insanlarsınız ,onları öldürmemeliydiniz!» diye itiraz etti.

Floris onunla birlikte kendini samanların üstüne atacak kadar zaman bulabildi. Davullar çalıyordu, bir filinta patırtısı yükseldi: Vitraylar deliniyor, heykeller kırılıyordu. Baptistin Floris'e baktı, yanağı yanağına değiyordu. Genç adam Baptistin'i ayağa kaldırdı. Mihrabın arkasına, emin bir yere götürdü.

«Eğer buradan kımıldarsan, seni yeniden bağlarım!» diye de uyardı.

«Pekâlâ, sözünü dinleyeceğim, Floris...» Genç kızın yüreği ansızın şiddetle çarpmaya başlamıştı.

Floris şaşkın şaşkın ona baktı. Bir sıçrayışta arkadaşlarının yanına vardı. Berikiler de topları, birini kapıya doğru, öbürünü de günah çıkarma hüccesinin kapattığı küçük girişin karşısına doğru çekiyorlardı. Baptistin mihrabın ardından meraklı başını uzattı.

«Ah! Jorj-Albert ...erkek olmayı o kadar isterdim ki...» diye mırıldanan Baptistin, kendisinin demin tehlikeli bir şekilde yere saçtığı barutun uzağında bir ateş yakan Floris'e bakıyordu. Yüzü isten kararmış, gözleri yeşil şimşeklerle parlayan ve başı kapkara buklerle taçlanan genç erkek Savaş tanrısına benziyordu. Aralanan kırmızı ceketinden adaleli göğsünün üst kısmı görünüyordu. Baptistin içini dağınık, belirsiz düşüncelerin kapladığını hissediyordu. Jorj-Albert genç kızın elini tuttu ve adaklarla çatlak zemindeki yazılara bakmasını işaret etti.

«Ateş!» diye bağırdı Adrien.

Kapının kanatları koçbaşının darbeleri altında yarılıyordu. İngiliz askerleri gedikten içeri daldılar. Floris alevli

meşaleyi top namlusunun dibine yaklaştırdı. Boğuk bir patlama işitildi, can çekişme çığlıkları yükseldi. İlk gülle hemen hemen tam isabetle **red coats**'ları biçerek gitmişti.

Küçük «Justice d'Antoing» tepesine yerleşen Kral XV. Lui dürbününü aldı. Kiliseden beyaz bir duman yükseliyordu. Majesteleri saatına baktı. Sabahın beşiydi.

«Sayın Mareşal, galiba sizin Fontenoy savaşı başladı!»

«Evet, Efendimiz, çarpışma başladı!» diyen Mareşal elini bataryalarının komutanlarına doğru kaldırdı.

Safak söküyordu. Fransız topları bir, iki üç... atış yapmaya başladı. Avcı birlikleri açıkta ilerliyordu. Müttefiklerin topları, ovada ve ormanlarda yansıyan patlamalarını birbirine katarak, karşılık veriyordu.

Floris'le Adrien, tehlike anında her zaman yaptıkları gibi çabucak bakışarak, «Her zaman beraberiz!» diye mırıldandılar.

Fedor, tıpkı ateşi harlandırıran volkan gibi, Li Kang da tıpkı sayısız yeteneklerin sahibi o pek sevgili P'An Kou'su gibi, topların namlu diplerini temizliyorlardı. Floris'le Adrien iki topu aynı anda ateşliyordu. **Red coats**'lar gerçekten küçük kapıdan da saldırmaya karar vermişlerdi. Birbirini izleyen ve fazlasıyla öldürücü birçok dalgadan sonra, Bumberton şimdilik saldırıdan vazgeçti. Adamlarını yeniden topladı ve istenen takviyeler gelinceye kadar orasını bir gözetleme yerine dönüştürmek için onları kilisenin çevresine yerleştirdi. Baptistin müthiş bir çığlık kopardı. Floris bir kaplan gibi hemen mihrabın ardına sıçradı. Öbürlerinden daha kurnaz bir **red coat** orada, daha basık olan çatıya tırmanmayı başarmıştı. Bir vitraydan içeri süzölmüş, Baptistin'i kalkan gibi kullanarak onu sürüklemeye çalışıyordu. İngiliz genç kızın kolunun altında gizli tuttuğu tabancadan iki el ateş etti. Floris omzunda hissettiği bir yanığa hiç al-dırış etmedi. Adamın üstüne atladı. Beriki, Baptistin engel olduğundan silahına barut dolduramadı. Floris mihrabın mermeri üzerinde onun kafasını patlattı. Fedor Li Kang koşup geldiler. **Red coat** içler acısı bir durumdaydı.

Çinli büyük bir mutlulukla «Mayıs Çiçeği zarif leoparın mis kokulu parmaklarına sahip,» diye fısıldadı.

Muhakkak ki bahtsız İngiliz aynı fikirde değildi. Fédor hayranlıkla başını salladı: Küçükbey her zaman öğrencilerin en iyisi olmuştu.

Baptistin iç etekliğinin ucunu yırtarak, «Yaralısın, Floris...» dedi.

Genç adam ceketini çıkarırken, «Teşekkür ederim, dostlarım, hepimiz yerinize dönün!» diye emretti.

Gömleğini açtı, kolunu genç kıza uzattı.

Jorj-Albert başını kaşıyarak, «Vay canına!» diye düşündü. «Galiba bunların arası düzeliyor! Heh! heh! Yaşasın savaş!»

Baptistin Floris'in kolunu omzuna kadar sıvadı.

«Çok canın acıyor mu?..» diye fısıldadı. Bir yandan da akan kanı siliyor, ama başını, kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Birkaç tüfek sesi yükseldi.

«Onu hakladın, küçük beyciğim» diye haykırdı Fédor Adrien'e.

Genç Vilnöv Kont'u: «Her şey yolunda, ya sen nasılsın, Floris?»

Floris: «Evet! Evet!»

Genç kız, canının acımadığını söylemedin bana?» diye üsteledi.

«Yoo, hayır! Ellerin bana dokunduğu zaman hiç bir şey hissetmiyorum!» diye mırıldanan Floris genç kızın başını yukarı kaldırdı.

Her kisi de birbirinin gözlerinde eridi. Bilinmedik bir tatlılık yükseliyordu göğüslerinde. Uzakta davullar çalıyordu.

«Gel, beni izle!» diyen Floris genç kızın elini tuttu.

Floris'le Baptistin düzenli bir biçimde gelip duvarlarda seken düşman kurşunlarından sakınmak için bellerini bu-
kerek pusudaki arkadaşlarının önünden geçtiler.

«Dışarda olup bitenleri görmek için yukarı çıkıyoruz!»
 diye fısıldadı Floris.

Adrien: «Çabuk olun yeniden saldırıya geçecekler!»
 Kardeşiyle Baptistin arasındaki bu barışmadan aşırı derecede şaşırılmış görünmüyordu.

Gençler büyük bir ihtiyatla merdiveni tırmandılar. Yaralı **red coat** bayılmıştı. Floris ihtiyaten adamın silahlarını aldı ve çan kulesinin bir penceresine yaklaştı. Baptistin'i omzundan tutmuştu, geride, kendi bedeninin siperinde tutuyordu. Yaralı kolu fena halde acımaya başlıyordu ama, o hiç aldırış etmiyordu buna. Baptistin'in saçları çenesini okşuyordu.

Gençlerin önüne serilen manzara gerçekten hayret vericiydi. Karargâh ateşleri her iki yanda da sabahın pusu içinde yavaş yavaş sönmeye yüz tutmuştu. Top ateşleri serin havayı sarsıyor ve her patlayışta, barutun miktarına göre beyaz ya da kara bir duman oluşturunuyordu.

Baptistin ansızın, «Floris, Barry ormanları ne yanda?» diye soruverdi.

«Şurada, sağ kolda!»

Pek çok sayıdaki kırmızı üniforma küçük bir vadinin doruğunu aşırıyordu. Ormanlara doğru yönelmek için yığıl-
 çe bir çevirme hareketi yapıyorlardı. Beri yanda da Hollan-
 da süvarileri ovayı kaplıyor ve sıkışık sıralar halinde ilerli-
 yorlardı.

Fransız birlikleri daha az ve seyrek gibi görünüyordu. Floris bundan kaygılandı. Uzakta hafif süvarileri, süvari bölüklerini, piyadeleri, siyah ve mor alayları fark etmişti. XV. Lui'nin güzide hassa birliğinin erleri açıkta ilerliyordu. Sırma şeritli ve al astarlı mavi üniformalar içindeki birinci İskoçya birliğiydi bu. Gururla davul çalıyorlardı. Floris bu adamların ırkdaşlarına karşı dövüşeceklerini garip bir şekilde düşündü. Tabii, eğer İngiliz bir İskoçyalı için kardeş sayılabilirse!

Bayraklarla sancaklar rüzgârda şaklıyordu. Göğüs göğüse savaş henüz başlamamıştı. Tüfek sesleri birbirlerini iz-

liyordu. Kantinci kadınlar, askerlere içecek bir şeyler vermek için küçük arabalarını itiyorlardı bile.

Floris kendi kendine, «Fransız ordusunun ana birliği nerede, kuzum, bir türlü anlamıyorum!» diye âdeta mırıldandı.

Baptistin kesik kesik: «Önemli bataryalar... orada Barry ormanında... gizli. Şimdilik ateş etmiyorlar. Antoin' da bir istihkâm kuruldu... görünmüyor... İngilizler ecellerine gidiyorlar... Saldırmak zorunda kalacaklar... tam merkezden Fontenoy üzerine... Dörtlü bir Fransız hattı önce giremeyecek, sonra üzerlerine kapanacak... bir yengecin kısıkaçları gibi... ve... onları ben... ben göndermiş olacağım... oraya!» Ormanın derinlerine dalan kırmızı üniformalardan bir türlü gözlerini ayıramıyordu. «İlerlemeyin!... geri çekilin!» diye avazı çıktığı kadar bağırarak isterdi. Sesi bir hıçkırıyla boğuldu. Baptistin yaşlı gözlerini Floris'e doğru çevirdi. Genç adam onu daha sımsıkı bağrına bastı. Heyecanlı ve anlayışlı görünüyordu.

Baptistin başını genç adama yasladı. «Artık savaşı hiç sevmiyorum, Floris... savaşı hiç sevmiyorum!...»

Beriki acıyla yüzünü buruşturdu ama, bunu o güzel yüze, kar gibi omuzlara bakarken derhal unuttu. Savaş ansızın çok uzakta... pek uzakta kalmıştı. Baptistin artık göğsünün içinde iri darbelerle çarpan yüreğinin boğuk gürültüsünden başka bir şey işitmez olmuştu.

«Ama, ondan nefret ediyorum...» diye düşündü gene hayretle. Bir kasırga onu alıp götürdü. Floris'in yeşil gözleri cüretle kendininkilere dalıyordu. O gözlerin parlaklığına dayanamadığından, gözkapaklarını indirdi. Floris kudurmuşcasına dudaklarını yakaladı. Baptistin direnmek istedi, kaçmak, kurtulmak istedi. Bilinçsiz bir biçimde bir tehlike, sezinliyordu korkunç ve öylesine harikulâde ki, Floris'in dudakları altında mutluluktan felçe uğramışcasına yerinden kılmıdayamıyordu. Genç erkek bütün bedenine sahip oluyormuş gibi geliyordu ona. Baptistin bacakları titreyerek, onun öpücüklerine karşılık verdiğinin farkına vardı. Ne Jéodard, ne de Kral onu bunca tutkulu çılgınlıkla öpmüşlerdi, bundan ölebileceğini hissediyordu...

Pek yakından gelen davul sesleri onları birbirinden kopardı.

Floris Baptistin'i sürükleyerek, «Tüh Allah kahretsin!» dedi sadece. Merdivenleri yuvarlanırcasına indiler.

Adrien oldukça kaygılı bir sesle: «Neler olup bitiyor, kardeş?»

«Öylesine önemli kişileriz ki, İngilizler bizi buradan çıkarabilmek için bütün bir alay göndermişler!»

«Bir alay mı, küçük beyciğim!» diye atıldı Fëdor neşçyle.

Floris sakın sakın: «Sevinmekle hata ediyorsun, dostum, en azından beş yüz dragon süvarisi var... piyadeler de arkadan geliyor!»

Baptistin'le birlikte bir İngiliz cesedine takıldı. Adrien arkadaşlarına baktı.

Vilnöv Kont'u soğukkanlılıkla, «Hay Allah!.. Beş yüze karşı dört kişiyyiz... Dayanabilecek miyiz, bilmem!..» diye mırıldandı.

Floris çabucak ölünün giysilerini çıkardı.

«Al, Baptistin, geçir şunları sırtına...»

Genç kız gerileyerek, «Yoo! Hayır, çok iğrenç bir şey bu!..» diye itiraz etti.

Floris onun bileğini sıkıttı: «Eğer burada kısıtılırsak, kurtulman için bu belki de tek çaredir. Her ne pahasına olursa olsun, Fransız hatlarına ulaşmaya çalışmalısın!..» Genç adam başını kaldırdı. Davullar tehlikeli bir biçimde yaklaşıyordu. Takviye kuvvetinin gelişini sevinç çığlıkları karşıladı.

«İyi ama... ben hiç bir tehlikeye maruz değilim ki,» diye itiraz etti Baptistin. «Siz dördünüz...»

«Sus da söz dinle kuzum, hem de o saçmalıkları bir yana bırak... En çok tehlikeye maruz olan sensin asıl... Kamberland senin yalan söylediğini anladığı zaman eğer eline düşersen, sana hiç de kefil olamam, bak haberin olsun!..»

Baptistin ağzını açtı, sonra vazgeçti ve giyinmek için mihraba doğru yöneldi.

«Dikkat!» diye avazı çıktığı kaadr bağırdı Adrien. Bir yaylım ateşi tam genç kızın tepesinden geçti. Baptistin omuz-

larını silkti. «Olur şey değil, erkekler ahmak, anlaşılmaz de-
recede karmaşık, şu savaş da pek can sıkıcı.»

Jorj-Albert bu arada ona bir şey göstermek istiyordu. Bir adağın yanında çığlıklar koparıyordu. Baptistin buna al-
dırış bile etmedi. İç etekliğini çıkardı, ölünün çok bol gelen
pantolonunu giydi ve Floris'in verdiği öpücüğü aklına geti-
rerek ansızın gülümsedi.

Mantık yoksunluğu, görüldüğü gibi, Baptistin'in huyu-
nun bir özelliği idi.

Kendi kendine, «Floris... Floris!.. onu seviyor muyum,
yoksa nefret mi ediyorum?..» diye sordu.

Ansızın gözleri koskocaman açıldı. Jorj-Albert kapka-
ranlık bir deliğin yanbaşımda çığlıklar atarak tepinmeye de-
vam ediyordu.

Baptistin: «Çabuk gelin... çabuk gelin... Jorj-Albert bir
şey bulmuş...»

İngiliz süvarileri cümle kapısına doğru emekliyorlardı.

Fédor'la Floris topla nişan alıyordu. Atış bütün kiliseyi
temelinden sarstı. Adrien'le Li Kang hemen Baptistin'e doğ-
ru atıldı. Jorj-Albert, paslanmış eski halkası sayesinde taşa
oyulmuş karanlık bir merdivenin ortaya çıkmasını sağlayan
bir kapağı göstererek göğsünü yumrukluyordu.

«Li Kang kutsal dağın altından geçmek için tıpkı mutlu
kaplumbağa gibi süzülecek!» diye teklif etti Çinli.

Adrien, Fédor'la Floris'e yardım etmek için her yandan
seken kurşunlar arasında koşuyordu. «Evet ama, kaplumba-
ğa gibi değil de tavşan gibi git oraya, dostum, çünkü zaman
daralıyor!...»

Floris'le Fédor, herbiri bir top namlusunun dibinde,
barutu ateşliyor, atışlar son derece düzenli bir biçimde sür-
rüp gidiyordu. Her seferinde İngilizler biraz daha ilerlemek
için geriliyorlardı. Vitrayların tepesinde şimdi şurada bu-
rada başlar belirliyordu. Barut kokusuyle heyecanlanan Bap-
tistin hemen bir tüfek kaptı ve defalarca ateş etti. **Red coat**
lar boşluğa yuvarlandı.

«Oh Onları benzettim!» diye ansızın bağırdı. Bütün

vicdan azaplarını unutmuş ve besbelli şu adamları öldürdüğünün farkında bile olmaksızın sevinçten çılgına dönmüştü.

Floris bir gülleyi yerleştiriyordu. Başını kaldırdı ve kuka oynayan beş yaşında bir çocuğa bakarmışcasına ona baktı. Tüylü şapkanın altına tıklılan saçları ve kendisine çok bol gelen şu üniformayla genç bir oğlan çocuğunu andırıyordu.

«Benim düşüncesiz kuşum, seni hiç bir kadını sevmediğim şekilde seviyorum... sen de beni seveceksin!» diye içinden geçiren Floris meşaleyi topun gerisine yaklaştırdı.

«Yılanın kuyruğu kutsal yanardağın depremleriyle sarsılan toprağın altında sevinçle kıvrılıyor!» Li Kang mihrabın arkasından belirivermişti.

Top ve tüfek atışlarını bastırmak için Floris avazı çıktığı kadar bağırarak sordu: «Yeraltı geçidinin ucunda bir çıkış var mı?»

«Tanrı P'An Kou bunu Li Kang'a göstermedi!»

Çinli'nin cevabı hiç de cesaret verici değildi. Belki de bir fare deliğine dalacaklardı ama, Floris'le Adrien çevrelerine bir göz attılar. Durum pek umutsuzdu. Gitgide daha kalabalıklaşan İngilizler peşpeşe gelen dalgalar halinde ilerliyorlardı. Bir dakikaya kalmadan, kuşatılanlar sayı çokluğu altında yenileceklerdi.

Floris'le Adrien topları ağızlarına kadar doldurdu. «Önden geçin... Baptistin'i götürün... biz peşinizden geliyoruz!...»

Li Kang karşısına gelen her şeye ateş ederek geriledi. Geçerken Baptistin'i yakaladı ve onu da sürükledi. Jorj-Albert de hemen peşlerine takıldı.

Floris topun gürültüsünü ve geri tepmesini bastırarak, «Şimdi sıra sende, Fédor!» diye emretti.

Gözü yarı kapalı, kolunun altında dumanı tüten bir tüfekte, Kazak, «Senden sonra, küçük beyciğim!» diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

«Tüh Allah kahretsin, söz dinlesene!» diye gürleyen Adrien Olimpos Tanrılarına yaraşır sakinliğini ilk kez yitiyordu.

Kazak istemeye istemeye mihrabın arkasında gözden kayboldu.

Floris'le Adrien göz kırptılar. Meşalelerini top namlularının dibine birlikte yaklaştırdılar. Müthiş iki patlama kilişeyi temelinden sarstı. Duman onları bir saniye için saldırganların gözünden gizledi. Dağıldığında, kilisenin üzerine yeniden sessizlik çöktü. Sadece uzakta, Barry ormanına doğru bir topun sesi işitiliyordu...

Kırmızı üniformalar bir tuzak ya da bir Fransız aldatmacası sanarak usul usul kiliseye girdiler.

«Yok olmuşlar, Albayım!»

Bumberton çılgınlar gibi, «Olmaz öyle şey, şu Allah'ın cezası Fransızları çan kulesinde arayın!» diye gürledi.

Floris'le Adrien tepelerindeki taş kapağı çabucak yerleştirdiler ve başlarını eğdiler. Yeraltı geçidi çok basıktı ve daralarak ilerlermişe benziyordu. Uzakta küçük bir ışık gidiyordu. Mihraptan bir mum götürme ihtiyatlılığında bulunan Li Kang'dı bu. Floris'le Adrien kendilerini bekleyen Fédor'a ulaşmak için adımlarını hızlandırdılar.

«İnşallah İngilizler yeraltı geçidini bulmak için Jorj-Albert'den daha fazla zaman kaybederler!» diyen Adrien iki arkadaşıyla birlikte çabucak uzaklaştı. Kısa zamanda Li Kang'la Baptistin'e ulaştılar ama, alev titredi ve havasızlıktan söndü.

«Neredesin, Li Kang? Sakın beni bırakma!» Baptistin karanlıktan ürkmüştü.

Çinli, «İlerle, Mavi Yusufçuk Böceği, bin kez bin çiçekle mis gibi kokan gökyüzüne kavuşacaksın!» diye fısıldadı.

«Uuff, iyi ama, burası kapkaranlık... Uuf, aman mezar gibi bir yer,» diye homurdandı Jorj-Albert.

Efendisi geçerken onu kucağına aldı. Küçük maymun yiğitti ama, o kadar da değildi, «can sıkıcı» anlarda da Floris'in yanında bulunmaktan pek hoşlanırdı.

Tıpkı Adrien gibi, kopkoyu karanlıkta da gün ortasındaymış gibi o garip görme yeteneğine sahipti. «Ben öne geçiyorum,» diye fısıldadı. Baptistin'in elini yakaladı. Genç kız da Jorj-Albert gibi, derin bir rahatlık hissetti. Korkusunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi ama, Floris'in sıca-

cık parmakları onu her şeyden koruyormuş gibi geliyordu. Bir çılgılığı zorlukla bastırdı. Bir sürü şey çizmelerini sıyırıp geçmişti. Floris sağa sola tekmeler attı. «Şeyler,» bağırıyorlar, fareydi bunlar. Baptistin'in midesi bulandı. Floris onu yüreklendirmek amacıyla sevgiyle elini sıktı. Adrien en arkadan geliyordu. En sonunda yeraltı geçidini bularak İngilizlerin ortaya fırladığını görmekten korkarak sık sık arkasına bakıyordu. Floris onun uzamasına, elini ağır tutmasına hayret ediyordu. Rahatça bir beş yüz metre kadar gitmişlerdi ki, orada bir dirsek yapan dar geçidin sonuna geldiler. Floris pütürlü toprağın ve kayaların üstünde elini gezdirdi. Alını koskocaman bir taş kapağa çarpıyordu. Bunu kımıldatmaya uğraşıysa da başaramadı. Omzundaki yara canını yakıyordu. Baptistin onun soluk alışını izliyordu. Fédor arkadaşlarını yana itti ve yaklaştı.

«Bırak bana, küçük beyciğim!» diye şefkatle çıkıştı. Kazak, sırtını kamburlaştırdı. Başını eğdi. Herkül gücündeki bir dev bile olsa taş kapak, bir kişinin kımıldatabilmesi için fazla büyüktü. Li Kang, Floris ve Adrien de çabalarını onun kine eklediler. Taş en sonunda kendi üzerinde dönerek bir buçuk ayak genişliğinde bir geçit bıraktı. Bu kadarı yeterliydi. Dördünün en uzun boylusu olan Floris, başını gözlerine kadar delikten yükseltti. Bir küfürü zorlukla zaptetti. Binbir güçlkle oynattıkları taş, koro mahallinin alt yanındaki yatık haldeki bir heykele aitti. Bir kiliseden ayrılıp ahır haline getirilen bir başka kiliseye düşmüşlerdi. Yüz kadar at, onları savaşta yüreklendirmek için alkolle ıslatılmış yulaflarını geveleyerek orada bekleyip duruyorlardı. Floris yılan gibi dışarı süzüldü. Seyisler hayvanları eyerleyip tımarlıyorlardı. Koro mahallinin dibinde bir nalbant, derme çatma bir ocağın körüğünü sallıyordu. Floris arkadaşlarına bir işaret yaptı. Berikiler de uzun sözlere gerek kalmaksızın anladılar. Tanrım! diye bağırırmaya bile vakit bulamayan zavallı seyislerin üstüne atılmak için hacıyatmazlar gibi fırlayıverdiler. Floris elini Baptistin'e uzattı. Onu da delikten çıkardı. Dört erkek taş kapağı yeniden yerine ittiler.

Adrien, «Burası İspanyol işgali zamanından kalma da-

ha başka yeraltı geçitleriyle dolu olmalı. Ararsak belki de bizi Fransız hatlarına doğru götürecektir bir başkasını bulabiliriz.» diye fısıldadı.

Kapının bir çatlağından dışarıya göz atan Floris: «Gel de bak, kardeş!»

Dışarda büyük bir hareket vardı. Arabalar kuyruk olmuştu, herkes birbirini itip kakıyordu, arabacılar hayvanları dövüyordu. Müttefik süvariler savaş alanına doğru atlarını dörtmala sürmek için gürültüyle arabalardan sakınıyorlardı. Uzaktan düzenli bir şekilde top sesleri yankılanıyordu.

«Görünüşe göre tam İngiliz karargâhının ortasına düşmüşüz!» dedi Adrien.

Baptistin: «Aa! Evet ya! İşte Willi'nin çadırı şurada.»

Floris ona ateş püsküren bir bakış yöneltti. Kamberland Dükü'nden bu şekilde söz etmesine dayanamazdı.

«Bari düşman toplarıyla bataryalarının da nerede olduğunu biliyor musunuz?» diye sertçe homurdandı. Sanki aralarında geçenleri unutmuştu.

«Olur şey değil, canım, şu erkekler çok garip yaratıklar, hepsi de aynı şeyi öğrenmek istiyorlar!» Baptistin bu davranışa gücenmişti. Sonra da, «Hayır, hiç bir şey bilmiyorum,» diye sürdürdü aynı sertlikle. «Ama, ben geldiğimde İngiliz askerleri çadırlar arasından görünen şu samanlığa bir sürü büyük fıçı taşıyorlardı. Albay Bumberton bakmamızı istemişti, değil mi Jorj-Albert?»

Küçük maymun bir baş sallamayla arkadaşının dediklerini doğruladı.

Floris'le Adrien merakla bakiştılar. Başlangıçta hiç dikkat etmedikleri o samanlığı incelemek için gözlerini incecik aralığa yeniden yapıştırdılar. Yirmi kadar red coats orasını bir kale gibi gözetiyordu. Floris dilini şaklattı, yeşil gözlelerinden yıldırımlar saçıldı.

Adrien dalgın dalgın, «Vay canına! İşte İNGİLİZ BARRUTANESİ!» diye mırıldandı.

FLORIS elini kapkara buklelerinin arasından geçirdi. «Hey Allah! Arkadaşlar, şunlara güzel bir serenad döktürmeliyiz!» Baptistin'i uzaklaştırdı, sonra Fédoru, Li Kang'ı ve Adrien'i bir köşeye çekti. Bunun anlamı, «Ciddi insanlar arasında konuşmalıyız!»dı.

Baptistin fena halde cam sıkılarak hiddetle döndü. Çok acıkmıştı, Jorj-Albert de pek susamıştı. Üstelik gücenmişlerdi de. Baptistin büyük özenle yulafını çiğneyen iri bir kare atın bacakları arasındaki samanların üstüne uzandı. İçinde bulundukları tehlikeli durumu tamamiyle unutarak yorgunluktan pekâlâ uyuyabilirdi. Konuşmalar ona kadar geliyordu: «Tüh Allah! Fitil olmazsa, çok tehlikelidir, küçük beyciğim!» diyordu Fédor.

Çinli de: «Keskin Bıçağın ruhu yaşlı bir kadın gibi korkak!... Ya Mayıs Çiçeği alev saçan ejderhanın alevli örgüsü nü alsın!» Fédor'un hiddetli bakışlarına aldırış bile etmiyordu.

Adrien: «Floris'in hakkı var, dostlarım, senin de Li Kang. Orada canımızı verecek olsak bile bunu denemeliyiz!»

Baptistin omuzlarını silkti. «Erkeklerin hepsi can sıkıcı, kendini beğenmiş, küstah, ahmak heyecanlı ve... terbiyesiz!» diye düşündü esnerken.

Floris elleriyle geniş hareketler yapıyordu. Herbirine bir görev verirmişe benziyordu. Baptistin kininin ayaklandığını hissetti. Dilini ansızın kupkuru kesilen dudaklarından geçir-di. Genç kız kendini öptürdüğü için şimdi için için kızıyor-du, bununla birlikte de o öpücüğü aklına getirince yanaklarına bir pembelik yayıldı.

Jorj-Albert her yanı araştırırken kara bir ekmek kabuğuyla bir testi de içki bulmuştu. Bunları hemen arkadaşına getirdi. Baptistin iştahla yedi. Sonra da testiye kafasına dikerek bir yudum aldı. Zavallı Elisa'nın onu, üstelik de sabahın ilk saatlarında, saf ispiroto içmeye alıştırmadığını söy-

lemeye gerek bile yok. Damarlarına derhal müthiş bir sıcaklık, nefis bir rahatlık yayılıverdi. Jorj-Albert de testiği kafasına dikti. Baptistin testiği hemen onun ellerinden kaptı. Küçük maymunun anlayışlı bakışları altında, yeniden birkaç yudum daha içti. Beriki de birkaç yudum yuvarladı kahkahalar atarak. Yersiz kahkahalara kendini kaptıran Baptistin de kıkırdıyordu.

«Hadi, çabuk olalım!» diyen Floris terk edilen nalbant ocağına doğru sıçradı.

Adrien'le Li Kang hayvanları çözmek için didiniyorlardı. Baptistin gözlerini iri iri açmıştı. Bu kargaşalığın nede-nini pek iyi anlayamıyordu. Floris ona bir parça bulanık gibi görünüyordu. Çok garipti, doğrusu ya. İki Floris de ateşli korları yakalıyor, bunları samanların içine atıyordu. Hemen bir yanık kokusu yükseldi. Alev dilleri çıtırdamaya başladı. Jorj-Albert'le Baptistin kahkahadan kırılıyorlardı.

Floris : «Çabuk, ata bin, Baptistin!» diye emretti.

Genç kıza pek dikkat etmeden önünden geçti, arkadaşlarına yardım etmekle meşguldü. Duman Baptistin'in gözlerini yakıyordu. Sinirlenen hayvanlar kişnemeye başlıyorlardı. Baptistin aksırıp öksürerek kalkmaya çalıştı. İri kara atın kuyruğuna yapıştı. Beriki bu teklifsizlikten pek hoşlanmamış göründü ve onu ta yolun ortasına fırlatan bir tekme indirdi. Çözülen atlar kapıya doğru saldırıyordu itişerek. Alevler yemlikleri yalamaya başlamıştı bile. Bir tepki gösterme yeteneğinden yoksun bulunan Baptistin çılgına dönen atlar tarafından çiğnenecekti. Ama, Jorj-Albert'in genç hanımından daha eski bir alkol alışkanlığı vardı. Kara atın sırtına sıçradı ve Floris'i yardıma çağırmak için ısıklık çaldı. Beriki atları itti, genç kıızı belinden yakalayıp kaldırdı ve iri atın sırtına bindirdi.

Baptistin kollarını genç erkeğin boynuna dolayarak, «Beni gene öpsene, Floris!» diye içini çekti.

Floris haykırdı : «Hey Tanrım! Jorj-Albert, gene ne yaptın? Baksana bu tamamıyla sarhoş olmuş!»

Baptistin derin bir mutlulukla ona gülümsedi.

Genç kıızı dik tutabilmek için hemen atın üstüne atladı,

«çünkü bunu tek başına başaramayacaktı. Kendini bir parça suçlu hisseden Jorj-Albert bir takla attı ve eyere yapıştı.

«Yoo! Olmaz, beni böyle öpemezsin,» diye sızlanan Baptistin, başını çevirdi.

Florıs : «Hiç merak etme, ceylanım, daha uygun bir zamanda eksigimi tamamlarım!»

Hayvanın bağıını çözdü. Baptistin bir kakhaha kopardı; Florıs'ın soluğu ensesini gıdıklandırıyordu. Fédor, Li Kang ve Adrien çalışmalarını bitiriyorlardı. Adrien eyerli bir hayvana rasgele atlayıverdi. Çizme darbeleriyle kardeşinin yanına kadar kendine bir yol açtı.

Florıs gitgide daha sinirlenen sürünün yarattığı tehlikeye rağmen, «Biraz daha bekle!» diye bağırdı.

Alevler tavan kirişlerine kadar yükseliyordu. Fédor binbir zorlukla kapıya ulaştı. Elini mandalın üstüne koydu. Li Kang da hemen koşup yanlarına geldi.

Dışardan birkaç red coats ansızın, «Tüh Allah kahretsin! Ahırlar yanıyor! Ahırlar yanıyor!» diye bağırdı. Kapkara bir dumanın yükseldiği kiliseyi gösteriyorlardı.

Florıs : «Şimdi zamanı!»

Adrien : «Çabuk ol, Fédor!»

«Süngü ve tabanca!» diye homurdandı Kazak.

Çılgına dönen hayvanlar tarafından çiğnenmemek için yana çekilerek kapının iki kanadını da açtı. Atlar hemen açık havaya saldırdılar. İngiliz nöbetçiler mevzilerini bırakıp sürüyü durdurmaya çalıştı. Başkaları da ellerinde su kovalarıyla koşmaya başlamıştı bile. Florıs'le Adrien ellerindeki örgülü saman düğümlerini alevlemek için eğildiler. Çinliyle Kazak da onlar gibi yapıp hemen eyerlere atladılar. Baptistin kakhahadan kırılıyordu.

«Ah! Florıs, bana içecek bir şey ver, çok susadım!»

«Sus da bana iyice yapış!» diye öğüt veren Florıs atını diğer atların arasına sürdü.

Tam zamanıydı. Yatık heykelin taş kapağı kendi üzerinde döndüyordu.

«Onlar! Onlar!» diye avazı çıktığı kadar bağırarak Albay Bumberton'un kavrulmuş bıyıklı şaşkın kafası görünüyordu.

Atların ve yangının gürültüsü sesini bastırıyordu. Dört kafadar, çılgın gibi koşan hayvanların ortasında kiliseden dışarı fırladı.

Floris'le Adrien sanki içerde sıkışıp kalmışlar gibi dehşete kapılmışçasına İngilizce olarak, «İmdat! İmdat!» diye gırtlaklarını yırtıyorlardı. O sürünün ortasında hiç kimse onları durdurmayı akıl etmeksizin, peşlerinden gelen Fédor ve Li Kang'la birlikte çılgınlar gibi, dosdoğru samanlığın üstüne koşuyorlardı. Baptistin kendini son derece rahat hissediyordu. İri atın yelesine yapışmıştı, uçtuğunu sanıyordu. Fıçıların bulunduğu samanlık gözlerinin önünde hafifçe sallanıyordu. Floris'in yapının içine alevli korlar attığını görmekten çok hissetti. İki saman örgüsü doğruca tahta fıçıların kapakları üstüne düştü. Fédor, Li Kang ve Adrien de hemen yanibaşlarında at koşturuyorlardı. Onlar da ellerindeki saman örgülerinden aynı şekilde kurtuldular: Bu kez de samanlıktaki kuru otlar tutuştu. Baptistin, şimdi elleri boş kalan Floris'in kendisini göğsüne yapıştırdığını hissediyordu. Açık hava sarhoşluğunu giderecek yerde onu daha da beter sarhoş ediyordu. Kahkahadan hıçkırarak başını döndürdü. Eyere yapışan Jorj-Albert'in pek gülünç bir duruşu vardı. Arkalarında her yana koşuşan İngiliz askerlerini görüyordu. Anlamadığı çığlıklar koparıyorlardı. Bütün bunlar pek gülünçtü. Yüzükoyun yere yapışıyorlardı.

«Samanlık tutuşuyor!»

«Baruthane havaya uçacak!»

«Cehennem olup gidelim buradan!»

Bu cehennemî hızla dört nalla uçan Baptistin kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Floris hayvanı mahmuzluyordu. Brandaların bağlarını koparıp, silah başına koşan nöbetçi ve subayları devirerek çadırların ortasına dalıyordu. Arkalarından tüfek sesleri işitildi. Gürültüye koşan Kamberland Dük'ü hemen çadırının önüne fırladı.

Mutluluğun doruğuna varan Baptistin, «Huu! Huu! Günaydın Willi!» diye haykırdı.

Floris hiddetle elini genç kızın ağzına kapattı. Prens gözlerini faltaşı gibi açtı. Şu garip giysiler içindeki küçük-

İngiliz askeri ona inanılmaz şekilde birini hatırlatıyordu.

Aklı başına gelen Dük, «Kovalayın onları! Kovalayın onları!» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kırmızı üniformalılar yollarını kesmeyi denediler. Floris atını yolu tıkayan bir arabanın üzerinden atlattı.

Arkalarından pek uzaklarda kalan Kamberland Dükü, «Bunlar dört kişi! Bakın, işte oradalar! Genç kız! Genç kız!» diye kendini paralıyordu. Beş yüz topun aynı anda patlamasını hatırlatan müthiş bir patlama işitildi. Korkunç infilakin soluğu bütün çadırları silip süpürdü. Baptistin toprağın bir yanardağ krateri gibi açıldığını sandı. Gökyüzü göz kamaştırıcı müthiş bir ışıkla tutuştu. Baptistin eyerden koptuğunu hissetti. Yere bir alev sağnağı yağıyordu. İngiliz cephaneliği havaya uçmuştu.

Çanlar bütün hızlarıyla çalıyordu. Baptistin uyumak isterdi. İnsanı sağır edici şu gürültüyle imkânsızdı bu. Önce küçük parmağını kımıldattı, sonra uyandığı zaman yapmaya alışık olduğu biçimde gerindi. En sonunda gözlerini açtı. Gökyüzünde bir hayli yükselen güneş, gözlerini kamaştırdı.

«Ne güzel bir gün!» diye düşündü.

Hava güzel ve sıcaktı. Bu mayıs ayının yumuşacık otları üstüne uzanan Baptistin bir koluna dayanarak doğruldu. Bitkin bir halde yeniden yere uzandı. Başı fena ağrıyordu. Bir hıçkırık onu ferahlattı. Elini birisi yakaladı.

«Ah!.. Jorj-Albert... öbürleri... öbürleri... nerede?» diye mırıldanan Baptistin gözkapaklarını açtı. Küçük maymun olumsuz bir el hareketi yaptı. Gözlerinin önünde serilen korkunç manzarayı gösterdi. Genç kızın sarhoşluğu derhal geçti. Korkunç olay aklına geliverdi ve Baptistin bir dehşet çığlığını zor zaptetti. Birkaç metre ötelerinde, iniltiden, yaralılarından, çarpma sonucu ezilen, eklemeleri kopmuş kuklalar gibi ağaçlarda sallanan cesetlerden, karnı deşilmiş ve can çekişme çığlıkları arasında kişneyen atlardan geçilmeyordu.

Baptistin'in yakınında yere serilen bir kırmızı üniformalı, «Tanrım! Tanrım!» diye inliyordu.

Toz bulutları bir parça dağılmaya başlıyordu. Yardım

kolları kurmaya çalışıyorlardı. Baptistin uzakta emirler veren Kamberland'ın karaltısını tanır gibi oldu.

Jorj-Albert pek anlamlı bir el hareketiyle, «Çabuk... çabuk... bizi tanımadan buralardan kaçalım!» der gibiydi.

Baptistin zorlukla doğruldu. Sanki bütün vücudu sopayla dövülmüştü. Jorj-Albert bir cesetin yanından aldığı tüylü bir başlığı ona uzattı. Baptistin pek göze çarpan uzun saçlarını bunun altına tikiştirdi. Çarpmanın şiddetiyle sersemleyen İngiliz askerleri de yavaş yavaş doğruluyorlardı. Genç kıza dikkat ettikleri yoktu. Herkes can derdine düşmüştü. Beriki gözleriyle gene Adrien'le Floris'i aradı. Yırtık ceketli, geniş sırtı kan içindeki iri yarı bir red coat Fédor olabilirdi. Onun adını mırıldandı usulca. İri yarı İngiliz döndü. Yusuvarlak, şaşkın, mavi gözleri vardı. Kazak'a benzer hiç bir yanı yoktu. Uzaktan borazan sesleri geliyor, davullar çalıyordu. Hollandalı takviye birlikleri müttefiklerinin imdadına koşuyordu. Sessizce sığılmanın tam zamanıydı.

Baptistin gene Jorj-Albert'in elini tuttu. Fazla büyük gelen çizmeleri elverdiği oranda beri yanda gözüne ilişen ormana doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde, gözden silindiler ama, iyice solukları tükenmişti. Bütün hızlarıyla koşarak ağaçların arasından uzaklaştılar. Dallara çarpıyorlar, nereye yöneldiklerini bilmeksizin dosdoğru önlerine gidiyorlardı. Birkaç dakika sonra, soluğu iyiden iyiye kesilen Baptistin sık ağaçların altına yığılıverdi. Jorj-Albert bir parmağını dudaklarının üzerine bastırdı. Top sesleri duyuluyordu, yaylın ateşi yeniden başlamıştı. Baptistin'le Jorj-Albert ağaçların altında bir ayak sesi işittiler. Her ikisi de sık dalların siperine gizlendiler. Bir İngiliz süvari birliği onları sıyrarak dörtnala yanlarından geçti.

«Tüh Allah kahretsin! Lânet olsun şu Fransızlara!» diye gürliyordu kırmızı üniformalar.

Baptistin onların geçip gitmesine ses çıkarmadı. Jorj-Albert yenini çekiştirmese doğrulup kalkacaktı. Süngüleri öne doğru uzanmış, bir piyade birliği süvarileri izliyordu. Bütün bu askerleri kendisini aramak için mi gönderdiklerini düşünüyordu ama, beş-altı yüz metre uzaktan gelen çığ-

lıklar ve ateş sesleri bunların Fransız bataryalarına saldır-
maya giden takviye kuvvetleri olduğunu anlattı ona. «Ah!
Jorj-Albert, Barry ormanında olmalıyız! Zavallılıklar!» diye
fısıldayan Baptistin kulak kabartmış, yaylım ateşlerini din-
liyordu.

İki arkadaş gene rasgele kaçmaya başladılar. Baptistin
Fransız bataryalarına yaklaşmaları mı, yoksa uzaklaşmaları
mı gerektiğini bilemiyordu. Güller ağaçları koparıyor, ye-
ri tarıyor, toprağı hallaç pamuğı gibi savuruyordu.

«Berbat bir kapana sıkıştık!» diye düşündü Jorj-Albert.

İki ateş arasında kalmışlardı. Geri çekilseler, İngiliz ka-
rargâhına dalacaklardı; ilerleseler Fransız yaylım ateşiyle
karşılaşacaklardı. Yolunu yitirmiş mermiler Baptistin'in ku-
lağının yanından vızıldayarak geçiyordu. Mermiler turuncu
alevler çıkararak ayaklarının dibine düşüyordu. Beri yanda
çan sesleriyle aynı zamanda çığlıklar da yükseldi. Baptis-
tin'le Jorj-Albert bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı.
Kuşkuya kapılarak gene sık ağaçların altına yüzükoyun giz-
lendiler. Moris dö Saks tarafından orman altına ustaca giz-
lenen Fransız bataryaları İngilizleri paramparça etmişti. On-
lar da siper bir yerde yeniden toplanabilmek için ricat bo-
rusu çalıyorlardı. Baptistin'le Jorj-Albert birbirlerine destek
olan sakat kafilelerinin geldiğini görüyorlardı. Korunma iç-
güdüğü Baptistin'i tepeden tırnağa titretiyordu. Karnı bir
toptan çıkan demir kesmeleriyle yarılan bir İngiliz can çe-
kişe çekişe genç kızın üç adım ötesine yığıldı. Adama yardım
etmek istedi, ama ölmüştü bile.

Baptistin'in gözleri doldu. «Ah!.. Jorj-Albert... savaş
korkunç bir şey!..»

Küçük maymun sevgiyle onun başını okşadı. Sonra da
kaçakların geçip gittiğini işaret etti ona. Bundan yararlan-
malıydılar. Çılgın koşu yeniden başladı. Orman şimdi daha
sakine benziyordu. Baptistin buna sevinmeleri mi, yoksa ye-
rinmeleri mi gerektiğini bilmiyordu. Artık bir tek İngiliz as-
kerine bile rastlamıyorlardı. Genç daha rahat soluk alıyor-

du. Ortalık çok sıcaktı, yırtık ceketini araladı. İki arkadaş ansızın ıssız, papatyalar ve gelinciklerle kaplı geniş bir alana çıkıverdiler. Bir kuş cıvıldıyordu. Beş yüz metre ötede, görünüşte burası kadar sakin bir köyün damlarını seçti. Baptistin ansızın kendini savaşın dışında hissetti. Birkaç çiçek koparmak için eğildi. İçi onun kadar rahat olmayan Jorj-Albert çevrelerine bakındı. Tepesinde birkaç ağaç bulunan küçük bir tepe bu alanın doğusundakileri gizliyordu. Oysa batıya doğru bir-iki yüz metre ötede otuz ayak kadar yüksekliğinde küçük bir bayır dikiliyordu. Jorj-Albert hemen yakınlarında avcılarının av beklemesine yarayan bir kulübe gördü. Küçük baraka yerden yirmi ayak yüksekte, iri bir ağacın dallarına tünemişti. Boş gibi görünüyordu. Jorj-Albert hızla Baptistin'i sürükledi. Davullar ansızın hemen pek yakınlarında çaldı. İki arkadaş tam ağaçsız alanın sonuna gelirken kırmızı üniformalılar da uygun adımlarla küçük bayırı aşıyorlardı. Jorj-Albert alnının terini sildi. Baptistin ağacın gövdesini tırmandı. Bereket versin ki üzerinde keritikler ve demir halkalar vardı. Jorj-Albert ve insana, mucizeler yarattıran korku, tırmanmasına yardımcı olmuştu. Her ikisi de soluk soluğa, küçük barakanın titrek kapısını arkalarından kapattılar. Kulübe nispeten genişti, üç-dört avcı için düşünülmüştü. Yemek masası ya da yatak yerine kullanılabilecek iki kalas vardı. Av beklemek için duvara bir ayak genişliğinde ince bir pencere açılmıştı. Jorj-Albert'le Baptistin dışarı bakmak için hemen buna yaklaştılar. Karşılarında şahane bir manzara uzanıyordu. Barınakları pek kesin olmamakla birlikte gene de bir sığınaktı.

Baptistin, «Fonteno'nun pek yakımlarındayız galiba!» diye mırıldandı.

Jorj-Albert başını salladı. Berikine susmasını işaret etti. Al üniformalılar şimdi hemen hemen ağaçsız alanın tam ortasında bulunuyorlar. Ansızın durdular. Tepenin ardındaki basık bir yoldan dört sıra halinde Fransız muhafızları fırlayıvermişti. İngilizlerin yolunu kesiyorlardı. Her iki birlik de karşı karşıya kıpırdamadan durdular. Baptistin tırnaklarını avuçlarına saphıyordu. Her orduda bin asker, yü-

reği çarparak karşısındakileri inceliyordu.

«Olur şey değil, Jorj-Albert, şimdi ne yapacak bunlar?» diye fısıldadı Baptistin gözlerini kırptırarak.

Daha önce Kamberland Dükü'nün çevresinde gördüğü bir İngiliz subayı askerlerin arasından ilerledi.

«Aman Tanrım! İnşallah bizim buraya tırmanışımızı görmemiştir. Milord Charles Hai bu, Willi ona sadece Charlie derdi!» diye fısıldadı.

İngiliz subayı güneş ışınları altında pek muhteşemdi. Baptistin'i düşünmekten pek uzak görünüyordu. Çenesini öne doğru uzatmış, büyük bir gösterişle birkaç adım ilerledi.

«Şu Charlie de iyiden iyiye aklım kaçırmış, Fransızlar şimdi onu haklayacaklar!» diye fısıldayan Jorj-Albert iki günde öğrendiği Şekspir'in dilinden birkaç sözcüğü de paramaktan kendini alamadı.

Baptistin arkadaşının elini sıktı.

Milord Charles Hai geçit törenindeymiş gibi gür bir ses ve kusursuz bir Fransızcayla selâmlarken, «Sayın Fransız muhafızları, ilk ateş etme onuru size aittir!» diye bağırdı.

Baptistin yumruğunu ağzına bastırdı. Tiyatrodaymışçasına heyecanlanmıştı, avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu canı. Hiç düşünmeden başını sola çevirdi. Fransız komutan da ilerliyordu. Onun üç köşeli şapkasını çıkarıp verilen kadar terbiyeli ve nazik bir şekilde selâmı iade edişini Baptistin hayranlıkla seyretti.

Jorj-Albert, «İşte bunu kesinlikle tanıyorum, Anterros Kontu bu. Bana eskiden Versay'da sık sık şekerlemeler verirdi!» diye söylendi.

«Aaa! Sussana sen bakayım, o kadar mutluyum, o kadar mutluyum ki, işte, işte... en sonunda o güzel savaşı seyredeceğim!» Baptistin küçük bir şaplaqla maymunun ağzını kapattı.

Saks Mareşali'nden kesin emir alan Bay d'Anterros, «Sayın İngiliz subayları, biz hiç bir zaman ilk olarak ateş etmeyiz! Siz ateş edin!» diye gururla bağırdı.

Baptistin az kalsın alkışlayacaktı. Fransız subayı şapkasını başına geçirdi ve dönüp adamlarının yanındaki yerini aldı. Genç kız gözlerini faltaşı gibi açtı, olup bitenlerden hiç bir şey anlamamıştı. Milord Charles Hai bir komut verdi. İngilizler tüfeklerini omuzlarına dayadılar. Jorj-Albert'le Baptistin bilinçsiz bir atılışla barakanın dibine yamyassı uzandılar. Al üniformalılar sıra sıra dört salvo atışı yaptılar. Yaylın atışını candan kutlama gösterisi izledi. Olayların aldığı biçimden pek şaşkına dönen Baptistin gene daracık pencereden baktı ve bir dehşet çığlığı kopardı. Amaç pek güzel olmakla birlikte sonuç hiç de öyle olmamıştı. Altı yüzden fazla Fransız askeri yere serilmiş yatıyordu. Bunlar ölü ya da yerde can çekişen ağır yaralılarıydı. Hayatta kalanlar kaçarken bölük pörçük dağılıyorlardı. Akılları başlarından gitmişti. Hayatta kalanlardan ancak birkaç onuru kurtarmak için kalmışlardı.

«Ne korkunç! Ne korkunç!» diye hıçkırıyordu Baptistin.

Jorj-Albert genç kızın başını omzuna dayayarak, «Evet ya, zavallı küçük yavrucak, senin savaş sevincini berbat ettiler!» diye içini çekti.

Bir gedik açılmıştı. İngilizler bütün ihtiyatlarını göndererek çabucak yeniden toplanıyorlardı. Zaferden kesinlikle emin görünüyorlardı. Bu bozgunndan yararlanıp en kısa zamanda Fransız hatlarını yarma emrini almışlardı. Cephaneleri neredeyse tükenecekti. Umutsuzluğa ve derin bir üzüntüye kapılan Baptistin'le Jorj-Albert tünedikleri yerden, Fransız süvarilerini püskürten, piyadeleri deviren, koçbaşları gibi ilerleyen ve hiç bir şeyin durduramayacağı karşı konulmaz bir güç izlenimi vererek, durmadan kabaran İngiliz birliğini görüyorlardı...

20

HAREKÂTIN hemen hemen çözülüşünü seyreden Kral, «Savaşın yitirildiği gerçek mi, Sayın Mareşal?» diye kibarca sordu.

Bir atın çektiği sazdan sepetin içinde sarsılarak Moris dö Saks, «Yitirildi mi? Hangi kendini bilmez söyledi bunu Majestelerine?» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kral Arjenson Kontu'na alaycı bir bakış yönelterek, «Ricat borusunun pek yakında çalacağını Savaş Bakanımız söyledi bize!» dedi.

Moris dö Saks, «Fransız muhafız alayı İngilizlerin ilerlemesini sağlamak için ateş etmeme emrini almışlardı! Tabyalarda gizlenen taze birlikleri yürütün!» diye komut verdi.

Bütün subaylar hayretle bakiştılar. Böyle bir taktik hiç görmemişlerdi! Mareşal besbelli savaşı birlikte aklını da yitiriyordu. Kral'ın bulunduğu tepeden harekâtı izleme onuruna eren La Fortün'le Yüzbaşı Gastanyak da aynı görüşteydiler.

Kafasında derin bir kaygı uyanan Ernodan, «Baptistin nerede?... Baptistin nerede, kuzum?» diye düşündü.

Oysa birkaç dakika önce, İngiliz baruthanesinin o müthiş patlaması sayesinde savaşın kazanıldığını sanmışlardı.

Kral elbisesinin ve şapkasının tozlarını silkeleyerek, «Acaba bu bizim yiğitlerin bir oyunu muydu?» diye aklından geçirmişti.

Ama şimdi, İngiliz mermileri gelip XV. Lui'nin atının ayakları dibine yuvarlanıyordu.

Savaş Bakanı ister istemez, «Majesteleri sipere çekilme-lydiler!» diye öğütledi. Vakit öğleden sonra bir olmuştu. Gökyüzünde yükselen güneş ortalığı iyice ısıtıyordu.

Arjenson Kontu gene üsteledi: «Ricat borusu çalmalı, Efendimiz, yoksa Majesteleri tuzağa düşecekler!»

«Sussanıza siz!» diye homurdandı Moris dö Saks. Yeniden savaş alanına döndü. «Siz hiç merak etmeyin, Efendimiz, bu felâket kargasının sözlerine de sakın kulak asmayın!»

«Talihiniz açık olsun, Sayın Kont!» diye cevapladı Kral. Moris dö Saks gülümsedi. XV. Lui ona Sayın Kont demişti, iyi bir işaretti bu.

«Hadi bakalım, benim aslanlarım, yiğit erlerim, büyük bir çaba daha!» diye haykırdı Mareşal.

Askerler hep bir ağızdan, «Yaşasın Büyük Moris! Yaşasın Kral!» diye avazları çıktığı kadar bağıldılar.

Ansızın Ernodan de Gastanyak kararını verdi. Hemen attan yere indi, Kral'a yaklaştı.

Genç adam şapkasıyla selâmlayarak, «Karşı saldırıya katılmama Majesteleri izin verirler mi?» diye sordu.

Başka bir zamanda, başka bir yerde Gaskonyalıının bu davranışı son derece bayağı görünebilirdi.

Davet edilmeden Majestelerine hitap etme cüretinde bulunmak! Ne var ki «Juctis d'Antuan»da egemen olan kargaşalık ve derin kaygı bu teşrifat sorunları üzerinde durulmasına asla vakit bırakmıyordu.

Kral genç adamı yukardan aşağı süzdü. Onun kahramanlığına gülümsedi.

Lui yüksek sesle, «Hadi gidin, Yüzbaşı, ikinci kez şeritlerinizi kazanmak için gidin!» dedi.

Ernodan dö Gastanyak yeniden selâmladı. Yürüyüp gideceği anda Kral onu apoletinden yakaladı. «Savaşa katılmayın... Siz asıl Bayan dö Vilmöv'ü arayın...» Lui hiç kimşenin duymayacağı alçak bir sesle söylemişti bunları.

Ernodan dö Gastanyak başını salladı. Kral'ın emirleri tamamıyla kendi tasarılarına uyuyordu. Genç Yüzbaşı hemen atına sıçradı. Peşinde de La Fortün, dörtñala uzaklaştı. Çam yarması süvari Kral'm bulunduğı tepedeki yaşamdan pek hoşnut olduğundan bu gidişe sövüp sayıyordu.

«İiiileeriiiii, maaaarşşş!» Subayların emirleri yankılanıyordu. Moris dö Saks'ın onları gizlediğı Bari ve Antuan ormanından fırlayan yeni birlikler saldırıya geçiyorlardı. Ağır İngiliz «nizam kolu» bu saldırıyı beklemiyordu. İki ateş arasında, öldürücü bir kışkacın içinde kalmıştı. «Yengeç kışkaçları» düşmanın üzerine kapanıyordu.

Bu boğazlaşmayı dürbünle izlerken sararan Kral, «Ah! Yavrucuk... Yavrucuk... nerelerdesin?» diye mırıldandı.

«Fransız karşı saldırısı!»

«Hiç mühimmatımız kalmadı!»

«Üzerimize kapanıyorlar!»

Al üniformalılar kendi dillerinde, «Bu bir tuzak!» diye avaz avaz bağıríşıyorlardı.

Baptistin'le Jorj-Albert al üniformalıların çığlıklarını anlamıyorlardı ama, «nizam kolu» dağılan düşman tarafında işlerin hiç de iyi gitmediğini kavıyorlardı pekâlâ.

Baptistin hemen barakanın dikmelerine yapıştı, çünkü kulübe kımıldıyordu.

Arkasında kalın bir ses, «Pis İngiliz domuzu!» diye homurdandı.

Bir önceki kadar adı başka bir ses, «Bizim gibi haylazın biri!» diye cevapladı.

Baptistin çılgınlar gibi döndü. Göğüs göğüse savaşa katılmaya hiç de niyetleri olmayan iki Fransız asker kaçacağı üzerine atıldılar. Genç kız tekmeler savuruyordu ama, adamlar onu sımsıkı tutuyorlardı. İşlerinden biri çığlıklarını bastırmak için koluyla boğazını sıkıyordu. Beri yanda öbürü de eline geçirdiği bir iple Baptistin'i bağılıyordu. Jorj-Albert büyük bir cesaretle arkadaşının imdadına koştı.

Adamlardan kıvırcık saçlı olanı yüzünü buruşturdu. «Allah'ın cezası maymun seni!»

Küçük maymunun keskin dişleriyle açtığı yaradan kanlar akan elini çekti. Kıvırcık saçlı adam Jorj-Albert'i boyundan yakalamak istedi. Beriki barakanın dar penceresinden süzüldü ve dallar arasında gözden yitti.

«A... ma... dur... un... ben... siz... gi...bi Fran...sı... zım...» diye guruldamaya çalışıyordu Baptistin.

«Kanını akıtalım şunun, artık gurultularıyla canımıza okuyamaz o zaman!» dendiğini dehşetle işitti Baptistin.

Adam pis bir paçavrayı ağzına tıkiyordu.

Yara izleri bulunanı : «Hey! Buraya bak, belki de bunu savaştan sonra tutsak gibi geri götürebilirdik!» Leş gibi de sarmısak kokuyordu.

«İyi bir fikir, doğrusu ya, madalya alırız, böylece onbaşı da savaştan kaçtığımızı söyleyemez!» diye onayladı kıvırcık saçlısı.

«İyi ama, ya al üniformalılar yeniden saldırıya geçerlerse, bizim tarafa nasıl gideriz?»

«Bak sahi, hakkın var, adam sen de öldürelim gitsin!» diye onaylayan kıvırcık saçlı büyük bir bıçağı ışıldattı.

Adam gırtlakını kesecekti. Dehşete kapılan Baptistin sağa sola çırpınmaya başladı. Ceplerinden biraz para döküldü. Kıvırcık saçlı bunları toplamak için hemen atıldı.

«Hey! Şu İngilizler amma da zengin, eğer şu alçak daha başka altın gizliyorsa, bunu fitil fitil burnundan getiririm onun!» Tutsağında bulabilecekleri servetle iştahlandı.

Soluksuzluktan yarı yarıya boğulan Baptistin askerin ceketinin ve pantolonunun ceplerini karıştıran elini tiksiniyerek hissediyordu. Bacaklarının arasından parmaklarını yukarı yürüttü. Kaçak asker ateşe değmiş gibi elini çekiverdi.

«Ee! Bir şey buldun mu?» dedi kıvırcık saçlı doğrularak.

«Heey! Buraya baksana yahu... İngilizlerin şeyi yok mudur... Besbelli kesiyorlar!» diye kekeleydi. Arkadaşının yüzüne şaşkın şaşkın baktı.

«Ne anlatıp duruyorsun sen, kuzum? Delirdin mi ne?» dedi öbürü yaklaşarak.

«Immm... bıra...kın... beni... kadı...nım... ben...» diye yırtınıyordu Baptistin.

«Ne diyor bu sümüklü?»

«Ne bileyim ben, kadınıym diye miyavlıyor sanırsın!» dedi kıvırcık saçlı.

Bu kez o da ellerini Baptistin'in bacaklarının arasında gezdirdi.

Bu ikinci temasta genç kız bütün bedenine yayılan bir sıcaklık hissetti. Arkadaşından daha uyanık olan kıvırcık saçlı hemen Baptistin'in ceketini ve gömleğini yırttı.

Tanrım! Gerçekten de kadınımış!» dedi kıvırcık saçlı.

Genç kızın körpe ve şahane göğsüne hayretle bakıyordu.

Beriki daha rahat bir soluk aldı. İki erkek en sonunda onu serbest bırakacaklardı. Oturup anlaşıcaklardı. Baptistin ansızın iki asker kaçağının göz kırpmasını yakalayiverdi. Adamlar genç kızı tahtalardan birinin üzerine yerleştirdiler.

«Bu bir savaş ganimeti, değil mi ya, önce kim başlıyor?»

Baptistin başka bir tehlikeyi sezinleyerek kaygılandı Bu da ne demekti böyle? Bağlarını çözmeleri gerekirdi. Baptistin doğrulup kalkmaya çalıştı. Adamların karşısında göğüslerinin açık olmasından çok utamıyordu. Berikiler ona yan gözle bakmaktan ve pis pis gülmekten geri kalmıyorlardı. Genç kız dışardan cehennemi top gürültüleri ve nal sesleri işitiyordu.

«Onun üzerine zar atalım!» diye teklif etti kıvırcık saçlı.

«Benim üzerime oynamak istiyorlar ama, ne yapmak için?» Heyecanladı.

Namus hırsızları ayaklarının dibine çömeldiler. Uzun zaman beklemesine gerek kalmadı.

«Pekâlâ, ben kazandım! Ben başlıyorum!» dedi kıvırcık saçlı doğrularak.

Bıçağını yeniden ışıldattı.

«Hecy! Fazla oyalanma e mil!» dedi öbürü.

Baptistin tahtanın üstünde kıvranıyordu, korkudan dehşete kapılmıştı.

Kıvırcık saçlı Baptistin'e yaklaşıırken, «Ben iyi arkadaşım, elimi çabuk tutarım,» dedi.

Bacakları sikan bağları çabucak kesti. Genç kız tekme savurmaya çalıştı. Ama, iki alçağın her biri bir dizini tutuyordu. Kıvırcık saçlı başka bir bıçak darbesiyle pantolonunun düğmelerini uçurdu. Kumaşı çılgınlar gibi kopardı. Baptistin'in sırtında artık sadece incecik iç gömleği kalmıştı. Nefis bir çıplaklığı gözler önüne seriyordu. Asker kaçakları soluk soluğa kalmışlardı. Şehvetli bakışlarla onu âdeta gözleriyle yiyorlardı.

«Hadi, hadi, güzelim, küçük bir tecavüz güzel bir kıza hiç bir zaman kötülük yapmamıştır!» diye homurdanan kıvırcık saçlı üzerine atıldı.

Baptistin, «Bir tecavüz mü? Ama, ne demek bu?» diye düşünüyordu. Bütün gücüyle karşı koyuyordu bir yanda da.

Başı bir hatıla çarptı. Darbe sonucu birkaç saniye ser-

semledi. Baptistin ansızın gemideymiş izlenimine kapıldı. Acıyan kafatasının içinde her şey sallanıyordu.

«Merhamet!»

«Biz hiç bir kötülük yapmıyorduk ki!»

Asker kaçakları, «Hani bir parça eğlenelim, dedikti!» diye avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı.

Demir gibi pençeler adamları enselerinden yakalamış, kafalarını birbirine vuruyordu.

Pis kokulu kollardan kurtulan Baptistin acıyla inledi.

«Alçaklar! Korkak hayvanlar!» diye gürlüyordu çok iyi tanıdığı bir ses.

Bir can çekişme çığılığı cevapladı. Baptistin gözlerini açtı. Ernodan dö Gastanyak'la La Fortün sert çizme vuruşlarıyla iki asker kaçığını boşluğa fırlatmışlardı.

Baptistin zorlukla doğruldu. Jorj-Albert'in ağzındaki tıkaçı yırttığını ve kendini beğenmişlikle gülümsediğini fark etti. Kurtuluşunu bir kez daha kendisine borçlu olduğunu Baptistin'e iyice anlatmak için göğsünü yumrukluyordu.

«Ah! Benim sevgili Jorj-Albert'ciğim, sen olmasan benim halim nice olurdu?» diye mırıldandı Baptistin arkadaşını okşayarak.

Jorj-Albert onayladı. «Bak burası çok doğru!»

Baptistin Ernodan'a yaklaştı. Beriki edeplice arkasını dönmüştü. Paramparça olan bir içgömleğinin zar zor örttüğü o ipek gibi cildin sedefi andıran parlaklığı karşısında gözleri kamaşmıştı.

Baptistin barakanın daracık penceresinden dışarı bakarak, «Aman yarabbi! Ne müthiş şey!» diye mırıldandı.

Pek duygulanan Ernodan o güzel sarışın başı omzuna dayadı. Kafatasları parçalanmış, yirmi ayak aşağıda serilip yatan iki namussuz için mi, yoksa çiçekli alanda bir ölüm dansı içinde birbirine karışan Fransız ve İngiliz cesetleri için mi inlediğini pek kestiremiyordu.

Fransız süvari birliklerinin kovaladığı al üniformalılar ricat ediyorlardı.

Baptistin ansızın katıla katıla ağlamaya başladı. «Savaş.. korkunç bir şey... Ernodan!..»

Genç yüzbaşının omzu pek hoş bir barınaktı. Baptistin onunla çekinecek bir şeyi bulunmadığını düşündü. Ağladığını görmeye alışmıştı genç adam.

«Höö! O kadar mutsuzum ki... bütün... bütün bunlardan... savaşlarından da... bütün öykülerinden de... bıktım artık ...dön... dönmek istiyorum artık!..» diye sızlanıyordu genç kız.

Sinirleri ansızın boşanıvermişti.

Ernodan mırıldandı: «Sevgilim... hayatım... hiç üzülme... o adamlar alçaklıklarını tamamlamadan... tam zamanında geldik...» Baptistin'i bir çocuk gibi kucağında salıyordu.

«Ah! Ne iğrenç şey! Sizin gibi sevimli bir küçük hanıma o pislikleri yapmak! Bakın Yüzbaşım, o pis rezillerin bir yerlerini kesmeliydi de gırtlaklarına tıkmalıydı!» diyen La Fortün bir yandan da Baptistin'in yarı çıplaklığına yan-yan bakıyordu.

«Senin yorumların hiç kimseyi ilgilendirmiyor!» Ernodan'ın canı sıkılmıştı. «Hele dışarı git de ortalığı gözetle!»

La Fortün, «Dışarı mı! Ama, ben maymun değilim ki dalların üstünde kalayım, Yüzbaşım!» diye itiraz etti.

Jorj-Albert barakanın sallanan kapısını açarak, «Şu süvari eri de saygısız ahmağın biri!» diye düşündü.

Her ikisi de, aşağı inip İngilizlerin kovalanmasına katılmayı canları istemediğinden, muazzam dala oyulan son basamağın üstüne iyi kötü yerleştiler. La Fortün cebinden tütününü çıkardı ve çiğnemeye başladı. Jorj-Albert gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

«Ne adilik!» diye düşündü hassas hayvan.

Baptistin, «Ah! Ernodan... Ernodan... o askerler benden ne istiyorlardı, kuzum?» diye hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Genç yüzbaşının göğsüne kapanmıştı.

Beriki gitgide daha kızarıyor ve heyecanlanıyordu. Kırpırdamaya cesaret edemiyordu. Baptistin her şeyden önce ne kadar kadın olduğunun farkında değildi hâlâ. Bunun

bütün çekici kusurlarıyla kışkırtıcı sihirlerine sahipti. Ernodan yüreği çarparak ona bakıyordu; altın gibi sapsarı uzun saçları kıvrımlar halinde yuvarlak, dimdik göğsünün üstüne dökülüyordu.

Ernodan, «Ah! Sevgilim... o hayvanlar size kötü davranmak istiyorlardı... ama... şey... Sevgilim... şimdi biraz daha iyice misiniz?» diye kekeledi. Asker kaçakları gibi davranmamak için kendini güç tutuyordu.

«Evet... evet... öyle sanıyorum...» Baptistin burnunu genç erkeğin setresine sildi.

«Pekâlâ, öyleyse hadi artık giyinmeye çalışın, sevgilim!»

Giysilerinin sağa sola saçılan ve yırtılan parçalarını toplamak üzere Baptistin'i bıraktı.

Ernodan'ın yüzü kıpkırmızıydı. Vaktiyle bir İngiliz üniformasının pantolonu olma iddiasındaki şeyi yüzüne bakmadan Baptistin'e uzattı. Genç kız şimdi tirtir titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Acıkmıştı, üşüyordu, uykusu vardı, çünkü pek fena halde korkmuştu.

Pırtılarını giydi, iyi kötü onları tutturmaya çalıştı. Ceketinin düğmeleri koparılmıştı. Baptistin şimdi onların yerini alan deliklere üzüntüyle bakıyordu. Sadece iki ucunu üstüste getirmekle yetindi.

«İşte... şu küçük İngiliz askeri giysileriyle pek sevimlisiniz... Orduya nasıl girdiğinizi bana anlatmalısınız!» dedi Ernodan gülümsemeye çalışarak.

Ağaçsız alandaki al uniformalar kendi dillerinde, «Kaçalım! Kaçalım!» diye avaz avaz bağıırıyordu.

Baptistin yeniden bakmak için atıldı. Gerçek bir paniğe yakalanan son İngilizler de şimdi ateş saçan ve zaferden emin bir düşmanın önünde kaçıyorlardı.

Baptistin döndü. «Savaş kazanıldı, Ernodan!»

Ceketinin etekleri kımıldayarak güzel göğüslerinden birini ortaya çıkardı.

«Evet, hemen hemen, sevgilim...» diye cevapladı Süvari Yüzbaşısı.

Besbelli Saks Mareşal'inin saldırısı zerre kadar umurunda değildi genç adamın!

«Ağabeyim Adrien'e rastladınız mı?... Ya da dostlarım Fédor'la Li Kang'a ya da... Bay dö Portejoy'a?...» Baptistin, Florisin adını anmakta bile bir zorluk çekiyordu.

Ernodan her seferinde başını, hayır anlamında salladı.

«Hayır... hayır, Baptistin, yolumun üstünde sadece sizin Jorj-Alberti buldum. Zaten önce o beni tanıdı. Bir ağaçtan omuzlarıma atladı. Sizin tehlikede olduğunuzu hemen anladım ve beni buraya getirdi...» Genç Yüzbaşı, elini tutmak için Baptistin'e yaklaştı.

Öyle duygulanmış ve heyecanlanmıştı ki, o anda 38'lik bir topla bir piyanoyu karıştırabilirdi.

«Yiğit Jorj-Albert...» diye içini çekti Baptistin gülümseyerek.

«Sizi seviyorum, Baptistin... sizi deli gibi seviyorum...» diye ansızın gürleyen Ernodan genç kızı kucakladı. «Benim olun... bütünyle benim olun...»

Genç kızın yüzünü okşuyordu, eli göğüslere doğru kaydı. Baptistin başının döndüğünü hissetti. Hem gülmek, hem de hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu canı. Bütün bunlar çok aptalca şeylerdi. Hâlâ top sesleri işitiliyordu. Ölülerle, can çekişenlerin hırıltılarıyla çevrelenmiş bir adacıktaydılar, Ernodan da ona aşktan söz ediyordu! Baptistin'e bir gecede on yaş yaşlanmış gibi geliyordu. Ernodan eğildi. Dudaklarını yakaladı, tatlı, yumuşak ve pek hoştu. Bununla birlikte, yüreği ansızın burkulan Baptistin Floris'in öpücüğünü düşündü: Çan kulesinin tepesinde, dudaklarında bir tuz lezzeti bırakan o yakıcı öpücüğü hatırladı.

«Sizi sevemem, Ernodan... yapamam bunu... Floris'i seviyorum... Floris'i seviyorum ben... Onu her zaman... her zaman... ta eskiden beri sevdim!» Baptistin ansızın böylesine müthiş bir gerçeği fark etmeden korkmuştu.

Bunu Ernodan'a söylemek için kurtulmak istedi. Kapının kanadı şiddetle parçalanıp havaya uçtu. Baptistin arkaya döndü. Yüzü gözü kan içindeki Floris onun genç Yüzbaşı'nın kollarında duruşuna bakıyordu. Baptistin kendisini

saran kollardan kurtuldu ve Floris'e doğru koştı. Azametli, esrarlı yeşil bakışı genç kızı olduğu yere mıhladı.

Floris görmesine engel olan kanı silerek, «Gerçekten de seni yalnız bırakmaya gelmiyor!» diye alay etti.

Baptistin onu görmekten pek heyecanlanmıştı. «Ama sen... sen gene yaralısın...»

Kıvılcımlar saçan o gözler altında ansızın bütün den-
gesini yitiriyordu. Sıkılarak, çevresinde bir bez aramak için döndü.

«Sakin iç gömleğine elini sürme, zaten pek fazla bir şey kalmamış!» diye acı acı alay etti Floris. «Sen burada sü-
vari beyle gönül eğlendirirken... biz de kaygı içinde seni or-
manın her yanında arıyorduk, başına neler gelebileceğini dü-
şünmek bile istemiyorduk. Ama bu, senin şurada burada,
onunla ya da bununla fingirdeşme isteklerini inkâr demek-
ti...» diye acı alayı sürdürdü genç adam.

Yalnız Baptistin onun al üniformayı çıkarıp yeniden
Fransız ordusu subaylarınınkini giydiğini fark etti.

Soruşturucu bakışların anlamını kavrayan Floris: «Evet
ya, sevgili nişanlım, savaş hemen hemen sona erdi, ben de
kendimi bizimkilere tanıtabildim.»

«Peki... Adrien, Fédor ve Li Kang neredeler?» Baptis-
tin iyice ürkekleşmişti.

«Bak hele, demek onların varlığını hatırlıyorsun... Eh
neyse! Patlamayla biraz karardılar ama, Tanrıya şükür, sağ
salim kurtuldular. Kısacası, şu anda her biri kendi yönün-
den seni ararken, İngilizleri kovalıyorlar. Onlardan henüz
ayrılmışım ki, siz ikiniz için gerçekten de ne yazık, şu
ağaçta Jorj-Albert'e rastlama bahtsızlığına uğradım. Bunun
üzerine, buraya çıkmak ve sizi pek nazik bir anda rahatsız
etme saygısızlığında bulundum, pek sevgilim...»

Baptistin'in boğazına âdeta bir yumru tıkanmıştı. Söy-
leyecek o kadar çok şeyi vardı, Floris de onu acımasız bir
alayla olduğu yere mıhlamıştı.

İçinde bulunduğu kuşkulu durumdan fena halde sıkılan
Ernodan ansızın: «Yanıyorsunuz, Bay dö Portejoy. «Bayan

dö Vilnöv iki Fransız asker kaçağının saldırısına uğramıştı, kendisini onların tecavüzünden kurtarma mutluluğuna erdim!»

«Ooo! Kutlarım, sevgilim, üstelik de tecavüze uğradınız, öyle mi! Durun bakalım, belki de bize Samson'la Dali-la'dan ya da ne bileyim ben, Josef'le Bayan Putifardan falan söz edeceksinizdir.»

Jorj-Albert'le La Fortün ayaklarının ucuna basarak içeri girmişlerdi. Küçük maymun hemen Floris'in omzuna sıçradı.

«Bu bizimki iyi bir darbe yemiştir!» diye homurdandı Jorj-Albert. Efendisinin yarık alnına bağlamak için cebinden bir mendil çekip çıkardı. Gerçekten de maddî ve manevî anlamda çetin bir darbe yemişti.

«İyi ama, Floris, bütün suçlamaların haksız,» diye itiraz etmeye çalıştı Baptistin. Bu şiddetin nedenini anlamak tamamıyla kadınca bir inanmazlıkla: «Floris, seni... ben... asıl... seni...» Baptistin'in sesi dudaklarında öldü.

Ona bütün aşkını haykırmak istiyordu ama, tecrübesizliği yüzünden, Baptistin özellikle sevilen kimseyle, üstelik de üçüncü kişiler karşısında, içtenlikli olmanın ne derece zor olduğunu bilmiyordu. Bir suçlu gibi başını önüne eğdi. Zaten her ne olursa olsun, Floris herhangi bir şeyi dinleyecek durumda değildi. Zaptettiği şiddetli bir öfkeyle zangır zangır titriyordu.

«Bu kadarı yeter! Evet, ne yazık ki sizinle evleneceğim. Yeminime sadık kalmak için ve sadece görev olarak verdiğim söze itaat edeceğim! Ama, Tanrı aşkına sus, ne senin o ikiyüzlü hallerine, ne de rezil yaltaklanmalarına tahammül edebilirim!» diye dişlerini gıcırdatan Floris ansızın Baptistin'i itti. «Size gelince, bayım, insaniyet namına Versay'da size haber vermiştim. İşte tam ikidir yolumun üzerinde bulunuyorsunuz, bu kadarı fazladır. Sakin bir yerde bana bunun hesabını verirsiniz!»

«Memnuniyetle, bayım, emrinizi bekliyorum. Yarın sabah tanıklarım gelip sizi görürler. Yalnız şunu bilin ki, Bayan dö Vilnöv'ün başına gelenlerden pek kaygılanan ve bel-

ki de sizin onu kurtaramadığınızdan korkan Majestelerinin kesin emriyle küçük hanımı aramaya çıkmıştım!..» Erno-
dan Baptistin'i selâmladı. Bu zehirli oku fırlattıktan sonra
da, peşinde La Fortün'le birlikte çekilip gitti.

Mutlu bir şekilde hayret eden Baptistin memnurluk
dolu bir gülümsemeyi zorlukla bastırdı. Demek Lui savaşın
en civcivli anında bile kendisini unutmuyordu. Floris bu
gülümseyişi yakaladı. Yumruklarını sıktı ve kendine hâkim
oldu. «Seni bu kılıkta geri götürmeye hiç niyetim yok. Şu
benim setreyi sırtına geçir ve... iyice düğmele!» diye buz
gibi bir sesle emir vermekle yetindi.

«Bak bunda hakkı var, bizim kız yarı yarıya çıplak; ha-
ni üşüyebilir de!» diye onayladı Jorj-Albert.

«Deliyim ben! Az kalsın kendimi küçük düşürecektim!
Onu sevdiğimi haykıracaktım yüzüne karşı! Hayır! Nefret
ediyorum ondan, ondan da görevinden de, nefret ediyorum!»
diye için için kuduruyordu Baptistin. Yırtık pırtık ceketini
çıkartıp Floris'inkini geçirmek üzere arkasını döndü. Anı-
zın sapsarı kesildi. Bir başdönmesine yakalanmıştı. Hemen
duvara tutundu.

Floris sertçe gürlledi: «Bu kadar maskaralık yeter! Bak
sana haber veriyorum, eğer seni gene bir erkekle bulursam,
hem onu, hem de seni gebertirim! Şimdi peşimden gel!»

Jorj-Albert o her zamanki sağduyusuyla, «Bak bu da
şimdi ileri gidiyor, şu zavallı küçük yorgunluktan neredey-
se ölecek hale geldi. Bu patırtı-gürültüler genç kızlara uy-
gun şeyler değil ki, a canım!» diye mırıldandı.

Baptistin yeşil gözlere meydan okuyarak doğruldu.

«Senden nefret ediyorum, Floris! Seni horgörüyorum!
Benim güçsüzlüğümünden yararlanıyorsun! Bu kadar aşağılık
bir yaratıkla evlenmeyi reddediyorum!..» Baptistin, bunları
haykırırken sapsarı kesildi.

Floris hemen hemen üzgünlükle omuzlarını silkti.

«Benim hiç bir şeyden yararlandığım yok, sadece baba-
nın son arzusunun itaat edeceksin. Onun için, saçma sapan
konuşma da gel!»

Floris barakadan çıktı ve basamakları inmeye başladı.

Başını genç kıza doğru kaldırarak, haşın bir sesle, «Demir halkalara yapış!» diye öğütledi.

Beriki tek sözcük söylemeden ardı sıra geliyordu. Çevrelerine bir göz attı. Ormanda hâlâ bazı nal sesleri işitiyordu. Top gürültüleri uzakta kayboluyordu. O güzelim alandan kan ve ceset kokuları yükseliyordu. Kapkara sinek sürüleri cehennemî bir hızla uğuldaşıp duruyordu. Baptistin dengesihi yitirdi. Floris onun yirmi ayak aşağı düşüp kafasını patlatmasına engel olmak için ancak kolunu uzatacak zamanı buldu. Altın sarısı uzun saçları başını arkaya doğru çekiyordu. Genç kıızı değerli bir yük gibi tutuyordu ve eğer Jorj-Albert'in yardımları olmasa pek zorlaşacak inişe yeniden koyuldu. Floris genç kıızı otların üstüne cesetlerden olabildiği kadar uzağa uzattı. Fransız süvarileri onlara aldırış etmeksizin geçip gidiyorlardı.

«Jorj-Albert, hadi git de bize at getir,» diye buyuran Floris küçük maymuna savaş alanında sahipsiz dolanıp duran bütün atları gösterdi.

Baptistin'i bulma telâşî içinde, hayvanını bir yere bağlamayı ihmal etmişti. Floris genç kızın üzerine eğildi. Şu kar gibi ak alnı açıp içinde neler bulunduğunu öğrenmeyi pek isterdi.

Genç adam hiddetle homurdandı: «Acaba o adamların metresi mi? Kendini bütün o erkeklere verdi mi acaba? Tanrım, yoksa onun mirası olmasın bu?»

Acı çekiyordu ama, kıskançlığı Polin'e ya da Çariçe Elizabeth'e karşı duyduklarına hiç mi hiç benzemiyordu. Floris henüz kendine bile itiraf etme cesaretini göstermeksizin bir deli gibi sevdiği şu bilinçsiz ve acımasız yumurcak tarafından yüreğinden yaralanmıştı... Patlamadan sonra onu ararken çektiği acıyı dünyada anlamamıştı Baptistin. Onun belki de kendi yüzünden parçalanmış, ağır yaralanmış ya da ölmüş olabileceğini düşündükçe aklını kaçırarak gibi olmuştu. Her zamanki gibi, Floris şimdi kendi kendine kırılıyordu. Genç kızın hayatta olduğuna Tanrıya şükretmeliydi.

di. Ama, şiddetli tepkileri onu aşıyordu, ne yapsın, elinde değildi ki! Şu anda her zaman sakın kalabilen Adrien'in karakterine gıpta ediyordu. Floris o güzel başı kaldırdı. Artık hiç bir şey anlamıyordu. Onun için o kadar korkmuştu da en sonunda bir kez daha o süvarinin omzunda kendinden geçmiş bir halde buluvermişti. Acaba o asker kaçakları gerçekten de ona tecavüz etmişler miydi? Bu onu aşırı derecede etkilemişe benzemiyordu. Floris şaşkınlıkla kara buklelerini salladı. Kendisini fazlasıyla hayrette bırakıyordu, doğrusu ya... Genç erkek dudaklarını o kapalı gözkapaklarına yaklaştırdı. Hiç bir tepki yaratmaksızın usulca üfledi. Genç kızın masum bir küçük çocuk hali vardı. Floris ansızın her ikisinin de henüz çocukluktan büsbütün kurtulamadıkları sezgisine kapıldı. Şu kavgalar hep o eski kardeş kavgalarına benziyordu. Tamamiyle birbirlerine ait bir erkekle kadın haline dönüştükleri zaman ilişkileri değişebilirdi. Bunu düşününce Floris ürperdi.

«Baptistin... benim dayanılmaz güzelim... gülüm... çiçeğim, hadi kendine gel...» diye mırıldandı.

O güzel yüzü sıcacık âşık öpücüklere boğuyordu, ceke-tin düğmelerini de çözdü. Ansızın içine korku düştü. Bu baygınlık ona pek uzun görünüyordu. Floris genç kızı yeniden otların üzerine bıraktı.

«Hadi bakalım, enerjik davranmalıyız!»

Şöyle yaradana sığınıp okkalı bir şamar yaptırdı.

Baptistin avazı çıktığıınca, «Pis hayvan! Pis hayvan!» diye bağırdı.

Çok şaşırان Floris onun bir süreden beri kendine gelip gelmediğini düşünüyordu. Hiç bir şey belli etmeyen Baptistin gözlerini başka yana çevirdi. Şahane bir doru kırağa binip, kurşunî bir atı da yedekte getiren Jorj-Albert geri dönüyordu. Floris tek sözcük söylemeksizin, Baptistin'in ayağa kalkmasına yardım etti. Beriki inatla gözkapaklarını indiriyordu. Floris pek tatlı bir sesle, «Kendini ata binecek kadar iyi hissediyor musun?» diye sordu.

Baptistin olumlu bir işaret yaptı. Ayağını Floris'in uzat-

tığı ellere dayadı. Beriki de onu eyerin üstüne kaldırdı. Göğüsleri birbirine sürtündü. Baptistin'in bakışlarında bir şimşek çaktı. Bu çok kısa, gelip geçici bir pırıltıydı. Floris onu bir saniye göğsünün üstünde tuttu., Baptistin ürperdi. Yeniden genç adamın bakışlarından kaçarak atın sırtına yerleşti. Floris artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Sağda solda başı boş gezmekten genç kızlar alışkanlığını yitirdiğini sandı.

Baptistin'in önü sıra at koşturduğunu seyrederken heyecanlanarak, «İyi ama, bu bizimki erkek tanıdı... hem de fazlasıyla... şimdi onu bir sokak fahişesi gibi şuraya devirmeliydim...» diye söylendi.

İki gençle Jorj-Albert ormanın ağaçsız alanını geçtiler. Güneş alçalıyordu.

«Sakın bakma!» diye öğütledi Floris.

Kanlara bulanmış ceset yığınları önünden geçiyorlardı. Ordunun bu işle görevli askerleri ölüleri birbiri üstüne topluyordu. Baptistin eliyle yelpazelendi. Çevrelerinde kargalar ötüşüyordu. Gökyüzünde akbabalar gitgide alçalan daireler çiziyordu. Baptistin tek sözcük söylemeden ilerliyordu, midesi ağzına geliyordu âdeta. Fransız muhafızlarının al üniformalıların üzerine saldırdıklarını gördüğü tepeyi aştılar.

Hâlâ Albay Anterroş'un sözlerini iştirmiş gibi oluyordu: «Sayın İngilizler, biz hiç bir zaman ilk olarak ateş etmeyiz!»

Dehşete kapılarak bir çığlığı zorlukla bastırdı. Tepenin ötesinde, Fonteno'yla Antuan arasında vaktiyle yulaf ve buğday tarlası olan bir yer uzanıyordu. Floris yanyana at koşturmak için Baptistin'e yaklaştı. Bir savaş alanının ilk kez ne etki yaratabileceğini çok iyi biliyordu. Bu yandaki manzara ormandaki ağaçsız alaninkinden daha da korkunçtu. Sürülmüş toprak bir kan ve insan eti tezgâhı haline gelmişti. Baptistin karnı deşilmiş atlara, barsakları dışarı uçmuş her milletten insanlara, yuvalarından dışarı fırlamış gözlerle bakıyordu. Hayatta kalanlar içecek bir şeyler istiyorlardı. Bazıları anacıklarını çağırıyorlardı. Devrilen toplar hâlâ tütüyordu. Şurada burada yangınları söndürüyorlardı.

Floris Baptistin'in balmumu gibi sarardığını fark etti. Burnu kısılıyordu. Delikanlı onu tutmak istedi.

«Bırak beni... Hiç kimseye ihtiyaç duymuyorum. Özellikle de her zaman bana hakaret eden sana!..» diye gururla haykıran Baptistin biraz mübalağalı bir şiddetle onu geri itti.

Floris iyice çileden çıktı. «Sen ancak erlere yaraşır bir kızsın!» Beriki de ona sertçe bir karşılık verecekti ama, arkalarından bir çığlık yükseldi: «Mayıs Çiçeği, Mavi Yusufçuk Böceği! Yeşim taşlı incili altın kuş adına, zarif sarı tanrıça sizi korudu ama, Li Kang'mızı değil!»

Başka durumda olsalar, Floris'le Baptistin kakkahadarm kırırlırlardı. Çinli Fédor'la Adrien'in önünde çılgınlar gibi at koşturuyordu. Elinde tuttuğu yarım saç örgüsüyle ansızın duruverdi. Bunu Baptistin'e göstermek için hazin hazin salladı.

«Keskin Bıçak benim azametli ejderha kuyruğumu kesti. Li Kang da Tanrının iyi bir oğlu olarak onu kötü niyet ağacından geri aldı.»

Çinli umutsuzlukla ağlıyordu.

Fédor gürültüyle burnunu çekti. «Ah! Küçük beyciğim, demek ki küçük hanımı buldun, haa! Ermiş Dimitri adına, güzel bir savaş oldu, neme lâzım!»

Yüzüne fazladan birkaç yara izi daha eklenmişti. Bundan pek memnun görünüyordu.

Adrien Baptistin'i şefkatle bağrına bastı. «Sevgili kardeşciğim, bizi pek korkuttun, doğrusu, Floris acıdan, üzüntüden çılgına dönmüştü. Neyse, çok şükür yeniden bir araya geldik!»

Genç kız Floris'e baktı. Beriki özenle başını öbür yana çeviriyordu. Baptistin'in kendisini süzdüğünü hissediyordu.

Akıllı Adrien, «Her şey pek yolunda gidiyormuşa benzemiyor!» diye düşündü.

Jorj-Albert, «Peki, ya ben? Her zamanki gibi, gene bana hiç bir şey söylemiyorlar!» diye homurdandı.

Baptistin kendini kurtardı.

«Şu zavallı Li Kang'ın saç örgüsüne ne oldu, kuzum?»

Li Kang, «Büyük bir felâket, Mavi Yusufçuk Böceği! Bitmez tükenmez süreli ebedî üzüntülü büyük bir felâket!» diye gürültüyle hıçkıra hıçkıra ağladı.

«Aman! Küçük hanımcığım, o müthiş patlamadan sonra, Li Kang bir ağacın tepesinde sallanıyordu. O ünlü saç örgüsünden asılmıştı. Ermiş Stanislas adına, al üniformalı-lar da sükün edip gelmeye başlamazlar mı? Ben de hemen-cek bunu oradan kurtarmak zorunda kaldım!» diye anla-tan Fédor kılıç salları gibi yaptı.

«Sevgili kardeşçığım, şimdi de seni ararken o aziz saç örgüsünü buluverdi, işte üzüntüsünün nedeni bu!»

Baptistin hazin hazin gülümsedi. Li Kang'ı ansızın an-layivermişti. Genç kız Çinlininkine yaklaşması için atının boynuna dokundu hafifçe. Büyük bir içtenlikle eski «öğret-menini» öptü.

«Sevgili Li Kang, bu kadar büyük bir hayal kırıklığı korkunç bir şey. Ben de tıpkı senin gibiyim... Ama, hiç üzülme, saç örgün yeniden uzar, ben sana söz veriyorum!»

Bu kadar küstahlıktan âdeta soluğu kesilen Floris, «Bu hangi hayal kırıklığından söz ediyor acaba... Eğer birisinin hayal kırıklığına uğraması gerekse, o da benim!» diye dü-şündü. İçinden öldürme arzusu yükseliyordu.

Li Kang ağlamasını kesiverdi. Zarif bir biçimde gülüm-sedi.

«Mavi Yusufçuk Böceği siyah lake kalkan gibi ince ve Mançurya'nın baykuşu gibi iyi yürekli. Li Kang'm pis ko-kulu örümceğin zehirine bulanmış hançerine her zaman gü-venebilir!...»

Floris başını çevirdi. Bütün bunlar onu çileden çıkarı-yordu. Adrien Baptistin'in atını sürükleyip götürdü. Küçük kafile karargâha doğru ilerledi. Genç Vilnöv Kontu durma-larını işaret etti ansızın. Kral, çevresini saran Moris dö-Saks ve belli başlı subaylarıyla birlikte geliyordu. Majeste-leri savaş alanını inceliyordu. Lui arada sırada duruyor, sa-vaşta özellikle büyük kahramanlıklar gösteren askerlerin

elini sıkıyor, albayları kutluyor, yaralıları yüreklendiriyordu.

«Şu boğazlaşmadan sonra güzel bir teşekkür doğrusu, sevsinler hele!» diye alay etti Floris. Şu anda bütün dünyaya, özellikle de Baptistin'in yüreğini çarptıran şu Kral'a fena halde kızıyordu. Genç kız Lui'ye baktı. Beriki yakışıklı, genç, muzafferdi. Kral sevgiyle kolunu Veliaht'ın omzuna doladı.

«Oğlum, bir zaferin bedeli olan bütün kanı görüyor musunuz! Düşmanlarımızın kanı da olsa, eninde sonunda insan kanıdır bu. Gerçek zafer o kanı esirgemektir!»

Baptistin o boğuk sesi işitince iliklerine kadar ürperdi. Jorj-Albert gürültüyle burnunu çekti.

Ansızın duygulanan küçük maymun, «Ah! Ne kadar güzel! Ne şahane tarihî sözcükler!» diye hıçkırdı.

Floris ona susmasını işaret etti.

Jorj-Albert homurdandı: «İnanılır şey değil, doğrusu! İnsan yurtsever bile olamıyor, canım!»

Baptistin Kral'ın arkasındaki topluluğu gözden geçirdi. Savaş Bakanının, gözleri yuvalarından uğramış bir ceset yığınının yanında yemyeşil kesildiğini fark etti. Rişliyö Dükü nane ruhu şişesini uzatmadan önce Bakan'a alaycı bir bakış fırlattı. Baptistin Adrien'e yaslandı. O da, Arjenson Kontu'yle birlikte o nane ruhu şişesini koklamak isterdi.

Çevresinde hissizmiş gibi duranlara bakarak, «Erkekler berbat, korkunç yaratıklar, Floris hepsinden de beter! Beni itaatli bir cariyeye haline getirmek istiyor!» diye düşündü.

Atını küçük topluluğa doğru sürdü.

Floris'le Adrien attan ineksizin Kral'ı selâmladılar. Baptistin de sanki amazon kıyafetindeymişcesine bedenini öne eğdi. Kadifemsi gözler bir okşama gibi üzerinden geçti.

«Bu baylar o İngiliz cephanesini havaya uçurmakla bana unutulmaz bir hizmette bulundular, Efendimiz. Pek çok canı kurtardılar ama, Majesteleri de benim saldırı planının önceden kararlaştırıldığı biçimde geçtiğine ve düşmanın gelip tuzağa atıldığına tanıklık edebilirler!» diyen yakışıklı

Moris, o garip giysilerine rağmen hemen tanıdığı Baptistin'e doğru çapkın, büyüleyici bir bakış yöneltti.

«Bunu kabul ediyoruz, Sayın Kont! Hiç meraklanmayın, Fontenoy'un muzaffer komutanı olarak tarihe siz geçeceksiniz!» diye doğruladı Kral.

Gördünüz mü, işte tarih böyle yapılıyor! Şu Fontenoy zaferini benim sayemde kazandılar da, hiç kimse ağzım açıp bu konuda tek söz söylemiyor!» Jorj-Albert insanların nankörlüğüne fena halde öfkeleniyordu.

Bir nal sesi işitildi. Albay Bumberton çevresindeki on red coats'la Kral'ın önünde durdu.

«Mylord Kamberland Dükü'nden bir mesaj,» diye homurdanan Bumberton kötü kötü Baptistin'e baktı.

Kral mektubu aldı. Mühürleri kopardı ve çabucak okudu.

Lui gülümseyerek, «Şu İngiliz pek akıllı!» diye mırıldandı. «Altese kabul ettiğimizi ve pek yakında kendi elimizle yazacağımızı Alteslerine söyleyin, Albay!» diye yüksek sesle ekledi.

Albay Bumberton selâmladı ve tekrar atma bindi. Baptistin onun gene «Kahrolasıcı Fransızlar!» diye söylendiğini işittiğine kesinlikle emindi.

Kral bir kahkaha attı. Mektubu Adrien'e uzattı.

«Sizlerden bazı açıklamalar bekliyoruz, baylar!»

Fédor bir meşaleyi efendilerine doğru uzattı. Baptistin de okumak için Adrien'in omzunun üstünden eğildi.

«Efendimiz,»

«Hiç kuşkusuz Sayın Mareşal dö Saks'ın ama, aynı zamanda da Bayan dö Vilnöv'le dört suç ortağının hilelerine borçlu olunan parlak zaferleri için Majestelerini yürekten kutlarım. Bayan dö Vilnöv'ün karargâhımızdaki kısa geçişinin unutulmaz anılar bıraktığını kendisine bildirmelerini Majestelerinden özellikle rica ederiz. Gelecek savaşta Majestelerinin ordularım yenmenin o pek büyük zevkini beklerken, ölülerimizi toplamamıza izin vermelerini bilhassa rica ederim.»

«Majestelerinin her zaman en sadık ve en dürüst düşmanıyım.»

«William Ogüst, Kamberland Dükü,
İngiltere Prensi.»

Baptistin, «Vah zavallı Willi! Her şey ne kadar da karmaşık!» diye yüreği burkularak düşünürken ona verdiği zararları gözünün önüne getiriyordu.

Kral gözleri parlayarak ona bakıyordu, bir yandan da ağabeyinin yaptığı açıklamaları büyük bir ciddilikle dinliyordu.

«...ve böylece Sayın Mareşal, Bayan dö Vilnöv, Kamberland Dükü'ne sizin savaşınızın yanlış bir planını verdi,» diyerek sözlerini tamamladı Adrien.

Moris dö Saks ellerini uğuşturdu.

«Eh neyse! Artık Majesteleri, Bayan dö Vilnöv'ü savaş alanına davet ettiğim için bana sitemde bulunmazlar!»

Baptistin Möris dö Saks'ın kendisine göz kırptığını yemin edebilirdi. Kral atını genç kızın yanına sürdü. Onu dikkatle inceledi. At üstünde av tanrıçası Diyana kadar güzeldi. Lui, çok bol gelen setrenin altında genç kızın göğüslerinin dikliğini görebiliyordu. Onda bir şey belli belirsiz değişmişti, onu daha heyecan verici ve şehvetli hale getiren bir değişiklikti bu... belki de sırtındaki üniformadandı...

Baptistin Floris'le Kral'm suç ortağı gibi bakıştıklarını fark etti. Ansızın aralarında bir çeşit anlaşma bulunmasından kuşkulananarak, güvensizlik duydu.

Kral o boğuk sesiyle: «Baylar, kahramanlığınızdandır hepimiz ödüllendirileceksiniz, Size gelince, Bayan dö Vilnöv üç gün sonra, yani on beş mayısta, sizin gibi bir kahramana yaraştığı biçimde, bütün ordunun önünde Sayın Marki dö Portejoy'yla nikâhınızı kıydırıp düğününüzü yapacağız...»

Bu bir emirdi. Baptistin ürperdi.

BAPTİSTİN âdeta derin bir sevinçle, «...ve en sonunda şunu söyleyeyim, tecavüze uğradım!» diye sözlerini bağladı.

«Oooo! Aman Tanrım, kumrucuğum... kumrucuğum!»

Elisa bir iskemlenin üstüne yığılarak gürültüyle hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Baptistin'e gelince, büyük bir tekne sıcak suyun içinde sonsuz bir zevkle yıkanıyordu. Elisa kol kalınlığındaki sarı saçlarını yıkamıştı. Şimdi korların önünde ısıtılan havlularla onları kuruluyordu.

Baptistin sabunlu sulardan çıktı. «Ee! Ne yani! Tecavüze uğramak bu kadar önemli bir şey mi? Ben bunu hiç de müthiş bulmadım... Her neyse, güya Ernoda tam zamanında yetişip gelmiş...»

Elisa, «Merhamet... Ey Tanrım, merhamet...» diye yakarıp duruyordu. Parmağını bile kıpırdatacak gücü bulamıyordu kendinde.

Baptistin kurulanırken, «Sana göre, bu ne demek kuzum?» diye sürdürdü.

«Ne... ne... hangisi?» diye sızlandı yaşlı dadı.

«Amann! Sen de ne kadar can sıkıcısın ya, dadıcığım, Ernoda'nın zamanında gelmiş olması ne demek? O heriflerin bana ne yapabilecekleri konusunda bir fikrin var mı?»

Yaşlı dadı gönlü biraz rahatlayarak yerinden kalktı ama, değindiği konu hakkında pek de emin değildi.

«Ha... ha... hayır... Bil... bilmiyorum... Oh!.. Sen... sen... bunu... Bay Floris'e sorarsın... onunla evlendiğine göre...»

Baptistin karşı çıktı: «Aa! Yo hayır! Ona dünyada hiç bir şey sormam, çok kötü bir insan o...»

Fena halde sıkılan Elisa kekeleydi: «Ama... ama, kumrucuğum... insan kocasına fedakârlık ve sevgiyle bağlanmalı ve... öhöö... bazı şeyleri kabul etmeli... hatta bunlar sana... şey... şey gibi... gelse de...»

«Hayır, hayır, hayır! Ondan gelen hiç bir şeyi kabul etmem, o küçük bey benimle görevi icabı evlendiğine göre, eh, n'apalım, benim de görevim, ona hiç bir ilgi duymadığımı, yolculuklarından getirdiği o büyüklük havalarıyla kibirli davranışlarının umurumda bile olmadığını ona göstermektir... Zaten, biliyorsun, beni hiç etkilemiyor, ben Kral'ı seviyorum...» Genç kız gene dobra dobra konuşmuştu.

Yaşlı dadı başını salladı.

«Hadi uyu, kumrucuğum... Uyu ve hiç bir şey düşünme, yarın onun da zamanı gelir.»

Zavallı kadıncağz Baptistin'i öpmek için eğildi. Mumu üfledi, öğüt iyiydi ama, Baptistin öylesine yorgundu ki, bir türlü uyuyamıyordu. Jorj-Albert'le biraz gevezelik ona iyi gelebilirdi. Beriki rahatça kuştüyelerine tembel tembel görülmüş, yatağın ayak ucunda horluyordu bile. Baptistin bir sağa, bir sola dönüp duruyordu. Pütürlü çarşaflar yumuşak derisini tırmalıyordu. Hep buz gibi duran Floris'le, besbelli kardeşinin haşinliğini dengelemek için olacak, gitgide daha şefkatli davranan Adrien onu Gréguaire ve Elisa'yla birlikte, yörenin bütün evleri gibi, ordunun işgal ettiği bir manastıra yerleştirmişlerdi. Onun geleceği konusunda gönlü rahatlayan gençler ondan ayrılıp Majestelerinin yanına gitmişlerdi. Hükümdar da beş yüz metre kadar ilerde, terk edilmiş eski bir çiftlik şatosuna yerleşmişti. Mareşal dö Saks çadırında kalmıştı. Savaşta... tıpkı savaştaymış gibi... Panjur parmaklıklarının arasından giren ağaç gölgeleri yatağın karşısındaki duvarda oynayıyordu. Baptistin içini çekti. Bu ev ona Willy'nin gelip kendisini ziyaret ettiği hatırlatıyordu. Acaba bu dün, bir yıl ya da yüzyıl önce miydi?

Baptistin ansızın dehşete kapıldı. «Peki, ya Jéodard... Jéodard! Hâlâ evlenmek için beni bekleyen Jéodard!...» diye düşündü. Jorj-Albert'i uyandırmak için ayaklarını kırmıldattı. Beriki homurdandı.

«Lui... Willy... Jéodard... Ernodan... Floris...» Bu cennemî dans Baptistin'in ateşli beyninde hora tepiyordu.

Bir kapı çarptı. Fédor'la Li Kang da dönüyorlardı. Baptistin kulak kabarttı. Floris'le Adrien onlarla birlikte de-

gildi. Kral'ın hizmetinde kalmış olmalıydılar.

«Böylesi daha iyi, onunla aynı çatı altında uyumaya hiç niteyim yok... Üç günüm var... onun karısı olmadan önce önümde tam üç günüm var... İyi ama, bu o kadar uzun ki... Sonra da, hükümdar gözdesi olacağım... kudret kuvvet sahibi olacağım...» Kendine güven vermek istiyordu.

Göğsü kabardı. Onu otların üstünde baygın sandığı sırada, Floris'in kondurduğu yakıcı öpücükleri hâlâ teninde hissediyordu. O anda genç erkeğin hiç durmamasını isterdi. Baptistin ansızın kasıldı:

yapayalnız ve terk edilmiş hissediyordu. Gözkapakları kakaret etti... o ne kibirdi... ne sertlikti... Oysa dudakları o kadar yumuşak ve tatlı ki... Yoo! Hayır hayır, onu hem seviyor, hem nefret ediyorum!» Ağlıyordu şimdi. Kendini yapayalnız ve terk edilmiş hissediyordu. Gözkapakları kapanıyordu.

«Tanrım! Şu gelecek üç günü hangi olaylar neler dolduracak? Çok korkunç... korkunç olacak...» diye inledi. Dişlerini yastığa geçirdi.

Gırtlığına taş gibi bir yumru tıkanmıştı. Yaptığı hesaplar içinde bir tek erkeği unutarak uyumaya başlamıştı bile: O da Moris dö Saks'dı... Moris... Oysa o Baptistin'i unutmamıştı...

Hayatım, küçük hanım!... Kotiyonu sizinle birlikte yapacağım!»

«Tüh Allah, ruhumun başı için, Bayan dö Vihnöv onu bana vaat etti!»

«Ben de şerefim üzerine söylüyorum!»

Baptistin bir kahkaha attı. Şenlik en civcivli anına gelmişti. Genç kız ömründe hiç bu kadar eğlenmemişti. Meşalelerle kollu şamdanlar başdöndürücü dekoltesinin bütün güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Tören üniformaları içindeki bir sürü genç ve çevik subay pervane gibi çevresinde dört dönüyordu. Baptistin onların yakıcı bakışlarından balonun ecesi olduğunu anlıyordu. O eski çiftlik şatosunu anlamak imkânı yoktu. İki gün içinde bir tabur işçiyle uşak orasını

bir peri kızına ve... Pek-Sevgili gibi bir Kral'a yaraşır bir saraya dönüşmüşlerdi. Sehpalar, konsollar, masalar, karyolalar, koltuklar, küçük kanapeler ve iskemleler gelip orasını şahane bir biçimde döşemişlerdi. Gümüş kaplama kasalar-daki portakal ağaçlarının başdöndürücü bir koku yaydığı bahçeyi meşaleler aydınlatıyordu.

Baptistin tadına doyumaz günler geçiriyordu. En büyük özgürlükten yararlanıyordu. Kral'ın genç kıza bizzat ulaştırdığı davetlere Floris'le Adrien karşı gelemezlerdi. Floris saatını beklerken kendi kendini yiyordu, bu da ertesi gündü. Baptistin nefretini çabucak unutuyordu. Coşturucu kasırgaya kendini kapıp koyuvermişti. Kral'dan en küçük ere kadar hepsini neşeli, şehvetli ve bir delilik havası sarmıştı. En sonunda bu, Baptistin'in hayal ettiği gibi, danteller içindeki savaştı. Zaferi kutlamak için dosdoğru Versay'dan gelen soylu hanımlarla dolu saray arabaları dörtelnâ avluya giriyordu. Daha küçük rütbeli hanımları taşıyan konak arabaları, Baptistin'in yanaklarındaki kırmızı allıklarla pek güzel bulduğu o cıyak cıyak bağırışan yaratıkları oraya döküyordu.

Büyük soylu hanımlar subayların, daha küçük soylu hanımlar da erlerin moralleriyle ilgileniyordu. Herkes kendine göre birini buluyordu, bu da büyük bir otele dönüşen Kral karargâhında egemen olan neşeyi tanımlıyordu.

Genç bir binbaşı önünde eğildi. «Ah! İşte söz verilen bizim oyun balşadı, küçük hanım!»

«Ben bir tek söz verdim, o da size, bayım!» diye hop-paca cevaplayan Baptistin sepetlerini kabartmak için ayağa kalktı.

«Ah! Bayan dö Vilnöv, dilimizin ne gariplikleri var, görüyor musunuz!» Binbaşı arkadaşlarına doğru gururlu bir bakış yöneltti.

«O da nasıl şey öyle, bayım?» diye gülümsedi Baptistin.

«Aslını ararsanız, işte böyle! Bu dansı size söz verdim demeniz gerekirdi, benim mutluluğumu düşünün bir kez!»

Bütün subaylar bir çığlık kopardılar. Şu Kermadek, saf bir Brötanyalı olarak hiç bir şeyin farkında değildi.

Kral'ın metresine kur yapmak! Ne demek bu? Baptistin yelpazeyle kavalıyasının koluna hafifçe vurdu.

«Hadi, hadi, bayım, böyle kelime oyunlarına kalkışmayın!» kurnazca bir itirazdı bu. Çevrede garip bakışmalar oldu.

Baptistin dans edenlerin yanına gitmek için kavalıyesinin kolunda uzaklaştı. Mavi, pembe, gümüş ipekliden elbiseler, süslü püslü üniformalar, manşetler, inciler, elmaslar ve şam ipeklisinden nakışlı elbiseler neşeyle dönüp duruyordu.

Herkes birbirine sesleniyor, büyük bir serbestlik içinde gülüp eğleniyordu. Burada teşrifat hemen hemen yoktu. İki günden beri balolar, açık havada yemekler çılgın bir hızla birbirini izliyordu. Lui bir büfenin yanında Saks Mareşali, Adrien ve birkaç subayla derin bir sohbe dalmıştı. Baptistin'in geçişini hayranlıkla, gözleri kamaşarak seyretti. Artık dayanamadığı şu köhne ve yıpranmış toplum ortasında, genç kız kendisi için yaşamı, gençliği, heyecanı, coşkunluğu temsil ediyordu. Baptistin dans ederken ona büyüleyici bir biçimde göz kırptı. Artık elindeki silahların farkına varmaya ve onlardan yararlanmasını öğrenmeye başlıyordu. Kral şampanya bardağını kaldırdı. Genç kıza karşı ölesiye istek duyuyordu, bununla birlikte de tatlı bir gevezelikle yetiniyordu. Oysa bekleyiş her geçen dakika onu daha kıskırtıyordu. Lui bunda bilmediği bir zevk buluyordu. O gün öğleden sonra, otlar üstünde yenen hafif bir yemek Baptistin'le birlikte sıvışmasını sağlamıştı. Birkaç öpücük koparabilmek için ağaçlar altında koşmuşlardı. Onun yanında olduğu zaman Kral sarhoş bir delikanlı gibi oluyordu. Arzusunun şiddeti şakaklarını zonklatıyordu. Gözlerini genç kızdan ayırmaksızın, billur bardağını bizzat kendi yeniden doldurdu. Beriki gülüyor, köylük yerlerde olduğu gibi, akortsuz kemanların cızırtısıyla sığıyordu. O akşam Adrien kaygılıydı. Genç Vilmör Kontu işleri oluruna bırakmakla çok kötü davrandığını biliyordu. Aile reisiydi o. O akıllı uslu, temkinli Adrien, Kral'dan uzak, güvenilir bir yere gizlemek için Baptistin'i kaçırmayı düşünmüştü.

Bu açık bir isyan davranışıydı. Bir gün önce bundan Floris'e söz etmişti.

Floris garip bir sesle, «Hayır... ben bir kez İblisle anlaşma yaptım...» diye cevaplamıştı.

Adrien hep birlikte korkunç bir felâkete doğru koşuyorlarmış izlenimine kapılıyordu, oysa gece pek neşeli geçiyordu. Baptistin'in getirdiği Jorj-Albert de aynı fikirdeydi. Bütün şişelerin dibini pek susayan gövdesine indirdiği büfeinin altında kendine eşsiz bir yer bulmuştu.

Kermadek, «Yaşasın dünya ve yaşasın savaş, küçük hanım, siz kollarımın arasındasınız ya, hiç bir şey umurumda değil. Versay'da olsa, dünyada böyle dans edemezdik!» diye haykırdı.

Baptistin kavalyesinin omzu üstünden baktı. Ansızın ona yaklaştı. Binbaşı yedi kat göklerde uçuyordu. Dans arkadaşına doğru aştan yanıp tutuşan bakışlar yöneltiyordu. Baptistin'in buna hiç aldırdığı yoktu. Salona giren Floris'i görmüştü. Müzik çılgin bir hızla sürüyordu. Dans edenler parkenin üstünde resmen koşuyorlardı.

«Oooo!... Binbaşı... binbaşı... Başımı döndürüyorsunuz!» diye cıvıladı Baptistin. Kendinden geçermiş gibi bir halle tam Floris'in yanına geldiler. Onu çıldırtmak için ne gerekiyorsa, bilinçsiz bir halde hepsini yapıyordu. Çileden çıkan Floris nişanlısını pek nazik ama, tamamıyla ilgisiz bir baş hareketiyle selâmladı. Baptistin olduğu yerde terter tepinmek istiyordu. Floris savaştan beri bu azametli ve büsbütün kopmuş halini hiç üstünden bırakmıyordu. Baptistin'in çılgınlığını işitince, yeşil gözlerinde hemen bir şimşek çaktı ama, kapkara uzun kirpikleri indiğinde çabucak söndürdü. Floris yorgun ve bezgin bir yüzle döndü.

«Ooo! Ne sürpriz, Sayın Marki dö Portejöy» diye haykırdı şuh bir ses.

Floris eğildi. «Emrinizdeyim, Sayın Düşes!»

Baptistin olup bitenleri görebilmek amacıyla, melodiyi unutmuş, kavalyesinin ayaklarını çiğneyerek boynunu çeviriyordu. Gramont Düşesi salona girmişti. Kadın resmen

kendini Floris'in kollarına attı, sonra da ayışığı içinde yüzen teraslara doğru uzaklaştılar.

«Allah kahretsin! Şu hınzır kızıl saçının tepesine dünyanın bütün lânetleri yağsın, inşallah!» Baptistin dişlerini gıcırdattı.

Binbaşı iyi işitemediğini sanarak, «Efendim? Ne dediniz, küçük hanım!» diye sordu.

«Ooo! Özür dilerim! Bay Kermadek, biraz başım dönüyor da!»

Brötanyalı şairleştirdi birden: «Şu nefis gecenin mis kokulu havasını teneffüs etmeye götürebilir miyim sizi?»

Baptistin çevresine bakındı. Lui artık ne büfenin yanında, ne de salondaydı. Adrien'e gelince, neşe bozan asık suratlı insan rolü oynamaktan bıkip, besbelli ortamın çılgınlığına kendini kaptırarak genç Mulenöf Kontesi'yle birlikte sessizce uzaklaşıyordu. Can sıkıcı yaşlı kocasına pek fazla gözyaşı dökmemekle ün yapan nefis bir duldu bu. Baptistin isteksizce Binbaşı'nın teklifini kabul edecekti ama, küçük bir çılgılık kopardı ve büfenin örtüsüne yapıştı. İpek iskarpinlerinden biri gümüş tokenin altından yırtılıvermişti. Deminki çılgın dansa dayanamamıştı. Baptistin küçük felâketi anlatarak Binbaşı'yı başından savdı. Jorj-Albert'i götürmek istedi ama, küçük maymun başım bir şampanya kovaşına dayamış horul horul uyuyordu. Baptistin omuzlarını silkti. Ayakkabısını dikecek bir oda hizmetçisi aramak için topallayarak gitti. Uşaklar ortarlardan çekilip gitmişe benziyordu. Ne yapacağını şaşırarak Baptistin uzun bir koridora saptı. Fısıltılar ve ipekli kumaş fısırtıları işitince adımlarını o yana yöneltti.

Bir girintinin içinde, kendisine hiç aldırış etmeyen bir çifti farkedince irkilen Baptistin, «Ah! Özür dilerim!» diye mırıldandı.

Apoletlerine bakılırsa, erkek bir subaydı. Bir kadını sımsıkı tutmuş, dudaklarını da ağzına yapıştırmıştı. Kadın körük gibi soluyordu. Baptistin onun o sabah gelen bir barones olduğunu tanıdı. Genç kız hemen geriye çark edip sessizce sıvışması gerektiğini çok iyi biliyordu ama, erke-

ğın eli onu âdeta büyülemişti. Heyecanlanan ve utanan Baptistin hemen bir tahta kaplamanın arkasına gizlendi. Sübayın parmakları kadının belini okşuyordu, çabucak yukarı sıyırmak için elbisenin ipekli kumaşına yapışmıştı bu parmaklar. Barones kendinden geçercesine bölmeye yaslandı. Erkeğin eli eteklerinin altında kayboldu.

Baptistin bu, birbirine sarılmış çifte bakmaktan kendini alamıyordu. Âdeta gözleri kararmıştı. Öyle bir an geldi ki, genç kız dizlerinin gevşediğini hissetti. Yüreği şiddetle çarpıyordu. Gördüğü şeylerden sıyrıldı ve yırtık ayakkabısı yüzünden bileğini burkarak, koridorların karanlığında kaçtı. Baptistin en sonunda veranda gibi bir yerde durdu. Sakinleşmek ve biraz soluk alabilmek için hasır bir koltuğa oturmak zorunda kaldı. Demek ki aşk dedikleri bu hayvanî şeydi. Bütün öğrendikleri sadece bir başlangıçtı. Baptistin omzuna kapanıp ağlamak için Ernoda'nın yanında olmasını isterdi ama, süvari arkadaşı Kral'ın emriyle oda cezasına çarptırılmıştı. Majesteleri bir tanığın boşboğazlığı sayesinde, Floris'le düello etme tasarısını öğrendiğinden, genç yüzbaşiyı çadırda La Fortün'ün gözetiminde tutuyordu. Roller tersine dönmüştü.

Baptistin uzaktan şatonun öbür kanadından gelen balo salonunun seslerini işitti. Baş dönmüyordu. Çok sıcaktı, yelpazesini de yitirmişti. Nemli derisinde minicik ter kabarcıkları belirmişti. Baptistin verandanın yerlere kadar büyük penceresini açmak için ayağa kalktı. Bahçeye doğru uzanan küçük bir terasa ilerledi. Gökyüzünde artık yıldızlar ışıldamıyordu, fırtınayı haber veren kalın bulutlar yığılmıştı. Baptistin bu mayıs ayının fazlasıyla sıcak havasını ciğerlerine doldurdu. Baştan aşağı çiçek içindeki küçük bir gül kameyesinin altına oturup başım arkaya devirdi.

Kral'm boğuk sesi hemen Baptistin'in yanbaşımda, «Aramızdaki anlaşmaya saygı gösterdim, Portejoy...» dedi.

Terasın tam altında ayaklar çakılları eziyordu. Baptistin içgüdüsel bir hareketle büzülüp küçücük oldu.

Floris'in alaycı sesi: «Ben de Majestelerinden bundan başkasını beklemezdim ki!»

«İyice anlaştık, düğünün yarın öğleden sonra saat beşte yapılacak. Burada, bu küçük şatoda bir daireyi genç evlilerin emrine veriyorum. Bu son derece normal görünür... Sana bir saat kalacak...»

«Çok kısa, Efendimiz...»

«Mükemmel, öyleyse iki saat... eğer bundan sonra da boyun eğmezse... artık benim demektir!..»

«Size şeref sözü vermiştim, Efendimiz!..»

«Sana güvenim var, dostum, ama zıfak gecesi oyunumuzun geçerli olması için, bir dolaba gizlenen Lebel bunun hakemi olacak.» Kral ellerini ovuşturdu. Gül ağaçlarının üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

«Mükemmel, meydan okumayı kabul ediyorum, Efendimiz.»

«Bak sana haber vereyim, dostum... bana öyle geliyor ki, beni yalnızca Kral olduğum için sevmiyor...»

Floris üzüntüyle: «Majestelerini kutlarım, ne yazık ki ben aynı şeyi söyleyemem!..»

Kral bir kahkaha attı.

«Eh! Görüyor musun, ilki olma düşüncesiyle, kendimi gencecik bir delikanlı gibi hissediyorum.»

Floris ansızın öksürdü.

«Hadi... hadi, dostum, bu suratları takınma. Şimdi senin için her şey yolunda gidiyor... Ben nankör değilim... Seni şan ve şerefe garkedeceğim... Bak, Markiz dö Portejoy Ver-say'da kalırken... Pikardi Valisi olmak ister misin?» Ayak sesleri uzaklaştı. «Düşes seni bekliyor, azizim, onu inim inim inletme. O kızıl saçlı güzel sevişmede pek usta olmalı,» denildiğini de işitti Baptistin.

Meltemin tatlı esintisi kralın son sözcüklerini alıp götürdü. Hayretten donakalan Baptistin doğrulup kalktığında iki karaltının şatonun köşesini kıvrıldığını görebildi. Kral kolunu Floris'in omzuna dolamıştı. Dünyanın en iyi dostlarına benziyorlardı. Baptistin her iki haini de mahcup etmek için avazı çıktığı kadar bağırmadığına pişman olmaya başladı. O an her ikisini de aynı şekilde hor görüyor ve onlar-

dan ölesiye nefret ediyordu. Oyunmuş!... Onlar arasında bir kumardan başka bir şey değildi o. Tiksintiyle midesi bulanıyordu. Demin koridorda gördüklerini kendisine ilk hangisinin yapacağını öğrenmek için kumar oynuyorlardı.

Göz yaşlarından önünü göremez hale gelen Baptistin koşarak kaçtı. Bu şatoda bir saniye daha kalmak istemiyordu. Tıpkı Külkedisi gibi, ayakkabısını yitirdi ve topallayarak büyük avluya kadar koşmayı sürdürdü. Ona hiç kimsenin alıdırış ettiği yoktu. Baptistin Fédor'u ya da Li Kang'ı aradı ama, şenliğin birkaç saat daha süreceğini düşünen berikiler iki hizmetçi kızla oldukça derin bir ahbablık kurmuşlardı. Onlara Çin ya da Ukrayna usulü yeteneklerini kanıtlamaya çalışıyorlardı.

«Psst! Baptistin'ciğim! Nereye gidiyorsunuz?»

Genç kız dönüp baktı. Moris dö Saks başını arabasının kapısından uzatmıştı. Gülümseyerek, «Çok yorulmuştum, sevgili küçüğüm, yastıklarımın üstünde bir parça uyumaya geldim... Ama... binsenize...» diye teklif etti.

Baptistin kendini resmen arabanın içine attı.

«Çal kamçıyı, Kolas ve bizi küçük ormanda durdur!» diye emreden Mareşal karşısına çıkan fırsattan pek memnundu.

«Sizi gördüğüme çok memnunum, Sayın Mareşal!» diye içini çekti Baptistin. Usulca gözyaşlarını silmeye çalıştı.

«Tsst! Neler işitiyorum? Biz iki dost değil miydik, kuzum?»

«Evet... evet, Moris!» O sırada Mareşal elini tutmuştu.

«İki günden beri sizinle yalnız kalmak için bir bahane arıyorum ama, Kral hep beni gözetletiyor. Ömrünüzde hiç böyle bir şey gördünüz mü? Özel dairesine bir kadın almaya izni olmayan bir Mareşal olur mu hiç? Güya sağlığım Fransaya gerekmiş! Düpedüz bir yalan bu, sizi ve beni kısıkanıyor!»

Baptistin onaylayarak başını salladı. Şu anda Kral'ın aleyhinde söylenebilecek her söz kutsaldı. Genç kız farkında olmadan Mareşal'in bacaklarına baktı. Bunlar normal ölçülerine kavuşmuşlardı.

«Ho... ho!..» diye bağınyordu arabacı atları durdururken.

«Ama, Moris,» diye haykırdı Baptistin. «İyileşmişsiniz! Zafer bacaklarınızın şişini indirmiş!»

«Bu tam deyimi, Baptistin'ciğim, bu durumda olan da sadece ben değilim. Evet ya! Fonteno beni iyileştirdi, sizin sayenizde de zaferi kazandım... Ama, o güzel gözlerinizdeki yaşlar nedir?»

«Ağlamıyorum ki, hayır, ağlamıyorum, çok mutlu ve çok neşeliyim,» dedi Baptistin hırsla. «Bakın, Moris, sevişmek ister misiniz?»

Mareşal şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, Baptistin'e baktı. Ona ömründe böyle bir teklifi bu kadar açık bir şekilde yapmamışlardı.

Gökyüzünde bir şimşek çaktı. Uzaktan gök gürültüsü işitildi. İri birkaç yağmur damlası toprağın üzerinde ezildi. At kişnedi. Floris şapkasını indirdi, pelerinin yakalarını kaldırdı.

Balodan çabucak ayrılmıştı. Gramon Düşesi eğlenceli birkaç cilveden sonra onu sıkmaya başlamıştı. Adrien ortadan kaybolmuştu. Jorj-Albert ölü gibi sarhoştı. Fëdor'la Li Kang vur patlasın, çal oynasın eğleniyorlardı. Baptistin'i bulana aşkolsun, besbelli Binbaşı'yla gönül eğlendiriyordu. Zaten Floris ertesi güne kadar onunla asla ilgilenmemeye karar vermişti. Huzursuzlukla ilerlerken, yolun alt yanında körükleri inik bir araba gözüne ilişti. Arabacı yağmur damlalarının farkında değilmiş gibi oturduğu yerde horluyordu. Floris atlarla arabaya dalgın dalgın bir göz attı. Kısılmış fenerler kapılara çizilen armaları seçmeye engel oluyordu. Floris yürüyüp geçecekken ansızın Baptistin'in sesi onu olduğu yere mihlayıverdi :

«Bakın, Moris, sevişmek ister misiniz?»

Floris uzun uzun düşünüp taşınacak adam değildi. Arabanın içine dalıverdi.

«İmdat muhafı...» diye guruldayan Moris dö Saks arabasının damının neden tepesine çöktüğünü anlamadan yere yığıldı.

Baptistin göğüsleri korsesinin önünden dışarı fırlamış, âdeta bir kuş gibi inledi. Floris hemen onu belinden yakaladı, atının üstüne fırlattı. Gök gürültüsü genç kızın itirazlarını, çığlıklarını bastırarak gitgide daha kuvvetle gümbürdü-yordu. Ilık yağmur iri damlalar halinde yapraklarda ezili-yordu. Floris dörtmala uzaklaştı. Avını bir kez daha kaçırmaması için birkaç saniye yetmiş de artmıştı bile.

Burnunun üstüne düşen su damlalarıyla uyanan arabacı irkildi. Adamcağız hiç bir şeyin farkında olmamıştı.

Hayvanların boynunu okşadı. «Deh... deehh...» diye ho-murdandı. Kendini ve arabayı fırtınadan uzak, siper bir yere çekmek istiyordu.

Atlar tırıs-la ilerledi. Moris dö Saks uşağının tam aksine, arabasında şimdi sakın sakın uyuyordu. Mareşal savaşın başından beri uykusuzluktan yakınmıştı. Floris Tıp Fakültesinin bilmediği bir ilâçla onu bu dertten kurtarmıştı.

Baptistin Floris'i tanıyınca, «Seni öldüreceğim... seni öldüreceğim...» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Yağmur, önlerini görmelerine engel oluyordu ama, çığına dönen bir kedi gibi tırmalıyor, vuruyordu.

Floris Baptistin'in ellerini sımsıkı tuttu. «Ben sana haber vermiştim, orospu!»

Beriki artık tırnaklarından yararlanamayınca, bu kez de dişlerini denedi. Floris sel gibi yağın yağmurdan peleri-niyle korumak için genç kızı doğrulttu.

«Biliyor musun... kime saldırdığını biliyor musun... canavar... canavar suratlı seni?» diye avazı çıktığı kadar bağıran Baptistin hırsından soluk alamıyordu.

Başını kurtardı, setrenin işlemelerine saldırdı, onları yırttı.

«Umurumda bile değil!» diye alayla gülen Floris tanrı-lara yaraşır sakinlikteydi.

Ürken hayvanını mahmuzladı. Şimşekler kapkara gök kubbeyi yırtıyordu. Pek yakınlardan müthiş gök gürültüleri işitiliyordu.

«Saks Mareşali'ydi! Saks Mareşali'ni öldürdün... çılgın! Gözü kararmış sefil!» diye gırtlakını paralayarak bağırın Baptistin'in saçları alnına, boynuna yapışmıştı.

«İsterse Papa olsun.....»

Korkunç bir çatırtı sözünü kesti. Allah'tan oldu, yoksa insan o kutsal varlığın Baptistin'in dekoltesi içinde ne yap-maya geleceğini sorası gelir.

Yıldırım gençlerin on beş adım önündeki yüzyıllık bir kavağa çarpmıştı. Floris şiddetle yuları çekti. Ağacın gövde-si resmen patlıyordu. Lânetlerini kesen Baptistin ansızın ür-kerek gözlerini kaldırdı. Kavağın tepesi sallanıyordu. Dallar atın ayaklarının önüne düştü. Hayvan şahlandı, gem ağzını kanatmıştı. Ak köpükler saçarak sıçradı. Floris normal za-manda, attan yere düşmeyecek kadar iyi biniciydi ama, ha-reketlerine Baptistin engel oluyordu. Dengesi bozulan genç kız kaydı. Floris onu tutmak istedi. Hayvan çifte attı. İki genç bir çamur bataklığına dönüşen yolun üzerine düşer-lerken parlayan at da gemi azağına alarak kaçıyor.

«Hay Allah! Şuna bir temiz dayak atayım da görsün!» diye mırıldanan Floris çabucak doğrulup kalktı.

«Ya. Öyle mi! Kime, ata mı, yoksa bana mı?» diye alay etti Baptistin.

Floris omuzlarını silkti. Çevresine bakındı. En yakın köy üç yüz metre kadar uzakta olmalıydı. Yirmi adım kadar öte-de üstü samanla örtülü eski bir ağıl vardı. Floris hemen Baptistin'in elini yakaladı. Onu pek sert olmayan bir hare-ketle kaldırdı ve o umulmadık sipere kadar sürüklemek istedi.

«Bunu bana ödeyeceksin, pis hayvan... bunu bana öde-yeceksin... herkese yaptığın gibi davranamayacaksın bana... bak buna yemin ediyorum!» Baptistin tepeden tırnağa ça-

murlara batmıştı. Her yöne tekmeler savuruyordu. Floris onu saçlarından sürüklemek istiyordu. Direnmelerine aldırış etmeksizin, genç kızı kucağına almakla yetindi. Çizmesiyle bir tekme atarak barakanın kapısını açtı. Hâlâ bir köşeye bir topla güller yığılmış duruyordu. Floris Baptistin'i yere bıraktı. Boyu göğsüne kadar geliyordu.

Genç kız, «Senden nefret ediyorum... Floris... nefret ediyorum senden!» diye hecelerın üstüne basa basa haykırdı. Küçük başını erkeğe doğru kaldırdı.

Floris sakın sakın, «Evet, biliyorum, daha önce de söylemiştin bunu bana!» diye cevapladı. «Ama, çamur içindeki şu sırsıklam pılı pırtını üstünden çıkarsan daha iyi ederdin.»

Baptistin'in dişleri birbirine çarpıyordu. «Senin yüzünden en güzel elbiselerimden biri mahvoldu!» diye haykırdı.

«Nasıl olsa onları sahibine geri vermen gerekti!» diye alay etti Floris.

Bir saniye can düşmanları gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Gözlerinden gökteki kadar şiddetli bir şimşek çıktı.

Baptistin kuru bir sesle : «Pelerinini ver bana!»

Islanan ağır etekliklerini, gevşeyip biçimini yitiren saz sepetleri, baştan başa çamurlara bulanık ipekli elbisesini çıkarmak için arkasını döndü. Floris çabucak kuru odun, çalı çırpı ve saman topladı. Çakmağını çaktı. Hızla bir alev yükseldi.

«Beni ne kadar zaman tutsak edeceksin?» diye hırsla sordu Baptistin.

«Çok rica ederim, güzelim, yol açık!»

Kapıyı ardına kadar açtı ve selâmladı. Dışarda fırtına şimşek, ortalık birbirine geçiyordu. Baptistin bilinçsiz bir hareketle başını pelerininin altına gizledi. Floris alayla güldü. Baptistin o anda onu gerçekten de öldürebilirdi. Genç adam kanadı geri itti ve sarsılmasına engel olmak amacıyla bir tahta parçası sıkıştırdı.

«Sersemlik etmesene kuzum! Gel ateşin yanına!» diye öğüt veren Floris yumuşamıştı.

Baptistin istemeye istemeye yaklaştı ama, gerçekten de

çok üşüyordu. Ona hıncını göstermek için de düşmanca sırtını çevirdi..

Baptistin'in yüzü bembeyaz olmuştu. Dişleri takırdıyordu. Sırtındaki şu sünger gibi suyu içen ağır kumaş hiç de onu ısıtacağa benzemiyordu. Floris hemen kuru kalan ceketini çıkardı. Bunu ona giydirmek için yaklaştı. Baptistin hırsla uzaklaştı. Floris'in yeşil gözleri ışıldadı.

«Hadi bakalım, sersemlik etme, hastalanmanı istemiyorum!»

«Elbette ya, bu küçük tasarılarını bozardı!»

«Ne demek istediğini bilmiyorum ama, çocukluk etme, kuzum!» Floris, karşısındakini iyice çileden çıkardığı zamanlarda takındığı o nazik tavrını takınmıştı.

Baptistin büyük bir öfkeye kapıldı. «Sen de kuzum, bana küçük bir kız çocuğu gibi davranmaktan vazgeç artık!»

Tamamıyla iyi niyetle dolu Floris üstünlükle gülümsedi. Baptistin'in bir kolunu yakaladı ve sırtını bir iyice uğuşturmaya koyuldu. Baptistin çok üşüyordu, onun için hiç ses çıkarmadı. Bu güçlü el onu gevşetiyordu. Genç kız tükrüğünü zorlukla yuttu.

Floris yüce gönüllülükle, «İşte! Bak gördün mü, bu sana iyi geldi... Hadi bakalım, sakın ol... Bilirsin ki ben kin gütmem... Artık sana kızmıyorum!» dedi. -

Bu da fazlaydı doğrusu!

Baptistin ansızın keskin bir sesle, «Ya! Demek artık bana kızmıyorsun! Aa, bu kadar da fazla, teşekkür ederim... Ne yücelik! Bırak beni... Canım, bıraksana beni... Artık sana dayanmam. Senden öğreniyorum, tiksiniyorum senden!..» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

«Sözlerinin düşünceni aştığını umut etmek isterim!»

Baptistin, «Hayır, hayır, sen tanıdığım yaratıkların en alçağısın!» diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Floris düşüncelerini gözlerinden okumak amacıyla üzerine eğildi. Genç kız bütün gücüyle suratına bir şamar indirdi. Floris müthiş bir hiddetle onu yakaladı. Ömründe hiç bir kadın ona bu şekilde davranmamıştı. Hiddetten bembe-

yaz kesilmişti. Tıpkı çocukluklarında yaptığı gibi az kalsın tokadı iade edecekti. Floris, müthiş irade göstererek kendini tutabildi.

«Yavrucuğum, bir şeyi iyice anlamanı isterdim : İstediyini yapabilirsin, umrumda bile değil, beni hiç mi hiç ilgilendirmiyorsun. Ama, bir erkekten bir erkeğe, bir kucaktan öbür kucağa atlayan bir şıfıntının ailemizin şerefine lekelemesine izin veremem...» diye düşüncesini açıkladı Floris.

Baptistin köpürdü. «Ooo! Artık bu kadarı da çok fazla doğrusu, cici beyim bana aile onurundan söz etme cesaretini gösteriyor, ne demezsiniz!»

Floris'in sesi gökgürültüsünü bastırır gibi çıktı: «Buna zarar vermemek için seninle EVLENİYORUM!»

«Yalancı! İğrenç yalancı! Tiksiniyorum senden! Benim üzerime asker kaçakları gibi kumar oynasan çok iyi ederdin!»

«Neler söylüyorsun sen?»

«Diyorum ki... diyorum ki, bu konuda bana sitem edebilecek en son kişi sensin diyorum, Kral'la yaptığın o güzel pazarlığın her sözcüğünü işittim. Her ikiniz de birbirinizden daha iğrenç pek şahane kişilersiniz! Sen bir beyefendisin şimdi artık eline geçen bütün o gelirle, neredeyse beni bile satın alırsın!»

Hiddetten her ikisi de tirtir titriyorlardı.

«Zenginlik beni mutlu etmiyor ki, bütün o altından nefret ediyorum ve... ve Kral'la o pazarlığı kabul ettim... çünkü bunu kazanacağıma kesinlikle emindim! Bana hakaret etmeye hakkın yok!» Oysa kendini suçlu hissediyordu yine de.

«Oh! Oh! Ne iyi, piyangoda kazanırmış gibi, beni kazanacakmış! Hiç bir şey kazanamayacaksın, çünkü senden ölesiye nefret ediyorum!»

«Eh! Ne yapalım, edersen et!»

«Elbette ya, işte bunun içindir ki canımın bütün istediklerini yapmaya hakkım var, Moris dö Saks'la sevişmek de dahil tabii. O senin gibi can sıkıcı değil hiç olmazsa...»

Eğer Jorj-Albert orada bulunsaydı, Baptistin'in yenilmez mantığıyla iftihar ederdi.

«Buna izin veremem... buna izin veremem!... Sen de ANNEN gibi bir sokak orospusundan başka bir şey değil-sin!»

O büyük söz en sonunda salıverilmişti. Baptistin sarı kesildi.

«Annem soylu bir hanımefendiydi, onun için hakkın yok...»

«Hiç de değil, kızcağızım, böbürlenmeyi bir yana bırak-san iyi edersin. Acaba Kont dö Vilnöv'ün neden seninle evlenmemi istediğini biliyor musun?» Artık Floris kendine hâkim olamıyordu.

Baptistin, Romanov'ların genç adamın damarlarında akan yakıcı kanı hatırlatan o yakıp yıkıcı hiddetlerden birini harekete getirmişti. Floris durması gerektiğini biliyordu ama, içinde kabaran bir zehir ve acımasızlık dalgası ağzından dökülüyordu. Kızı öldürmek, onu horgörmek istiyordu.

«Aaa! Ya! Ne demezsin, baban ailenin geçmişi yüzünden seninle evlenmemi istiyordu, kızcağızım! Annen ünlü bir orospuydu, en kötü türden, tıpkı senin gibi, bir sokak orospusuydu, haydut, namı-diğer Kartuş, Lui Dominik Burginyon'un kız kardeşiydi. Bayan Burginyon Pon-Nöf'te para keselerini yürütürdü hem de dediklerine göre, bu işi çok güzel becerirmiş. Toplum için çok şükür, seni doğururken öldü! Hiç bir erkeğin senin gibi bir kızla evlenme yüzkarasına çarpılmaması ve gerçeği öğrenmemesi için Vilnöv Kontu işte o andı benden zorla kopardı! Böylece horgördüğüm bir insana ömrümün sonuna kadar bağlandım.»

«Yalan söylüyorsun... yalan söylüyorsun!» Baptistin ısrarak, tekmeleyip tırmalayarak çırpındı.

Artık Floris kendini tutamıyordu. Şu son günlerin hıncı beynine hücum ediyordu. Gözlerinin önünden kıpkızıl bulutlar geçiyordu. Kıza dört başı mamur bir dayak atmayı istiyordu canı. Bu istek Fransa'ya döndüğünden beri içini kemirip duruyordu. Eskiden, ele avuca sığmaz bir küçük

kızken yaptığı gibi şöyle evire çevire pataklamak geçiyordu içinden. Baptistin vahşicesine elini ısırды. Delikanlı onu yere kayan pelerinin üstüne devirdi.

Baptistin çırpınıyordu, yanaklarını tırmalamaya çalışıyordu. Floris'in açıklamaları kolunu kanadını kırmış olmalıydı; oysa tamamıyla aksiydi. Bir fahişe, bir sokak orospusu, haa! Bunların nasıl da suratına haykırmıştı! Birbirlerinin üzerine yuvarlandılar. Hiddet Floris'de sahiplik içgüdüleri uyandırıyordu. Onu bütün bedeniyle ezerek, Baptistin'in bileklerini yakaladı. Beriki çırpınmayı sürdürüyordu ama, tamamıyla değişik bir biçimde. Gözleri çakmak çakmak parlıyordu, soluk soluğa kalmıştı. O çok iyi tanıdığı sıcaklık sarmıştı bedenini gene. Floris bir hayli deney geçirmiş genç bir erkek olarak bu belli belirsiz değişikliği hemen sezinledi. Onu pataklama isteği şiddetli bir arzuya dönüştü. Parmaklarını vücudunda gezdirdi, gömleğini kaldırdı, her ikisini de ürperten bir okşamaya cesaret etti. Baptistin'in tüyleri diken diken olmuştu. Şimdi artık soluksuzluktan boğuluyor, bütün vücuduyla daha derin bir deneyi çağırıyordu. Vahşi bir hareketle saldırmasına karşı koymadı. Fırtına onu coşturuyordu, ürpertiyordu. Ansızın Floris ellerini çekti. Davranışından utanarak bir dirseğinin üstünde doğruldu. Sert bir hareketle ayağa kalkmak istedi. Baptistin kendini başkalarına teslim ettiyse bile, ona saygısı vardı, çılgınlığın ve dışarda boşanan fırtınanın onları kudurttuğu bir andan yararlanmayacaktı. Ayağa kaldırmak için Baptistin'in bileklerini yakaladı. Genç kız kasılmıştı, gözlerini yummuştu, karnında ve göğsünde küçük zevk ürpertilerinin dolaştığını hissediyordu. Utanıyordu, demin söyledikleri yüzünden erkekten nefret ediyordu. Bununla birlikte elinde değildi. Baptistin kollarını Floris'in boynuna doladı. Şehvetle iç geçirerek onu kendine doğru çekti. Genç adam ona baktı: Güzeldi, kendini bırakmıştı, dudakları nemliydi, gevşemiş bir halde sevişmeye hazırdı. Göğsü inip kalkıyordu; kadının erkeğe bu atalardan kalma çağrısına karşı duramadı. Arzusu çok güçlüydü. Deminki çarpışma Baptistin'i yarı yarıya çıplak bırakmıştı. Gırtlakları kısıl-

mış, konuşamıyorlardı, onları bir şehvet büyüğü kapladı. Floris eğildi. Dudakları çılgın bir hiddetle buluştu. Erkek onun yuvarlak körpe göğüslerini büsbütün ortaya çıkardı. Baptistin usta okşamarlar altında kendini çabucak kaybetti. Hissettikleri ve şatonun koridorunda gözüne ilişen çiftin hayaliyle coşmuş, sabırsızlıktan deli oluyordu. Floris onun küçük korsesini de çıkardı. Aşkla çarpışıyorlardı şimdi. Floris'in hiç acelesi yoktu. Hafif hafif okşuyordu. Baptistin bütün bedenini kaplayan şiddetli akımlarla inliyordu. Erkeğin giysilerini çıkardığını sezinledi. Floris'in çıplak tenini hisseden Baptistin az kalsın bayılacaktı. Sonra erkek ona iyice sarıldı. Baptistin âdeta bir hançer darbesi hissetti. Bir çığlık kopardı, sonra da bilinmedik bir zevkle ürperdi. Kendini bırakmıştı, aşkın sihirli kıyılarında sürükleniyordu.

Alev birbirine sarılan vücutlarını kızıl ışınlarıyla parlattı.

Çılgına dönen Floris kendilerine geldiklerinde, «Senden özür dilerim!» diye fısıldadı.

Kollarının arasındaki Baptistin öylesine soluk, öylesine çelimsizdi ki, erkek kaygılandı. Baptistin bakışlarını ondan kaçırıyordu. Floris göğsüne şefkatli bir öpücük kondurdu, sonra da daha şimdiden taparcasına sevdiği o kusursuz vücuda ceketini örttü.

«Baptistin, yavrucuğum... gülüm... çiçeğim... nasıl bilebilirdim... Bana kızdın mı?» diye sürdürdü. Hiç beklemediği halde onu el sürülmemiş bulmaktan allak bullaktı şimdi. İçinden derin bir sevinç yükseliyordu. Demek ki ilki kendisiydi... ilki... Altın sarısı saçların bir taç gibi alnın çevresinde kıvrır kıvrır büküldüğü o güzel başı usulca kaldırdı. Baptistin gözkapaklarını aşkın daha da mavileştirdiği gözlerinin üstüne inatla indirdi. Floris içini çekti. Gaddar çocuk öc almak istiyordu. Yakışıklı Floris böyle davranışlara alışık değildi. Sarhoşa dönen bütün metresleri beklerler, sonra kendilerini gene görmesi için ona yalvarırlardı.

«Beni öfkelen-dirmiş-tin, Baptistin... sen benim söylediklerime kulak asma... bana dargın mısın?» diye tekrarlayan

Floris demin öyle karmakarışık kafasına fırlattığı bütün o korkunç şeyleri şimdi dehşetle hatırlıyordu.

Baptistin karşılık vermeksizin başını döndürdü.

«Şimdi kadın oldum... gerçek bir kadın!» diye düşünüyordu.

Şimdilik düşünebildiği sadece buydu. Floris pelerinin üstündeki elini kastı. Çabucak giyindi, kapıyı araladı. Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Floris duraksadı. Baptistin'i ne bu kıyafette dışarı çıkarabilir, ne de ıslak elbiselerini giydirebilirdi. Genç adam o inatçı küçük alına bir öpücük kondurdu.

«Eğer birkaç dakika yalnız kalmaya korkmazsan, sevgili... ben bir koşu gidip bir araba getiririm, hemen dönerim,» diye teklif etti.

Hep öyle sessiz duran Baptistin gözkapaklarını kırparak onayladı. Floris yakıcı gözlerle ona baktı. Beriki kızardı, ürperdi, setreyi omuzlarının yukarsına kadar çıktı. Floris üzüntüyle doğruldu. O iri mavi gözlerde yaralanan gurura karışan bir çeşit hiddeti görecektik kadar zaman bulmuştu. Floris ateşi harlandırdı. Köye doğru koştu. Bir dakika içinde ceket ve gömleği sırsıklam oldu, ama o, yağmuru bile hissetmiyordu. İçi karmakarışık ve sıkıntılı duygularla kaynıyordu. Koşulu pek çok araba, köyün çeşitli evlerinin önünde, çapkınca bir ziyaret için gelen sahiplerini bekliyordu. Rutubetten pek hoşlanmayan arabacılar yerlerinden uzaklaşmışlardı. Bu da Floris'in pek işine geliyordu. Hemen bir arabanın seyis mahalline atladı ve hızla Baptistin'i almaya gitti. Floris rahat bir soluk aldı. Orada kendisini izlemeye hazır, bekliyordu. Floris kendi kendiyi alay etti. Ansızın, gecenin içinde kayboluvermesinden pek korkmuştu da. Genç adam kendi sersemliğini düşünerek omuzlarını silkti. Baptistin'i arabanın içine bindirdi, sonra da yeniden dizginleri eline aldı. Yol Baptistin'e bitip tükenmezmiş gibi göründü, oysa pek kısaydı. Atların ayak seslerini dinleyerek başını yastıklara dayamıştı. Yüzü alev alev yanıyordu. Bütün vücudu ürperiyordu.

Floris Baptistin'i evlerinin önünde arabadan indirirken,

«Yarına, sevgilim... neyse, az sonra görüşürüz... hiç bir şeye ihtiyacın yok... düğünümüz için... çok güzel süslen!...» diye mırıldandı.

Floris'in de kendisiyle birlikte içeri girmesinden korktu ama, genç adam büyük bir kibarlıkla onu kapıdan geçirip yeniden seyis yerine tırmandı. Baptistin geniş bir soluk aldı. Bereket versin ki, Greguar'la Elisa uyuyorlardı. Baptistin bütün hayal gücüne rağmen, kıyafetini anlatmakta güçlük çekerek: Aceleyle giyilen bir setreyle bir iç etekliğinin altında çırpıyordu. Yatak odasında yalnız kalan Baptistin en sonunda rahat bir soluk aldı. O ıslak birkaç giysiye de çıkarıldı, saçlarını kuruladı. Dalgın dalgın kendini bir aynada seyretti. Baptistin ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi, keşfettiği o harikulâde zevkle hâlâ allak bullaktı.

«Aşka bayılıyorum!» diye düşündü ama, korkunç, son derece çirkin, tehdit edici bir şeyin bundan böyle hep peşini kovalayacağını biliyordu.

Boğazına bir hıçkırık yükseldi. Annesi yüzünden Floris onu horgörüyordu. Baptistin bunun gerçek olduğunu hissediyordu. Her kavgada küçümsemesini suratına çarpacak ki-birli bir erkeğe bağlanmış olacaktı. Bir şehvet çılgınlığının arada sırada onları yaklaştıracığını, ama sonra da her gün daha fazla birbirlerinden uzaklaştıracığını sezinliyordu. Ya Kral... gerçeği bilmesi gereken ve yalan söyleyerek kendi kaderiyle oynayan Kral...

Baptistin kalçalarındaki birkaç damla kanı şarap ispir-tosuyle sildi. Hafif bir sızı artık bedeninin bir kadına ait olduğunu ona hatırlatıyordu. Sırtına sımsıcak temiz bir göm-lek geçirdi ve zavallı Elisa'cığın tuğlayla ısıttığı yatağına stü-lüldü hemen. Baptistin şamdanı üfleme için eğildi. Başucu-masasının üstünde göze görünür şekilde bir mektup duru-yordu.

Baptistin hayretle, «Jan-Antuanet'in yazısı bu... ne istiyor benden acaba?...» diye mırıldandı.

Çabucak mühürleri kopardı.

«Sevgili Baptistin,

Kalon'da, pembe tuğlalı tek eve yerleştim. Gizlice gelip kendini bulmam için Kral çok ısrar etti. Beni sevdiğini kesinlikle söyleyebileceğimi sanıyorum. Senin burada bulunduğunu ve «kuzenin» Bay dö Portejoy'yla evleneceğini bildirdiler bana... Gizlice beni görmeye gel, birbirimize söyleyecek pek çok şeyimiz var...»

«Kraliçe! Kraliçe!»

Baptistin'in beyninde şimşek çaktı. Bütün anlaşmazlıklarına rağmen, Jan-Antuanet Puason onun tek arkadaşı olmuştu. Genç kız iradesinden daha büyük bir güçle doğrularak hemen yatağından kalktı. Sırtına pamukludan sade bir entari geçirdi, omzuna bir atkı aldı, mektubu da göğsüne soktu. Baptistin o güzelim uzun saçlarını bir başlığın altına tıktırdı. Sonra da bir pelerine sarındı. Tam o anda ürperdi. Sokak kapısı kapanmıştı. Besbelli sokakta karşılaşan Floris'le Adrien odalarına çıkıyorlardı. Baptistin çabucak şamdanı üfledi. Bin tanesinin içinde tanıyacağı Floris'in ayak sesi kapısının önünde bir dakika duralar gibi oldu. Baptistin yüreğinin çarpıntılarını bastırdı. Erkeğin içini çektiğini, sonra da uzaklaştığını işitir gibi oldu. Baptistin ansızın peşinden koşup kollarına atılmak için kanadı açma isteğine kapıldı. Kapının tokmağı usul usul dönüyordu. Baptistin az kalsın avazı çıktığı kadar bağırıacaktı. Koridordaki bir komidinin üstüne tırmanan Jorj-Albert genç kızı uykuda bulacağını sanıyordu. İçeri bir göz atmaya geliyordu. Baptistin rahat bir soluk aldı. Bir parmağını dudaklarının üstüne koydu. Jorj-Albert çok akıllıydı. Pek önemli bir şeyler geçtiğini hemen anladı. Baptistin onu kucağına aldı. Fédor'la Li Kang da dönüyordu. Baptistin sessizce merdiveni inmek için birkaç dakika daha bekledi. Tam kapısının eşiğinde belli belirsiz bir tereddüt onu tuttu. Eli titredi, Jorj-Albert onarılmaz adımı atmasına engel olmak istedi, genç kızı tutmak, öbürlerine haber vermek için bir çığlık kopardı. Ama bu Baptistin'in inadını iyi tanımamak demekti. Hemen elini arkadaşının ağzına kapattı. Kesin kararını vermişti bir kez. Küçük maymunla bir-

likte geniş pelerine sarındı, kapüşonu da ihtiyatla yüzüne indirdi. Sonra da solgun, hiç vicdan azabı, hiç pişmanlık duymadan, dönüp arkasına bakmadan gecenin karanlığına süzüldü.

Sabahın saat dördü filan olmalıydı.

Bir saat sonra, körükleri indirilmiş bir araba köyden ayrılıyordu.

Araba ok gibi fırlayan atların dörtlüleriyle güney yolunu tuttu...

23

Allak bullak olan Elisa merdivenleri ters yüzü inerken, «Kumrucuğum odasında yok! Yatağı bozulmamış bile!» diye inledi.

Saat on ikiydi. Baptistin'i olabildiği kadar fazla uyuma-ya bırakmışlardı. Floris'le Adrien odasına daldılar. Öğleden sonraki tören için perukalarını geçirmişler, işlemeli süslü setrelerini giymişlerdi bile.

Floris pek bozuk bir sesle, «Bizden önce uyanıp... belki de küçük bir gezinti yapmak istedi!.. diye ileri sürdü.

Adrien kardeşini süzdü. Berikinin sıkıntılı yüzünde korkunç bir facianın önsezisini okuyordu. Genç Vılnev Kontu her zamanki ihtiyatlı haliyle hiç sormu sormadı. Fédor'la Li Kang'ı Baptistin'le Jorj-Albert'i aramaya göndermekle yetindi. Sadece olabileceğince ölçülülükle askerin ve köylülerin ağzını aramalarını tembih etti.

«Gene şu İngiliz domuzlarının bir işi olmalı bul!»

Elisa'yla Gréguar, «Jan Dark'ımızı almak yetmiyor muydu o hınzırlara, kuzum!» diye ağlaşıyorlardı.

Gençler Kral'ın şatosunda vakit yitirmeden atlarını dörtlüyle sürdüler. Lui pek içtenlikli görünüyordu. Hayır, dün akşamdan beri Baptistin'i görmemişti... Floris Baptistin'in bütün gerçeği bildiğini açıklamaktan kendini alıkoymuştu.

Yaşlı uşaklarla aynı şeyi düşünen Majesteleri, «Gene Kamberland olmasın sakın?» diye homurdandı.

Floris'le Adrien hiç bir şeyi aceleye getirmemesi için Kral'a rica ettiler. Önce Moris dö Saks'la bir görüşmeliydiler.

Mareşal onları pek nazik karşıladı. Bir gözü fena halde morarmıştı. Floris'i dinledi ama, bir yandan da meraklı bir ısrarla onu inceden inceye süzdü. Acaba dün akşam kendisine saldıran şu karşısındaki genç miydi? Her neyse, yakışıklı Moris morarmış gözünü kime borçlu olduğunu tahmin ettiyse bile, görgülü bir erkek olarak hiç bir şey belli etmedi. Saks Kontu da dün akşamdan beri Baptistin'i görmemişti. Gururlu Portejoy Markisi Ernodan dö Gastanyak'la La Fortün'ü bile sorguya çekecek kadar kendini küçülttü. Gaskonyalı soylu Kral kadar şaşırmış ve kaygılı göründü. Adrien Floris'e bakıyordu. «Bu kibirlinin bütün bu baş vurmalara alçalacak kadar tutulması mı gerekti!» Bütün bu olumsuz cevaplar karşısında Floris'le Adrien'in içini öldürücü bir kaygı kaplıyordu. Baptistin'in odasını dikkatle incelemek amacıyla küçük eve döndüler. O esrarlı kayboluş konusunda kendilerine, elbise dolabında bulunmayan ve Elisa'nın gayet iyi hatırladığı basit bir entariyle pelerin bilgi verebilirdi. Fédor'la Li Kang pek de elleri boş dönmemişlerdi.

«Küçük beyciğim... Askerler sabahın saat beşinde perdeleri inik bir arabanın güney yolunu tuttuğunu görmüşler!»

Floris'le Adrien bakiştılar. Bu pek zayıf bir kanıttı, Baptistin'le Jorj-Albert'in o arabanın içinde bulunduklarını hiç bir şey kanıtlamıyordu. Üstelik de eğer Kral'la yakışıklı Moris yalan söylemiyorlarsa, genç kız bir arabayı nereden bulabilirdi? Görünüşe göre, ne karargâhta, ne de Kral'ın kaldığı şatoda araba eksikti. Floris ne düşüneceğini bilemiyordu.

«Acaba ansızın hastalandı mı?... Çıkıp bir parça hava mı almak istedi?... Gerçekten de Dük mü, yoksa başkası mı?... Sadece beni mi korkutmak istiyor acaba? Eğer sabahın beşinde oysa (bunu hiç bir şey kanıtlamıyor ya) on saatlik bir yol aldı demektir. Hayvanları çatlatsak bile ona yetişemeyiz artık!»

Adrien kardeşine bakıyordu. Genç Portejoy Markisini kibirli, duygusuz, düşüncesiz, hiddetli ve bir kadın için duyulanma yeteneğinden yoksun sananlar, eğer o dramatik saatlerde onu görselerdi, mutlaka fikirlerini değiştirirlerdi.

Öğleden sonra saat beşte gerçeği kabul etmeleri gerekti. Artık nikâh falan olmayacaktı. Nişanlı küçük hanım bal gibi kaçmıştı. Sanki buhar olup uçmuştu. Moris dö Saks kinci değildi. Bölgeyi inceden inceye taramak için bir tane kumbaracı asker verdi. Kral da Floris kadar kaygılıydı. Her ikisi de, biri eşini, öbürü de metresini kaybetmişlerdi ya da öyle sanıyorlardı. Lui Kamberland Dükü'ne bizzat mektup yazmak için bir kaz tüyü aldı :

«Sevgili kuzenim,» diye soruyordu özetle Lui. «Kötü bir rastlantıyla acaba Bayan dö Vilnöv'le karşılaştınız mı? Eğer öyleyse, hiç kuşkusuz Altesleri yeni bir Truva savaşını arzu etmeyeceğinden, Alteslerinin en kısa zamanda 'Güzel Helena'yı bize geri göndermesinden son derece memnun oluruz. Pek sevgili kuzenim, her zaman Alteslerinin en dürüst ve en sevilen düşmanıyız, Lui.»

Bunun açık anlamı şuydu :

«Eğer onu gene kaçırdınızsa, vay başınıza gelene.»

İki saat sonra, tozlara bulanmış bir atlı William Ogüst'ün cevabını getiriyordu. Prens büyük şakacıyla, «Veba ve kolera gibi Tanrı'nın büyük âfetlerini Bayan dö Vilnöv'ün varlığına tercih ettiğini ve o kırsığı yola getirme işini Majestelerine bırakarak, böyle bir belâyla bir daha karşılaşmak için ermiş Jorj'a dua ettiğini...» yazıyordu.

Onu bu yanda bulmanın son umudu da sönmüştü. Floris'le Adrien İngiliz Prensi'nin sözünden bir an bile kuşku lanmadılar. Kaçağın oraya gizleneceğini belli belirsiz umarak, Kral'ın izniyle atlarını dötrnala Mortefonten'e sürdüler. Fédor'la Li Kang orduda kalıyorlardı. Her askeri, bölgedeki herkesi sorguya çekmeyi sürdürüyorlardı. Floris'le Adrien

kırk fersahlık yolu hiç uyumadan, sadece menzillerde taze bir ata hemen yeniden binmek için hayvanlarından inerek, tam on sekiz saatte aldılar. Böyle bir at yolculuğuna dayanamamak için insanın demirden yoğrulmuş olması gerekir. Orada onları başka bir hayal kırıklığı bekliyordu. Eski konak bomboştu, sadece onu bekleyen zangoçla karısı vardı. Onlar da hiç kimsecikleri görmemişti.

Aynı ilhamla uyanan iki kardeş bir ağızdan :

«Jéodard!» diye haykırdılar.

«Elbette ya, o namussuzun yanına gitmiştir!» diye söylenen Floris bunu daha önce akıl etmediği için ateş püskürüyordu.

Bay Kastiyon dü Roşe gençlerin gelişini görünce, yeni bir saldırıya uğradığını sandı. Bir saniye içinde konağın bütün uşakları bıçaklar ve süpürgelerle silahlanmışlardı. Floris'le Adrien bu acayip karşılama şekline hiç aldırış etmeksizin Kont dü Roşe'ye, tehdit edici yamaklar ordusu karşısında, ziyaretlerinin amacını anlattılar,

Jéodard'ın minicik canlı gözleri parladı ama, başını salladı :

«Hayır, baylar, Bayan dö Vilnöv'ü görmedim, size kontluk şerefim üzerine söylüyorum... ama, bir genç kızın isteğine karşı davranmak istendiği zaman bakın neler oluyor. Bayan dö Vilnöv benimle evlenmek istiyordu, benimle, onun Jéodard'ıyla, eğer siz araya girmeseydiniz, mutlu olacaktı...»

Floris'le Adrien sert eleştirilerle dolu öğüt almaya gelmemişlerdi oraya. İnanmış olarak ayrıldılar. Bay dü Roşe de içtenlikli görünüyordu.

Jéodard berikiler gidip de evde yalnız kaldıkları zaman. «Padin'ciğim... çabuk sandıklarımı hazırla, tamamıyla iyileştim. Gidip küçük nişanlımı arayacağız ve bak görürsün, onun ben bulacağımı!» diye emir verdi.

Olayların aldığı şekilden hem kaygılı, hem de memnundu.

«Aa, bakın Sayın Kont, küçük hanımın kendisini çok üzdüğünü söyleyebilirler!» dedi uşak.

Padin, daha önce de gördüğümüz gibi, altın gibi söz ederdi.

Floris'le Adrien pek fazla umutları olmamakla birlikte, Ursulin rahibelerinin yatılı okuluna kadar gittiler. Başrahibe Mari-Mart en kötü öğrencisini hiç görmemişti. Floris vicdan azabından deli oluyordu. Gençler yeniden ordunun yolunu tuttular. Daha fazla dayanamayan Floris o trajik aşk gecesi ağabeyine itiraf etti. Atlar tırıs gidiyorlardı. Ayışığı altın da hafif bir meltem esiyordu.

Adrien üzüntüyle, «Ah! Floris... Floris..... kardeşçğim, kendini suçlu görmek için hiç bir şey yok ortada... Kader böyleymiş!» diye mırıldandı.

Karargâhta da, bekledikleri gibi, Baptistin'i gören olmamıştı. Kral başkentten Polis Müdürü Bay Beryer'i getirtti. Genç kızın şekli, kılığı bildirilen görevliler onu arayıp bulma emrini aldılar. Zordu bu. Kızısan Paris'te gene ayaklanmalar baş göstermişti. Halk kalabalığı kadınlarla çocukların Mississippi'yi doldurmak için kaçırıldıklarını ileri sürüyordu. Vilnöv-Karamay Kontu'yle Portejov Markisi, Baptistin dö Vilnöv adındaki sarışın bir genç kızla, Jorj-Albert adındaki bir maymun konusunda bilgi getirecekler önemli ödüller vereceklerdi. Her tarafa ilânlar asıldı. Korucular davullarla herkese duyuruyorlardı. Floris'le Adrien'in kaçınmak istedikleri şey en sonunda başlarına gelmişti. Rezalet ayyuka çıkmıştı. Bayan dö Vilnöv-Karamay, Kral aşığıyla mezhebi gemeniş nişanlısından kaçarak âdeta buhar olup gitmişti. Ordunîş nişanlısından kaçarak âdeta buhar olup gitmişti. Ordunîş saraylıların gözünde, Floris'le Kral «vaktinden önce aldılmışlardı». Kraliçe bütün bu haberlerden pek memnundu. Yanındaki nedimeleriyle birlikte Kralın karargâhına geldi. Lui karısına gülümsedi. Dayanılmaz derecede sert ve huy-suzdu. Polonyalı nedimeler Henrietta'ya Filippa Skokoska hemen Floris'le Adrien'in üzerine atıldılar. Ama, hiç gönülleri yoktu. Güzel Polonyalılar kahramanlarına hâlâ âşıktı. Bu kez onları yeneceklerini umuyorlardı. Bir çeşit talihsizlik iki kız kardeşin yakasını bırakmıyordu âdeta. Beklenmedik bir olay son anda pişmiş aşlarına su katıyordu.

Aklı fikri hep Baptistin'de olan Floris dalgın dalgın,

«Hoşçakal, sevgili Filippa, yakında gene görüşürüz!» diye mırıldanıyordu. Bir duvara çarpıyormuş izlenimine kapılıyordu, araştırmalarını hangi yöne çevireceğini bilemiyordu. O esrarlı arabayı da aramışlardı. Amien'den sonra izini yitiriyorlardı, bu gizlice âşığını görmeye gelen bir sevgili de olabiliirdi. Kral hırçın, titiz bir halle her gün birliklerini denetliyordu. Turnay kalesinin alınışı gibi askerî başarılar bile Majestelerinin yüzünü güldüremiyordu. Baptistin'in kayboluşundan beri Lui de Floris kadar huysuz ve hırçındı.

Bununla birlikte, bir sabah Kral'ı oldukça neşeli buldular. Yanından ayrılmayan Rişliyö Dükü'nün ağzı kulaklarına varıyordu muzaffer bir gülüşle. Bu yeni tutum karşısında pek meraklanan gençler, hava kararınca, Kral'ı pembe tuğladan bir eve kadar izlediler. Kazak'la Çinli ahırın arkasında nöbete girdiler. Bilinmeyen bir el tarafından sessizce aralanan zemin kattaki kapı haşmetli ziyaretçinin ardından kapanıverdi. İlk katta şamdanlar yanıyordu. Floris'le Adrien bir an bile duraksamadılar. İçerde geçen o pek ilginç olayları saygısızca seyretmek için hemen bir ağaca tırmandılar. Yürekleri çarparak oldukça geniş boyutlarda bir yatak odası gördüler. Bir kadın sırtını pencereye dönmüştü. Saçları dantel bir gecelik başlığının altına tıklıtmıştı. Genç kadın Kral'ın belirlediğini görünce derin bir reveransla yerlere kadar eğildi. Beriki karşıdan doğru ilerledi, kadını kaldırdı. Kral elini tuttu, sırtını okşadı, dudaklarından öpmek için üzerine doğru eğildi. Floris ne kadının yüz çizgilerini, ne de saçlarının rengini görebiliyordu. Yumruklarını sıkıyordu. Günlerden beri bu eve gizlenen Baptistin miydi acaba? Adrien kardeşini tuttu. Elinden hiç bir şey gelmeksizin kendini hiddete kaptıran Floris az kalsın düşecekti. En sonunda çift odadaki yemek masasının başına geçti. Genç kadın yüzünü pencereye çevirerek oturdu, Kral'ın arkası dönüktü. Floris'le Adrien Majestelerinin perukasının arkasına gizlenen kadının yüzünü görebilmek için boyunlarını dört bir yana büküyorlardı. Bereket versin ki Lui bol bol konuşuyor, el kol hareketi yapıyor, yerinden kıınıldıyordu. Kadın gülüyor, dalgınlıyor, onaylıyordu. Floris'le Adrien yeteri kadar gör-

müşlerdi. Düşünceli bir halle aşağı indiler.

«Jan-Antuanet... Jan-Antuanet Puason bu..... Baptistin' in arkadaşı!»

Floris'in yüreği gümbür gümbür atıyordu. Evin arkasına gizlenen Fédor'la Li Kang resmen duvarın içinden çıktılar.

«Küçükbey, küçükbeyciğim, toz toprak içinde bir araba şimdi ahıra girdi!» diye fısıldadı Kazak.

Çinli tatlı bir sesle : «Li Kang tıpkı sevimli bir yılan balığı gibi, Keskin Bıçakla birlikte pagodaya süzüldü!»

«Yaa! Ne gördün, Li Kang?» diye sabırsızlıkla sordu Floris.

Çinli gururla doğruldu.

«Li Kang'ın şahin gözleri hiç bir şey görmedi ama, onun pembe tilki kulakları her şeyi işitti!»

Başka bir zaman olsa Adrien gülerdi. Li Kang dünyada yola gelmezdi. En hoşgörü sahibi ermişi bile sabırsızlıktan öldürebilirdi.

«Ermiş Vladimir adına, bak ahabap, bir gün senin dilini şu kılıcımla kesmezsem bana da Fédor demesinler,» diye homurdandı Kazak. «Küçük beyciğim, bunun küçük hanımı ilgilendirip ilgilendirmedigini bilmem. Ama, biz sadece arabacının yorgunluktan homurdanarak atları çözdüğünü işittik. Oda hizmetçisini çağırarak şunları söyledi :

'Buraya bak, küçük, sor hanıma bakalım, beni kabul edebilir mi?'

'Aman! Oseb, hanım şimdi meşgul!' diye cevapladı kız da.

'Pekâlâ, hani ben de öldüm! Yirmi günde dört yüz fersah yaptım... Ben uyumaya gidiyorum. Yalnız dediklerinin yapıldığını ve her şeyin yolunda olduğunu hanıma söyleyin!' diye konuştular.»

Floris'le Adrien bakiştılar. Elllerinde çok ince de olsa, bir ipucu var demekti.

Baptistin günü gününe tam yirmi gün önce kaybolmuştu. Floris boğuluyordu. Acaba Jan-Antuanet nasıl bir rol oynamıştı bu işte? Hani neredeyse, eve dalıp kralla elde ettiği kadını sarsalamaya hazırı. Adrien bütün inandırma gücünü

ve yeteneğini göstermek zorunda kaldı. Fokur fokur kaynayan kardeşinin yatışması gerekiyordu. Ertesi sabah, iki dirhem bir çekirdek giyinen, bütün nişan ve madalyalarını takan gençler Bayan Lö Norman'm kapısına dayandılar. Güzel Jan-Antuanet o saygısızlara hayretini hiç belli etmeden ve orada bulunuşunu nasıl öğrendiklerini de sormadan onları güler yüzle karşıladı. Dişlerini sıkkan Floris genç kadına hemen Baptistin'in kaçtığını söyledi. Jan-Antuanet kırıttı :

«Hayır canım, Tanrı adına, Baptistin'i görmemişti, onun orduda bulunduğundan bile haberi yoktu, vermekte pek zorluk çekeceği bilgileri gelip kendisine sormalarına çok hayret etmişti, doğrusu ya...» Jan-Antuanet tatlı tatlı gülümsüyordu. Floris'le Adrien ondan hiç bir şey koparamadılar.

Floris evden çıkarken, «Bu kadın buram buram yalan kokuyor!» diye homurdandı.

Floris'in gözü kapalı gene yollara atılmasına engel olmak isteyen Adrien büyük bir akıllılıkla, «Dur bakalım biraz... kardeş... gözleyelim... ispiyonlayalım... elbette bir şeyler öğreniriz, birisi hiç kuşkusuz kendini ele verir!» diye öğütledi.

Aradan birkaç gün daha geçti, gençler için her şey üzücü ve kapkaraydı. Tek neşeleri Skokoska kardeşlerden geliyordu.

Kral «Yavrucuğun» kendisini bırakmasından ta yüreğinden yaralanmıştı. Jan-Antuanet, Baptistin'in katı yürekli ve duygusuz olduğuna ve kendini Kral'a vermektense bir manastıra kapanmış olacağına onu inandırmıştı. Her halde bir gün ondan haber alırlardı. Rişliyö de onu bu konuda destekliyordu. Lui zayıf bir yaratıktı, yalnızdı, hor görüldüğüne de emindi. Jan-Antuanet her gece etkisini daha güçlendiriyordu.

Baptistin'in kayboluşundan bir ay sonra, Lui Bayan Lö Norman d'Etüyöl'ün Markiz dö Pompadur unvanını aldığını bildirdi.

Özel formüle göre : «Tahta yapılan hizmetler için!» ve teklifsiz dostları yanında da «bunun Amour (Aşk)la kafiye olduğu için!» diye ekliyordu çapkınca.

Jan-Antuanet her bakımdan zafere ulaşmıştı. Resmen

saraya takdim edilişinden sonra en önemli mevkie yükselmişti: Söz sahibi gözdeliğe getirilmişti. Herkes emirlerine boyun eğiyordu. Kraliçe bu değiş-tokuşa kaybetmişti. Vilnöv'ün yerini bırakışındaki kolaylıktan etekleri zil çalan Rışliyo ellerini uğuşturuyordu. Lui arada sırada anı üzüntü nöbetlerine tutuluyordu. Hâlâ «Yavrucuğu» düşünüyordu.

Fédor bir sabah pek yorgun döndü. Kazak kendini bu ortak davaya adamıştı. Derin yara izleri sayesinde Bayan Lö Norman'ın hizmetçisini baştan çıkarmıştı. Ateşli bir geceden sonra, hayran kalan hizmetçi kız, bu sırrı kimseye söylemeyeceğine yeminler ettirerek, Ukraynalıya Bayan Lö Norman'ın arabacısını Bordo'ya gönderdiğini açıklamıştı. Arabanın içinde bir kız olup olmadığını hizmetçi bilmiyordu ama, hanımın elbise dolabındaki giysilerin eksildiğinin farkına varmıştı. Floris'le Adrien öğrendikleri bu azıcık bilgidan hiç kimseye söz etmeksizin, Kral'dan bir süre için ordudan ayrılma izni istediler. Lui bu lütfu onlardan esirgeyemezdi ama, Pek-Sevgili kuşkulanıyordu, güvensizdi. Floris'in bir ipucu yakaladığına emindi. Lui hemen Ernoda dö Gastanyak'ı çağırttı.

«Yüzbaşı, bana bütününüyle sadık mısın?»

«Yaşamda da ölümdede, Majeste!»

«Pekâlâ, bundan sonra benim 'gizli hizmetimdesin', bundan pişman olmayacaksın. İşte bir mektup... Bunu göğsünün üstünde sakla... Gidebildikleri kadar uzağa Vilnöv'le Portejoy'u izle. Onları gözetle, bana mesaj gönder. Eğer Bayan Baptistin dö Vilnöv'ü bulurlarsa, bana bildir, sana verdiğim mektubu da gizlice benim tarafımdan ona elden verirsin. Dediklerimi iyice anladın mı, Yüzbaşı? Sana... sana güvenebilir miyim?»

Ernodan içtenlikle, «Majesteleri bana güvenebilirler... Görevimi yerine getirmeden uyku nedir bilmeyeceğim!» diye cevapladı. Bir kez daha Kral'ın tasarıları tıpkı kendininkilere uyuyordu.

Hafif süvari yanına La Fortün'ünü de alarak gençlerin peşine takıldı. Floris'le Adrien'in iki fersahlık bir üstünlükleri vardı. Hızlı yol alıyorlardı ve menzillerde ancak zorun-

lu bir süre kalıyorlardı. Gréguar'la Elisa'nın bulunduğu arabaya ilerlemelerini yavaşlatıyordu. Güney yolu Mortefonten'in yakınlarından geçiyordu. Floris'le Adrien yola devam etmek için pek yorgun buldukları yaşlı iki hizmetçilerini orada bırakmak istediler.

«Yaa! Yoo, daha neler! O ne biçim şey öyle! Durup dinlenmeden aptallıklar yaptınız, özellikle siz, Bay Floris! Ulu Tanrım Kumrucuğum, ona bakmak ve onu bulmak için ben de sizinle geleceğim! Benden böyle kurtulacağınızı sanıyorsanız eğer! Amma da iş, ha!» diye inleyen Elisa Floris'e olan hiddetini en sonunda ortaya döküyordu. Genç adam küçük bir oğlan çocuk olduğu zamanlardaki gibi başını önüne eğdi.

Gréguar sakın sakın, «Sayın Kont'la Sayın Marki'yi ta Çin'e kadar izledim ben, küçük hanımımız için de Bordo'ya kadar pekâlâ gidebilirim!» diye ekledi.

Paris'ten geçtiler. Anî bir fikirle hareket eden Floris'le Adrien Fursi sokağında, Bay Lö Norman'ın konağına uğradılar. Beriki başına gelen felâketi yeni öğrenmişti. Her zamankinden daha da nezleli haliyle âdeta ölü gibiydi. Gençler kendilerini tanıttılar. Bay Lö Norman Baptistin'i tanıyordu. Floris'le Adrien kendilerini oraya getiren olayı açıkladılar. Tefe konulan koca eğer bu karısının canını sıkacaksa, onlara yardım etmeye canı gönülden hazırdı. Sorularını kibarca yanıtladı: Evet, çok zengindi ve Jan-Antuanet'e, kendisini Kral'la açıktan açığa aldatan o nanköre onca verdiklerine bugün acı acı pişmandı.

Dosdoğru amaca ulaşmak isteyen Floris, «Bayım, saygısızlığımı bağışlayın ama, Bordo'da işleriniz ya da ticarethanelerimiz var mı?» diye kısa kesti.

Bay Lö Norman derin derin düşündü. Floris'le Adrien, çirkin olmakla birlikte bir parça silik görünen şu zavallı adama acıyarak bakıyorlardı.

«Hayır, bayım... Bordo'da ne ticarethanem... ne mağazam... ne de depom var!»

Hayal kırıklığına uğrayan Floris'le Adrien ayağa kalktılar. Çıkıp gideceklerdi.

Bay Lö Norman, «Ama... durun... belki de siz şeyi arı-

yorsunuzdur... Yük gemilerim... öhöö... şey... gemilerim var!» diye kekeleydi.

«Gemileriniz mi?» diye haykırdılar Floris'le Adrien.

«Şey... evet... bekleyin...»

Bay Lö Norman çalışma masasının üstüne yığılan kağıtlarını sinirli sinirli karıştırdı.

«İşte! Eğer elverişli rüzgâr olursa birkaç güne kadar Mississippi yönüne gidecek... bir ıvrır-zıvrır... ve çeşitli... şeylerle... yüklü bir gemim var!»

Bay Lö Norman ansızın pek sinirli görünüyordu, daha fazlasını söylemeye pek hevesli değildi.

Nezaket taslamak için orada bulunmayan Floris, «Geminin adı nedir, bayım?» diye üsteledi.

Bay Lö Norman burnunu sildi, öksürdü, tükürdü... duraksadı...

«Bayım, cevaplamanız için rica ediyorum size, bir genç kızın şerefi söz konusu!» diye yalvardı Adrien.

Bay Lö Norman gençlere teker teker baktı. Pek kaygılı olduğu açıkça görünüyordu. İki ateş arasında kalmıştı, karısına iyi bir oyun oynamak için cevaplamakla... bilinmeyen bir nedenden... susma isteği arasında tereddüt ediyordu. Aldatılan koca en sonunda kendini yendi:

«Geminin adı **Luizyana Dilberi**... ama... şey... neden...?»

Floris'le Adrien çoktan merdivene varmışlardı bile.

24

«HEP şu hınzır Bay Beryer'in kabahati!»

«Hérod'un çağına kavuşacaksınız!»

«Masumların katliamı bu!»

Floris'le Adrien fokur fokur kaynayan Tiron sokağında kendilerine zorlukla yol açıyorlardı. Beri yanda da Fédor'la Li Kang arabayı kalabalıktan kurtarmaya çalışıyorlardı.

«N'oluyor burada böyle, ahab?» diye sordu Floris.

«Ayaklanma var, beyciğim!» diyen dükkancı ihtiyatla dükkânının kepenklerini kapattı.

«Onlar da kimmiş öyle? Geçmek için arabayı açın, bakalım!»

Aşırı derecede coşup taşan kadınlar, «Halk bunun içinde gizleneni görmek istiyor!» diye avazları çıktığı kadar bağırdı.

Floris'le Adrien halkın sözünü dinlemelerini Fédor'la Li Kang'a işaret ettiler. Kadınlar Gréguar'la Elisa'ya yakından bakmak için başlarını uzattılar.

Elisa tehdit edencesine bir şişeyi kaldırarak, «Eee! N'aber, hatuncuklarım, kan içicilere benzer bir halimiz var mı bizim?» diye homurdandı. Kadınlar ansızın bir kahkaha kopardılar.

«Hey! Hemen hiddetlenmeyin, analık!»

Hava yumuşayıverdi.

«N'oluyor orda?» diye sordu Floris.

«Eh! Beyzadem! İmtiyazlılar kadınlarımızı, çocuklarımızı kaçırıyorlar! Çiçeği burnunda bütün gençliği götürüyorlar!»

«Ne rezalet, değil mi hele!»

«Söylediklerine bakılırsa, Kral yavrularımızın kanını içiyormuş!»

«Evet, tıpkı kadınlarımızmki gibi!»

«Bütün bu masum yavrucukları denizaşırı yerlere gönderiyorlar!»

«Dediklerine bakılırsa, Mississippi'ye gönderiyorlarmış!»

Hırpani kılıklı bir ihtiyar, «Dilencileri de! Zavallı dilencileri de kaçırıyorlar! Hı! Sorarım size, o zavallı sefiller olmazsa, başkentimiz neye benzeyecek!» diye bağırdı.

Floris'le Adrien onaylayarak başlarını salladılar,

Floris iyi niyetle, «Hakkınız var!» diye bağırdı ama, tek bir düşüncesi vardı: Bir an önce gitmek. Şu gemi... Baptistin... geçen her dakika kötü bir sonuç verebilirdi.

Derler ki Mississippi'de

Çok emin bir şey bulmuşlar

Potomi'dekinden daha fazla altın

Türü lürü türü lür...

**Bilirler ki Paris'in içinde
Her türlü rezalet vardır
Ama «Kardeşcik» ülkesinin
Ölçüsünü üç kata çıkardı...**

diye halk şarkı söylemeye başladı.

Floris'le Adrien bakiştılar. Parislilerin bu anı neşesinden yararlanmalıydılar. Gençler halkı iyi tanurlardı, onun ne derece tehlikeli olabileceğini biliyorlardı. Az sonra, ayaklanma başlayabilirdi! Sokakların taşlarını sökecekler uzaktan yakından bir kollukçuya ya da bir hafiyeye benzeyen herkese saldıracaklardı.

«Şu bizim ihtiyarları emin bir yere bırakıp hemen döner size yardım ederiz!» Adrien hiç vicdanı sızlamadan yalan söylüyordu.

«Aa! Bak bu altın gibi bir söz!»

«Bayları bırakın geçsinler!»

Floris'le Adrien üç köşeli şapkalarını çıkarıp halkı selâmlamak için döndüler. Tam zamanıydı, kalabalık artıyordu. Coşkunkluk, kaynaşma sokaktan sokağa yayılıyordu. Artık Paris'ten çıkmaktan başka şey düşünmüyorlardı.

En sonunda, bir hayli zorlukla, Parnas dağının tepesindeki, Şartrö manastırının arkasına ulaştılar. Kısa bir zaman sonra da kentin sınırını aşıyorlardı. Menzilde atları çözdüler.

Arabanın çevresinde dönüp dolanan bir seyis, «Başkente gerçekten de ayaklanma mı var?» diye sordu. Floris başını kaldırmaksızın, «Bana kalırsa öyleye benziyor!» dedi. İyi bir binici olarak yeni atının nallarını inceliyordu. Gréguar'la Elisa alınlarındaki teri siliyorlardı. Zavalılcıklar, gerçekten de pek korkmuşlardı.

Yaşlı uşak sapsarı kesilen başını arabanın kapısından uzattı. «Ah! Sayın Marki, hiddetlenen Paris pek korkunçmuş. Bunu Bay Law zamanında Sayın Kontes'le birlikte de görmüştüm ve bir daha böyle bir korkuyu hiç duymayacağımı ummuştum!»

«Vah, vah! Bu akşam başkentte kül ve taş yığınlarından

başka bir şey bulunmayacak demektir!» diye sızlandı Elisa. Adrien üzüntüyle, âdeta geleceği keşfedercesine konuştu: «Hayır, sevgili dadıcığım ama... eğer Kral'a kötü öğüt verildiyse, halkın beğenmediği, sevmediği tedbirler alırsa, belki de... bir krallığın sonunun... başlangıcı olur bu!...»

«Ah! Ulu Tanrım! Yani dünyanın sonu desenize şuna! Kıyamet kopacak yani!» diye kekeledi Elisa.

Floris: «İleri, hazırız. Dörtnala sürün atları!»

Birkaç dakika sonra menzile soluk soluğa gelen Ernodan dö Gastanyak, «Bir arabayla dört erkeğin geçtiğini gördünüz mü?» diye sordu

«Evet, Yüzbaşım, Borno Yolunu tuttular.»

Başını dinlemeyi pek seven La Fortün, «Biliyor musun, bana öyle geliyor ki, her şey pek kötü gidiyor!» diyerek homurdandı.

Ernodan, «Çabuk... çabuk, atla hayvana!» diye bağırdı. Arayı açmak istemiyordu.

«Amman yahu! Benim gerim tıpkı başkent gibi aşırı derecede ateş saçıyor!» diye itiraz etti süvari.

Genç Gaskonyalı, askerinin sızlanmalarını dinlemeksizin, hiç acımadan atını mahmuzlamıştı bile.

Floris bir gemiciye, «Hey! Arkadaş, **Luizyana Dilberi** nereye bağlı, biliyor musun?» diye sordu.

Beriki kasketini çıkardı ve uzun uzun düşünürmüş gibi yaptı.

«Eh... hani limanda pek çok güzel gemi var da...»

Canları sıkılan Floris'le Adrien atlarını biraz daha ileri sürdüler. Vakit kazanmak için arabayı Fédor'la Li Kang'ın gözetiminde bırakmışlardı.

Gençler gece gündüz hiç durmadan tam yüz otuz dört saattir atlarını dörtnala koşturuyorlardı. Hiç uyumamışlardı, eyer üstünde karınlarını doyuruyorlardı. Başkaları olsa yorgunluktan yıkılırdı ama, bunlar tamamıyla başka bir maddeden yoğrulmuşa benziyorlardı. Pis bir sakal bütün yüzlerini kaplamıştı. Floris'le Adrien'in gözleri, küçüğünde ele avuca sığmaz, büyüğünde kararlı bir ışıkla parlıyordu. Toz toprak içinde giysilerine rağmen yanılmak imkânsızdı. Bun-

lar soylu kişilerdi. Floris limanın kaynaşmasını ancak seçebiliyordu. Rıhtımlarda arabalar karşılaşıyordu. Direk parçalarıyla yüklü hamallar ve gemiciler geçiyordu. Başkaları güneşte oturmuş muazzam yelken bezlerini onarıyordu. Gençler onları çığnememek için atlarının başını çekiyorlardı. Floris'le Adrien limanda demirli bulunan her geminin adına sabırsızlıkla bakıyorlardı.

Floris'le Adrien gemilerin adlarını, aradıklarını bir türlü bulamadan, **Lö Sen-Jan, La Dofe, La Sen-Barb, L' Opal Lö Nöptün, Lö Per dö Famiy...** diye okuyordu.

Adrien, bütün talih oyunları gibi, yasaklanmış olan iskambil oynamaya hiç çekinmeyen beş gemiciye, «Liman başkanlığı nerede bulunuyor?» diye haykırdı.

Adamlardan biri başını bile kaldırmadı. Kıyı dalgakıranına doğru uzanan bir evi gösterdi parmağıyla. Pek çok denizci, asker, fahişe, orada kapının önünde tartışıyorlardı. Floris'le Adrien attan indiler. Giriş sahanlığında bir subayı gözlerine kestirdiler.

«**Luizyana Dilberini** arıyoruz, Kaptan, nerede demirlediğini söyleyebilir misiniz?» dedi Floris.

Liman Subayı alayla sırtıttı. Gençleri pencerenin yanına çekti.

«İşte... orada... konvoyun tam ortasında!..»

Floris sapsarı oldu. Bütün yelkenleri fora edilmiş, yüz kadar gemi açık denize doğru uzaklaşıyordu.

«Yani... yani **Luizyana Dilberinin** bu gemiler arasında bulunduğuna emin misiniz, Kaptan?» diye ayak diredi Adrien.

«Hey, buraya bakın, baylar, ben ne dediğimi biliyorum, kuzum! Hem siz kimsiniz, önce onu söyleyin bakalım?» Subay kuşkulanmıştı.

Gençler adlarını verdiler.

Kaptan hemen yumuşadı. Daha rahat konuşabilmek için onları çalışma odasına götürdü.

Floris, «Onları yakalamak için yollu bir gemiye binebilir miyiz?» diye sordu.

Kaptan: «Eğer rüzgâr dönmezse, gerektiğinde bu da ola-

bilir ama, limandan hiç bir gemi ayrılamaz, Sayın Marki. Adamlar korkuyorlar. İngilizlerle yapılan savaş yüzünden savaş gemilerinin refakatinde ticaret gemisi konvoyları hâzırlanıyor. Bundan sonraki konvoy altmış gün sonraya. Ama, şu **Luizyana Dilberinden** istediğiniz nedir sizin?»

Floris'le Adrien bakiştılar. Adam sistemli şekilde davranıyordu. Ne aradıklarını ona anlatmak daha iyi olacaktı. En sonunda, Baptistin'in belki de gemiye binmediği umudu kalmıyordu. Olayı öğrenen Kaptan üzüntüyle başını salladı: «**Dilberin** yükünün ne olduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır!..» diye cevaplayan Floris'le Adrien Bay Lö Norman'ın kaygılı yüzünü yeniden gözlerinin önüne getirdiler.

«Eh, işte kâğıtlar. Yoo! Gönlünüz rahat etsin, hepsi kurallara uygun... Bahriye nezaretiyle... kurallara uygun olarak düzenlenen bir anlaşma... Bu gemi başkentin tutuklu evlerinden ve kötü yerlerinden gelen bir sürü kadın götürüyor, bakın, işte liste burada...»

Floris'le Adrien kâğıdı titreyen ellerle aldılar.

Mari-An Fonten, (Çengelci) Otuz sekiz yaşında, ömür boyu hapse mahkûm. Birçok cinayetten sanık.

Sarah dö Vizme, (Altın Kalça), on sekiz yaşında, tehlikeli entrikacı, aşırı sefahat ve rezilce yaşam.

Jean Löfeur, (Tonton), omzu zambak çiçeğiyle dağlanmış hırsız, dünyanın en büyük sefihi.

Mari Dezmare, (Nene), fahişe ve sefih, yargıcın şahsında yüz kızartıcı ahlâksızlıklara kalkışmak istedi.

Tuanet Jenest, (Meyancı), her türlü ahlâksızlığa alışmış bir rezil.

Jean Vinyeron, (Lö Lui), esrar ve sahte para konusunda çok tehlikeli bir fahişe.

Julya dö Mengden, (Yabancı), ahlâksız, hayasız, son derece entrikacı ve büyük sefahat düşkünü.

Mari-Fransuaz Juy dö Palsi, (Paçavra), on yedi yaşında, bıçak taşıyor ve dinsiz.

La Porşe, (Dişi Domuz), otuz yaşında, omzunda fahişelere vurulan zambak çiçeği damgası var, kendisini tutukla-

yanın parmaklarını usturayla doğramış ve hapishane hücrelerini yakmış.

Mari-Luiz Prime, (Bebe), fahişe...

«Hey yarabbi, hı! Ne sefalet, değil mi?» dedi Liman Subayı belgeyi geri alırken.

Florıs dehşetten tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Adrien onun omzunu sıktı.

Florıs titrek bir sesle, «Bu insan yüklerinin arasında, Paris'ten kaçırılmış çocuklar ya da... genç kızlar var mı?...» diye sordu.

«Yok canım, bunlar hep uydurma dedikodular! Giden bütün kızlar, Sayın Marki, hepsi de ayak takımı ve en aşağılık türden soysuz kimseler, sömürgeleri doldurmaya gidiyorlar... aman uğurlar olsun... biz de kurtulmuş oluruz!...»

«Kaptan, aradığımız genç kızın adını göremedik, onun hiç tutuklanmadığına da kesinlikle eminiz!» diye itiraz etti Adrien.

Hemen hemen hayal kırıklığına uğrayan Kaptan «Yaa!» dedi. «Öyleyse belki de yolcular arasındadır! Durun, onun da listesi var... İşte bakın... üç kişi var: Yeni Orlean'a giden cerrah eczacı, Bay Viyey, Şövalye Gontran Obinyi ve Bayan Baptistin Burginyon!»

Florıs alnında boncuklanan buz gibi teri sildi. Demek ki o aşk gecelerinden sonra gerçekten de kendisinden kaçmıştı. Her türlü mantığa karşı onu... pişman değilse bile yaptığı kaçamakla uslanmış, aklı başına gelmiş... bulacağını... ummuştu.

Adrien bir buğunun menekşe renkli gözlerini yaktığını hissetti. Sevgili kız kardeşi Vilnöv adını reddediyordu.

«Ah! Bu kibir... ailemizin kahrolasica kibri!...»

Florıs'le Adrien tek söz konuşmadan rıhtımda yürüdüler. Yelkenler uzakta gitgide küçülüyordu.

Ağırhıncıca altın verme pahasına yollu küçük bir gemi ele geçirmeye uğraştılar. Subay da, gidip teker teker yalvardıkları bütün öbür denizciler de suratlarına güldüler.

«Bir konvoyu kovalamak mı! İngiliz korsanlar hemen sensemize yapışrlar!» Hepsinin cevabı buydu.

«Öbür konvoyu bekleyin!»

Floris perişandı. Ömründe ilk kez bir imkânsızlıkla karşılaşılıyordu.

Gemiler aşkını da götürerek gitmişlerdi. Ve eğer Tanrı izin verirse, ancak upuzun iki aydan sonra denize açılabilirlerdi.

Floris rıhtımda gezinen Jéodard Kastiyon'la burun buruna gelince, «Tüh Allah kahretsin! Hey, bayım, ne işiniz var burada?» diye homurdandı.

Kont dö Roşe azametle, «Ben sizinle konuşmuyorum, bayım,» dedi.

Floris hırstan titreyerek, «Ben de sizden bıktım, bayım, artık burama geldi!» diye dişlerini gıcırdattı.

Hemen elini kılıcına attı. Adrien kardeşini tuttu:

«Hadi, hadi, Floris, bırak da Bay dö Roşe geçsin, Bordo rıhtımı herkesindir!»

«Ah! Sizin sakinliğinize hayranım, Sayın Kont. Oysa Sayın Marki hiç de öyle değil!» Jéodard gözlerini kaçırarak Floris'i selâmladı. Artık bu kadarı da fazlaydı.

«Ben de liman başkanlığından geliyorum,» diye sürdürdü Bay dö Roşe «Demek ki Bayan Baptistin... Burginyon'u aramak için öbür konvoyla gidecek birkaç kişi olacağız. N'aparsınız, buna katlanmanız daha iyi olur, bayım. Çünkü orada kimin kazanacağını görürüz!»

«Pekâlâ, bayım! İyice bilin ki sizi gene büyük bir zevkle şişleyeceğim ve bu kez tam olacak,» diye homurdandı Floris. «Ama, şimdilik, bana öyle geliyor ki anılarınızı tazelemeye ihtiyacınız var...»

Floris Jéodard'ın üzerine atladı. Zavallı Roşe Kontu en ufak bir harekette bulunamadan kendini denizde buluverdi. Çevrede hemen bir kalabalık öbeklendi.

«Ah!.. Ah!.. imdat... Pa... Padin, bo... bo... ğuluyorum..» diye bağıırıyordu Jéodard.

Başı bir görünüyor, bir kayboluyordu. Uşak umutsuzlukla ellerini uğuşturuyordu.

Padin yerinden kımıldamaksızın, «Ah! Aman yarabbi, Sayın Kont... ben yüzme bilmem ki...» diye sızlanıyordu.

Adrien büyük bir soğukkanlılıkla setresini çıkardı.

«Bırak, ağabey... o bana ait...» diye gülümsedi Floris. Hiddeti ansızın geçivermişti.

Genç adam suya atladı. Jéodard gerçekten boğulacaktı. Bay Kastiyon dö Roşe deli gibi çırpınıp duruyordu. Floris büyük bir zevkle onu bayılttı, sonra da adamı çekerek sakin sakin bir merdivene doğru yürüdü. Oldukça ağır çeken Jéodard'ı yukarı çıkardılar.

Jéodard gözlerini açınca, «Ah! Bayım... bayım... size teşekkür etmem mi, yoksa...» dedi.

«Her neyse, şimdi susun...» diye homurdandı Floris. Genç adam ceketini aldı ve her yanından sular süzülerek dar bir sokağa doğru uzaklaştı.

Adrien usulca, «Lütfen kardeşimi bağışlayın, bayım,» dedi. «Ve yalvarırım size, bana karşılık vermeyi kabul edin.. Bayan dö Vilnöv'ün Bordo'dan gittiğini nasıl öğrendiniz, size haber mi vermişti?»

«Ne yazık ki, hayır, bayım,» diye içini çekti Jéodard, Padin'e yaslanmak için her yanından sular akararak doğruldu. «Düşünün bir kez, eğer beni görmeye gelseydi, şu saatte evlenmiş olacaktık! Bir rastlantı, sadece bir rastlantı bana yardım etti. Şatomun çevresinde ve Kompienye'de araştırdım. Bay ve bayan Bernaon adındaki esnaf iki karı-koca onun geçişini görmüşler. Hatta, onların Eşaduar sokağı, 22 numaralı evlerinde kalmış güya dinlenmek için. Baptistin bir arkadaşının kendisine para, arazi ve Luizyana'ya bir yolculuk teklifinde bulunduğunu onlara söylemiş...»

Adrien Jéodard'ın elini sıkarak, «Teşekkür ederim, bayım... siz şerefli bir insansınız!» dedi.

«Eh! Öyle olmaya çalışıyorum, bayım... çalışıyorum...»

Adrien ikinci kez onu selâmladı, sonra da büyük adımlarla uzaklaşarak kardeşine yetiştii. Gençler bir handa, denize karşı birer oda tuttular. Ertesi gün, Fedor'la Li Kang'ın refakatinde, yaşlı uşakların arabası da genç efendilerine ulaştı. Olayları öğrenen Gréguar'la Elisa gerekirse ta cehen-

neme kadar peşlerinden geleceklerini ve kendilerini böyle başlarından savamayacaklarını! söylediler.

Kazakla Çinli için böyle bir şey zaten söz konusu bile olamazdı.

Floris hareketsizliğe hiç alışık değildi. Genç adam her sabah Liman Başkanlığına gidiyor, gemilerin gidişi konusunda bilgi ediniyordu. Her zaman ihtiyatlı davranan Adrien, Floris'ten gizli, keseler dolusu para getirtmek için bundan yararlandı. Çünkü kardeşi Kral'ın altınlarına karşı büyük bir nefret duyar mışa benziyordu. Genç Vilnöv Kontu, sadece bir süre Fransa'dan ayrılmak zorunda olduklarını bildirmek için de XV. Lui'ye mektup yazdı. Ernodan dö Gastanyak'ın davranışlarını her gün Majestelerine haber verdiğini Adrien bilemezdi.

İşsiz güçsüz, aylak kalan Floris, bir akşam hafif süvariyle rıhtımda karşılaştı. Gençler iki kez düello ettiler. Ama, gönülsüzdüler. Floris Ernodan'ı kalçasından yaraladı. Beriki de onun omzunu deldi. Yüce gönüllü Floris Jéodard'dan uzak duruyordu. En sonunda bir sabah, şafak vakti Liman Başkanı hana koştu ve gençleri uyandırdı: Eğer uygun rüzgâr olursa, bir gün daha bekleyeceklerdi. Sabır hiç bir zaman onun en büyük yeteneği olmamıştı. Gökte ay parlıyordu. Floris penceresinin önünde hayal kuruyordu. Luizyana Dilberini götüren okyanusa bakıyordu.

Adrien ürperdi, içini korkunç bir önsezi kaplamıştı. Baptistin'in ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu ama, boş yere onu kaygılandırmamak için Floris'e bir şey söylemiyordu. Ahlâksız kadınlar listesinden bir ad, sadece bir tek ad, genç Vilnöv Kontu'nun allak bulak olan gözlerinin önünde ateşli harflerle parlamıştı. «Julya Mengden... Julya Mengden... (Yabancı)...» Dünyada bu kadının bir taneydi! Ancak o müthiş yaratık söz konusu olabiliirdi, felâketlerinin nedeni olan o kadın. Demek ki kader Baptistin'in en büyük can düşmanlarıyla birlikte aynı gemiye binmesini istiyordu... İncecik bir tahta perde onları ancak ayırabilecekti.

Gökte bir yıldız kaydı. Floris ansızın yaşama güldü:
«Ah! Senin peşini kovalayacağım, sevgilim... ve beni
bağışlayacaksın!»

Yeşil gözleri karanlıkta parlıyordu. Adrien başını eğdi:
«Acaba **Luizyana Dölberini** hiç bulabilecek miyiz?...»

üçüncü bölüm

AŞK PEŞİNDE

25

«SUSUN, tayfalar! Yelkenlerin iskotalarını laçka edin!»

«Küçük gabya yelkeninin istinga iplerini uzatın!»

İkinci Kaptan sakın ve gür bir sesle, «Serenlerin halat kamçılarını alın!» diye komut veriyordu. Deniz onbaşlıları tarafından Brötanyalı ve Flaman tayfaların diliyle tekrarlanan komutlar istralyalarda, çarmıklarda, ta grandi ve pruva direklerinin babafingolarının patrisalarına kadar yankılanıyordu.

Jorj-Albert'le birlikte Luizyana Dilberinin kış kasarasında beliren Baptistin neşeyle, «Günaydın Bay Lö Gallik!» diye haykırdı.

«Oo! Bu saatta kalktınız mı? Hizmetkârınızı, küçük hanım!» diye cevaplayan Subay kibarca şapkasını çıkardı. Sonra da bazı komutlar vermek için hemen arkasını döndü.

«Susun, tayfalar!» Jorj-Albert'le Baptistin alaycı bir gözle bakiştılar.

Adamlar arasında sükûneti muhafaza etmek görünüşe göre denizde kazanılacak zaferin en zoruna benziyordu.

«Seren direklerinden ve ip basamaklardan iyice ayrılın!»
«İstinga iplerini palamarlayın. İskotları tokuşturun...»

Sözcükler ve manevrayla pek eğlenen Baptistin gülümsüyordu. Tayfalar gülüşmeler ve şarkılarla, iskalaryaların üstünde yalın ayak çıkıyorlardı.

Tatlı bir meltem bütün yelkenleri şişiriyordu. Yolculuk mükemmel geçeceğe benziyordu. Pek fena sallayan kötü pruva dalgalarıyla ün yapan Gaskonya körfezinde yol alıyorlardı. Ama, bulunmaz derecedeki güzel hava, rahat bir yolculuğu müjdeliyordu.

Bay Lö Gallik sırma şeritli şapkasını yeniden beyaz perukasının üstüne yerleştirerek, «Dümençi, mümkün olduğu kadar sancaktan batı-güney batı rotasım muhafaza edin,» diye ekledi.

«Lütfen beni bağışlayın, Bayan Burginyon ama, manevra bekleyemezdi...» diye kibarca sürdüren Subay hiç de gizlemeye çalışmadığı bir hayranlıkla Baptistin'e bakıyordu.

Baptistin kırıttı: «Aman, efendim, rica ederim! Benim için pek yeni olan o emirleri verişinizi seyretmek çok ilginçti, doğrusu!»

Sen-Malo'daki ya da Rüzgâr-altı adalarının limanlarındaki yaşamında Lö Gallik o hafif gerçek dışı havasıyla bunun kadar güzel bir kız görmemişti. Gemideki herkes gibi, o da nedimesi daha şimdiden bütün tayfaları kahkahadan kırıp geçiren şu maymun olan bu güzel yolcуда bir sır bulunduğunu sezinliyordu. Lö Gallik Baptistin'in sahte bir ad altında gizlenen bir prenses olduğunu düşünmekten alamıyordu kendini.

Baptistin yapmacıklı bir halle yelpazelendi. Henüz saray alışkanlıklarından kurtulamıyordu. Ateşli bakışlar altında hoppaca gülümsüyordu. Derisinin üstünde gezinen erkek bakışları onu her zaman zevkle ürpertiordu.

Lö Gallik köşeli yüzlü, yirmi sekiz yaşında güçlü kuvvetli bir delikanlıydı. On yaşından beri deniz üstünde yaşayan bir erkeğin berrak bakışına sahipti.

Jorj-Albert yemyeşil okyanusu seyretmek için kış direğine asılarak, «Vay canına, bu yolculuk bizim küçük deliyle bir hayli ilginç olacağı benziyor! Bir hayli işim olacak! Ya

benim zavallı efendim bensiz ne yapıyor acaba?» diye düşündü.

Kuzeybatıda hâlâ kara bir çizgi seçiliyordu. Fransa toprağı. Jorj-Albert Floris'in Bordo rıhtımlarında bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini tahmin edemezdi ki!

«Deniz üstündeki bu ilk gecenizde, rahat uyuyabildiniz mi, küçük hanım?» diye sordu Lö Gallik.

Baptistin gülerek: «Teşekkür ederim, bayım, kamaram küçük ama, bundan daha sevimlisi olamazdı. Deniz tutmasından söz edildiğini işitmiştim ama, kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, Jorj-Albert de tıpkı benim gibi! Bu sabah, çok erken saatlarda lomboz camına çok büyük bir kuş kondu. Bisküvi vermem için bizi uyandırdı.»

Lö Gallik dehşete kapılmış bir halle, «Amman, küçük hanım! İnşallah tahta ızgarayı kapatmadan uyumaya kalkışmamışsmızdır?» diye haykırdı.

«Adam sende! Ne önemi var ki! Elbette kapatmadım, neden, kapatmak mı gerekiyordu?» diye sordu Baptistin ilgisizce.

Lö Gallik : «Tanrı'ya şükürler olsun, başınıza hiç bir şey gelmemiş! Ama, küçük hanım, uyuyan bir kimse için, deniz üstünde gece tehlikelerle doludur. Kamarasına iyice kapanması gerekir. Eğer «gecenin nemi»nin kötü ruhu içeri girerse sizi kötürüm edebilir, hatta daha da beterini yapar, elbiselerinize yağmur yağarsa daha başka hastalıklar arasında, orada kurtlar da oluşturur!»

Baptistin gözlerini kocaman açtı. Jorj-Albert son derece iğrenmiş bir surat takındı.

«Ama, küçük hanım, **Luizyana Dilberi**'ni gezmek ister miydiniz acaba?» diye soran Lö Gallik kolunu genç kıza uzattı.

«Aa! Evet, elbette ya, memnuniyetle!»

Baptistin hemen elini büyük bir zarafetle nar çiçeği rengindeki üniformanın siyah ve sırma şeritli kolunun üstüne koydu. Böylece, Lö Gallik'in, ticaret gemisi kaptanı olmakla birlikte aynı zamanda Majestelerinin de emrinde bulunabileceğini hatırlatıyordu.

İkinci Kaptan genç kızı hemen kaptan köprüsüne çıkan merdivene doğru yöneltti. O daracık basamaklardan çıkmak pek zahmetliydi. Baptistin o sabah yolculuğa ve teklif edilen şu gezintiye pek elverişli olan sert teladan küçük sepetli bir eteklik üzerine mercan renkli sade bir elbise giydiğine sevindi.

Lö Gallik Baptistin'in 'elini tutmak ve o zor geçitte ona yardım etmek için daracık merdivenden yararlandı.

«Çok sevimli bir erkek! Doğrusu ya, gemilere, denizcilğe ve denizcilere bayılıyorum,» diye düşünen Baptistin, kavayesine bir yan bakış yöneltti. «Ah! Ayrılmakla ne kadar iyi ettim!»

Genç kız kış güverteye ayak bastı. Açık denizin temiz havasıyla âdeta sarhoş olmuş, özgürlüğü bol bol ciğerlerine dolduruyordu. Baptistin geminin ardında sürüklenen köpük dalgalarını seyretmek için kıçtaki kabartmanın üzerinden eğildi. Hiç beklemmediği o başdöndürücü yükseklikle sersemleyerek sendeledi.

Lö Gallik Baptistin'i sımsıkı göğsüne yaslayarak, «Bana dayanın, küçük hanım, döşeme eğiktir,» diye sinsice mırıldandı. «**Luizyana Dilberi** bin tonilatoluk bir donatım gemisidir, şimdi bizim bulunduğumuz yer de güvertenin en yüksek bölümüdür. Kırk ayak denizin üstündeyiz, su çekimimiz de yirmi sekiz ayaktır...»

Baptistin Lö Gallik'i büyük bir dikkatle dinliyormuşa benziyordu. Beriki gırtlığını temizledi: Baptistin onu gitgide daha fazla heyecanlandırıyordu. Gerçekten de, deniz havası genç kıza pek yaramış görünüyordu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Okyanusun yansıdığı gözleri daha bir mavi mavi ışıldıyordu. Pembe teni deniz esintileriyle canlanmış gibiydi, beri yanda da bir kurdeleyle ensesinde öyle rasgele bağlanan uzun sarı saçları güneş ışınlarıyla yaldızlanmış, hafif meltemle uçuşuyordu. Baptistin ne pişmanlık, ne de vicdan azabı duyuyordu. Floris'le Kral'a oynadığı oyuna pek seviyordu. Her şey başdöndürücü bir hızla gelişmişti. Jan-Antuanet son derece sevimli ve anlayışlı görünmüştü. Baptistin Kral'ın sadece kendisine kalacağına pek sevinen ar-

kadaşının, elbiselerinin bir bölümüyle yolculuk için gerekli on bin frangı kendisine kolayca armağan edişine hiç şaşmıyordu. Üstelik de geminin kaptanına verilmek üzere bir mektupla, kendisini büyük bir çivit ağacı çiftliğinin, kırk kölenin ve Yeni-Orlean'da bir ticarethanenin sahibi haline getiren bir de senet vermişti. Baptistin dö Vilmör-Karamay artık yoktu: Bayan Burginyon onu kovmuştu. Cebinde sağlam bir harçlıkla, gururlu ve mutlu gidiyordu.

Baptistin, «İyice yerleşip, özgürlüğüme kavuştuğum ya da canımın istediği bir erkekle evlendiğim zaman, gizlice Elisa'yı getirtmek için bir gemi gönderirim!» diye düşündü.

«... ve kırk lombardan 18'lik topların ilk bataryasıyla, ikincisi de 12'lik toplarla. Sizin de fark edebileceğiniz gibi, küçük hanım, şerefınız iyi korunuyor...» diye sürdürüyordu gitgide daha yüreklenen Lö Gallik. Baptistin irkildi. Düşüncelerine daldığından açıklamaların gerisini pek iyi dinleymemişti.

Baptistin büyük bir saflıkla, «Eeee... şey... yani biz ticaret gemisinde değil miyiz?» diye sordu.

Lö Gallik bilgiç bir halle gülümsedi.

Bütün bilgisini göstermekten pek gurur duyan Lö Gallik, «Gerçekten de, küçük hanım, «**Dilber**» ticaret malı taşıyor ama, birkaç yıldan beri bütün gemiler savaş için donatıldılar. Konvoyumuza bir bakın, küçük hanım,» diye nutuk çekiyordu. Çevrelerini kuşatan bütün gemileri parmağıyla işaret etti: «... işte bakın, **L'Abey** ile **L'Aventür** de otuz lombarla donatılmış ticaret gemileridir. Buna karşılık **Lö Mareşal d'Estre**, **La Mede** ve **Lö Bleneme** yüz yirmi top ve sekiz yüz kişilik bir mürettebatla, yüksek bordalı birinci sınıf savaş gemileridir. Bakın şuraya firkateynler, kalyonlar, iki çeptiri var. Bunlar fark edebileceğiniz gibi küçük nakliye gemileridir. Ticaret gemilerimiz çok emin ellerde ve iyi bir korunma içindedirler. Şerefim üzerine söylüyorum ki, küçük hanım, Majesteleri Kral XV. Lui'nin gemileri asla düşman korsanlarının tehdidine maruz değildir...»

«Ne ustaca bir ders, bayım,» diye haykırdı pek büyük ilgi duyan Baptistin ama, XV. Lui'nin adını işittikten sonra

göstermek istediğinden daha fazla heyecanlanmıştı. Tatlı meltem, «Yavrucuk... Yavrucuk...» diye fısıldarmış gibiydi.

Baptistin az kalsın hiddetle kulaklarını tıkayacaktı. Işıl ışıl parlayan yeşiliyle de kendisine bazı kibirli bakışları hatırlatan okyanusun üstünde gözlerini dolaştırdı.

Maviye çalan yeşil suyun kırıksık yüzü ansızın köpüklenmişti. Kırmızıya, siyaha, maviye ve altın sarısına boyanmış oymalı tekneler şişmiş ak yelkenlerde yansıyor ve aynı şekilde yalpalyordu.

Grandi ve pruva direklerinin babafingolarıyla civadra yelkenleri, «Meleğim... gülüm... bağışla beni!» diye şaklıyordu.

Baptistin'in bakışı sertleşti. Hayır, asla! Asla Floris'in gaddarlığını, acımasızlığını bağışlamayacaktı... Bir gün mutlaka ödünü alacaktı...

«Kolunuzu uzatır mısınız, küçük hanım, izin vererseniz, aşağı ineceğiz. Hava serinliyor, üşümenizden korkarım. Öğle yemeği bizleri tam bunun altındaki subayların yemek salonunda bekliyordur, sonra da eğer arzu ederseniz **Luizyana Dilberini** kaptan köprüsüne doğru katederiz... yani eğer böyle diyebilirim, küçük hanım... çünkü... bundan böyle bu geminin dilberi... sizsiniz!»

Bir erkek bundan daha nazık olamazdı. Baptistin bu denizcinin hiç de gülünç olmadan iltifatlarını Versay'da da rahatça kıvrılabileceğini düşündü.

Lö Gallik'e yardım etmek için bir yalpa tam zamanında yetiştirdi. Baptistin sendeledi, iskele kapısının merdiveni üzerinde dengesini yitirdi. Ön tarafa geçen subayın omzuna yaslandı. Denizci genç kıızı tutmak için hemen döndü. Bir alt basamakta bulunuyordu, başı tam Baptistin'in düzeyindeydi. Genç kız sırmalı, süslü püslü üniformanın altında subayın geniş göğsünü adaleli kollarını hissediyordu.

Kendisini subaya doğru fırlatan dalgaların gücüne karşı koyma yeteneğinden yoksun olan Baptistin, «Belki de yapmamalıyım!» diye içini çekti.

Tuzlu bir ağız dudaklarına dokundu. Bu çok hoş, neşeli, sıcak, nemliydi. Baptistin gevşediğini, içine bir rahavet

çöktüğünü, yüreğinin boşaldığını, ruhunun ııssız kaldığını hissetti. O saniyede artık adını bile bilmiyordu. Nerede bulunduğunu sorsalar söyleyemezdi belki de.

Kaptan Robino Baptistin'le İkinci Kaptan'ın yemek salonunda belirdiklerini görünce, «Saygılarımı sunarım Bayan Burginyon! Aa! Demek Lö Gallik size bizim donatım gemisini gezdiriyor!» diye haykırdı.

Baptistin biraz sararmıştı. Lö Gallik kıpkırmızıydı.

Baptistin, «İyi günler, kaptan...» diye kekeledi. Kendini gitgide daha acayip hissediyordu.

Jorj-Albert sofraya kurulmuştu bile. Hanımına keskin bir bakış yöneltti, sonra filozofca bir kupa elma şarabıyla, daha şimdiden acılaşımaya yüz tutmuş zeytinyağılı salamuralara girişti. Bu her zamanki gemici yemeğı hiç hoşuna gitmiyordu. Onunki kadar hassas bir damak daha lezzetli yemeklere alıştı. Jorj-Albert denizi de pek sevmiyordu zaten. Elisa'nın hazırladığı o mis gibi yiyecekleri tercih ediyordu.

Baptistin gemi ahçısının daha güneş doğmadan hazırladığı bakla çorbasıyla dolu bir kâseyi Lö Gallik'in hizmete can atan ellerinden aldı. Bir peksimeti de gevelemeye çalıştı ama, çabucak vazgeçti. Gerçekten de, kendini hiç iyi hissetmiyordu.

«Bayan Lö Norman sizi bana emanet etme şerefini verdi. Onun için, Bayan Burginyon, eğer herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız Lö Gallik'ten istemeye çekinmeyin. İkinci Kaptanım en küçük isteklerinizi yerine getirmeye hazırdır!» Kaptan memnun bir haldeydi.

«Hani düşünse bundan iyi konuşamazdı!» diye homurdanan Jorj-Albert hiç de nazik olmayan bir biçimde ağzını sapırdatarak yiyip içmeyi sürdürdü.

Şövalye Gontran d'Obinyi, Cerrah Bay Viyey ve birkaç subay çabucak arkadaşlarına katıldılar.

Baptistin elli yaşlarında pek sevimli bir erkek olan Bay Viyey'e gülümsedi. Buna karşılık Gontran d'Obinyi'ye hemen bir nefret duydu. Beriki hemen hemen bir kadın güzelliğine sahipti. Vaktini parlak içki kupasında kendini seyretmekle

geçiriyordu. Perukasını düzeltiyor, onu kabartıyor ya da yassıltıyordu, ellerinin beyazlığını inceliyor, kızılığını canlandırmak için dudaklarını ısıırıyordu.

Bay Viyev çavdar çorbasına peksimetini doğrarken, «Ne zaman limana ulaşacağız, Kaptan Robino?» diye sordu.

«Ah! Ah! Bunu kırk kum saatından beri bana sormayan bir tek yolcu yok. Yol hiç değişmez, Sayın Bayım, Konvoyumuz Finister burnu açıklarına kadar Gaskonya körfezini inecek. Gemilerimizi iskele yapacağımız Fort Royal'e kadar götürecek olan kuzey-doğu alizelerini bulmak için Kanarya adalarının batısından geçeceğiz. Fort Royal'den, Yeni-Orléan'a varmak için Mississippi'nin ağzına doğru Meksika körfezinden yukarı çıkacağız. Hepsi topu topu doksan gün tutar. İşte bayım, istediğiniz bilgileri elde ettiniz.» Kaptan gülümsemi.

Baptistin esnemekten kendini alamadı. Gitgide kendini daha fena hissediyordu. Nerelerden geçecekleri umurunda bile değildi. Midesi acı verircesine kazanıyor, hiç şey de kabul etmiyordu.

«Böyle sevimli yol arkadaşlarıyla yolculuk bize pek kısa görünecek!» diye tatlı bir sesle fısıldayan Şövalye d'Obinyi büyük bir kol hareketi yaparken bir yandan da Lö Gallik'e baygın gözlerle uzun uzun baktı.

Baptistin yanlış gördüğünü sandı. Havasızlıktan bunalıyordu, canı da sıkılmıştı. Dışarı çıkmak için ayağa kalktı. Bütün erkekler onu saygılı bir selâmla uğurlamak için doğruldular. Lö Gallik bakışlarıyla Kaptan'ından izin aldıktan sonra hemen genç kızın ardından atıldı. Bol bol tıknaz Jorj-Albert de peşine takıldı. Subay iki adımda Baptistin'e yetişti.

«Şimdi bulunduğumuz arka kasaranın tam altında, Sen-Barb var... Taşınır silahları, tüfekleri, balta ve mızrakları biz oraya, hemen barut ambarının yanına yığılız. Oraya inmek ister miydiniz, küçük hanım?»

«Şey... daha sonra... Bay Lö Gallik, şimdilik dışarda kalmayı tercih ederim...» diye kekeleyen Baptistin ciğerlerine bol bol temiz hava dolduruyordu.

Dalgalar Luizyana Dilberini ve çevresindeki gemileri düzenli bir biçimde sallıyordu. Baptistin ayaklarının altındaki döşemenin bir dalgaların içine gömüldüğünü, bir ta tepesine çıktığını hissediyordu. Lö Gallike hiç bir şey sormaya cesaret edemiyordu. Tayfaların bu sallantıya hiç mi hiç aldırış etmeksizin işleri güçleriyle uğraştıklarını görüyordu. Baptistin çok yürekliydi. Sanki hiç bir şey yokmuş gibi, subayın kolunda gemiyi gezmeyi sürdürüyordu. Tayfalar deniz suyuyla güvertayı yıkıyorlardı. Genç kız eteğini hafifçe yukarı kaldırdı. Her hareket onu rahatsız ediyordu. Bacakları ağırlaşmış, kolları kurşun gibi olmuştu. Gemiciler kibarca Baptistin'i selâmlamak için, enselerinden bağlanan uzun saçların üzerine iyice oturtulmuş sivri külâhlarını çıkarıyorlardı. Brestten, Loryan'dan, Pempolden ya da Anvers'den gelen bu adamlarda deniz insanlarının dostça sadeliği vardı. Baptistin adamların sırtında sadece bir kaytanla boyunlarından büzülen bir gömlek bulunduğunu fark etti, külotları da kıllı bacaklarını ve çıplak kocaman ayak parmaklarını dışarda bırakarak diz kapaklarının üstünde duruyordu. Baptistin yetiştirilme tarzının onu hiç alıştırmadığı bu yarı çıplaklıktan bir parça rahatsız oluyordu. Birkaç deniz onbaşısının sırtında, beli çizgili bir gün atkıyla sıkılmış, önü pek açık bir setre bulunuyordu. Ayaklarında içi samanla doldurulmuş tahta papuçlar vardı, bu da rütbelerinin tartışılmaz bir işaretiydi.

Baptistin her zaman tayfaların bir gemide bir arı kovanındaymışcasına çalışacaklarını düşünmüştü. Ama, pek **kalabalık olan adamlar tam aksine kendilerini bir gevşekliğe** kaptırıyorlarmış gibi geliyordu ona. İzlenimlerini arkadaşına da açıkladı. Beriki gülümsedi.

«Gerçekten de, küçük hanım, manevra bittikten sonra, gemilerimizde adamlara yapacak pek fazla bir iş kalmıyor. Bunlar can sıkıntısına yakalandıkları zaman da büyük bir problem olurlar!» diye hak veren Lö Gallik bir yandan da Baptistine grandi direğini, pompaları ve askerlerin zar oynadıkları yeri gösteriyordu.

Baptistin, «Oysa, şu sırada fırtına ortalığı kasıp kavur-

muyor mu?» diye itiraz etti.

Lö Gallik bir kahkaha attı. Şaşırın, biraz da gücenen Baptistin başını kaldırdı.

«Fırtına mı dediniz... Yoo! Hayır, lütfen beni bağışlayın, küçük hanım! Şu sırada ilerlemek için mükemmel olan şiddetli bir rüzgârla itiliyoruz! İnanın ki, küçük hanım, Atlantik'te bir fırtına, sizi cehennemin derinlerine çeken uçurumlarla, yüz elli ayak yüksekliğinde, kale gibi dalgalar olabilir. Herbiri geldiğinde, son saatınızın çaldığını sanırsınız... Aman canım, sizi korkutmak istemem... başımıza böyle bir şey gelmeyecektir...»

Baptistin ürperdi. Ansızın üşüyüvermişti, oysa daha şimdiden sıcaklığı hissedilen güneş ısıldıyordu.

«Hırsız var, serseri, hain, Kaptan'ın o güzelim şarabı!.. Ön kasaradan gelen çılgınlık yükseliyordu.

Şaşırp kalan Baptistin elinde bir bıçakla mutfaktan fırlayan ahçıbaşıyı gördü... Jorj-Albert'i kovalıyordu. Beriki kötü alışkanlığı uyarınca, bir şişe güzel şarabı aşırıvermişti.

Baptistin arkadaşını azarlamak ve gizlice yürüttüğünü geri verdirmek için eğildi. Tayfalar ansızın çıkan bu eğlenmeden pek memnundular. Bazıları külâhlarından, çiğnemek için tütünlerini çıkarmışlardı. Jorj-Albert gururu kırılmış gibi suskunluğa bürünmüştü.

Baptistin, mizana direğini, «kırmak» «orsalamak» için yelkenleri en ince ayrıntılarına kadar göstermeyi sürdüren yorulma bilmeyen Lö Gallik'in yanında ayaklarını gitgide daha fazla sürüklüyordu... Genç kız başını kaldırıyordu. Ak bulutlar küçük babafingo yelkeninin çevresinde oynayıyordu. Civadranın yakınına oturan bir öbek tayfa birbirlerinin bitlerini ayıklıyordu.

«Viss-Bras, şu makaraları götür de senin oraya yerleştir bakayım,» diye sertçe emir veren Lö Gallik Baptistin'e otoritesini göstermekten pek memnundu.

Bu boşuna zahmetti. Beriki her ne olursa olsun hayran kalacak değildi. Lö Gallik hemen onu güverte arasında birinci bataryaya doğru sürükledi. On kadar tayfa orada top-

ları parlatıyordu. Baptistin ansızın duruverdi. İniltirer gibi olmuştu. Genç kız Lö Gallik'e baktı. Beriki hiç bir şeyin farkında değilmişse benziyordu. Kendini bütünüyle rehberlik görevine vermiş, en küçük ayrıntıyı bile anlatmadan geçemiyordu. Baptistin sendeleyerek yedek yelken ambarını, ekmek ambarını, tayfaların «brandasını», halat çukurunu gezdi. Her şey buram buram ter ve katran kokuyordu. Genç kız bölmeleri merdivenlerle aşıyordu. Lö Gallik hemen atılıyor, indirmek ya da çıkarmak için onu belinden kaldırıyordu.

Subayın geniş elleri gerektiğinden fazla sıkıyor, geçerken hafifçe göğsüne dokunuyordu. Baptistin baskı altındaydı, boğuluyordu.

Luizyana Dilberinin derinlerine indikçe, soluk almada gitgide daha fazla zorluk çekiyordu.

Baptistin ikinci bataryanın bir topu üzerine yığıldı.

«Reziller!. edepsizler!.. utanıp arlanmazlar... sizin oralarınızı keseceğiz, bak görürsünüz siz!..»

Artık bu kez Baptistin işittiğine emindi. Kulaklarının uğultusu değildi bunlar. Aşağılarda bir yerde itiraz çığlıkları ve hiddet homurtuları koparak bölmeler yumruklanıyordu. Yanılacak gibi değildi, kadın sesleriydi bunlar. Baptistin'in keskin bakışından pek rahatsız olan Lö Gallik nöbetçi askerlere bir emir fısıldamak için atıldı.

Şaşırp kalan Baptistin, «Ama, bayım... bu gürütüler... neyin nesi böyle?...» diye mırıldandı.

«Siz sakın korkmayın, küçük hanım... Kötü bir tutuklu topluluğu taşıyoruz da... ne yazık ki bize miras kalan bir fahişeler konvoyu bu... ama, siz hiç korkmayın, küçük hanım... kesin emirler verdim, omuzları damgalı bütün bu fahişeleri, bulundukları sintineden çıkarmayacaklar. Sizin gibi bir küçük hanımın bakışını rahatsız edebilirler!» diyen Lö Gallik Baptistinin elini öpme cesaretini gösteriverdi.

Çığlıklar, feryatlar daha da artıyordu. Hatta Baptistin kamçıların şakladığını bile işitir gibi oldu. Askerlerin peşinden giden Jorj-Albert gözleri yuvalarından uğramış, geri döndü. Bitmez tükenmez sözcükler geveliyor, kulaklarına

vuruyor, küçük şapkasını çıkarıp giyyordu. Sözü'n kısısı, bu üstün zekâlı hayvan çok şiddetli bir heyecana kapılmışa benziyordu. Jorj-Albert Baptistin'in dikkatini çekmek istedi. Beriki eliyle onu itti.

«Bay Lö Gallik... bu çok... çok ayıp bir şey!...» diye itiraz etmeye başlayan Baptistin tam **Luizyana Dilberi** uzun bir dalganın içine girdiği anda ansızın ayağa kalkmıştı. Tekne havalandı ve dayanılmaz bir yavaşlıkla geri indi. Sözcükler genç kızın birdenbire sapsarı kesilen dudaklarında öldü. Baptistin'in burnu kısılmış, yüzü balmumu gibi sararmıştı, bir yandan da aptal aptal gülümsüyordu. Sonra da içi ot dolu bir bebek gibi, başı denizcinin göğsünde, yığılıverdi. Jorj-Albert dehşet çığlıkları kopardı. Lö Gallik genç kızı kucakladı ve o değerli yükünü kış güverteye doğru çıkardı.

26

ŞAŞILACAK derecedeki yumuşak el sık sık geri geliyor-du. Sirkeye batırılmış bir süngerle Baptistin'in alnını oğuyordu. Genç kız kendisini dış dünyaya bağlayan bu parmakları seviyordu. Bir yudum içki ya da bir kaşık çorba içirmeye de çalışıyordu bu parmaklar. Hepsini reddediyordu; en ufak bir koku midesini kaldırıyordu. Baptistin tam sersemlik bir haldeydi. Ateş onu kemiriyordu. O daracık yatağının üstünde bir çocuk gibi büzülmüş, inleyerek ölmek istiyordu. Lomboz camının perdeleri örtülmüştü. Gece mi gündüz mü olduğunu hiç bilmiyordu, gözkapaklarını kumılatmaya bile gücü yoktu.

Baptistin yoğun bir sis arasında, «elin» bütün giysilerini çıkardığını, kendisini serin bir sıvıyla ovuşturduğunu hatırlıyordu. Bu duyumdan hoşlanıyordu, sonra kasılan dişlerinin arasından bir şeyler geveliyor, yeniden koma gibi ağır ağır uykuya dalıyordu. Bazan aşırı derecede uyarılan beyni sayıklıyordu. Kendini Versay'da Kral'ın yanında sanıyor, inatla o çorbayı reddediyordu ya da Floris tarafından Mortefonten'deki odasına kapatıldığına emindi. Genç kız bağ-

ıyor, hakaret ediyor, «eli» ısırarak istiyordu. Onun dünyada en çok nefret ettiğı yaratığa ait olduğuna kalıbını basabilirdi. Sayıklamalarında yeşil gözleri hep peşini kovalıyordu. Baptistin onlardan kurtulmak istiyordu.

«Kral'ın gözdesi... Lui... Floris... Floris... neden... asla... ona acı çektirmek... öcümü almak...»

Kupkuru boğazından cümle kırıntıları çıkıyordu. O zaman bedeni yumuşacık serin ele doğru kıvranıyordu. Ateşli dudaklarına bir limon yapıştırıyorlardı. Bu dokunuş onu rahatlatıyordu. Koruyucu meleğİ onu yana çeviriyor, şakaklarına yatıştırıcı haşlanmış otlar koyuyordu. Baptistin sırsıklam, terden saçları yapışmış, yeniden uyuyordu. Bütün bedeni asabî ürpertilerle sarsılıyor, ebediyen sarsılıyordu. Beri yanda da beyninde cehennemî bir nal sesi yankılanıyordu.

«Acıktım... acıktım... acıktım...» Bu düşünce saplanan bir sancı gibi hep tekrarlanıyordu.

Baptistin artık acımayan gözlerini açtı. Yanında bir gece kandili pembe bir ışıkla titreyordu, gece olmalıydı. Küçük pencerenin tahta ızgarasından içeri bir ay ışığı süzülüyordu. Baptistin yatağında doğruldu. Kendini garip bir şekilde iyi hissediyordu, yalnız biraz yorgundu. Çarşafların arasında tamamiyle çıplak olduğunu hayretle gördü. Ansızın aklına hastalığının anısı geliverdi.

«Jorj-Albert... Jorj-Albert...» diye seslendi.

Gürültülü bir horultu ona karşılık verdi. Jorj-Albert bir yastığın üstünde günahsız bir yaratık gibi uyuyordu. Son damlasına kadar bitmiş bir Malaga şarabı şişesini de kollarının arasında sımsıkı tutuyordu. Kurnaz küçük maymun genç hanımıyla aynı hastalığa tutulduğundan, iyileşmek için uygun bir ilâç bulmuştu.

Baptistin arkadaşım çok iyi tanırdı. Bu durumda olduğu zaman onu uyandırmak imkânsızdı. Kalkmaya karar vererek, çarşafı bir yana attı. Genç kız ansızın tekrar çarşafının altına girdi. Kapı aralanıyordu.

Lö Gallik, «Aa, yaa! İyileşeceğinizi biliyordum, küçük hanım. Denizde hiç rüzgâr yok. İşte sizin için özel olarak

hazırladığım bir tepsi. Şimdi kendinizi nasıl hissediyorsunuz?» diye fısıldadı.

«Daha iyiyim, teşekkür ederim efendim. Hatta büsbütün iyileştiğimi sanıyorum. Ne oldu bana, kuzum? diye soran Baptistin çıplak göğsünü gizlemek için örtüyü yukarı çekti. Bu hareketi gören Lö Gallik'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Baptistin oldukça haksız bir davranışla, «Şu deniz insanlarında ne cehennemî bir cüret var, kuzum. Ayakları o pis gemilere basar basmaz her şeyi yapabileceklerini sanıyorlar!» diye düşündü.

Kaşlarını kaldırıp azametli bir bakışla subayı süzdü. Lö Gallik yiyeceklerle dolu tepsiyi genç kızın dizlerine yerleştirmek için hiç istifini bozmadan eğildi. Beriki de denizcinin ellerinin gerektiğinden fazla oyalandığı izlenimine kapıldı.

«Oo! Küçük hanım, hafif bir rahatsızlık geçirdiniz. Biz buna gemilerin ateşi deriz. İlk şiddetli rüzgârın, okyanusun dalgalarına pek alışık olmayanların hakkından geldiği sık sık görülmüştür. Alırsırsınız buna, küçük hanım. Ama, bundan hiç utanmayın, her halde Çiçero'nun bile deniz tutmasına daha fazla katlanmaktansa katiline teslim olmayı tercih ettiğini bilirsiniz!»

Bu Çiçero adındaki yabancıdan söz edildiğini hiç işitmeyen Baptistin, «Üstelik de pek ukalâ!» diye karar verdi.

Genç subaya kapkara bir bakış yöneltti. Ama, burnuna da mis gibi bir yemek kokusu geliyordu. Baptistin parmağını çorbaya daldırmak için büyük bir azametle döndü. Gerçekten de pek nefisti. Bundan sonra artık arkadaşıyla ilgilenmeden, ona oturmasını bile söylemeden hepsini silip süpürmeye başladı.

Beriki sıkılmışa benzemiyordu. Genç kızın karşısında duruyor, kollarını kavuşturmuş, geniş cüsseli haliyle gülümseyordu.

«Size zeytinli salamura sığır eti, iki nar, bir de şu Malvasi şarabını getirdim. Bundan birkaç yudum için, küçük ha-

nım, bunun üstüne yoktur!» diye tatlı tatlı öğütleyen Lö Gallik yerinden hiç kımıldamamıştı.

Eğer Jorj-Albert bunları işitecek durumda olsaydı, böyle bir öğüdü alkışlamadan edemezdi.

Baptistin ağzı dolu dolu sordu: «Hastalığım çok uzun sürdü mü, bayım?»

«Üç gün ve üç gece, küçük hanım!»

«Yaa! Şimdi saat kaç, kuzum?»

«Gece yarısını biraz geçiyor, küçük hanım. Rüzgâr din-di, konvoyumuz yerinde saydığından, hemen sizin iyileşeceğinizi düşündüm!»

Baptistin bu tatlı sözlere gülümseme tenezzülünde bile bulunmadı.

İlgisizce: «Bu kadar iyi bakılmamı besbelli Cerrah Bay Viyey'e borçluyum, değil mi?»

«Hayır, küçük hanım, Bay Viyey, Bay d'Obinyi ve sizin Jorj-Albert sziden daha da beter hastaydılar. Gemide oda hizmetçisi kadın da bulunmadığından vardiyalar arasında sizinle ilgilenmek şerefi hizmetkârmıza düştü!» diyen Lö Gallik saygıyla eğildi.

Baptistin'in hayretten ağzı bir karış açık kalmıştı. İki gerçek aynı zamanda onun dikkatini çekmişti: Brötanyalı kendisini tamamıyla soymuştu ve o nefis el onunkiydi. Şimdi bütün vücudunu tanıyordu! Kim bilir, belki de bundan biraz yararlanmıştı da! Lö Gallik Baptistin'in kuşkulu bakışlarından gözlerini kaçırmadı.

«Yoo! Bu kadarı da fazla, doğrusu ya! İnsan kime güveneceğini bilemiyor!» diye itiraz eden Baptistin huysuzluk etmeye karar vermişti.

«Deniz üstündeki bir denizci hiç bir zaman tam olarak erkek değildir, küçük hanım! Gözlerinin önünde dünyanın en güzel manzarası bulunsa bile. Canlı bir yaratık olup bundan yararlanmak için, yeniden limana ulaşmayı bekler!» diye alaycı bir sesle cevaplayan Lö Gallik çekilmek için arkasını döndü.

Baptistin böyle bir küstahlık karşısında, gözlerini kan bürürcesine hiddetlenmesi gerektiğini biliyordu ama, içten

Baptistin ansızın kendisini nazlandıran elin, tutkuyla bütün bedeninde dolaşması için çılgın bir istek duydu. Heyecanlanan genç subay Baptistin'in yeniden uyuyabilmesi için gece kandilini üfledi. Beriki büyük bir güven duyduğu o geniş ele yapıştı. Gecenin içinde gülümsedi. Şimdi öcünü alacaktı. **Kadınların öcünün**, zayıf cinsin tek öc alma ihtimalinin ne olduğunu, Baptistin bütün o tecrübesizliği içinde, ansızın kavrayıverdi: Nefret ettiği yaratıktan vücuduyla öc alacaktı. Ağzından bir inilti gibi küçük bir kahkaha kaçırıyordu.

«Kendimi hiç de iyi hissetmiyorum! Bay Lö Gallik, biraz daha kalm!» diye içini çekti. Şimdi bu oyunu oynamakla eğleniyordu.

Perdenin arasından süzülen ayışığını tıkayan Lö Gallik'in karaltısını kirpiklerinin aralığından gözetliyordu. Baptistin birdenbire tepeden tırnağa ürperdi. İçinden doğru dayanılmaz bir sıcaklık yükseliyordu. Lö Gallik belki de bir manzara karşısındaki bir «erkek» değildi ama, bir denizci bile dünyanın en güzel güneş batışı karşısında kayıtsız kalamaz. Baptistin onun gölgesinin eğildiğini gördü. Usulca ranzanın yanına oturdu. Sevinçten etekleri zil çalan Baptistin, onun kesik kesik soluk aldığıнын farkına vardı.

Titrek bir sesle fısıldadı: «Yeniden mi hastalanıyorsunuz yoksa, küçük hanım?»

«Ah! Evet ya, hem de çok canım acıyor!» Baptistin mübalağa edip etmediğini düşündü birdenbire. Çünkü Lö Gallik gece masasının üstünden kapığı haşlanmış ot lapasını hemen şakaklarına bastırdı.

Genç cadı, sanki ateşten ölüyormuş gibi, belli etmeden çarşafı iterek pembe göğsünü ortaya çıkardı. Onurunun onu oraya hapsetmiş görüldüğü o hastabakıcılık rolünden Lö Gallik'i çıkarmaya karar vermişti. Baptistin Floris'le geçirdiği o tek gecede hissettiği çılgın zevkin geçici bir duygu mu olduğunu, yoksa pek de fena olmayan herhangi bir erkeğin kollarında onu yeniden bulup bulmayacağını bilmek istiyordu. İyice hissediyordu ki, ancak o zaman Floris'in yakıcı anısıyla, ona karşı duyduğu kin silinecekti. Baptistin bir Vandal gibi, her şeyi yakıp yıkmak istiyordu.

Lö Gallik elini Baptistin'in ensesinde ve omuzlarında gezdirdi. Bu tatlı, yatıştırıcı bir okşamaydı. Bütün sırt boyunca aşağı iniyor, yeniden dönüp göğsü sıyrıyordu hafifçe. Ama, elini çabuk tutmakta duraksıyordu. Tamamıyla onun övülmesini gerektiren bu davranış, zevk ürpertilerini tutan Baptistin'i memnun etmiyordu.

«Sevgili... sevgili Bay Lö Gallik... sizin karşınızda kendimden geçmiş... çıplak... bulunduğuma... utanıyorum... Ne korkunç... Yarabbi... Benim hakkımda kim bilir neler düşüneceksiniz?» diye fısıldayan Baptistin adamın sabrını tasmaya karar vermişti.

Lö Gallik'in ansızın hastabakıcı rolünü bırakışındaki şiddet Baptistin'i şaşırttı. O yumuşak el çılgınlar gibi çarşafı çekip aldı. Erkek Baptistin'in üstüne atıldı. Zaten ranza o kadar dardı ki, yanına uzanması imkânsızdı. Üniformanın düğmeleri ve işlemeleri etine batıyordu. Bu duyuma balyıldığından sevgiyle onlara sürtünüyordu.

«Bordo'dan beri çılgınlar gibi size istek duyuyorum. Çıplaklığınız üç günden beri bana tarifsiz bir işkence oldu. Ama, yemin ederim ki, güçsüzlüğünüzden yararlanmadım!» diye homurdanıyordu.

Ama şimdi kaybını kapatıyordu. Eli Baptistin'in bacaklarında süzülüyor, onları aralıyor, genç kızın bütün vücuduyla çağırıldığı okşamalara cesaret ediyordu. Baptistin şehvet duygusunu seviyordu. Bu gece onu sakın sakın keşfediyor, bedeni alev alev yanarak bekliyor, ruhu soğuk dururken düşünüyor, her hareketi inceliyor, şaşılacak derecede uyanık dikkatli kalıyordu. Sözün kısası, özenli, erkeğin isteğine boyun eğmiş kusursuz bir öğrenci gibi görünüyordu.

Lö Gallik dikkatli ve neşeli bir âşıktı. Etli, sıcak, canlı ağzı vardı, Baptistin'in dudaklarını yakalıyor, güliyor, onu küçük darbelerle ısıırıyordu. Genç kız kık güvertedeki öpüşmelerinin tadını buluyordu. Ürpererek ona doğru uzanıyor, yakıcı isteğini bilmezlikten gelemeyeceği erkeğin vücudunda parmaklarını gezdiriyordu. Adamın ceketini, gömleğinin düğmelerini çözüyor, adaleli göğsünü kokluyordu. Beriki de yüzünü altın sarısı saçlara gömüyor, Baptistin'in baş dön-

dürücü kokusunu çılınlar gibi ciğerlerine dolduruyordu. Erkek birdenbire doğruldu, çabucak giysilerinden büsbütün kurtuldu. Baptistin bütün bedeniyle onu çağırıyordu. Beriki atıldı ve hemen hemen şiddetle ona sahip oldu. Baptistin hiç bir acı hissetmediğine şaşırdı. Sadece derin bir zevk yüreğini kabartıyordu. Erkek kulağına tutkulu sözler mırıldanıyordu. Baptistin de ona karşılık verdi. Bütün **Luizyana Dilberini** uyandırabilecek iniltileri erkek yakıcı dudaklarıyla boğuyordu.

Şafak sökerken Baptistin uyandı. Jorj-Albert'le yalnızdı. Aşk kasırgasının alan talan ettiği yatak ona geceki serüveni hatırlattı. Son derece memnun olan Baptistiin gerindi. İçinden sevişmeye bayıldığına karar verdi ama, küçük bir şey onu düşündürüyordu. Hoşlandığı bu fizik zevk Floris'le ulaştığı o harikulâde bilinçsizliğe hiç mi hiç benzemiyordu. «Fırtınaydı!» diye karar verdi Baptistin.

Omuzlarını silkti, en iyisi bunu olabildiğince sık sık tekrarlamaktı. Baptistin Jorj-Albert'i uyandırdı, beriki uyuşukluğundan pek zorlukla kurtulabildi. Genç kız giyindi ve yemek salonuna gitti.

Gemide toplum yaşamı yeniden başladı. Kaptanın masasında buluşan bütün yolcular bir parça sararmışlardı. Hiç kimseyi rahatsız etmeyen hafif bir esinti yükselmişti yenden. Gemi bordasından «tavus kuyrukları» fırlattıkları için birbirleriyle pek alay ettiler. Bir ispinoz kuşu kadar neşeli olan Baptistin Gontran d'Obiny'nin kendisini asık suratlı bir hor görmeyle süzdüğünü farkettil. Buna hiç önem vermedi.

İspanyol kıyılarının önünden geçen konvoy hemen oradan uzaklaştı. Usul usul alizelere yaklaşıyorlardı. Beklenmedik olaylarla dolu günler, tatlı tatlı akıp gidiyordu. Baptistin kışkırtıcı bir oyun oynuyordu.

Lö Gallik pek nazik bir resmîlikle : «Dürbünle şu yunus sürüsünü seyretmek ister miydiniz, küçük hanım?»

Baptistin gülerek haykırdı : «Memnuniyetle, bayım... Ah! Ne kadar eğlenceli, sanırsınız ki bizi izliyorlar!»

«Bakın orası bir gerçektir, küçük hanım. Çok keskin bir görüşünüz var. Atlantik denizinin yunusları türlerinin en sevimlisidir!» diye doğrulayan subay arka kasaradan bir komut vermek için soğukça döndü.

Baptistin'le Lö Gallik herkesin karşısında birbirlerine çok kibar davranırmış gibi yapıyorlardı. Bu daha da baş döndürücü oluyordu. Bütün gün uyuyan Baptistin geceleri yaşıyordu. Yüzü pemebleşiyor, bir çiçek gibi açılıp geliyordu. Lö Gallik için durum hiç de aynı değildi. Beriki uyuyacak bir dakikası bulunmadığından günden güne sararıp soluyordu.

Vardiyaları biter bitmez, ay ışığında Baptistin'in kamerasına süzülüyordu. Lö Gallik gün görmüş bir erkek olarak, Jorj-Albert'in derin uykularını Kaptan'ın Malaga şarapları sayesinde satın alıyordu. Subay fıçıdaki şarap düzeyinin baş döndürücü biçimde alçalmasını vicdan azabına karışan bir kaygıyla görüyordu. Ama ...Aşk her şeyden daha güçlüydü.

Baptistin'le Lö Gallik'in ilişkileri pek garipti. Birbirlerini hemen hemen hiç tanımıyorlardı; gürültü etme korkusuyla hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Sadece şehvetli bir suç ortaklığı onları birleştiriyordu. Baptistin bu sessiz kucaklaşmalarından gitgide daha zevk almaya başlamıştı. Gemide sürdüğü hayattan çok memnundu. Floris'in yakıcı anısı belleğine gelecek olsa, bunu Lö Gallik'in kollarında hemen hiddetle kovuyordu. Beriki bazan kulağına aşk sözcükleri fısıldıyor ya da derin bir tutkuyla adını mırıldanıyordu:

«Baptistin... Dilberim... Luizyana Dilberi... sensin... siz-siniz...»

Baptistin bunları sadece, genç bir ceylanın utanmazlığı ve coşkunluğuyla düzgün vücudunu vermekle cevaplıyordu.

Gün içinde, kış güvertede, Lö Gallik'in derin saygısı bir âşığı bulunduğunu ona unutturuyordu ama, sular kararıp da gece inince, Baptistin sabırsızlık ve istekten titremeye başlıyordu gene.

Gemide eğlence ve yemek çeşitleri pek yoktu. Baptistin'le Jorj-Albert büyük balıkların yakalanışını her zaman derin bir dikkatle izliyorlardı. Gemicinin zıpkınını deniz ca-

navarına ustalıklı saplayışını seyrederken genç kıza öbür yolcular iştahla dudaklarını yalıyorlardı. Bazan Kaptan Robine ya da Lö Gallik iyi nişanlanmış bir tüfekte, geminin üstünden yolunu şaşırmış büyük bir martı öldürüyorlardı. İşte o zaman herkesten toplu bir kutlama yükseliyordu. Eğer kuş denize düşecek olursa, en güzel eğlence de hemen bir şalupa gönderip iyice batmadan onu ele geçirmektir.

Baptistin'i uyarmak... tetikte bulunmasını sağlamak... uzun açıklamalara girişmek isterdi. Jorj-Albert ama, beriki arkadaşını dinleyemeyecek kadar kendini kaptırmıştı.

Yeniden rüzgârsız ölü bir denize düştüler. Herkes nemlilik içinde can sıkıntısından esnemeye başlıyordu. Şu harikulâde kuzeydoğu alizelerine ne zaman ulaşacaklardı kuzum? Gemiler Afrika kıyıları açıklarında yerlerinde sayıyordu. Gemiden gemiye işaretler yapılıyordu.

Deniz insanları arasında haberler çabuk yayılır. Besbelli takma bir ad altında gizlenen şahane bir yabancının **Luizyana Dilberi**'nde yolculuk ettiği bütün konvoyla yayılmıştı.

Baptistin'le Jorj-Albert hemen bir sabah **La Mede**'de, ertesi gün de **Lö Dromader**'de yemeğe çağrıldılar.

Küçük bir taşıt gemisi onları almaya geldi. Tayfalar iki halata bağlanmış bir kalasın üzerinde onu aşağı indirdiler. Baptistin hiç korkmuyordu. Çok eğlenceliydi. Tayfaların gözlerinde hayranlıklarını okuyordu. Jorj-Albert için işler daha kolay yürüdü: O sadece aşağı kayıverdi. Savaş gemilerindeki genç subaylar Baptistin'e zorlu bir kur yapıyorlardı. Genç kız öğleden sonra derisi diken diken olmuş, yanakları alev alev yanarak, binbir erkek bakışıyla tahrik olmuş bir halde Lö Gallik'e dönüyordu. Jorj-Albert çok yiyip içtiğinden uyumaya başlıyordu bile.

«Su... Allah rızası için... su verin... Hava... Ah! Canım acıyor... sizler... kuzum, hepiniz... canavar mısınız... pis domuzlar... köpekler...»

Sekiz günden beri bir hayli hafifleyen o miltleri şimdi çok iyi duyuyordu.

Genç kız: «Kaptan Robino, sintinenin derinlerine ka-

dınların kapatıldığını biliyorum... Bu davranışı insanlığa ve Hıristiyanlığa aykırı buluyorum. Onların güverteye çıkarılmaları emrini vermelisiniz!»

Kaptan Robino hayretle Baptistin'e baktı. Şimdiye kadar dünyada hiç kimse ona bu tonla emir verme cesaretinde bulunmamıştı. Jorj-Albert fazla ileri gittiğini anlatmak için arkadaşının yenini çekiştiriyordu. Baptistin'in buna kulak astığı yoktu. Dehşete kapılarak şimdi cerraha çıkışmaya başlamıştı.

«İçlerinde hastaların da bulunduğuna eminim. Siz, Bay Viyey, onları tedavi etmek için ziyaretlerine gittiniz mi hiç?»

Ürken cerrah itiraz etti: «Nasıl, küçük hanım!.. Ama, benim mesleğim namuslu dürüst kimseleri iyileştirmektir, ipten kazıktan kurtulmuşları değil!»

Kaptan: «Ama, Bayan Burginyon, onların hepsi sicilli fahişe, bıçak kullanan, dini inkâr eden dinsizlerdir!»

Baptistin acı acı, «Evet, tıpkı şu Pon Nöf yankesicisi annem gibi!» diye düşünüyordu.

Dikkatle genç kızı inceleyen Lö Gallik o şahane mavi gözlerden acıklı bir gölgenin geçtiğini gördü.

«Bu bayların ne düşündüğünü bilmem,» diye yüksek sesle sürdüren Baptistin ayağını kasaranın döşemesine vurdu. «Ama, ben o bahtsız kadınlara bu kadar kötü davranıldığını bile bile bu yolculuğu sürdürmeyi reddediyorum. Kuzum, sizin hiç acıma duygunuz yok mu?»

«Hımm! Ne dersiniz, Bay d'Obinyi? Ya siz, Bay Viyey? Günde bir saat onların güverteye çıkarılmalarını kabul ediyor musunuz?» Kaptan'ın canı pek sıkılmıştı. Bu küstah beyinsizin, başta zengin Bayan Lö Norman olmak üzere, önemli pek çok desteği bulunmalıydı.

Şövalye İngiliz modasına uygun kuyruğunu kabartarak, «Püff! Bütün o kadınlar mı? Ne korkunç! Eğer onları çıkarırsanız, ben de kamarama kilitlenirim, işte bu kadar!» diye haykırdı.

Baptistin yalvardı: «Ya siz, Bay Viyey, o zavallı bahsız kadınlar için bir tek söz söylemeyecek misiniz?»

Hekim duraksadı: «O haydutlar arasında, ne bileyim,

yaralı varsa... aralarında birbirlerine bakmaları için... onlara biraz tiftik şeridi vermeye... Her ne olursa olsun, Kaptan... Bayan Burginyon'u memnun etmek için, o zavalıcıkların açık havaya çıkarılmasını kabul ediyorum.»

Baptistin adama ıslıl ıslıl parlayan bir bakış yöneltti. Lö Gallik genç kızı büyülenmiş gibi hayranlıkla seyrediyordu. Jorj-Albert hiddetten burnunun üstünden iki kıl kopardı.

Kaptan Robino belli belirsiz bir tereddüitten sonra, «Pe-kâlâ, Bay Lö Gallik onların günde bir saat mizana direğinin çevresinde gezinmelerine izin verilebilir... Zaten, zenci ticaretinde de aynı şey yapılmıyor mu ki... onlar da hayvan değil ya!» dedi.

«Hadi ordan, yalı kazığı suratlı!»

«Hey! Sen de gerimin derisini görmeye mi geldin!.....

«İtmesenize be...»

«Bırak onu, geberecek!»

«Ah! Bırakın beni, hastayım!»

«Erkekler! Hıı, ne güzel, değil mi!»

«Sen dilini bir yerine sokacak mısın, bakayım!»

«Hey! Dişi Domuz, sana bunu ödeteceğim!»

«Hava, Altın Kalça.»

«Kapansana sen, Néné!»

Pruvadan doğru çığlıklar yükseldiğinde Baptistin yüzü çok güzel bir başlığın altına siperlenmiş, güneşte oturuyordu. Jorj-Albert görünmeden gözetlemek için hemen koşup bir halat yığınının ardına gizlendi. Baptistin arkadaşının korkak davranışı karşısında omuzlarını silktili. Dünyada görülebilecek en kötü, en ahlâk bozucu ve en iğrenç et yığınının ön kasaradan dışarı iten askerlere bakmak için gözlerini çevirdi. Baptistin ömründe hiç bu kadar iğrenç ve yüz kızartıcı şeyler işitmemişti.

Lö Gallik hafifçe alaylı bir gülüşle eğilerek, «Memnun musunuz, küçük hanım?» dedi.

Baptistin onun yaklaştığını bile işitmemişti. Dehşete kapılmış, ikişer ikişer zincirle bağlanmış yirmi kadar yarattığın cehennemden çıkışını görüyordu. Baptistin burnunu kı-

rıstırdı. O kadınların üstünden başından dayanılmaz derecede pis bir koku yayılıyordu. Görünüşe göre, zavallı bahtsızlar uzun zamandan beri ne üstlerini başlarını değiştirebilmişlerdi, ne de bir kova suya yaklaşabilmişlerdi. Saçları pislikten kurşunleşmiş ve bitlerle dolmuştu. Derileri sağlıksız ve sivilce içindeydi. Karanlığa alışan gözleri güneşte kırpışıyordu. Dehşete kapılan ama, aynı zamanda da âdeta büyülenen Baptistin, zindancılarının gözetiminde katile halinde yürüyüşlerini seyrediyordu.

«Ah! Ah! Hayır demezdin, değil mi, hı, kızıl saçlı!»

«Beni mi istedin... cici beyim!»

«Eee! Kes sesini, pezevenk karı!»

«Kızlar! Prense göz ucuyla bir bakın hele!»

«Hıhh! Kim sanıyor o kendini!»

«Soytarı kılıklı!»

«Pis kendini beğenmiş!»

«Yukarda onlarla iyi gönül eğlendiriyor!»

«Kıç güvertede bol bol havalanıyor.»

«Pis karı, sen de!»

«Hınzır şıllık!»

«Şu azametli hanımı acaba kimler kucaklıyor dersiniz?»

«Hey! Yabancı!»

«Kes sesini, Tonton!»

Baptistin fena halde kızarmıştı. Kadınlar güvertede gözlerini ona dikerek alaylı alaylı sırtıyorlar, parmaklarıyla onu gösteriyorlardı. Baptistin'in lüksü onların sefaletine bir hakaretti. Sırtlarına hemen birkaç kamçı darbesi indi. Baptistin askerlerin o bahtsız kadınları kırbaçlamasına engel olmak için boğuk bir çığlık kopardı.

Gözleri alev saçan, saçları tarla cadısınıninkiler gibi dar-madağınık, uzun boylu bir yaratık Baptistin'i öylesine düzenbaz ve öylesine yakışsız, sağlıksız bir biçimde inceliyordu ki, genç kız ürperdi. Jorj-Albert dişlerini takırdatarak iplerin altına daha fazla gömüldü. Baptistin kadının o zaptedilmez bakışlarına birkaç saniye karşı koydu, sonra da açık saçık sözler altında kaçtığına utanarak, kıç güverteye girmek üzere geri döndü.

«Hey, Yabancı, bayanı korkuttun!»

Keskin bir ses, «Ah! Ah! O kendini beğenmiş ukalânın kanını içeceğim!» diye haykırdı.

Yolcular tutuklu kadınların günde bir saat ön kasara güvertesinde gezindiklerini görmeye alıştılar. Bay Viyey besbelli vicdan azabına kapılarak, ölü çocuk doğuran bir kadınlı, şiş bacağı irinlenmiş bir başka kadını tedavi etmeye kadar vardırdı.

Baptistin şimdi o zavallıların karşısında görünmekten dikkatle kaçınıyordu. Onlara değişecek iç çamaşırı, birkaç entari, eteklikler, atkılar, pamukludan iç eteklikle ve temizlik araçları, süs eşyaları göndermekle yetindi. Ansızın baştan esen bir ters rüzgâr çıktı. Baptistin dalgalardan rahatsız olmuyordu. Gerçekten de artık alışmıştı ama, öbür gemilere ziyarete gidemediğine üzülmüyordu. Gerçekten de, manevralar zordu. Konvoy rüzgâra kapılmamak için iskota değiştirerek volta vuruyordu. Kanarya adalarını geçtiler. Sıcaklık dayanılmaz hale geldi.

Kaptan hâlâ iyimserlikle, «Bir-iki güne kadar kuzeydoğu alizelerine kavuşuruz!» diyordu.

Baptistin o gece, yalpalarla tatlı tatlı sallanarak yatağında dinleniyordu. Çıplak vücuduna sadece saydam bir muslin atkı örtmüştü. Geminin çanı gece yarısı vardiyasını çalmıştı. Baptistin usulca içeri giren Lö Gallik'in tıkırtısını işitti. Uyurmuş gibi yaparak hemen gözkapaklarını yumdu. Bu onların sessiz oyunlarından biriydi. Erkek ustaca okşayarak onu uyandırırды, sonra soyunur ve bir çeşit tutkulu çılgınlıkla ona sarılırdı. Baptistin onu yanında hissetmeyince hayretle birkaç saniye bekledi. Sanki genç subayın sadece orada bulunuşu onu uyandırıyormuş gibi, gözlerini açtı. Yatağın ayak ucunda dikilip duran Lö Gallik karanlıkta içini çekerek onu seyrediyordu.

«Sizi uyandırmakta tereddüt ediyordum, çünkü bu gece gelemeyeceğim!» diye üzüntüyle fısıldayan genç erkek Baptistin'e yaklaştı.

Beriki bir kahkahayı zorlukla tuttu. Utanmazcasına açtı-

lan körpe göğüslerinin üstüne örtüyü bile çekmeden oturmuştu.

«Öyleyse burada işiniz ne? Şimdi burada bulunduğunuza göre, dünyada sizi salıvermem,» dedi Baptistin.

Lö Gallik, «Hayır, alay etmeyin! Sadece Kaptan'ın bir fırtınadan korktuğunu size söylemek için uğradım. Aman sakın yerinizden kımıldamayın, her ne olursa olsun yatağınızdan çıkmayın,» diye öğütledi.

Baptistin gülümsedi. Adamın üzüntülü ve kaygılı bir hali vardı.

Genç kız mırıldandı: «Teşekkür ederim, çok nazıksınız, Lö Gallik!»

«Hayır, hiç de nazik değilim... sizi... bir sersem gibi... seviyorum!» diye homurdandı delikanlı.

Baptistin şaşırıp kaldı. «Peki ama!..»

«Evet, biliyorum sen... sadece o harikulâde vücudunu verebilirsin. Ben bir deliyim, senin gönlünü istiyorum ben...»

Baptistin hayretle gözlerini açtı. Lö Gallik onunla hiç bu kadar konuşmamıştı. Adamı sevip sevmediğini bile düşünmemişti. Genç subay o güzel yüzün üstüne eğildi. Bir çeşit hiddetle dudaklarını kaptı, Baptistin'in bütün bedenini öpmek için üstündeki ince muslini koparıp attı. Baptistin gevişiyordu. Erkek ondan koptu, iri adımlarla kamaradan çıktı. Onun bu davranışı Baptistin'i allak bullak etmişti. Kendisinden bu şekilde ayrılışına gücenmişti. Bu gece her zaman-
kinden daha fazla okşamalarını arzuluyordu.

Birkaç dakika sonra Jorj-Albert kadar derin bir uykuya varmıştı. Gözleri alev saçan kadın elinde bir hançerle peşini kovalıyordu. «Senin kanını içeceğim, kendini beğenmiş ukalâ!» diyordu keskin bir ses.

Bu kâbusun etkisiyle Baptistin bir çılgılık kopardı. Bütün gemide korkunç bir çatırtı yankılanıyordu.

Bu kez Baptistin iyice uyandı; çarpma onu yatağından dışarı fırlatmıştı.

«ŞU erkekler ne sersem şeyler! Ahmaklar bir kayaya çarptılar!» diye homurdanan Jorj-Albert hemen Baptistin'in yardımına koştu.

Beriki yarı baygın, yerde yatıyordu. Tehlikeli duruma rağmen, Jorj-Albert genç hanımının yarı çıplaklığı karşısında yüzünü örttü. İtiraf etmek gerekir ki, küçük maymun bazan pek çok insandan daha kibar ve nazik davranıyordu.

Jorj-Albert ona hemen kısa bir ceketle bir eteklik uzattı, bir yandan da sendeleyeni hanımının kalkmasına yardım etti. Gemi sanki bir cehennem kazanının üstünde kaynıyormuş gibi şiddetli sarsıntılarla çalkalanıyordu. Baptistin'le Jorj-Albert hiç bir şey anlamıyorlardı. Gitgide yaklaşan sarsıntılar tekneye çarpıyordu. Güverteden emirler ve çığlıklarla birlikte koşuşma sesleri geliyordu. Baptistin buna sevinmesi mi, yoksa daha fazla kaygılanması mı gerektiğini bilemiyordu. Genç kızla arkadaşı sımsıkı birbirlerine yapışmışlardı. Keskin ve kısa sarsıntılar yoğunluk ve şiddetlerini artırarak onları fındık gibi kamaranın bir ucundan öbürüne yuvarlıyordu.

«Hey Allah! Bu son deniz yolculuğum! Bir daha mı! Dünyada kapılmam!» diye homurdandı Jorj-Albert.

Şiddetli bir gürültü büyüyor, hafifliyor, yeniden kabarıyordu. Baptistin küçük maymunla birlikte kapiya yapıştı. Tam onu aralamayı başardıkları anda, büyük bir dalga lombozun tahta parmaklığını şiddetle açtı.

«Elbiselerim!» diye haykıran Baptistin kapamak için hemen pencereye atıldı.

Gemi tehlikeli bir şekilde denize dalıyordu. Baptistin, gemi bir daha hiç doğrulamayacak mı, sonra da çakan şimşekler ortasında dönerek bir tıpa gibi havada asılıp kalacaktı gibi geliyordu. Birbirini kovalayan her sarsıntıda kamara bir dalga hücum ediyordu. Bütün eşyaları odanın ortasında yüzüyordu. Islanan kumaşların biçimi bozulmuş, gev-

şemişti. Baptistin **Luisyana Dilberinin** inlediği izlenimine kapıldı. Gemi bütün gücüyle çarpışıyordu. Sırsıklam olan, her yanlarından sular akan Baptistin'le Jorj-Albert tahtayı kapamaya çalışıyorlardı ama, bütün didinmelerine rağmen bunu bir türlü başaramıyorlardı. Her sarsıntıda genç kızla arkadaşının suratına âdeta kovalar dolusu sular iniyordu. Yalnız başlarına işleri yolun koyamayacaklarını ilk önce Jorj-Albert fark etti. Gidip yardım getirmek için peşinden gelmesini işaret etti. Baptistin'le Jorj-Albert sendeleyerek zar zor kamaradan çıktılar. Kış güvertenin koridorunda sarhoşlar gibi yürüyorlardı. Kendi kendine açılıp kapanan kapıdan Baptistin yemek salonunun peykelerine yapışan Bay Viyey ile Şövalye d'Obinyi'yi fark etti. Anlamadığı bir şeyler haykırdılar ona. Bu bir yüreklendirme ya da gelip kendilerine katılma çağrısı olabilirdi. Baptistin Jorj-Albert'in kılavuzluğunda yoluna devam etti. Kış güverteden çıkınca Baptistin kendini galeride açık havada buluverdi. Hemen vardamanaya dayandı. Kapkara bulutlar gökyüzünü ve direklerin tepesini gizliyordu. Tayfalar güvertede koşuşup duruyorlardı. Başkalar, seren direklerine asılmışlardı.

«Büyük yelkeni istinga edin!»

«Rüzgâr altındaki patrisaları kesin!»

Lö Gallik nezle görmemiş bir sesle Kaptan'ın ardından tekrarlıyordu:

«Kış direğin serenini indirin!»

Baptistin'le Jorj-Albert komutların geldiği dümen dolabına doğru kasaranın üstünde resmen emeklediler.

Lö Gallik avazı çıktığı kadar bağırdı: «Ne işiniz var sizin burada? Yolcular kamaralarına!»

«Terbiyesiz hödük!» diye homurdanan Jorj-Albert geçerken Kaptan Robino'nun bir çizmesine yapıştı.

Pusulaya sımsıkı yapışan Baptistin, «Ah! Şuraya bakın!» diye bağırdı. Köpük köpük kaban bir dalganın doruğunu gösteriyordu.

Kaptan: «Toptan sancak tarafal!»

Dümendeki adam, ıslık çalarak gelen kütlenin hızıyla çarpışarak, dümeni kıvırdı.

Lö Gallik Kaptan köprüsünden dışarı çıkarmak için Baptistin'i kolundan yakaladı. Gördüğü şeyler karşısında âdeta büyülenen genç kız ayak diredi. **Luizyana Dilberini** bu şekilde sıçratan şeyi fark etmişti. Sakin deniz sadece bazı yerlerde çalkantılıydı, dümenci de Kaptan'ın komutları altında orlardan kaçınmaya çalışıyordu. Ansızın okyanus kabarıyor ve dalgaları baş döndürücü bir yüksekliğe fırlatıyordu. Bu temel üstünde yuvarlak bir sütun oluşuyordu ve sanki suyla hava oradan helezon halinde bulutlara kadar döne döne gidiyordu. Kendinden geçen şair ruhlu Baptistin bu olayın bir kebab şişinin kolu gibi dönen kuşlara benzediğini düşündü.

Kaptan, «Rüzgâra, iki!» diye bağırdı. Ama, çok geç kalmıştı.

Baptistin bir kurşun gibi kum saatının üstünden sekti. Lö Gallik sımsıkı kolunu yakalayarak kafasını dümen dolabında parçalamasına engel oldu. Baptistin soluk almada zorluk çekiyordu. Gemi fır dönerek tam karşıdan gelen o kütleyle çarpmıştı.

«Bu da nedir?» diye bağırdı Baptistin.

Lö Gallik: «Hava hortumları!»

Söylediklerini ancak işitti ama, anladı.

Kaptan: «Dikkat!»

Dümen başındaki adam **La Mede**'yi mahmuzlamaktan kaçınmak için dümeni doğrultacak zamanı ancak buldu. Rüzgâr altında, **L'Abey** de zor durumda görünüyordu.

«Bay Lö Gallik, civarda babafingolarını indirtin!»

Birinci Kaptan, Baptistin'i bırakmadan Kaptan'ın komutlarını tekrarlıyordu.

Dilber'le öbür gemiler arasında altı hortum aynı zamanda yükseliyordu. Kaygı verici, etkileyici bir görünümdü bu. Gemiler saman çöpleri kadar hafif görünüyordu. Hortumların hareketleri onları kusursuz bir daire içine alarak düzenli bir biçimde dönüyordu. Baptistin tam karşıdan gelen bir üçüncüsüne çarpmadan önce iki girdap arasından geçme marifetini gösteren dümencinin soğukkanlılığına hayran oldu. Gemi dikkatli bir at gibi şahlandı. Şafak sökmesi gerekirdi, Bap-

tistin gecenin yeniden bastırıldığını fark etti. Kapkara bulutlar daha da aşağı iniyordu.

«Çok tehlikeli bir durum!» diye homurdandı Kaptan.

Okyanus şimdi aşırı derecede kabaran uzun dalgalarla kaplanıyordu. Kasırga yelkenleri şişiriyor, direkleri tutan çarmıkları ve borunaları koparıyor, bir yandan da tabak gibi geniş yağmur damlaları serpiyordu.

Baptistin bir çığlık kopardı. Jorj-Albert iğrenerek kulaklarını uğuşturdu. Yoğun su kütleleriyle sürüklenen böcekler üstlerine saldırıyor, onları acımazca sokuyor, ısırıyorlardı. Beri yanda da ölü balıklar güverteye düşüyordu.

«İşte fırtına patladı!» diyen Lö Gallik Baptistin'i kış güverteye sürükledi. Jorj-Albert de duraksayarak peşlerine takıldı.

Fırtına şimdi boğuk homurtularla şimşiklere eşlik ediyordu. **Luizyana Dilberi** bitmek tükenmek bilmeyen hayırlardan iniyor, her seferinde büyük bir cesaretle yeniden yükseliyordu.

Baptistin tam bir ilgisizlikle, «Hepimiz boğulup gebereceğiz!» diye düşündü.

«Tutunun, tayfalar!» diye avazı çıktığı kadar bağırان Lö Gallik kendini Baptistin'le birlikte güvertenin üstüne çıktı.

Çelik gibi bir kolla genç kızı sımsıkı tutuyordu. Baptistin güverteden üzerine düşmeden önce bir saniye havada asılı kalmış gibi olan beyaz bir baraj gördü. Lö Gallik ayaklarını vardamanaya iyice dayamış, bir koluyla de yaldızlı oymalara sarılmıştı. Baptistin yapış yapış bir kütlenin üstlerine döküldüğünü hissetti. Mide bulandırıcı tuzlu suyu yutuyor, onu tekrardan tükürüyordu.

Ansızın, «İşte, her şey bitti, Floris! Ah! Floris! İmdat!» diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Yaşamak istiyordu, bütün varlığıyla ölümü reddederek çırpınıyordu.

Güvertelerdeki adamlar ellerinin altına ne gelirse kapıyorlardı. İpler kopuyor, bedenler bordanın üstünden aşağı yuvarlanıyordu. **Luizyana Dilberi** umutsuzluğun enerjisiyle çarpışıyordu. Yan yatmış, büyük bir hızla uçsuz bucaksız bir

uçuruma doğru itiliyordu. Lö Gallik'in hemen yanbaşında bir şey fokurduyordu. Subay kolunu uzattı. Boğulmak üzere olan Jorj-Albert'i yakaladı. Gemi ansızın öbür yana yattı. Zorlukla doğruluyordu. Şaşırان Baptistin'le Lö Gallik küçük maymunla birlikte galeride yuvarlandılar. Su geldiği gibi hızla gidiyordu.

«Ah! Sevgilim... sevgilim,» diye hıçkırıyordu Baptistin. Sırsıklam olmuş, erkeğin omzunda hıçkırıktan boğuluyordu.

Adamın kollarının arasında çok rahattı. Okyanustan daha yeşil gözler onu kurtarıvermişti. Korkudan Baptistin'in dudakları titriyordu.

«Şimdi her şey yolunda gidiyor, yavrucuğum, tekne o dev gibi dalgaya dayandı, bundan daha beterine de dayanır!» diyen Lö Gallik genç kızı ayağa kaldırdı.

Beriki hâlâ hayatta olduğuna hayret ederek, gözlerini kaldırdı.

Baptistin hiddetli bir sesle bağırdı: «Sizi seviyorum... Ah! Sizi sevmek istiyorum!»

Lö Gallik dudaklarına üzgün bir öpücük kondurdu: «Susun, Luizyana Dilberi... Susun canım!» Baptistin'i kamarasına sürüklüyordu.

Manzara korkunçtu. Jorj-Albert umutsuzlukla kollarını büküyordu. Bütün Malaga şarabı yitip gitmişe benziyordu. Lö Gallik pencerenin tahta kepengini sımsıkı kapattıktan sonra kalanların kurtarılmasında Baptistin'e yardım etmek için iki tayfa gönderdi.

Tam iki gün, yorgunluktan biten adamlar kasırgayla çarpıştılar. Fırtına bazan şiddetleniyor, bazan da sakinleşiyordu. Baptistin Lö Gallik'i bir türlü göremiyordu: İkinci Kaptan çok meşguldu.

İkinci gece, Baptistin ortalığın yeniden yatıştığının farkına vardı. Şafak sökerken, öbür iki yolcuyla birlikte güverteye çıktı. Baptistin Kaptan'la Lö Gallik'in kaygılı yüzü karşısında durumun çok ciddi olması gerektiğini anladı. Mizana direği yarılmıştı; onarmak için onu devirmeleri gerekiyordu.

Civadra acıklı bir şekilde suya sarkıyordu, çanaklık ıstralyalarıyla kış direk çarmıkları kopmuş, büyük seren direği parçalanmış, paramparça olan yelkenler paçavralar gibi dökülü-yordu. Hepsini indirmek, yelkenleri değiştirmek gerekiyordu ama, asıl önemli olanını, dürbünüyle ufku araştıran Kaptan'ı görünce anladı Baptistin: Okyanus bomboştu. Görünürde bir tek gemi yoktu. Fırtınada rotalarını yitirince konvoydan ayrılmışlardı.

«Nerede bulunabiliriz acaba, Kaptan?» diye fısıldadı Lö Gallik.

«Belki de Yeşil Burun Adalarının güneydoğusunda!»

«Vay canına! O kadar uzakta mı! Öyleyse tam Gine'nin karşısında olmalıyız!»

«Evet ya, berbat bir yer, zenci tutsak korsanlarının kaynaştığı bir köşe! En kısa zamanda her şeyin onarılmasını sağlayın, Lö Gallik. Kuzeybatıya doğru çıkarak, Tanrının izniyle, konvoyu bulabiliriz, elbette ki eğer onlar da kazaya uğramamışlarsa!»

Demek ki **Luizyana Dilberi** tek başına, kırk dökük, dalgalar üzerinde kaderine terk edilmiş durumdaydı. Deminki konuşmanın tek sözcüğünü kaçırmayan Baptistin omuzlarını silkti. «Bu o iki ahmağın işiydi, ona neydi yani?»

İçinde bulundukları durumla bütün ilgisini kesti ve Bay Viyey ve Bay d'Obinyi'yle birlikte biraz bir şeyler yemeye çalıştı. Yenilir yutulur gibi değildi, hepsi berbattı. Bütün peksimetler deniz suyuyla ıslanmıştı. Baptistin tatlı suyla bir iyice yıkanmak isterdi. Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Elde kalan azıcık tatlı su da bir iskeleye uğrayınca kadar içmeleri için saklanacaktı.

Tutuklular sintinede dayanılmaz bir hayat sürüyordu. Baptistin onlar için aracılık etmek istedi. Tayfalar güverte-leri kaplamıştı. Gemiye onarmak için deliler gibi çalışıyorlardı.

Baptistin: «Biliyor musun Jorj-Albert, artık bu deniz yolculuğundan iyice bıkmaya başladım, bunun böyle olduğunu hiç bilmiyordum!» Küçük maymun bu akıllı uslu sözleri onayladı.

O sabah çabuk geçti. Baptistin elbiselerini ve yapış yapış olan saçlarını güneşte kurutmak için kış güvertenin damına yerleşmişti. Elbiselerini silkeliyor, iç etekliklerini havalandırıyordu, sanki Mortofonten'deki çimenlerinin üzerinde bulunuyormuşçasına rahattı. Başlıca kaygısı da ipeklilerle pamukluların hâlâ giyilebilir durumda olup olmadığıydı.

Tam altında, Lö Gallik kış kasaradan komutlar veriyordu.

«Susun, tayfalar! Kalafatçılar, delikleri tıkamak için kullandığınız kıtık tahtalarını iyi derz edin!»

«İkinci lostromo, makaralarla alçak serenlerin kandilisalarını yerlerine yerleştirmek için altı kişi al yanına!»

Baptistin bu sakın erkek sesini işitince zevkten ürperdi.

«Çok yakışıklı, çok kibar bir erkek, onu sevmek istiyorum!» diye düşündü.

O her zamanki dönecliğiyle gülümsedi, en sonunda küçük bir fırtınanın pek de önemli olmadığına ve bir dahaki geceye yeniden şu yakışıklı denizcinin kollarına atılmasına hiç bir şeyin engel olamayacağına karar verdi.

Öğle vakti, Baptistin'in etekliklerinden birinin üzerine rahatça uzanan Jorj-Albert gözcüden önce ufuktaki bir kara noktayı fark etti.

«Mareşal olmadığımı göre, donanma baş amirali olmayı pekâlâ hak ederdim şu davranışım!» diye geçirdi içinden. O sevimli hayvanın başlıca özelliği alçak gönüllülük olmadığını daha önce de görmüşlük. Arkadaşının dikkatini çekmek için parmaklarının arasından ısıklık çaldı. Beriki başını kaldırdı. Güneş bin bir ışıltıyla suyun üstünün üstüne. Genç kız gözlerini kırıştırdı, elini gözlerinin üstüne siper etti ve neşeyle vardamanadan aşağı eğildi: «Bakın, Bay Lö Gallik, her şey yolunda gidiyor, arkamızda yardıma koşan bir gemi var!»

Subay bir saniye kadar bir meleşinkilerden daha berrek olan o gözbebeklerinde yittikten sonra hemen dürbünü nü ayarladı.

Lö Gallik, «Kaptan yollu Fransız bandıralı bir küçük balıkçı gemisi, bizi kovalıyor!» diye bağırırdı.

Yeniden eğlenceli davetlere kavuşma düşüncesiyle pek sevinen Baptistin arkasına döndü. Hoşgeldiniz dercesine, mendilini salladı.

«Çabuk aşağı inin, küçük hanım... Karşımızdakilerin kim olduğunu henüz bilmiyoruz!» diye öğütledi Lö Gallik.

«Aman canım! Demin söylediniz ya, Bay Lö Gallik, bu bir Fransız gemisi!» diyen Baptistin tatlı tatlı dudaklarını büzdü.

Küçük geminin al yelkenleri okyanusun üstünde büyük bir hızla büyüyordu. Baptistin bir türlü gözlerini ondan ayıramıyordu. Gemi, dalgaları yarıyordu. Kapana sıkışan avının üzerine atılan bir kurt gibi ilerliyordu. Baptistin geminin güvertesinde telâşla koşuşan karaltıları seçiyordu. Yüz çizgileri geniş bir şapkanın altında korunan ya da gizlenen çam yarması bir adam hiç kımıldamadan arka kasarnın üzerinde ayakta duruyordu. Dürbünüyle genç kızı inceleyordu. Ansızın bir önseziye kapılan Baptistin ürperdi.

28

«HERKES yerine! Savaş hazırlığı!» diye gürledi Kaptan.

Aynı anda da kıçtaki kaptan köşkünün birkaç metre ötesinde bir su demeti havaya fıskırdı. Baptistin'le Jorj-Albert içgüdüleriyle eğildiler. Genç kız bu yeni olaya, ömründe ilk kez deli gören akli başında bir kimse gibi hiç anlamadan baktı.

«Tüh Allah! Siz hâlâ yukarda mısınız?» diye haykıran Lö Gallik kıç güvertenin kapısından dışarı atıldı.

«Ama, bu akıl almaz bir şey! Bir Fransız bize ateş etsin! Olacak şey değil!» diye itiraz etti Baptistin.

Jorj-Albert alçak sesle, «Şu Allahın cezası gemi hiç de Fransıza benzemiyor ya...» diye homurdandı.

Küçük maymun böyle bir doğrulamayı yüksek sesle

yapmak için fazlasıyla nazikti. Ama, itiraf etmek gerekir ki gerçeğin ta kendisiydi bu.

Ak bir bulutun eşlik ettiği ikinci bir gülle ıslık çalarak geminin birkaç metre gerisine düştü. Lö Gallik hemen Baptistin'in üstüne atıldı.

«Siz tamamiyle çıldırmışsınız! Yolcularla birlikte yemek salonuna kapanın ve oradan hiç kımıldamayın!»

Baptistin, gelip yeniden bütün kumaşları ıslatan su demetini görünce hiddetle bağırdı: «Aa! Elbiselerim! Elbiselerimi bir kenara yerleştirmek istiyorum!»

Lö Gallik'le Jorj-Albert itirazlarına kulak asmaksızın onu kış güverteden içeri sürüklediler.

Kaptan kış kasaranın üstünden emirler yağdırıyordu: «Buraya bakın, çocuklar, susun! Hiç telâşa kapılmayın! Hiç kimse konuşmasın!»

«Susun! Donanmada bundan başka bir şey söylemesini bilmiyorlar!» diye düşünen Baptistin asık suratla içeri girdi. Üçüncü bir gülle de iskele yanına düştü ama, **Luizyana Dilberine** isabet etmedi. Gemidekileri korkutmak istermiş gibi bir davranışları vardı karşıdakilerin.

«Saldırıya uğradık. **Dilber** kaçacak durumda değil. Başçavuş, topçularınızla birlikte toplarınızın başına! Miçolar, ateşe karşı tuz serpin. Fitilleri ateşleyin! Bay Lö Gallik, Sen-Barb'ı açın! Silahları dağıtın! Beyaz kolçakları geçirtin!»

Böylesine sakın bir sesle verilen emirleri işittikçe, Baptistin yemek salonunda sabırsızlıktan tirtir titriyordu.

«Şu küstahı denizin dibine göndermek için ellerini çabuk tutsalar ya, ne bekliyorlar, kuzum!» diye haykıran Baptistin hiç bir cevap alamadı.

Bay Viyey tiftik kırıklarını hazırlarken yaprak gibi titriyordu. Şövalyenin korkak bir kadın gibi zangır zangır titreyeceğini düşünerek Baptistin Gontran d'Obinyi'ye doğru alaycı bir bakış yöneltti. Berikinin kılıcını parlatırken, bir yandan da büyük bir sükûnetle süslenip püslendiğini derin bir hayretle gördü.

Baptistin'le Jorj-Albert pencere kepenginin arkasına

gizlendiler. Karşıdaki küçük gemi şimdi ağır ağır manevra yapıyordu. Baptistin hâlâ adamın iri yarı karaltısıyla gözlerinin üstüne iyice geçirilen şapkasını görüyordu. El hareketleri yapıyor, kış kasaradan kesin komutlar verirmişe benziyordu. Küçük gemi, yandan top ateşine tutulmamak için baştan ya da kıçtan rampa etmeye çalışarak, **Dilbere** belli belirsiz yaklaşıyordu. Manevra, büyük bir avın izini koklayan bir av köpeğinkini andırıyordu.

«Kaptan... kaptan... barut mahvolmuş! Su hortumlarıyla ıslanmış!» diye avaz avaz bağııyordu topçu çavuşu ta **Dilberin** derinlerinden.

Baptistin içgüdüyle Jorj-Albert'in elini sıktı. Bu çığlı bir ölüm sessizliği izledi.

Kaptan Robino: «Bay Lö Gallik, güverteleri kumlatın, herkes yukarı. Talihiniz açık olsun, evlâtlarım!»

Baptistin kulak kabarttı. Geminin güvertesinden bir mırıltı geliyordu. Kısılan sesler ambar ağızlarından birbirine karşılık veriyor, adamların... Jorj-Albert kusura bakmasın, maymun gibi tırmandıkları serenlerden prasyalardan, çarmlıklardan dökülüyordu.

Baptistin çileden çıkarak oturdu. Brötanyalıları yaraşır biçimde dua ediyordu.

Sabırsız genç kız, «Tam da zamanıydı, toplarını onarsalar daha iyi ederlerdi!» diye mırıldandı.

Keskin çığlıklar ta yemek salonuna kadar geliyordu. Tutuklu kadımlar korkudan ve içinde bulundukları olaylar konusunda bilgisizliğin yarattığı hiddetten tahtalarda trampet çalıyor, bölmeleri yumrukluyor, avaz avaz bağııyorlardı. Baptistin onlara çok acıyordu ama, şu anda o zavallılar için bundan başka bir şey yapamayacağını iyice anladı. Lö Gallik ölü gibi sapsarı bir yüzle içeri girdi. Elinde tuttuğu silahları iki erkeğe uzattı.

«İyi ama, ey Tanrım, ben bunları kullanmasını bilmem ki!» diye itiraz eden Bay Viyey kılıçlara, mızraklara, balta-lara dehşetle bakıyordu.

«Kendinizi savunabilmeniz için ihtiyaten veriyoruz bun-

ları. Siz daha çok yaralılara pansuman yapmak için hazır bulunun!»

Cerrah: «Evet... evet... küçük hanım da bana yardım eder!...»

Gontran d'Obinyi kararlı bir halle kestirip attı: «Onu bunu bilmem ama, ben Bay Lö Gallik'in yanında savaşıcağım.»

«Ben de! Ben de!» diye haykıran Baptistin bir hemşire olmaktan hiç de hoşlanmamıştı.

«Size burada kalmanızı emrediyorum, küçük hanım, işte dolu tabancam, buyrun alın... onu gizleyin, ıslanmamış olan birkaç tabancadan biridir... Eğer her şey yolunda giderse onu kullanmanıza gerek kalmaz... »diye mırıldanan Lö Gallik birdenbire Şövalye d'Obinyi'nin peşine takılmak üzere döndü.

Baptistin duygulu bir sesle bar bar bağırdı: «Lö Gallik.. Lö Gallik... beni bırakmayın... nedir... adınız nedir sizin?..»

Pek şaşırان subay döndü. Ansızın anlayıverdi: «Yann... Yann Lö Gallik...»

«Oh! Yann... beni bırakmayın... sizi seviyorum...» diye inleyen Baptistin subayın peşinden koştu. Bay Viyey'e aldırış bile ettiği yoktu, adamcağız öylesine şaşırmıştı ki, genç kızın ardından bütün tiftik kırıklarını elinden düşürüverdi.

Jorj-Albert: «Şu Cerrah da ne kadar beceriksiz şey!»

Karşıdaki küçük gemiden tüfek sesleri işitildi. Basamaklara asılan tayfaların üstüne ateş ediyorlardı. Küfürlerle birlikte birkaç çığlık yükseldi. Boğuk gürültüler iştiliyordu. Dehşete kapılan Baptistin bunların güverteye yığılan cesetler olduğunun farkına vardı. Kendini Lö Gallik'in kollarına attı. Beriki de onu vardamananın arkasına eğilmeye zorlamak için şiddetle yakaladı. Bunu hemen bir çatırtı izledi. Küçük geminin pruvası donatım gemisinin arka bordasına çarpmıştı. Baptistin sendeledi. Bir dizini yere dayayan Lö Gallik onu kucakladı.

«Teşekkür ederim, sevgilim... Bilmeden sevdiğin o erkeğe kavuşacaksın!» diye avazı çıktığı kadar bağırان Lö Gallik

Baptistin'den öyle şiddetli bir öpücük kopardı ki dişleri birbirine çarptı.

«Hayır... ne demek istiyorsunuz... hayır... gitmeyin Lö Gallik... Yann... beni bırakmayın...» Baptistin tereddütler içindeydi, ama Lö Gallik uzaklaşmıştı bile. Baptistin vardamananın üstünde seken madenî sesler işitti. Karşı geminin karıncalar gibi kalabalık tayfaları, ahtapotun vantuzları gibi donatım gemisine yapışan çengelli kançalar fırlatıyorlardı. Gürültü âdeta kulakları sağır ediyordu. Birbirini izleyen korsan dalgaları **Dilbere** saldırıyordu; her yandan çıkıyorlardı, çarmıklardan dökülüyorlar, ip cambazları gibi atlıyorlar, donatım gemisinin güvertelerinden zıplıyorlardı. Kapitan Robino kışkasaradan Baptistin'in anlamadığı gayret sözcükleri haykırıyordu. Adamlarını göğüs göğüse savaşın en hararetli olan yerlerine sürükleyen Lö Gallik'i gördü gene. Baptistin dilini dudaklarından geçirdi. İçini kaplayan bir kül ve kan kokusu hissetti. Yann Lö Gallik umutsuzluğun enerjisiyle döğüşüyordu. Şövalye d'Obingi subaya doğru ilerliyordu. Hayretten gözleri faltaşı gibi açılan Baptistin onun aslan gibi döğüşüğünü gördü. Tek başına, avaz avaz çığlıklar kopararak bir dizi insanın saldırısına karşı koyuyordu. Baptistin sürüklenerek yemek salonuna kadar gitti.

«Merhametli Meryem Anacığım, bizleri koru!»

«Ermiş Basil, bize yardım et!»

Diz çöken cerrah aralıksız dua ediyordu.

«Erkeklerin hepsi bütün o delilikleriyle can sıkıcı ve sersem! Hadi buradan gidelim, Jorj-Albert!» diye bağırarak Baptistin arkadaşını omzuna oturttu.

Jorj-Albert alayla güldü. «Söylemesi kolay ama, okyanus ortasında nereye gideceğiz, bilmem!»

Baptistin onun alaycı sözlerine aldırış etmedi. Kafasında sadece bir tek fikir vardı: Hiç bir şey anlamadığı ve hiç de kendisini ilgilendirmeyen şu boğazlaşmadan bir an önce kaçıp kurtulmak.

İki arkadaş arka kasaranın dar geçidine çıktılar. Dört yanlarını duman kuşatmıştı. Baptistin önce buna sevindi, çünkü böylece saldıranların gözünden bir parçacık gizlen-

miş oluyorlardı. Ama, sonradan gemide bir yangın çıkıp çıkmadığını düşündü dehşetle. Ne yana doğru gideceğini araştırdı. Baptistin önce, görülmeden her şeyi görebileceği kış üstü güvertesine doğru emekledi. **Dilberin** güverteleri içinden çıkılmaz bir çarpışmayla ana-baba gününe dönmüştü.

Baptistin mırıldandı: «Bunlar birbirlerini nasıl tanıyabiliyorlar, bir türlü anlamıyorum!»

Jorj-Albert üstünlük taslayan bir halle dudaklarını devirerek donatım gemisinin tayfalarından birinin beyaz kolçağını işaret etti ona. Saldıranların attığı topların gürültüsü, güllerin patlaması havayı soluk alınmaz bir hale getiriyordu. Baptistin gene de gemide herhangi bir yangın olmadığını anlayınca biraz ferahladı. Deniz canavarları tarafından yutulmak için denize atlayan insanların korkunç öykülerini çok işitmişti, üstelik de... Baptistin, bütün soylu kızlar gibi, yüzme bilmiyordu.

Baptistin'le Jorj-Albert takınacakları tutum konusunda tereddüt içinde, biraz doğruldular. Rüzgâr dumanı dağıtıyordu. Neredeyse küçük maymun da kavgaya katılacaktı ama, arkadaşını bırakmak istemiyordu.

«Verdomme donder of!» (1)

Karşiki küçük gemiden fırlatılan o gırtlaktan gelen çığlığı işitince yerinden sıçradı. Yılanın önündeki bir kuş gibi büyülenmişcesine döndü. Birkaç metre ötesinde, öbür geminin kışüstü güvertesinde daha önce gördüğü o dev gibi iri yarı adam boğum boğum kolunu onun yönüne uzatarak emirler veriyordu. Şapkası hâlâ gözlerinin üzerine indirilmişti. Ama, Baptistin acımasız gözbebeklerinin, bir kurdunkiler gibi parladığını hissediyordu. O yabancı adamdan dehşet verici bir şey yayılıyordu.

Baptistin bir çığlık kopardı. Kana bulanmış vıcık vıcık iki el onu arkadan yakaladı. Öbür gemiden bir tayfa, maymun gibi bir halatla sallanarak genç kızın üzerine atlamıştı.

(1) «Allah kahretsin! Cehennem ol buradan!»

Baptistin teke gibi kokan kılı bir göğüse karşı çarpıyordu. Soluğu kesilerek çırpınıyor, tırmalıyor, umutsuzluğun enerjisiyle ısıyor, can havliyle kaçmaya çalışıyordu. Adam, avıyla birlikte öbür gemiye dönmek için onu yakalamaya uğraşıyordu. Baptistin öbür geminin kaptanının kahkahanadan kırıldığını işitir gibi oldu. Jorj-Albert korsanın gırtlığına atıldı. Boğaz damarını patlatasıya, dişlerini büyük bir zevkle oraya geçirdi. Acının etkisiyle adam Baptistin'i bıraktı. Tayfa sendeledi, elini kanlar akan boğazına götürdü. Bilmedikleri bir dilden küfürler, lânetler yağırdıyordu. Baptistin oradaki kabartmaların üstüne yığıldı.

«Rotzak... (1)» diye mırıldanıyordu düşman korsan.

Genç kız etekliğin cebinde ansızın sert bir şey hissetti. Bunu tamamıyla unutmuştu. Bir saniye bekledi. Adam yeniden avının üstüne atılıyordu. Genç kız birdenbire Lö Gallik'in tabancasını çıkardı ve şaşılacak bir kolaylıkla tetiğe basıverdi. Tayfa bir paçavra gibi, gevşek gevşek Baptistin'in ayaklarının dibine yıkıldı. Karnının üstünde kırmızı bir leke giderek büyüyordu.

Jorj-Albert hayranlıkla: «Hay Allah! Efendimi hiç aratmıyor, haşarı kız!»

Şaşırp kalan Baptistin kendine saldıran adamın üstüne eğildi. Adam donuklaşmış açık gözleriyle ona bakıyordu. Baptistin'in gırtlığına bir yumru tıkanı. Öldürmesi gereken İngilizler belirli bir mesafedeydiler. Ayaklarının dibinde can çekişen bir adama dehşetle bakıyordu. Son bir çırpınma, hepsi bitmişti. Jorj-Albert arkadaşının elini yakaladı. İkisi birlikte kıştı güvertesinin iç geçidine doğru koşular. Gontran d'Obinyi'nin aralık duran kamarasının önünden geçerken ansızın içine bir şey doğdu. Floris'in Fontenoy'daki akıllı uslu öğüdünü hatırladı. Floris! Bu düşünceyle inledi ama, hemen kamaraya daldı, kapıyı da arkalarından kapattı. Baptistin bir çırpıda soyundu. Şövalye'nin orada bıraktığı bir külotu, gömleği ve setreyi alelacele sırtına geçiriverdi.

(1) Sersem herif.

Saçlarını bağladı, üstüne bir şapka attı ve Jorj-Albert'le birlikte kış kasaraya doğru ilerledi. Silah şakırtıları, savaşın her yandan kızıştığı güvertenin pek de tekin bir yer olmadığını ona hatırlattı. Baptistin'le Jorj-Albert ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktılar. Genç kız kafasında karışan düşünceleri toplamak amacıyla bir saniye oturdu. Şimdi dur bakalım: Lö Gallik'le birlikte bütün gemiyi gezmemiş miydi? Baptistin bir sevinç çığlığı kopardı. Bir ambar merdiveni dosdoğru kasaranın altındaki Sen-Barb'a iniyordu. Jorj-Albert'le arkadaşı **Dilberin** kış tarafındaki dar geçide dalmak için merdiveni yuvarlanırcasına indiler. Son silahları yakalayan askerler Sen-Barb'ın kapısında itişip kakışıyorlardı. İri yarı bir tayfa Baptistin'in az kalsın ayaklarına düşüreceği bir baltayı eline atıverdi. Jorj-Albert geminin bu bölümünün pek hareketli olduğunu ona işaret etti. Baptistin baltayı bıraktı. İki arkadaş geminin boyunca uzanan dar geçide daldılar. Başka bir merdivenle, şöyle güzel bir gizlenecek yer arıyorlardı. Tepelerinden ayak sesleri geliyordu. Baptistin yapış yapış bir şeyin burnundan süzülüğünü hissetti. Elini yüzünden geçirdi ve başını yukarı kaldırdı. Tahtanın arasından kan sızıyordu. Baptistin'le Jorj-Albert yeniden pruvaya doğru koşmaya başladılar. Bir ip merdiven birinci bataryaya doğru iniyordu. Bu alt güverte de bir insan yoktu. Midesi bulanana genç kız kaçışan fareler gördü. Öfkesini almak için, güçsüz atışlarının kendisini kaçmaya zorladığı o sersem toplara hiddetle bir tekme savurdu. Jorj-Albert bir ıslık çaldı. Ambarlara inen bir kapak keşfetmişti. İki arkadaş hemen oradan süzöldüler. Kendilerini hemen hemen güvenlik içinde hissediyorlardı. Halatların üstüne oturan Baptistin biraz soluk aldı.

Baptistin, «Bu adamların neden bize saldırdıklarını ve düşman gemisindeki o adamın kim olduğunu düşünüyorum da!» diye mırıldandı.

Korkunun tarifsiz bir sıkıntısını duyuyordu. Genç kız kulak kabartıp çevreyi dinledi. Silah şakırtıları çok boğuklaşmıştı. Hani neredeyse uyuyacaktı. Boğuk darbeler düzenli bir biçimde işitiliyordu.

Baptistin bir sıçrayışta yerinden kalkarak: «Tutuklu kadınlar!»

Onları tamamıyla unutmuştu. Jorj-Albert ilerlemesine engel olmak için yeniden çekiştirerek itiraz etmeye başladı.

«Aa! Buraya bak, hiç de gülünç değilsin, gerçekten de maymunluk etmenin hiç zamanı değil!»

Jorj-Albert, «İşte ölesiyi nefret ettiğim sözler bunlar! Yardım etmeye kalkışmayı öğretir bana!» diye homurdandı. Son derece gücenmişti.

Baptistin küf kokan ekmek ambarına doğru gitti, geri geldi, tahta parmaklıklı lombozlarla iyi aydınlanmayan çok basık bir geçide saptı. Jorj-Albert vakur ve hoşgörmeyen bir halle izliyordu. Baptistin geminin derinliğine hayret ederek başka bir merdivenden indi. Aşağılara indikçe, giderek havanın azaldığını, rutubetin arttığını ve farelerin geminin gerçek sahipleri haline geldiğini fark etti. Ama, aksine, Baptistin savaştan uzaklaştıkça daha iyi soluk alıyordu. Sintinenin derinlerinde darbeler daha güçleniyordu. Baptistin fiçıların arasına daldı. İçlerinden biri fırtına sırasında yerinden kopmuş olmalıydı. Öne arkaya gidip geliyordu. Baptistin ezilmemek için Jorj-Albert'le birlikte yana sıçradı. Tiksinerek bir çığlık kopardı: Bir düzine kadar kocaman fare bir zeytin fiçısını bölüşüyorlardı. Genç kız çılgınca şaşkınlığı arasında kol demirleriyle kapalı bir kapıya çarptı. Bunun arkasında bağırıyolar, vuruyorlar, inliyorlardı.

«İmdat!»

«Pis domuzlar!»

«Bizi gebermeye bıraktılar besbelli!»

«Suu...»

«Ekmek...»

«Aşağılık herifler!»

Baptistin çevresine bakındı. Üzerinde kupalar ve zarlar bulunan kötü bir masa, burasının askerlerin güvertede döğüşmek için ayrıldıkları bir nöbet yeri olduğunu kanıtlıyordu.

Baptistin kanada dayanarak, «Cesaret, bayanlar! Cesa-

ret! Size kapıyı açmak için anahtarları arıyorum,» diye haykırdı.

«Kimsin sen, pis domuz!»

«Henüz erken değil mi!»

«Rezil!»

«Namussuz!»

«Orospu çocuğu!»

«Nedir, n'oluyor?»

Tutuklu kadınlar, «Ayıp değil mi!» diye avazları çıktığı kadar bağıyorlardı.

Baptistin canı sıkılarak omuzlarını silkti.

«Böyle bağıracak yerde, dinleyin beni! Sizi kurtarmamı istiyorsanız, anahtarların nerede olduğunu söyleyin.»

Ansızın ortalığa mucizevi bir sessizlik çöktü.

Hepsine hükmeden yabancı şiveli bir ses: «Kızlar, bırakın da ben konuşayım.»

Baptistin ürperdi. Jorj-Albert onu sürükleyip götürmek için gene yeninden çekti. Baptistin duraksadı.

Aynı ses ısrarla, «Anahtarlar galiba büyük fiçinin ardında. Ama ...siz kadın mısınız?» diye sürdürdü.

«Evet, sizlerin dışında, gemideki tek kadını,» diye cevaplayan Baptistin alacakaranlıkta çevresini araştırdı.

«Ah! Bak öyleyse, bu daha iyi!»

«Pis karı!»

«Güneşte gerinip duran prenses!»

«Evet ya, biz burada geberirken.»

«Şimdi gösteririz biz sana!»

«Şillik!»

«Orospu!»

«Fitil fitil burnundan getireceğiz. Kan kusturacağız sana!»

Kapının ardında çığlıklar ve tekmeler, yumruklar artıyordu ama, kanadı yerinden bile oynatamıyordu.

Anahtar destesini elinde tutan Baptistin sakın sakın: «Eh! İyi ya öyleyse, bana hâlâ hakaret ederseniz, ben de kapıyı açmam! Ne biçim davranış bu!»

«Kesin sesinizi, sersemler! Aman yok, bayancığım. Biz sizi çok severiz. Kızlar biraz sinirli de... Fırtınadan beri ne bir lokma yediler, ne de bir yudum bir şey içtiler... Açın, çok terbiyeli davranacağız...» Yabancı ses aynı tatlı tonda konuşmuştu.

«Biliyorsunuz, benim size karşı hiç bir kinim yok, aksine! Kaptan'la aynı fikirde değildim. Zaten sizi dışarı çıkartmak için ben ayak diredim ve size giysiler gönderdim...»

«Teşekkür ederiz... bayancığım... siz çok iyi yürekli-siniz... Ama, dışarda n'oluyor, kuzum?»

«Bir geminin saldırısına uğradık. Herkes güvertede döğüşüyor, onun için ben de sizi kurtarmaya geldim...» diye sürdüren Baptistin anahtarları teker teker kilitte deniyordu.

Jorj-Albert umutsuz bir sızlanma kopardı. Kapı rezele-rinin üstünde döndü.

«Günaydın, bayanlar,» diye başladı Baptistin tatlı tatlı.

«Gösteririz şimdi sana, prenses!»

Baptistin gerilemek istedi. Hiç temizlenmeyen dışkılar-ın leş gibi kokusu yüzüne çarptı. Aynı zamanda da yağlı, kapkara, vıcık vıcık, iğrenç eller ona saldırdı. Baptistin'e vuruyorlar, çekiyorlar, iki yana ayırıyorlardı. Kızılsan yirmi cadaloz yüreklerindeki kin ve hiddetle kurtarıcılarının üstü-ne atılıyorlardı.

Elinden geldiği kadar kendini savunan Baptistin, «Du-run... ama... ben size hiç bir şey yapmadım ki... İm... im-dat... Jorj-Albert...» diye avazı çıktığı kadar bağııyordu.

«Hiç bir şey yapmadın mı, al bakalım sana!»

«Haddini bir güzel bildirin!»

«Gözlerini patlat şunun!»

«Hey! Bayanın o güzel yüzünü damgalayalım!»

«Aa! Evet... evet!»

«Bak bakalım o zaman da böbürlenebilecek mi!»

«Oo! Ayy! Uuyy!»

«İnek karı, tekmeliyor beni!»

Düğüşün en civcivli yerine atılan Jorj-Albert bu zararlı insanları tırmalıyor, avuç avuç hırpanî saçları yoluyordu. Fahişeler cıyak cıyak bağııyorlar, yırtınıyorlar, gürültüle-

rini daha da artırıyorlardı ama, avlarını asla bırakmıyorlardı.

Baptistin, yüzü gözü parçalanmış, göğüsleri kan içinde, çığına dönen fahişeler tarafından taşlanmış, çirkef içinde ezilmiş, perişan olmuştu.

29

«Geri bas, ufaklık!»

Küfürlerle aralanan kamçı darbeleri ısıklık çalıyordu. Baptistin konuşmak, doğrulmak istedi. Bitkin bir halde bir sidik çukuruna düştü. Genç kız saldırganların çılgınlıklarını bir çeşit memnunlukla iştitiyordu. Bunlar avlarını bırakıyorlar ,geri çekiliyorlardı.

«Hadi bakalım, uslu durun, yukarı çıkın!»

Erkekler karanlıkta tüfeklerinin dipçiğiyle kadınları itip kakıştırıyorlardı. Yediği dayaktan serseme dönen Baptistin Jorj-Albert'in, kalkmasına yardım ettiğini hissetti. Elbiseleri insan pisliğine bulanmıştı. O sürünün ortasında sersemlemiş, sendeleyerek yürüyordu. Ansızın iki kızın, belki de vicdan azabına kapılarak, her biri bir dirseğinden kendisine destek olduklarını hayretle fark etti. Baptistin onların yüz çizgilerini tahmin ediyordu. Bir şarap lekesinin damgaladığı aydede suratlı iri yarı bir yaratıktı, öbürü de sıska ve Baptistin'den çok daha kısa boyluydu ve bir gözü de fena halde şaşıydı.

İri yarı olanı fısıldadı: «Biliyor musun, gerçekten de sana kötülük etmek istemiştik!»

Şaşı kız ağzında kalan tek hazinesi olan iki dişiyle gülmseyerek: «Hayır, güzelim! Biraz eğlenmek istedik, ne var ki! Şaka olsun diye hani!»

Onu az kalsın olduğu yerde öldürebilecek bu oyunlara hayret eden Baptistin iki kıza bakıyordu.

Topluluğun önündeki bir kız: «Hey kızlar, kavgayı kim kazandı ki?»

Onlara refakat eden erkekler, «Kapatın çenenizi, oros-

pular! Yürüyün bakalım!» diye homurdandı.

Bu sözler elbette ki nezaketten yoksundu. Baptistin'in iki yanında yürüyen yaratıklar tirtir titremeye başladılar. Genç kız birdenbire onların tatlı dillerinin de, sevimli davranışlarının da yalandan olduğunu anlayıverdi. Eğer **Dilber**'in tayfaları zaferi kazandıysa, sadece Kaptan Robino'nun kızmasından korkuyorlardı. Baptistin o çok basık tavanlı geçitlerin karanlığında kendilerine refaket eden adamları daha önce görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu ama, bir türlü toparlamayı başaramıyordu. Bununla birlikte bu tayfalar da **Dilberin** mürettebatınıninkinin hemen hemen aynı elbiseleri giyiyorlarmış gibi geliyordu ona. Ansızın, Baptistin arkadaşlarına acıdı. İnsanlık dışı bir biçimde onları yığıdıkları yerin dehşeti ve ürkütücülüğü ona pek çok şeyi anlatıyordu.

Baptistin yüce kalplilikle, «Birdenbire size ne olduğunu bilmem ama, sakın korkmayın, savaş sırasında düştüğümü söylerim, size hiç bir şey yapmazlar!» diye fısıldadı.

Hayretten gözleri faltaşı gibi açılan kızlar birden durdular. Dipçik darbeleri onları ikinci yüksek bataryalarda ilerlemeye zorladı. Şişman kız yağlı yumruklarını Baptistin'e doğru uzatarak: «Hadi, Tonton'la tokalaş öyleyse, güzelim!»

«Tonton sizin adınız mı?» diye şaşkın şaşkın mırıldanan Baptistin, her şeye rağmen bu kadar sevimli bir şekilde kendisine uzatılan eli yeniden canlanan bir enerjiyle sıkı.

«Evet, Jean Löfevr, (Tonton), o da, şu korkunç yaratık da Tuanet Jenest (Meyancı)! Her ne istersen sana temin eder, hı! Anladın mı, güzelim?»

Pek bir şey anlamayan Baptistin, «Evet, evet! Elbette!» diye fısıldadı. Beri yanda da Meyancı yana dönük şaşış gözüyle alçak gönüllülükle gülümsüyordu.

«Ya sen, prenses, senin vaftiz adın nedir?»

Baptistin böbürlendi: «Benim adım Baptistin Burginyon, Kartuş'un yeğeniyim!»

Tutuklu iki kadın birinci bataryalara ulaşmak için tırmandıkları merdivenin bir basamağını kaçırdılar, tökezlediler.

Tayfalar kamçılarını şaklatarak: «Hadi! Çıkın yukarı! Çenenizi de kapatın hele!»

Baptistin, «Kaptan Robino'ya şikâyet edeceğim,» diye aklından geçirdi.

Tonton kocaman kaidesini çekerek fısıldadı: «Hey! Demin ne dedin sen, güzelim? Yani Kartuş'un yeğeni mi oluyorsun sen? Gerçek... Büyük Kartuş mu?»

Baptistin de: «Tabii ya, elbette, bir tek Kartuş vardır!»

Meyancıyla Tonton umutsuz ve üzgün, bakiştılar.

Tonton, «Oh! Deminki kötek için bizi bağışla! Tabii anlarsın ki, eğer bilseydik, oh! Aman Yarabbi!» diye sızlandı.

Meyancı yakınıp duruyordu: «Hey buraya bak, Bebel! Oh! Paçavra! Yabancıya seslensene, bunları Altın Kalça'yla Çengelci'ye de ulaştır: Biz demin kopuklar şahı Kartuş'un yeğenini pataklamışız! Grev alanındaki şu bizim pirimizin yeğeniymiş bu! Aa! Olur şey değil!»

Baptistin elbette ki böyle tepkiler beklemiyordu. Kızlar fısıldaşıyorlar, âdeta yalvaran yüzlerle ona bakarak arkalarına dönüyorlar, kendilerini bağışlatmak için gülücükler gönderiyorlardı. Sadece Yabancı onu buz gibi gözlerle süzüyordu. Baptistin bakışlarını çevirdi. Gözleri ateş saçan o sıska, uzun boylu kız onu hem çekiyor, hem de tiksindiriyordu.

Tayfalar, kızları bir keçi sürüsü gibi itiyorlardı. Adamlar çok homurdanıyordu ama Baptistin o kadar da hızlı vurmadıklarını fark etti. Bir itişip kakışma az kalsın yere devirecekti genç kızı. Ambar kapağı merdiveninde Tonton'un gitgide daha yılışık bir saygıya bürünen koluna yapıştı. Çılgınlar gibi gözleri yuvalarından uğrayan Jorj-Albert ayağını denk alması için onu uyarmak isteğiyle kulağına bir şeyler fısıldamaya çalıştı. Beriki anlamdı. Onları ön kasaşeyler fısıldamaya çalıştı. Baptistin gözlerini kaldırdı. Gökyüzü pek açık maviydi, güverte altın gibi sapsarı bir güneşle ışıllı parlıyordu. Baptistin derin derin soluk aldı. Her

şey sakın görünüyordu. Tutuklu kadınlar Baptistin'in çevresini sarmıştı. O da kendisini yeni arkadaşları arasında görünce Lö Gallik'in hayretini düşünerek gülümsedi.

Gırtlaktan gelen bir ses, Wateen bliksemse rot zoi!»
(1) diye gürledi.

Baptistin mizana direğine yapıştı. Arkadaşlarının yukarısına tırmanmak için ayaklarını bir makaraya dayadı. Dudaklarından bir inilti yükseldi. Baptistin şimdi onu iyice görebiliyordu, dev gibi iri yarı, korkunç bir yaratıktı. Kendi gemisinden ayrılmış, **Dilber**'in kış-kasarasının üstünde diki-liyordu. Baptistin çamyarmasının kara şapkasını hafifçe geriye ittiğinin farkına vardı. Bu oldukça modası geçmiş, hiç değilse şekliyle, bir kuzey ülkeler başlığına benzeyen garip bir şapkaydı. Dimdik küçük bir kırmızı tüy, yanda bir kuş gibi çırpınıp duruyordu. Çam yarması, dantel jabolu siyah bir gömlek üstüne şapkanın rengine bir elbise giymişti. Adamın perukası yoktu, aralarına gümüş teller karışan kül renkli saçları ensesinde elmas bir tokayla tutturulmuştu. Baptistin adamın setresinin her düğmesinin birer kan lekesi gibi parladığını fark etti. Genç kız bunların yakuttan olması gerektiğini düşündü. Soluk almakta zorluk çekiyordu, o adamda bir şey ona dehşet veriyordu. Baptistin ansızın, onun yüzünün tam ortasında bir kesik izi olduğunu gördü. Genç kız gözlerini yumdu ve hemen açtı. Çok eski bir yara izi, sanki usta bir el, yüzünün parçalarını yeniden yapıştırmış gibi, alnından boğazına kadar kırmızı bir çizgi oluşturuyordu. Adam, Baptistin'in dehşetle gördüğü güvertelerin manzarasına sanki ilgisizlik ve bezginlikle bakarmış gibiydi. Büyük direğin dibine kanlara bulanmış düzinelerle ceset yığılmıştı. Baptistin bilinçsizce, korsanların cesetleri neden bu kadar iyi yerleştirme zahmetine katlandıklarını düşündü. Bunun nedenini pek çabuk anladı. Her ölü, gövdesinin üst kısmı çıplak iki tayfa tarafından aran-yordu. Onlar da buldukları ganimeti ya da değerli giysileri yeşil işlemelerin süslediği pembe kadifeden nefis bir elbise

giyen bir üçüncüye veriyorlardı. Baptistin bu zevkli elbiseye hayret bile etmedi. Sadece durumu gerçekten anlamıştı. Terk edilen küçük gemi **Dilber**'in bordasında sallanıp duruyordu. Fransız bandırasını indirmişler, yerine Baptistin'in rahibelerin yatılı okulunda bile sözünün edildiğini işittiği o kurukafalı kara bayrağı çekmişlerdi.

«Korsanlar... korsanların eline düştük!..» diye kekeledi Baptistin.

Tonton'la Meyancı filozofça omuzlarını silktiler. «Bunlar ya da başkaları, ne önemi var ki!» dermiş gibi bir halleri vardı.

«Lö Gallik... Lö Gallik... Yann! Yann!..» diye ansızın avazı çıktığı kadar bağırان genç kız kış güvertenin dibinde, yaşayanlar arasında bulunan İkinci Kaptan'ı görünce ferahlamıştı. Bunlar başları önlerinde, utanmış ve üzgün bir halle Kaptan Robino'nun çevresinde duruyorlardı. Zavallılar üstelik de kendilerini bekleyen acı kaderden derin bir üzüntü duyuyorlardı. Asılma ya da denizde boğulma; ikisinden birini seçebilirlerdi.

Baptistin seslenince, Lö Gallik üzgün üzgün gözlerini kaldırdı, kadınların arasında onu görmeye çalıştı ama, başaramadı. Tonton, Nene ve Altın Kalça Bastistin'i, onun görüş açısından gizliyordu.

Lö Gallik sevgilisini o insan sürüsünün içinde bulamayınca, yanıldığını düşündü. Buna karşılık Baptistin onu görrebiliyordu: Tayfa Viz-Brar'ya destek olmuştu. Tayfa yarılan kaşından oluk gibi akan kanla önünü görmez haldeydi. Tirtir titreyen Bay Viyey çılgınlar gibi Gontran d'Obinyi'ye yapışmıştı. Bununla birlikte, Şövalye de bakıma muhtaç görünüyordu. Kolu içler acısı bir biçimde sarkıyordu, ama bu, sağlam eliyle ikide bir perukasını düzeltmesine engel oluyordu.

Kasaradaki Çam yarması anlaşılmaz bir telaffuzla, «Bağırma kim cesaret etti?» diye haykırdı.

Horgören bakışlarını inleyip duran topluluğa yöneltti. Hiç kimse cevaplamadı. Mizana direğinin bir halatına asılan Jorj-Albert daha iyi gizlenmesini işaret etti Baptistin'e. Be-

riki de makarayı bıraktı ve tutuklu kadınlar arasında tesbih böceği gibi büzüldü. Büyük bir anlayış gösteren Tonton, Nene ve Meyancı hemen onun çevresini sardılar. Baptistin arkasındaki Yabancı, kaşlarını çattı. Genç kızın küçük arkadaşını görmüştü. O yaratığın aklına ansızın bir fikir gelmiş gibiydi. Eğer tam o anda Baptistin arkasına dönseydi, üzerine dikili bu gözlerden bir sırtlanıncından, Jorj-Albert görse çamyarmasından daha fazla ürkerdi. O da, kara şapkasını doğrulttukten sonra, kasarayı terk etti. Tutuklu kadınlara doğru yönelmek için sakın sakın iskele kapısından indi. Tayfalarının önünde duruyor, çeşitli dillerden bir sözcükle onları kutluyor, yaralılarını yüreklendiriyor, Avrupa saraylarındaki gibi gemisinde de konuşulan dil olduğu anlaşılan, Fransızca sert emirler yağıdırıyordu.

«Ganimet iyi. Dinlenmeyi hakkettiniz, bölüşme de âdil olacak!»

Küçük geminin korsanları, duyduklarına pek sevinerek kakhahadan kırılıyorlardı ama, düzen ve disiplinle işlerini sürdürüyorlar, pıhtılaşmış kanla kaplanan güverteyi bol suylu yıkıyorlar, yelkenleri ve direkleri onarıyorlardı.

Çam yarması, ganimet deposunu gözleyen pembe giysili garip korsanın önünden geçerken, «Mor-dan-do, mallarla birlikte zencileri de bu gemiye getirt. Öbür gemiyi terk edeceğiz!» dedi.

Mor-dan-do, çam yarmasının gırtlaktan gelen seslerinden pek keskin bir biçimde ayrılan yumuşacık tatlı bir sesle: «Başüstüne, Monsenyör Fokker!»

Dilber'in denizcileri arasında ürkek bir mırıltı işitildi. Baptistin kulak kabarttı: «Fokker! Fokker'miş!»

«Evet ya, Monsenyör Fokker, dedi!...»

«Hollandalı korsan!»

«İblis Fokker!»

«Elbette ya, ona her yerde bu adı verirler!»

«Şeytanın ta kendisidir bu herif!»

Korsan al yakutlarını okşadı. Dehşete kapılmış mırıltıya âdeta bir çeşit memnunlukla dinlermişe benziyordu.

Baptistin dişlerinin arasından, «Ne alçaklar! Ne korkaklar! Ah, ah! Ben erkek olmalıydım ki! Şu Bay Fokker'le o gülünç Mor-dan-do'sunu bir lokmada yutardım, alimallah!» diye homurdandı.

Hiddetten mizana direğine dayanmış tirtir titriyordu.

Hemen kulağının dibinde bir ses, «Evet ama, gene de gizleniyorsunuz, ödlele bayan!» diye alayla sırttı.

Bam teline basılan Baptistin can evinden vurulmuşçasına döndü. Yabancı parlak bir bakışla onu âdeta gözleriyle yiyordu. Baptistin karşılık vermek istedi. Ama, vakit bulamadı.

Tonton korkmuş bir halle, «Dikkat kızlar, işte bize doğru geliyor!» diye fısıldadı.

Meyancı öğütledi: «Hey, iyi bir etki yaratmalıyız!»

Elbette bu da bir konuşma biçimiydi, çünkü bitlenmiş bu zavallı yaratıklar, insanlığın döküntüsünü temsil ediyorlardı.

Fahişeler yaltaklanarak gülümsüyordu. İçlerinden bazıları beceriksiz küçük reveranslar yapmaya çabalıyordu. İblis Fokker sırttı ve tayfalarından birinin elinden kamçıyı kaptı. Korsan, ağır ağır sürgünlere yaklaşırken, yapmacık bir gösterişle kayışı kamçının sapına sardı.

Fokker, «Mor-dan-do, kış güvertenin üstünde Grut'u öldüren kadını buldular mı?» diye homurdandı. Kırbacını sert küçük darbelerle eldivenli elinin avcuna vuruyordu.

«Hayır... hayır, Monsenyör, Fokker, henüz bulunamadı. Piet'le Karapezzi onu arıyorlar. Herhangi bir köşeye gizlenmiş olmalı, çünkü bu iğrenç öbek içinde bulunmadığı açıkça belli!» diyen Mor-dan-do alelacele kaptanının peşinden seyrirtti.

İkinci Kaptan fahişeleri sıraya dizdirirken tiksintiyle burnunu tikiyordu.

Başka bir durumda olsa, Baptistin kahkahadan kırılırdı. Neden olduğunu bilmeden, Mor-dan-do ona Şövalye d'Obinyi'yi hatırlatıyordu.

İblis Fokker teker teker kadınlara bakıyor, kamçısının

ucuyle suratlarını yukarı kaldırıyor, ağızlarını açıyor, göğüslerini ve kalçalarını yokluyordu. Bunun yılda bir kez Mor-tefonten'de kurulan pazarda, köylülerin hayvanları yoklaması gibi bir şeye benzediğini düşündü Baptistin.

«Asilzade şerefim üzerine, pek kötü bir duruma düştük!» diye düşünen Jorj-Albert Fokker'e bakıyordu.

Beriki de tam o sırada içinde Baptistin'in de bulunduğu üçüncü sıraya bakmaya başlamıştı. Genç kız artık gizlenmeye çalışmıyordu. Fena halde hiddetlenen Jorj-Albert hiç değilse yüzünün bir kısmını ıslak saçlarıyla gizleyebileceğini düşünüyordu. Oysa Baptistin tam aksine, gür saçlarını arkaya atmıştı. Burnunu kısmış, azametle başını yukarı kaldırmış, dimdik duruyordu.

Bu işlere alışkın olan Tonton, «Biliyor musun, güzelim, insan efendi değiştirdiği zaman, alçak gönüllü davranması daha iyi olur!» diye öğütledi.

Baptistin hırsla omuzlarını silktilti.

Yabancı, gözlerini ondan ayırmıyordu. Baptistin burnunu Fokker'e doğru kaldırdı. Adam genç kızdan bir baş daha uzundu. Kötü yapılmış bir resim gibi onu ikiye bölen yarı iziyle âdeta büyülenmiş gibiydi. Baptistin dokunmak için parmaklarını kaldırmak istiyordu. Korsan ona bakıyordu. Baptistin adamın bir gözüünün kestane renginde, öbürünün de mavi olduğunu fark etti. Korsan sabırsızlanarak döndü:

«Sersem, bu küçük oğlanın ne işi var burada?» diye homurdanan Fokker kamçısının ucuyle Baptistin'i işaret etti.

Meyancının pis kokulu eteklerinin arasına gizlenen Jorj-Albert, «Uffu! Neyse, işler yoluna giriyor!» diye aksırdı.

Küçük maymunun içi rahatlamıştı. İblis Fokker erkek giysileri altındaki Baptistin'i tanıyamamıştı işte. Onu genç bir delikanlı sanıyordu.

Mor-dan-do yılışik bir halle, kuzeyli bir deve seslenerek, «Ama... bilmem ki, Monsenyör Fokker!.. Gurstrom, tık bunu da tutsakların yanına!» diye haykırdı.

Baptistin ürperdi. Pembeler giyen şu adamda amansız bir hal vardı.

«Oysa beni arıyorsunuz, Fokker! Kıçüstü güvertede kuklanızı öldüren benim!» diye bağırın Baptistin kendisini sürüklemeye çalışan Curstrom'un bileklerine bütün gücüy-le karşı koyuyordu.

Baptistin bir saniye genel şaşkınlıktan yararlandı. İblis Fokker'in, Mor-dan-do'nun öbür korsanların ve onların tut-saklarının kafasına büyük direk düşseydi, bütün bu sert adamlar daha başka türlü davranamazlardı.

«Doğrusu ya, bir hayli havası var, bu güzelin!» diye mırıldanmaktan kendini alamadı Altın Kalça.

Baptistin İblis Fokker'in kamçısını kaldırdığını görün-ce, «Şimdi beni öldürecek, ama umrumda bile değil!» diye düşündü.

Öldürücü darbeye hazırlanarak, aceleyle gözlerini yum-du. Hiç bir şey hissetmediğine şaşırın Baptistin gözkapak-larını açtı. Fokker Baptistin'in göğsünü örten gömleğin yırtık pırtık parçalarını sakın sakın açıyordu. Beline kadar çıplak kalınca, erkek bakışları altında kızardı. Genç kız yuvarlak, körpe göğüslerini gizlemek için içgüdüyle avuç-larını örttü.

Fokker ansızın korkunç bir kahkaha attı: «Ah! Ah! Mor-dan-do! Bir kadını tanımayı öğrenemeyecek misin ku-zum!» Bütün mürettebatı da onu taklit etti.

Mor-dan-do hiddetten sapsarı kesildi ve ganimet yığınına doğru uzaklaştı.

Fokker alayla sırttı. «Demek ki benim sadık Grut'cu-ğumu sen öldürdün. Bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim, çünkü değiştin, şıllık, yerin de şimdi bütün bu ayak takımıyla iyice belirlendi!» Göğsünü açmaya zorlamak için Baptistin'in ellerine küçük darbeler indirdi.

«Benimle senli benli konuşmaktan sizi menederim, Fok-ker! Canınız cehenneme!» Baptistin çılgına dönmüş hatta göğüslerinin çıplak olduğunu bile unutmuştu.

Dehşete kapılan Jorj-Albert hemen Meyancı'nın eteğini başının üstüne çekti. «İnsan hiç böyle karşılık verir miydi, kuzum?» Aceleyle bir haç çıkardı ve efendileriyle her zaman başına gelen dertlere onu tanık edercesine gözlerini gökyü-

züne kaldırdı. Jorj-Albert son derece hassastı. Ürperdi. Dehşetle açılan gözlerinin önüne serilen görünüm ona daha çok cehennemi hatırlatıyordu. Alnının terini sildi ve Meyancı'nın pislik içindeki gerisini seyretmektense İblis Fokker'in yüzüyle karşılaşmayı tercih ederek bu şeytanî inden çabucak çıktı .

Mor-dan-do, «Yakalayın şu pis hayvanı!» diye öfkesini birisinden almak ihtiyacını duyuyordu.

Jorj-Albert küfürler savurarak peşini kovalayan iki kor-sanla birlikte, çarmıkların içine kaçtı.

Babafingo üstü serenine yapışan küçük maymun, «Bu insanlar gerçekten de bizim toplumdan değiller!» diye homurdandı. Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, Jorj-Albert taçlılarla düşe kalka, kendinin de asil kanlı olduğuna emindi. Aşağıda güvertede bulunan İblis Fokker de aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

«Monsenyör Fokker denir!» dedi sert bir sesle kor-san.

Baptistin iyice zıvanadan çıktı. «Yaa! Eliniz değmişken, neden Majeste denmiyor. İğrenç bir insansınız! İnşallah bir gün sizi büyük direğe boylu boyunca asarlar!»

İblis Fokker yine alayla sırttı: «Bunu da öbürleriyle birlikte Sen-Barb'a kapatın! Ama, daha önce sana bir güzel kötek gerek!»

Kuzeyli gemiciye bir işaret yaptı. Beriki hemen Baptistin'i yakaladı ve tavadaki gözleme gibi döndürdü. Genç kız kamçının ıslığını işitti. Hemen hemen hiç acı hissetmedi, içini bir gıdıklama, hatta bir çeşit zevk kaplıyordu. Bu manyak adama tek başına kafa tutmuştu. Ondan nefret ediyordu. Darbeler düzenli bir biçimde iniyordu.

İblis Fokker durarak: «Eğer uslu durmazsanız, hepinizi bekleyen bu! Anlaşıldı mı, kızlar?»

Hırsız ve ahlâksız kadınlar hep bir ağızdan, «Evet! Evet Monsenyör Fokker!» diye inledi.

Sadece yabancı susuyordu. Parıl parıl yanan gözlerini incecik bir kaç damla kanın boncuklandığı Baptistin'in çi-

zik çizik sırtından ayırmadı. Sipsivri dilini kuruyan dudaklarında gezdirdi.

Bir gövde İblis Fokker'in üstüne atılırken boğuk bir deferyat yükseldi. Lö Gallik elinden bir şey gelmeden bütün bu olanları seyretmişti. Korsanlar tutsakları çok sıkı bir gözetim altına almışlardı. Ama, adamlar şimdi kamçı sallayan Fokker'e bakmak için yavaş yavaş dönmüşlerdi. Bu kadar iç açıcı bir sahneyi her gün seyredemezlerdi ki!

Lö Gallik gizlice eline bir mızrak geçirmişti. İblis Fokker yeteri kadar çabuk uzaklaşamadı. Silahı omzuna yedi. Çam yarması bir acı kükremesiyle bunu yarasından koparıp çıkardı. O güçlü silahı korkunç ellerinin arasına çevirdi. Kargının sapı Lö Gallik'in kafatasına indi. Beriki yere yığıldı. Saldırı ve karşı saldırı o kadar çabuk ve hızlı olmuştu ki, hiç kimse kımıldamaya vakit bulamadı.

«Lö Gallik... Lö Gallik... Ah! Yann... Yann...» diye inleyen Baptistin Brötanyalı subayın göğsüne kapanmak için Gurstrom'un ellerinden kurtuldu. Beriki alnı yarılmış, yerde yatıyordu. Dudaklarından bir soluk çıkıyordu.

«Sizi... seviyorum...» dediğini iştir gibi oldu Baptistin.

Subay kendini kaybetti. Hıçkıra hıçkıra ağlayan genç kız kendisini kaldırdıklarını hissetti. Korkunç bir kâbus yaşıyordu. İmkânsız bir şeydi bu! Hayır! O sevimli, cana yakın Lö Gallik ölmemişti! Baptistin'le arkadaşlarını Sen-Barb'a indirmek için kış kasaraya doğru sürüklediler. Genç kızın gözüne Bay Viyey, Kaptan Robino ve Gontran d'Obini ilişti. Üç erkek güçsüz bir umutsuzlukla onun geçişine baktılar. Baptistin onlardan artık hiç bir yardım beklemiyordu.

«Hey! Şu garip topluluğa bak hele, Nene!» diye fısıldadı Tonton.

Meyancı alay etti: «Mutlaka zencilerdir!»

Baptistin her şeyi, bir sisin ardından görüyordu. Kızların vardamana yönünde gördüklerine baktı. Kapkara acayip yaratıklar öbür gemiden bu tarafa omuzlarında kasalar, sandıklar taşıyorlardı. Baptistin önce yüzlerini kara kadife

maskeler altında, vücutlarını da daracık kara atlas giysiler içinde gizleyen insanların söz konusu olduğunu sandı.

Acayip yaratıkları seyretmek için itişip kakışan kızlar sürüsüyle iskele merdivenini çıkarken, Baptistin büyük bir hayretle o kara insanların hemen hemen çıırçiplak olduklarının farkına vardı. O kopkoyu renk onların terden parlayan derilerinin rengiydi. Baptistin çok şaşırılmıştı, ömründe hiç zenci görmemişti. Yatılı okulda, baş rahibe Mari-Martin'ın «aşağı yaratıklardan» söz ettiğini belli belirsiz hatırlıyordu.

Baptistin acıyarak, «Evet, şu elbisesiz zenciler bir çeşit hayvan olmalı,» diye düşündü. Ama, kendinin de onlardan fazla giyinik olmadığının farkında değildi.

Zenciler yorucu işlerini sürdürürken ilgisiz gözlerle o kadınlara baktılar. Sadece bir teki bir saniye durdu. Kamçıdan korkmuyor gibi görünerek, yumruklarını kalçalarına dayadı. Adam iri yarı ve güçlüydü. Baptistin'e küçük bir çeşit cesaretlendirme işareti yöneltirken, bütün dişlerini göstererek gülümsedi. Genç kız hayretten donarak olduğu yerde çakılıp kaldı.

«Hadi, ilerleyin!» diye homurdanan korsan, kadınları bir merdivene doğru itti.

Kapı şaklayarak, tutuklu kadınların üstüne kapandı.

30

BAPTİSTİN hemen bir köşeye yığıldı. Hiç bir şey umrun-da değildi. Kızlar aksine, bu yeni hapishaneye sevinçle yerleşiyorlardı. Sintinenin dibinden çok daha rahattı burası.

Sen-Barb tam arka güverteadaki kaptan köprüsünün altında bulunuyordu. Dümenin yekesine alnım çarpmamak için başını eğmek gerekiyordu ama, bu sakınca bir yana bırakılırsa, silahları boşaltılan oda oldukça genişti ve... havayla ışığın geçmesini sağlayan iki de lombozu vardı.

Bu lüks karşısında sevinç çığlıkları koparan bu zaval-

lılara acıyordu Baptistin. Okyanusa bakmak için birbirlerini itiyorlardı.

«Hey! Dilber! İşte senin arkadaş!»

«Ah! Seni küçük şeytan seni!»

«Ne kadar güzel şey»

«Aa, şuraya bak, burnu da yukarı kalkık, haspanın!»

«Gözleri de pek hoş, hani!»

«Hey! Yanaklarımı çimdikliyor!»

Tonton, Meyancı, Altın Kalça, Jorj-Albert'i kollarından yakalayarak, «Küçük çapkın seni!» diye bağııyordu.

Küçük maymun elinden hiç bir şey gelmeksizin arkadaşının kırbaçlanmasını seyretmişti. Korsanlar onu kovalamaktan vazgeçtiklerin için Jorj-Albert arka kasaranın üstüne kendini atıvermişti, sonra da açık lombozdan geminin içine süzülüvermişti işte.

Jorj-Albert kızların iltifatları karşısında, «Gerçek her zaman halkın ağzından çıkar! Aslında, bunlar pek sevimli kadınlar. Sadece onları yıkamalı!» diye kurumlandı. İblis Fokker de küçük maymunla aynı sağlık kurallarını paylaşıyor olmalıydı. Kapı yeniden açıldı, bir tekne, kovalarla su, birkaç da hamak getiren korsanlar içeri daldılar. Ot minderler, Baptistin'in kıçüstü güvertede buldukları anlaşılan buruşuk elbiselerini ve tatsız tuzsuz, yavan bir kapda yemek getirmişlerdi. Ansızın açlığını hisseden genç kız öbürleri gibi yemeğin üzerine atıldı.

«Eh! Doğrusu ya, Fokker bilmem ne! Buraya bakın, kızlar, başımızı kamçının sapıyla kaldırmamalıydı!»

«Elbette ki hayır, aletiyle yapmalıydı, değil mi ya!»

«Ah! Ah! Sen yok musun, Altın Kalça, tam sözü nasıl da bulursun!»

«Hey! Dilber, doğru değil mi ya!»

Baptistin kızların açık saçık sözlerini pek anlamamakla birlikte güldüğünü hayretle fark etti. Ama, onların yaşama sevincinde bulaşıcı bir şey vardı. Sadece Yabancı dalgın bir suskunluğa gömülmüşe benziyordu. Altın Kalça kahkahayı bastı. «Buraya bak, Dilber, o korsan domuzunu iyi benzettin ha!»

Nene: «Küçük maskara, pek de cesur, neme lâzım!»

Meyancı da: «Oo, evet, hiç diyecek yok, doğrusu.»

Altın Kalça, «Elbette, ne sandın ya, Kartuş'un özbe öz yeğeni!» diye sürdürdü Tonton şefkatle: «Sırtın acıyor mu?»

Baptistin'in cevabı, «Bir parça!» oldu.

«Vah zavallı yavrucak! Hadi, toparlanın bakalım sırtını iyileştirelim şunun! Sen de çıkar şu çakşırını, sallanma!» diye emreden Tonton sözlerini bir el hareketiyle pekiştirdi.

Baptistin bir parça sıkılmıştı. «Şey... yani pantolonumu mu demek istiyorsun, Tonton?»

Meyancı da onu tekneye sokmak için hafif hafif dürtüklüyordu. «Elbette canım! Senin kışını görmek bizi hiç etkilemez!»

Bir heykel gibi çırcıplak kalan Baptistin kızlara gülmüseddi. Onların arkadaşlığından ansızın büyük bir gurur duydu.

«Aman! Şuna bakın, ne kadar da beyazmış!»

«Ne de yumuşacık!»

«Ne sandın ya, elbette, hanımefendi o!»

Tonton gerçek bir profesyonel gibi, «Sen para keselelerini nerede yürütüyordun, kuzum?»

Baptistin sakın sakın: «Versayım'da!»

«Aa! Bak bu çok iyi!» diye onayladı Meyancı.

Kızlar hayranlıkla: «Evet ama, kibar tavırlı olmalı orarlarda!»

«Ayy!» diye yüzünü buruşturdu Baptistin.

Kızların ipin ucuna bağlı kovadan aldıkları tuzlu su sırtını yakıyordu.

Meyancı, «Vah, zavalıcılık! Ama, yıkamak daha iyi! Fazladan b... dolu başım da sok içine!» diye öğütledi. Genç kızla gerçekten ilgileniyordu.

Sonra da tanışma töreni yapıldı. Tam bir sosyete kadını olan Tonton bu işi üzerine aldı.

«İşte Çengelci. Biliyor musun, rahatsız eden herhangi bir kimseyi tırtıklamakta üstüne yoktur! Altın Kalça, onu tanıyorsun, onun gerisiyle yapmayacağı yoktur, eğer ihti-

yacın olursa, o konuda eşsizdir. Şunun adı Nene, yargıcının şeysiyle bizi pek güldürür. Dedğine bakarsan, minicikmiş, tepesinde de bir sigil varmış, Nene de ne yapacağını bilememiş...»

Nene çıkıştı: «Ee! Kapat çeneni, Tonton!» Bu sözlere gücenmişti.

«İyi, iyi, pekâlâ, bütün bu söylediklerim Dilber'i eğlendirmek için, yoksa benim umrumda bile değil... Aa! Bu Meyancı, onunla daha önce tanışmıştın. Ama, bak bu Lui, gerçek mangırlar tükendiği zaman sahteler için bunun üstüne yoktur, içkiler için de öyledir... biliyor musun, Dilber, hani can sıkıcı birini bir güzel uyutuveren türden içkileri!»

Baptistin gözlerini kırpmıyor, selâm veriyor, elleri sıkıyor, kızları bir parça birbirine karıştırıyor ve bütün o özellikleri aklında tutmakta zorluk çekiyordu. Tekneden çıkması için Tonton ona yardımcı bir el uzattı. Altın Kalça, saklayabildiği mucizevî bir merhemi etekliğinin altından çıkarıverdi. Baptistin sırtını iyileştirici ellere uzatmak için başını hafifçe eğdi.

«Buraya bak, Dilber, ya senin derin çok sert ya da o Fokker oğlanının bütün afur tafurlarına rağmen hiç gücü yok, çünkü sırtın çamur gibi olmalıydı!» dedi Meyancı.

Uğradığı işkencenin küçümsenmesine pek gücenen Baptistin, «O zaman yardım etmeseydiniz!» diye karşı çıktı.

Nene, uzlaştırmacı bir sesle: «Ee! Kızma hemen canım, dilber!»

Tonton başını salladı. «Bak biliyor musun, biz hırsızlar için, dövülmenin iki şekli vardır, iyisi ve... kötüsü...

Altın Kalça, «Evet, ben sana söyleyeyim mi, sen iyi şekilde dövülmüşsün,» diye onayladı.

Jorj-Albert genç kızın belli belirsiz çizilen derisine dikkatle bakarak düşünüyordu: «Kızların hakkı var, gerçekten de çok garip!»

Tonton: «Hadi bakalım, işte tekne, Yabancı!»

Islak saçları yüzüne dökülen Baptistin başını yana çevirdi.

Yabancı sinirlendirici bir ısrarla çıplaklığını seyrediyordu. Baptistin kendini gizlemek için teknenin yanında sürüklenen bir etekliği öyle rasgele yakaladı. Yabancı tatlı tatlı gülümsedi :

«Günaydın, Monsenyör Fokker'in karşısında size çok hayran oldum!... Çok cesursunuz... ben de bunu severim,»

«Oh! Teşekkür ederim!» diye kekeledi Baptistin.

Yabancı sinirine dokunuyordu. Baptistin neden olduğunu bilmeden korkuyor aynı zamanda da o yaratığa doğru çekildiğini hissediyordu. Beriki de tekneye girmek için şimdi Baptistin'in karşısında mahsustan ağır ağır soyunuyor, yuvarlak, küçük göğüslü vücudunu açıyordu. Bir delikanlının gibi, kalçası dar, karnı kaskatıydı. Baptistin, bütün saflığına rağmen, onun sert ve ahlâksız olduğunu hissediyordu. Altın Kalça ellerini bacaklarının arasında gezdirerek şüpheli hareketlerle o kibirli yaratığı yıkamaya başlamıştı. Rahatsız olan Baptistin, tombulluğuyla gönlüne huzur veren Tonton'a doğru döndü.

«Yabancı'nın Polonya'da mı, Rusya'da mı ne, soylu bir hanımefendi olduğunu söylerler. Ama, o geçmişinden hiç söz etmez!» diye fısıldayan Tonton daha sonra yüksek sesle sürdürdü: «Sonra da, işte Paçavra, bıçak kullanmakta onun üstüne yoktur, bak haberin olsun. Altıncı kaburgaya doğru, tam kalbin ortasına. Ah! Görmek lâzım, gerçek bir sanatçıdır, Paçavra. Burada bitlerini ayıklayan benden daha şişman gelince, hey! Buraya bak, yaklaş hele, işte bu Dişi Domuz. Usturayla boğaz kesmekte ustadır, eğer istenirse, taşları bile yakmakta onun üstüne yoktur. İşte bu da sonuncusu, adı Bebe! Başın derde girerse, bir parmak gezdirişle seni vaktinden önce kurtarıverir, bir görsen!»

Baptistin'in başı dönüyordu. Gene de Dişi Domuzla Bebe'ye dostça gülümsedi. Onlar da zaten Yabancı hariç, tıpkı öbürleri gibi pek sevimliye benziyorlardı. Topluca bakılırsa, bu kadınlar oldukça gençti. En yaşlıları bütün davranışlara rağmen otuz beşin üstünde görünmüyordu.

Baptistin sırtına hafif bir gömlekle etekliklerinden birini geçirdi, arkadaşları da giysilerinin geri kalanını sevinç

çığlıklarıyla kapıştılar. Genç kız Jorj-Albert'le birlikte iyi kötü ot minderlerden birine yerleşti. Tepelerindeki korsanlar güverteye darbeler vuruyorlardı. Baptistin kırık direkleri onardıklarını anladı. Emirler veren çığlıklar işitiliyordu. Baptistin makaraların gıcirtısını işitti. Yelkenleri hissa ediyorlardı. **Luizyana Dilberi** kımıldıyordu. Kızlar hemen ambar ağzına koştular.

«Eh, iyi, doğrusu ya Fokker işi savsaklamamış!» dedi Tonton, şüpheli bir halle.

Ayaklarının üstünde dikilen Baptistin, gemilerinin uzaklaşırken olduğu yerde bıraktığı direklere çıkarılmış, yelkenleri koparılmış küçük gemiyi gördü. Baptistin cesaret verici sözcükler haykırmak isterdi. Gırtlığı kupkuruydu. Fokker'in tayfalarıyla birlikte deniz üstünde bıraktığı Kapitan Robino'ya doğru el sallayabildi sadece. Kurtulmak için küreklerden başka araçları yoktu. Bay Viyey doğrudan doğruya güverteye uzatılan birisinin üstüne doğru eğiliyordu.

«Tanrım... Cerrah ve Lö Gallik... Lö Gallik... hayatta mı acaba?» diye mırıldandı Baptistin.

Jorj-Albert arkadaşına, «Şu kendini beğenmiş Gontran d'Obinyi'yi göremedim!» diye anlattı.

Yüreği burkulan Baptistin bezginlikle bir bilmezlik işareti yaptı. Yeniden ot minderlerin üstüne uzandı ve kızların kahkahalarıyla gürültüleri arasında, bazan her şeyi unutmaktaki o kolaylığıyla ansızın uyuyuverdi. Hafif bir tıkrıyla uyandı. Gece olmuştu. Baptistin bir farenin söz konusu olduğuna emin, dehşetle gözlerini açtı. Jorj-Albert'i imdadına çağırmak için alelacele doğruldu. Beriki horul horul uyuyordu.

«Psst, uyanık mısınız?»

Baptistin mırıltının kendisine seslendiğinin farkına vardı. Gözleri karanlığa alışıyordu. Yabancı'nın karaltısı kendisine doğru süzülüyordu. Baptistin kolunu kaldırırsa ona dokunabilirdi. Genç kız hemen kirpiklerini indirdi ve uyuyormuş gibi yaptı. Merakla gözetlemek için sadece kirpiklerinin arasında incecik bir aralık bıraktı. Yabancı Baptistin'in üze-

rine eğildi. Kasılan genç kız o yaratığın soluğunu yüzünde hissediyordu.

«Kimildadığınızı gördüm! Cevap verin bana!» diye fısıldayan Yabancı parmaklarını Baptistin'in omuzlarında ve kollarında kaydırdı.

Gerçek bir paniğe kapılan beriki de, derin derin uyuyan bir kimse gibi düzenli soluk almaya gayret ediyordu.

Tok ses hemen kulağının dibinde, «Çok güzelsiniz!» diye mırıldandı.

Kaskatı kesilen Baptistin göğüslerinin üstünde hafif bir okşama hissetti. El kalçalara, ta ayak bileklerine kadar uzandı. Sinirleri gerilen genç kız düş gören biri gibi mırıldandı, kıpırdandı, yana dönmek için bir tekme savurdu ve kendi üzerine tortop oldu. Baptistin alaylı bir gülüş iştir gibi oldu. Hayal kırıklığına uğrayan bir ferahlamayla Yabancı'nın Altın Kalça'ya doğru uzaklaştığını gördü. Berikin ot şiltesi hemen hemen Baptistin'in ayaklarının dibindeydi.

Karanlıktan bir güvenlik duyan genç kız göz kapaklarını daha da araladı. Ot minderinin üstündeki tutuklu kadınlar bölmeye asılan hamaklarında homurdanıyor, öksürüyor, vızıldıyor ya da düş görüyordu. Bu uyuyan bedenler karmaşıklığı ay ışığında gerçek dışı görünüyordu. Baptistin Yabancı'nın davranışlarını daha iyi görebilmek için boynunu yana bükte. Beriki Altın Kalça'nın yanına diz çökmüştü. Kesin hareketlerle ceketinin düğmelerini açıp Altın Kalça'nın olgun armutları andıran göğüslerini ortaya seriyordu. Baptistin'in gırtlığına bir yumru tıkanı. Genç kız bir çığlığı zorlukla bastırdı. Ansızın gözlerini kapattı. Artık bakamıyordu. Genç kız alev alev yanan yüzünü bir pılıpırtının altına gömdü. Avuçlarını kulaklarına bastırdı ama, bir türlü sakinleşemiyordu. Diken diken olan sırtı ona acı veriyordu.

«Floris... Floris... Ah! Senden ölesiye nefret ediyorum..» diye inlediğini Baptistin hayretle fark etti.

Genç kız için için kaban bir hiddetle kükredi. Bu ad neden düzenli aralıklarla aklına geliveriyordu, kuzum?

Baptistin sinirli sinirli ayaklarını kımıldattı. Nefret ettiği kişiden kaçmıştı, artık onu düşünmek istemiyordu. Bununla birlikte, alevler saçan yemyeşil bir göz üzerine doğru eğiliyordu.

«Bütün bu başıma gelenler hep onun yüzünden!» diye karar veren Baptistin Floris'in hayalini kovmaya çalıştı. Onun yerine Jeodard'ın, Ernoda'nın şu zavallı Lö Gallik'in yüz çizgilerini gözünü önüne getirmek istedi ama, bunu bir türlü başaramadı. Canı sıkılmış, iyice sinirlenmişti, her şey bir sisin içinde dağılıp gidiyordu. Baptistin içini çekti.

Ot şiltesine ulaşmak için yerde emekleyen Yabancı'nın alaycı sesi, «Uyurken çok tahrik edicisiniz!..» dedi.

Gırtlığı kuruyan, vücudu acıyan Baptistin az kalsın geçerken onu durduracaktı. Avazı çıktığı kadar bağırarak için dudaklarını ısırdı.

Utanan genç kız alev alev yanan karnının üstüne tostoparlak büzüldü. Yabancı uzaklaşıyordu.

Baptistin o gece bir daha uyuyamadı.

31

ARADAN birkaç gün geçti. Baptistin esir hayatına alışıyordu. Arkadaşlarının arasında sakinleşiyor, onları daha iyi tanımayı öğreniyordu. Kızlar onu gitgide daha fazla takdir ediyorlardı ve eğitimini tamamlamaya girişmişlerdi. Ona kendi dillerini öğretiyorlar, hançer ya da ustura çekivermek için gerekli el çabukluğu oyunlarını göstererek açıklıyorlardı. Büyük bir iyilikseverlikle, durum elverdiğinde nereye vurmak ya da nasıl boğmak gerektiğini ona gösteriyorlardı.

Hep bir şeyler öğrenmek isteyen Tonton bir gün, «Peki ya sen, Dilber, aşırmaq için sen nasıl davranıyorsun?» diye sordu.

Düşünmeden, tepeden inercesine sorulan bu soru Baptistin'i bir an şaşırttı.

Bebe gücenik bir sesle: «Aa! Buraya bak, Tonton, rahat bırak kızı, belki de bize güveni yoktur daha!»

Baptistin kendinden pek memnun bir halle: «Hayır canım... hayır... hiç de değil, siz benim arkadaşlarımsınız... Yalnız benim çeşitli usullerim var... Onun için bir parça düşünüyordum... Bakın, en beğendiğim, en iyisi, kilisededir... Ohoo... saraylılar kalabalığının arasına süzülürüm... ve hoop! Dua edermiş gibi davranarak; eğer eteklerini hemen dizlerimin dibinde hissedersen... para kesesini... ya da tütün tabakasını aşırarak için elimi oraya kaydırırdım. İşte...» Yabancı tek söz söylemeden ona keskin bir bakış yöneltti.

Hayran hayran dinleyen kızlar, «Aa! Ne demezsin... Kartuş'un yeğeninin elbette ki iyi bir geçmişi vardır.» diye onayladılar. Çünkü onlar sadece Sen-Jermen ormanında ya da Pon-Nöp yakınlarındaki dar sokaklarda çalışabiliyorlardı!

Baptistin'den bir gösteri yapmasını istediler. O da Jorj-Albert'in de yardımıyla, bunu seve seve yerine getirdi. Beriki o her zamanki soyluluğu ve kibarlığıyla soyulan kişi rolünü oynuyordu.

Korsanlar, hava ne olursa olsun, tutsakları günde iki saat büyük direğin çevresinde gezinmeye zorluyorlardı. Baptistin Gontran d'Obrinyi'nin gemide kaldığını ve bu yarı özgürlükten yararlandığının farkına vardı. Şovalye sık sık Mor-dan-do'yla hararetli konuşmalara dalmış görünüyordu. Korsanın sırtında her gün işlemeli, kırmalı ya da büzgülü mavi, uçuk yeşil, yeni bir giysi görüyorlardı.

Tonton'la Meyancı her iki anlamda da iki dirhem bir çekirdek korsanla eski yolcuya yan yan bakarak alaycı bir halde, «Bak şu güzel hatuncuklara!» diye alçak sesle gülüşüyorlardı.

Baptistin büyük bir saflıkla, «Bu anî dostluk pek garip, doğrusu!» dedi.

İki kız başka açıklamalarda bulunmaksızın, «Aman, Dilber, sen de bizi bir güldürürsün ki!» diye kıkırdadı. Baptistin arkadaşlarına gülümsedi. Onların neden gülüştüklerini anlamıyordu ama, Tonton'la Meyancı en sevdiği kızlardı.

Genç kız gemideki genel denetlemeden beri kasaranın üstünde sadece Fokker'in çam yarması karaltısını gördüklerinin farkına vardı.

Korsan yemek salonuna ve kıçüstü kaptan köprüsüne gerçek bir amiral gibi yerleşmişe benziyordu. Ortalarda görünmeye tenezzül etmiyor ve eski küçük gemisinde besbelli hiç de alışık olmadığı lüksten bol bol yararlanıyordu.

Korsanlar işleriyle güçleriyle uğraşıyorlardı. Son derece dürüsttüler, ahabplık kurmaya yeltenmiyorlardı. Meyancı arkadaşlarının güzelliklerini ve herbirinin özelliklerini göklere çıkararak sayıp döküyor, bütün ustalığını kullanıyordu. Ama, anlaşılır gibi değildi, Meyancı'nın meslek onu tehlikeye girecekti. Bildiklerinden şaşmayan korsanlar onu dinliyorlar ama, en ufak bir randevuya eğimli görünmüyorlardı.

«Kuzum, bu iğdişler ya da ermiş bakireler gemisi mi nedir?» diye sızlanıyordu, Meyancı.

Buna karşılık, eğer kızlardan biri güvertede kayacak olsa, hemen bir korsan bir yerine bir şey olup olmadığını merak ederek onu kaldırmak için atılıyordu. Tutsak kadınlar deniz kabarcına sinirleniyorlar, fazla yüksek sesle şarkılar söylüyorlar ya da Sen-Barb'ın kapısında trampet çalıyorlardı. Kamçı şaklıyordu ama, her zaman yana düşüyordu. Anlaşılır gibi değildi.

Tonton'la Altın Kalça hangi limana doğru gittiklerini öğrenebilmek amacıyla öyle diller döküyorlardı ki! Adamlar bir duvar kadar sessiz kalıyorlardı. Baptistin önce belki de adamların hiç bir şey bilmediklerini düşündü. Ama, içinde bir şey yanıldığını haykırıyordu avaz avaz.

Luizyana Dilberi düzenli bir rüzgârla yelkenlerini şişirmiş, oldukça hızlı gidiyordu.

Baptistin, «Belki şu ünlü alizeleri bulduk da okyanusu geçiyoruz, kim bilir!» diye düşünüyordu.

Geminin ta derinlerinden gelen hazin bir ezgi sık sık genç kıızı ürpertiyordu. Sintinenin dibinde tutuklu kadınların yerini alan o zavallı zencilere pek acıyordu. Baptistin'le arkadaşları hemen hemen her gün onları görüyorlardı; Pis-

likten ve yorgunluktan kurşunleşmiş, mizana direğinin çevresinde dönüyorlar ya da eğer Mor-dan-do'nun keyfi yerinde olup da izin verirse, yıkanmaya çalışıyorlardı. Buna karşılık, pek açlık sıkıntısı çekermişe benzemiyorlardı. İblis Fokker bütün adamlarını bulaşık suyu gibi çorba ve tuzlu sığır etiyle aşağı yukarı düzenli bir biçimde doyurmaya özen gösterirmiş gibi görünüyordu. O iri yarı zenci her zaman Baptistin'e gülümsüyordu. Beriki de ona karşılık vermeye alışmıştı artık. Adam çok becerikliydi, arkadaşları üzerinde de büyük bir etkisi var gibiydi. Bir gün, besbelli kumanya ambarından yürüttüğü bir hint kirazını usulca Baptistin'in avcuna sıkıştırmıştı. Genç kız bütün yolcular gibi, taze besinlerden yoksundu. Meyveyi Jorj-Albert, Tonton ve Meyancı'yla bölüştü, eşsiz bir hazine gibi; her minik lokmanın tadını çıkararak çiğnedi, yuttu.

Zenci ertesi sabah; «Adın nedir senin?» diye fısıldadı.

Baptistin şaşırarak durdu. Yeni ahbabının konuşabileceğini hiç aklına getirmemişti.

«Baptistin,» diye mırıldandı.

«Biz ona Dilber diyoruz, ahbap!» diye alay etti Tonton. Zenci ona bir bakış yöneltti, sonra da Baptistin'e gülümsedi.

Gururla adalelerini oynatarak, «Benim adım da Jano!» dedi.

«Yeter, zenci, kızlarla konuşulmaz!» diye homurdanan Karapezzi tam yerine isabet eden kırbaç darbeleri indirdi. Jano can acısıyle sızradı.

Hollandalı Piet, «Dur, sersem, o en güzeli, harap edeceksin! Ahmak!» diye homurdandı.

Baptistin Yabancı'nın bakışlarının sık sık üzerine konduğunu hissediyordu. Altın Kalça her sabah daha sinirliydi. Baptistin Yabancı'nın artık ona gece ziyaretlerinde bulunmadığına emindi. Genç kız hırslı kadının Yabancı'nın hamağına kadar süzülüğünü işitmişti ama, beriki onu sertçe kovmuştu. Baptistin bundan hem memnun olmuş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. İki kızın itişip kakışmasını gırtlığı kurumadan düşünemiyordu. Yabancı her zaman Bap-

tistin'e yaklaşma, en sudan bahanelerle hafifçe ona dokunma fırsatları kolluyordu. Genç kız o yarattığın entrikalarıyla göstermek istediğinden daha fazla tedirgin olarak, hep soğukça uzaklaşıyordu.

Jorj-Albert, hiç değilse yakın bir gelecek için gönlü rahat, o bayanların gözbebeği haline gelmişti. Gemide gidip geliyor, korsanları eğlendiriyor, her yere süzülüyordu. Artık onun yüz buruşturmalarından, el oyunlarından hiç kimse kuşku lanmayı aklına bile getirmiyordu. Sevimli maskara, şaklabanlıklarıyla oyaladığı İblis Fokker'in sofrasına da katılıyordu. Jorj-Albert her şeyi dinliyor, aklmda tutuyor, o anlamlı konuşmasıyla hanımına tekrarlıyordu.

«Yalnız kalmaktan hoşlanıyorsunuz, küçük hanım!»

Baptistin ürperdi. Yabancı usulca yanına süzölmüştü. Geldiğini hiç duymazlardı. Gezinti saatiydi. Baptistin bir halat yığınının üstüne oturmuştu. Gözlerini gökyüzünde ve nefis bir meltemin ancak kırıştırdığı okyanusta gezdiriyordu.

Genç kız sakinliğine yapılan bu saldırı karşısında bir hoşnutsuzluk hareketini zorlukla bastırdı. Baptistin bakışlarıyla arkadaşlarını aradı. Onlar gidip geliyorlar, öyküler anlatıyorlar, korsanlara adlarıyla sesleniyorlardı:

Tonton gitgide cüretlenen bir gülüşle, «Hey! Piet... aslanım... Hollandalı dediğin de tahtadan yapılmış değildir ya!» diyordu.

«Buraya baksana,» diyordu Nene. «Sayın Gurstrom! Amman, aslanım!»

«Söylesene kuzum, Karapezzi, Monsenyör Fokker ne halt karıştırıyor?. Öldük, bittik canım!»

Adamlar gülmekten kendilerini alamıyorlardı. Baptistin öbürlerinin yanına gitmek için kalkmak istedi. Yabancı onun davranışını önledi. Aceleyle parmaklarını genç kızın koluna koydu.

Yabancı güven verici bir halle gülümseyerek, «Hayır... kalın... benden korkmayın... sadece sizinle konuşmak istiyorum...» diye tatlı tatlı fısıldadı.

Baptistin tükürüğünü zorlukla yuttu. Eninde sonunda

o yaratığın güvertede kendisine hiç bir şey yapamayacağını düşünerek elini usulca çekti.

Yabancı tutuklu kadınları göstererek, «Şunlara bakın..» diye sürdürdü. «Hepsi de iyi kızlar... elbette... ama, siz gelmeden önce manen öylesine yalnızdım ki... görgülü, kibar bir tek siz varsınız... Siz ve ben başka evrenlerden geliyoruz, hayır, bana hiç bir şey söylemeyin, 'bunu hissediyorum... Bilekleriniz o kadar ince ki... Geceleri bazan uyuyuşunuzu seyrediyorum... Oysa öbürleri parmaklık kızları!»

«Hepsini de çok seviyorum...» diye itiraz etti Baptistin. Yabancı'nın sanki farkında değilmiş gibi dizinde bıraktığı elle âdeta büyülenmiş gibiydi.

Yabancı içini çekti: «Elbette... haklısınız, ben de o zavallı bahtsızları çok seviyorum ama, hiç şüphesiz tıpkı sizin gibi... beni başka şeye... alıştıran bir ortamdan ayrılmak zorunda kaldım. İnsanın kendini terk edilmiş hissetmesi çok acıdır... yeni doğmuş bir çocuk kadar masum olduğu halde dünyanın öbür ucuna sürülmek zor gelir...»

Baptistin kendini ele vermek istemiyordu. «Ah! Evet...»

Yaratık acı acı gülümsüyordu. Baptistin onun kendisiyle kedi fare gibi oynadığı izlenimine kapılıyordu.

Yabancı damdan düşercesine, «Gerçek adınız nedir sizin? Eğer pek saygısızlık değilse, tabii, öğrenmek isterdim.» diye soruverdi. Uzun bacağına Baptistin'inkine dayadı.

Baptistin Borginyon... benim, vaftiz adım işte bu!» diye doğrulayan genç kız kirpiklerini kırpmadan karşısında kinin gözlerinin ta içine baktı,

Baldır fazla ısrar ediyordu. Baptistin bunları söylerken biraz da geri çekildi.

«Çok garip... Sizi tanıdığımı, yada hiç değilse... ortak ahablarımız bulunduğunu sanmıştım... Hayır, Borginyon adı bana hiç bir şey hatırlatmıyor... Ama, maymununuza nereden sahip oldunuz?» diye sertçe sorarken ısrarlı bakışlarını da Baptistin'e saplıyordu. Beri yandan da ellerinden biri usul usul beline sarılmaya çalışıyordu.

Derin bir içgüdünün bu kadına gerçeği açıklamamaya ittiği Baptistin: «Aaa... onu mu?... buldum...»

Yabancı şefkatle gülümsedi. «Versay'da... para keselerini keserken mi?»

Parmakları kısa ceketin altına süzölmüştü. Dalgın dalgın, ürperen deriyi okşuyordu. Baptistin bu kadının usta okşamalarına kendini bırakıverme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

«Ya siz, sizin gerçek adınız nedir?» diye ansızın soran genç kız kadının okşamalarından kurtuluverdi.

Sihir bozulmuştu. Yabancı bu beklenmedik saldırıdan şaşırarak parmaklarını çekti. Kapkara gözlerinden bir hayranlık pırıltısı geçti.

«Benim gerçek adım... Julya dö Mengden'dir(1)... Eskiden... çok uzaklarda... pek önemli bir kimseydim! Üç erkek korkunç şekilde bana ihanet etti... Bir tanesi beni sevmeme cüretinde bulundu... öbürü onun suç ortağıydı... Bir gün... öcümü alacağım... ölecekler!»

Julya dö Mengden adını ömründe hiç işitmemiş olan genç kızın kılı bile kıpırdamadı. «Peki, ya üçüncü erkek?» diye nezaketle sordu.

«Beni kullandıktan sonra sürgüne gönderdi. O da suçunu ödeyecek! Size sırlarımı açıyorum ama, bana o kadar sevimli görünüyorsunuz ki. Tanrı aşkına, bunlardan sakın hiç kimseye söz etmeyin!» Adının açıklanmasının karşısındakinde hiç bir tepki yaratmamasından hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

«Oo! Hiç merak etmeyin, bana güven gösterdiniz, ben de sır saklamasını çok iyi bilirim!» Baptistin berrak gözlerini Yabancı'ya doğru kaldırdı.

Beriki de o masmavi gözlerde safiyet ve dürüstlükten başka bir şey göremedi.

«O kadar güzel... o kadar kibarsınız ki... çıplak vücudunuzu gördüğümünden beri... sadece sizi düşünüyorum... Hiç gözlerimin önünden gitmiyorsunuz. Sizi arzuluyorum, hayatım!...» diye mırıldanan Julya dö Mengden Baptistin'in saçlarına üfledi.

(1) Bkz. Floris, Petersburg Şövalyesi

Altın Kalça'nın fısıldadığı sözcükler ansızın Baptistin'in aklına geliverdi.

Yabancı genç kızın yanında allak bullak olduğunu, heyecandan titrediğini hissetti.

Baptistin birdenbire çevresine baktı, havasız kalmış gibi boğuluyor, yardım arıyordu. Altın Kalça bir direğin arkasına gizlenmişti. Umutsuz bir hiddetle onlara bakıyordu.

«Aa! Altın Kalça, gelip buraya otursana. Yabancı'nın canı konuşmak istiyor, bense gezinmek istiyorum!» diye haykırdı. Kendini birdenbire Julya'nın kötü sihrinden kurtarmıştı.

Şaşırان Altın Kalça, «Seni rahatsız mı etti yoksa, Dilber!» diye fısıldadı.

«Yoo, hiç de değil, hadi onun yanına gitsene...»

Hırsız kadın gülümsedi. «Sahi, kızmaz mısınız? Eh, öyleyse sen çok iyi bir kızsın!»

Julya dö Mengden gevşekçe halat yığınınına yaslanarak, «Kaç sen, Güzelim... Ben gene seni bulurum...» diye yüzünü buruşturdu. Hemen hemen süklüm бүклүм yaklaşan Altın Kalça'ya yarım ağızla bile söz söylemeye tenezzül etmedi. Baptistin vardamanaya dirseklerini dayadı. Göz alabildiğine kendilerini çevreleyen gök yeşili uçsuz bucaksızlığı şimdi pek seviyordu.

Tonton anaç bir halle yaklaşarak, «Yabancıdan çekin, sakın ona güvenme Dilber!» diye fısıldadı.

Kulağı her zaman bir yerlerde dolaşan Dişi Domuz onayladı: «Evet, evet gerçek bir namussuzluk bu, bu işleri iyi bilirim ben!»

Nene de yaklaştı. «O b... sintinesine sen gelmezden önce, o inek hepimizi korkutmak istiyordu...»

Bebe, «Doğrudur, bizi senin üstüne o orospu saldırttı,» diye mırıldandı.

Meyancı: «Ben, kızlar, diyorum ki o Dilber'e kötülük etmek istiyor. Gözümüzü dört açmalıyız,»

Baptistin şefkatle, «Sizi o kadar seviyorum ki. Hepiniz o kadar sevimlisiniz ki!» dedi...

Dostluk gösterilerine pek alışık olmayan hırsız kadınlar genç kıza sevgi dolu yumruklarla vurdular.

«Hey! Şu küçük namussuz da nereden geliyor böyle kuzum!» diye haykırdı Tonton. Baptistin'in omuzuna düşmek için kış güverteden bir çarmığa doğru zıplayan Jorj-Albert'i görmüştü. Küçük maymunun pek heyecanlı bir hali vardı.

Gezinti bitti! Hadi, savulun, çabuk, çabuk!» diye bağırdı Mor-dan-do.

Korsanlar kızları Sen-Barban'a doğru iterken kırbaçlarını şaklattılar. Baptistin Jano'ya dostça küçük bir el işareti yapmak için arkasına döndü. Zenci güverteyi yıkamakla meşgul olduğundan sırtını çevirmişti. Hayal kırıklığına uğrayan Baptistin, bütün gün için arkadaşlarıyla birlikte zindanına döndü. Yemek saatım bekleyerek Jorj-Albert'le birlikte ot minderinin üstüne oturdu.

Altın Kalça Jorj-Albert'e bakarak, «Senin maymunun nesi var, kuzum?» diye alay etti.

Beriki fena halde yüzünü buruşturuyordu. Kollarım kaldırıyor, gözlerini kırıştırıyor, Baptistin'in saçlarını çekiştiriyordu.

Bebe, «Hey! Maymun konuşuyor dersiniz âdeta» diye gülmekten kırılıyordu.

Jorj-Albert acı acı, «Ne kaz beyinli şey. Konuşmaktan başka ne yapıyorum ki ben!» diye geçirdi.

Baptistin: «Bana bir şey mi söylemek istiyorsun, Jorj-Albert?»

Küçük maymun başıyla olumlu bir işaret yaptı.

«Güvertedeyken bir konuşma mı işittin?» diye sürdürdü Baptistin. Jorj-Albert aşağı doğru çevrilen baş parmağıyla bir işaret yaptı.

«Ya! İçerdeyken mi işittin?»

Jorj-Albert gözlerini kırparak: «Evet!»

«Yemek salonunda mı?»

Jorj-Albert, «Ta kendisi... ta kendisi!» diye onayladı.

Hayretten ağızları bir karış açık kalan kızlar, Baptistin'le arkadaşının anlaşmasını seyrediyorlardı. İlk olarak

Tonton aklını başına topladı. «Buraya bak, aslanım, söz konusu olan iblis Fokker mi?» diye sordu.

«Evet! Evet!» diye sürdürdü Jorj-Albert bu kadar iyi anlaşıldığı için gözleri parladı.

«Fokker'in söylediği bir söz mü var yoksa?» diye sordu Meyancı.

«Evet!»

Altın Kalça, «Hepimizi mi, buna emin misin?» diye mırıldandı. Jorj-Albert geminin dibini işaret etmek için büyük el hareketleri yaptı.

Su hortumlarından ve fırtınadan bir hayli kötü anıları olan Baptistin, «Batacak mıyız?» diye haykırdı.

Jorj-Albert omuzlarını silktili. «Yok canım!»

«Buraya bak, yoksa Allah'ın cezası toplanır mı söz konusu olan?» diye homurdandı Lö Lui.

«Hayır... hayır ve hayır!»

Baptistin, «Aa, Sintine mi demek istiyorsun?» diye haykırdı. Her şeyi anlayıvermişti birden.

«Evet!»

«Oo! Zenciler mi?» diye sordu Tonton.

Çengelci, «Aman canım, zencilerle ne alış verişimiz var bizim?» diye küçümsedi.

Jorj-Albert, onları bağlamış gibi yaparak, yumruklarını uzattı. Baptistin'in bileklerine de aynı şeyi yaptı. Sonra küçük maymun ayaklarının ucunda dikildi. Göğsünü yumrukladı, cebinden hayalî mangırlar çıkarıp Tonton'a verdi.

«O da nesi, kuzum... ne demek istiyorsun sen?» diye homurdandı şişman kadın.

«Ne demek istediklerini daha iyi anlatmaya çalış, Jorj-Albert'ciğim!» diye yalvardı Baptistin.

Yabancı ıslık gibi çıkan bir sesle, «Anlamadınız mı, kuzum, sersem eşekler! Oysa gayet basit! Monsenyör Fokker bizleri de zenciler gibi satmak istiyor!...» diye alayla güldü.

Bu açıklamayla ezilen kızlar bakıştılar. Korsanın kamçıları Baptistin'i neden harap etmediğini şimdi çok iyi

anlıyorlardı. Hepsine tıpkı satılık bir mal gibi davranıyorlardı.

Hakkını arayan Paçavra itiraz etti: «Aa! Buraya bakın, sürgün edilmek için yargılanmıştık, belki de bizi isteyen olursa, ona gidecektik. Ama, bu olmadı şimdi. Sömürgelerde özgürlüğe kavuşacaktık!»

«Sen bunu git de İblis Fokker'e anlat, pilicim!» Tonton'un hayalleri suya düşmüş, canından bezmişti.

Tutuklu kadınlar ot şiltelerinin üstünde iyice umutsuzluğa kapıldılar. Tutsak... hepsi tutsak olacaktı...

«Çok kötü bu, biz hayvan, ya da zenci değiliz ki! Ne yani!» diye homurdandı Altın Kalça.

Baptistin hafif bir tereddütle, «Biliyor musun, bana öyle geliyor ki, onlar da tıpkı bizim gibi!» diye mırıldandı.

Jano kendisiyle konuştuğundan beri, genç kız artık hiç bir şeyden emin değildi. Nedenini açıklamaktan yoksun olmakla birlikte, sadece o iri yarı zenciye güveni vardı.

Bebe içini çekti. «Ohoo! Sen, Dilber! Senin hep garip düşüncelerin vardır!»

«O İblis Fokker domuzu bizi nerede satacakmış kuzum?...» Tonton zaten her zaman en doğru sözü söylerdi.

Jorj-Albert hemen su dolu bir testiye çekti. Parmağını daldırdı ve harfleri yere çizmeye başladı.

«Hey! Bu neler çizip duruyor böyle? Biz okuma yazma bilmeyiz ki!» diye sızım sızım sızlanıyordu Dişi Domuz.

«BA...RA...TA...R...YA...» Baptistin şaşkın bir haldeydi.

Meyancı gözü dönerek: «Hey O da ne demek öyle?»

«Sefiller! Şişmiş kaz beyinliler! Sersem bilgisizler! Meksika körfezinde korsanların gizli ini bul!» diye yüzünü buruşturdu Yabancı.

Baptistin sinirden ürperdi. Korkuyordu.

- BARATARYA... bu sözcük alevli harflerle beynine kazılıyordu.

HOLLANDALI korsan homurdandı: «Mor-dan-do bana bir iş teklifinde bulunmak istediğini söyledi!»

«Evet, Monsenyör Fokker!» Baptistin korsana bu ünvanı vermek için kendini zorluyordu.

Beriki o bezgin haliyle, dostluktan, cana yakınlıktan uzak bir bakışla onu süzüyordu.

«Umarım ki ilginç bir şeydir bu, yoksa seni zincire vururum! Bir hiç için İblis Fokker rahatsız edilmez!» diye gürleyen korsan koltuğunun arkasına devrildi.

Baptistin merakla çevresine bakındı. Fokker'in kendine mesken edinip yerleştiği Kaptan Robino'nun kamarasına hiç girmemişti. İçini çekti. Sen-Barb'a kapatılalı beri şatodaki lüksü hemen hemen unutmuştu bile. Genç kız ansızın kendini şu pelesenk ağacı kaplamaların ortasında pis, vıcık vıcık kir içinde hissediverdi. Rahat iki koltuk, büyük bir sandık, gerçek bir karyolayla iki komodin ve bir de geniş masa bu kaptan kamarasının mobilyalarını tamamlıyordu. Baptistin bir aynadaki yansısını gördü. Korsanın alaycı bakışları karşısına bu şekilde çıktığına fena halde öfkelenerek hemen gözlerini kaçırdı.

«Monsenyör, bizi Baratarya'da satmak istediğiniz söyleniyor gemide!» Baptistin hiç düşünmeden, damdan düşercesine konuşmuştu. Bir yandan da, deniz suyuyla donuklaşan o gür saçlarını bilinçsiz bir hareketle kaldırdı.

«Godverdomme, sana haber vereni asarım! Sen de öle siye kırbaçlanacaksın!» diye barbar bağırان İblis Fokker ansızın korkutucu bir el hareketiyle dikiliverdi.

«Evet ama, o zaman da size teklif etmek istediğim şeyi öğrenemezsiniz, Monsenyör!»

Fokker kollarını kara setresinin üstünde kavuşturarak, «Doğru, hadi konuş!» dedi. Yakutları parlıyordu. Sırtını pencereye dönmüştü. İri yarı gövdesi arkadan vuran ışıktayice belirliyordu. Baptistin ona bakmak için başını kaldır-

mak zorunda kalıyordu, ama gene de gölgede kalan yüzünün anlamını seçemiyordu.

«Bizden ne kâdar para sağlayacağınızı umuyorsunuz, Monsenyör?»

«Baratarya'daki öbür kaptanlara bağlı bu ama, eğer iyi bir ganimet elde ettilerse, sizi çok pahalı satarım, hatta çirkinleri ve sakatları bile. Korsanlar vahşî kadınlardan bıkmışlar, beyaz kadın istiyorlar! Gerçekten de çok talihim varmış.» Korsan halinden pek memnun görünüyordu. «Ama, oturmuş da sorularına karşılık veriyorum, verdomme, ee, şöyle bakalım, benden ne istiyorsun, kadın?»

«Benim Luizyana'da bir çiftliğim, Yeni-Orlean'da ticaret acentam, 10.000 franklık da bir kredi mektubum var. Benim ve arkadaşlarımin özgürlüklerine karşılık size bunları veriyorum!»

«Benden korkmuyor musun, sen?» diye bir gırtlak homurtusu çıkaran Korsan genç kıza doğru bir adım attı.

«Yoo, hiç korkmuyorum!» diye cevaplayan Baptistin, kendisini yakalayan bir titremeyi güç tutuyordu. Ömründe bu kadar uzun boylu bir insan hiç görmemişti.

«Floris'ten daha uzun,» diye düşündü Baptistin. Heyecanlanmıştı hemen ardından da nefret ettiği kimseyi düşündüğü için kendi kendine kızıyordu. O üzücü anı aceleyle kovdu.

Çam yarması onu tepeden aşağı inceliyordu. Yara izinin her iki yanında âdeta ona garip iki yüz oluşturan ayrı renkli gözlerini genç kıza saplamıştı.

«İblis Fokker'in karşısında herkes tir-tir titrer, sen neden korkmuyorsun... Verdikkeme?» diye homurdandı çam yarması.

«Ee, Monsenyör, teklifim konusunda ne düşünüyorsunuz?»

Korsan eldivenli parmaklarını yara izinde gezdirdi.

«Ah! Monsenyör Fokker, bu kadar iyi bir alışveriş fırsatı her zaman elinize geçmez, düşünsenize bir kere, pek ucuza mülk sahibi olabilirsiniz...» Baptistin birdenbire dur-

du. Bir fil ayağı kadar geniş olan korsanın eldiveni gırtlığını hapsetmişti.

Fokker alayla güldü. «Zaten mal sahibiyim!»

Baptistin zorlukla tükürüğünü yuttu. Akli başından, gitmenin zamanı değildi.

«Dinleyin, Monsenyör, teklifimi düşünmeniz iyi olur... eminim ki bunu inceledikçe çıkarlı olduğunu göreceksiniz!» diye ekleyen Baptistin küçük bir reverans yaptı. Böylece de bir yılan balığı gibi, İblis Fokker'in ellerinden kurtuldu.

«Kıç güvertede zavallı Groot'cuğumu öldürdün, sonra da bana meydan okudun, **verdomme!** hem de hiç kimsenin cesaret edemeyeceği biçimde... Şimdi bir de bana tutmuş, bir enayi alışverişi teklif etme cüretine kalkışmışsın!..» diyen Fokker bir kürek kadar uzun kolunu uzatarak bir kahkaha attı.

Baptistin elini kapının tokmağına götürmüştü. Fokker şiddetle onu saçlarından yakaladı. Onu kendine doğru sürükledi.

«Kal burada! İblis Fokker çıkmaya izin vermedi... Her zaman aklına estiği gibi davranacağını mı sanıyorsun, küçük **stommeling!**» diye homurdanan korsan -Baptistin'i yalancıkdan sarsıyordu.

Genç kız biraz daha sinirli bir halle, «Yoo... hayır... hayır, elbette, Monsenyör... ama, çok meşgul olduğunuz için sizi daha fazla rahatsız etmek istemedim de... beni bekleyen arkadaşlarıma yanına dönecektim» dedi.

«Varsın beklesinler, işleri ne! Seni ben çağırmadım ya, **verdikkemme!** Tartışacağımız şeyler var!» Korsan Baptistin'i bir koltuğa doğru itti. Sakin sakin eldivenlerini çıkardı.

Baptistin, «Beni boğacak! Jorj-Albert'i de getirmeliydim beni savunması için!» diye düşündü. Dev gibi adamın muazzam başparmağıyla âdeta dehşete kapılıp büyülenmişti.

Beriki kamarasının kapısına doğru bir adım attı, hiç telâş etmeden sürgüyü kapattı.

Genç kızın pek garip bir yüzü olmalıydı. Çam yarmasının gırtlığından yeri göğü titreten bir kahkaha fırladı, mut-

laka sintineden işitmişlerdir. Baptistin kendi ayağıyla tıpış tıpış gelip kurdun ağzına atıldığını fark ediyordu.

«Hah. hah, haa! İblis Fokker hiç bir zaman bir genç kıza tecavüz etmemiştir... Sen beni ne sanıyorsun? Hadi... bardak tokuşturalım... Yalnız başıma içki içmekten hoşlanmam ben!» diye alayla gülen çam yarması iki kupayı doldurdu.

Baptistin belli belirsiz ferahlayarak dudaklarını ıslatmakla yetindi.

Fokker kupasını bir yudumda boşaltarak, «İç diyorum!..» diye emretti.

«Adamı kızdırmamak daha iyi olur!» diye düşünen Baptistin de onun gibi kupasını başına dikti.

Malvasi şarabının nefis lezzetini hissetti, vicdan azabıyla Lö Gallik'i düşündü ve Fokker'in kupasını yeniden doldurduğunun farkına vardı.

Korsan bir koltuğun üstüne yığıldı.

Baptistin gülümsedi. «Bu nefis şarap için çok teşekkür ederim, Monsenyör.» Bir yandan da usul usul kapıya doğru yöneliyordu.

Sakin sakın, «Otur yerine!» diyen korsan genç kıızı etkiliğinin yırtık kırmısından yakaladı.

Baptistin gözleriyle öbür koltuğu aradı. Nasıl olduğunu bilmeden, kendini korsanın sağ dizinde oturur buldu. Adam genç kızın bacaklarını bir mengene içinde sıkarak onu tutsak etmişti.

«Al bakalım!» diye alayla sırtan Fokker ona yeni bir kupa uzattı.

«Korkunç bir şey bu, buradan çıkıp gitmenin bir yolunu bulmalıyım!» diye düşünen Baptistin incecik pamuklunun arasından hissettiği erkek bacağının sıcaklığıyla belli etmek istediğinden daha fazla heyecanlanmıştı. Üçüncü kupayı bitirince odanın içinde her şeyin döndüğünü görmeye başladı. Korsanın 'büyüleyici yara izi alnından çenesine doğru dalgalanıyordu.

«Biliyor musun, korsan olmak kolay bir meslek değil-

dir... Evet, bütün bu serseri çocuklarıyla, hiç de kolay değil. İblis Fokker hiç de söyledikleri kadar acımasız değildir ama, ününe dikkat etmesi gerektir... bak görüyor musun, seni bal gibi öldürebilirdim... ama, kamçıyı senin sırtına ancak adamlarla tutsakları etkileyecek kadar indirdim. Onların gırtlığını sıkabilirdim ama, onları çalakürek deniz üstünde bırakmak daha iyi bir politikaydı. O sersemeler eğer limana ulaşırlarsa her şeyi bin kat şişirirler, böylece de benim ünümü artırırılar... Ah, ah!... İblis Fokker bazan kendini çok yalnız hissediyor...»

Baptistin gözlerini faltaşı gibi açmıştı. Konunun bu açıdan görünüşünü hiç düşünmemişti ve neredeyse korsanın sıkıntılarına acıyacaktı.

«İyi içiyorsun ve çok konuşmuyorsun!» diye homurdanan Fokker ansızın Baptistin'i dizinden kaldırdı, yere bıraktı.

Duvardaki dolaptan yeni bir testi almak için sendeleyerek ayağa kalktı.

Genç kız, korsan kendisine sırtım döner dönmez, «Şimdi tam zamanı!» diye düşündü.

Ayaklarının ucuna basa basa kapıya doğru yöneldi, sürgüyü itti. Fokker dönmemişti. Baptistin kanadı araladı. Bir çılgılık kopardı. Bir kamçının sırtından kayışı, hiç canını acıtmadan beline dolanmak için ıslık çaldı.

Baptistin keskin bir sesle, «Bırakın beni, pis hayvan, bunu size emrediyorum!» diye bağırırdı.

İblis Fokker kapamak için kapıya bir tekme indirdi.

«Gitmek istiyorum! Bıktım artık! İmdat! Size bir alışveriş teklifinde bulunmak amacıyla gelmişim, hepsi bu kadar, bırakın o pis kamçınızı!» diye terter tepindi Baptistin kurtulmak için kayışı hiddetle çekti.

«Ne alışverişi, dilberim, ben kadınla erkek arasında bir tek alışveriş bilirim!» diyen korsan küçük sert bir darbe indirdi.

«Siz kanun dışı bir insansınız, sizi horgörüyorum! Erkek değilsiniz!» diye avazı çıktığı kadar bağırarak Baptistin hid-

detten çılgına dönmüştü. Bir yandan kapıya yapışmaya çalışırken bir yandan da kurtulmak için bütün gücüyle kırba-
cın kayışını çekiyordu.

İblis Fokker gülüyordu. Baptistin, yara izine ve garip gözlerine rağmen, korsanın hiç de sevimlilikten yoksun olmadığını daha da artan bir dehşetle fark etti. Genç kız acayip bir biçimde inledi. Korsan onu kamçısının ucunda emrine hazır tutuyordu. Kendine yaklaştırmak için hiç acele etmiyordu, onun saç baş darmadağınık, hem direnen, hem de heyecandan ürperen halini görmenin zevkini çıkarıyordu.

Baptistin kurtulmak için gene bir kıpırdadı. Sendeledi, gelip adamın göğsüne çarptı. Beriki kızın indirdiği darbelere aldırış bile etmeden, iki elini onun kalçalarına dayadı. Sonra da çalışma masasına yapıştırmak için yerden kaldırdı. Baptistin çam yarmasının kollarında saman çöpü kadar bile ağır çekmiyordu. Onun çığlıklarına kulak asmaksızın, kamçının sapını bir çekmenin içine kaydır-
dı.

Baptistin, «Ama... hakkınız yok! Ne demek bu böyle?» diye bağırdı. Beli tahtanın kenarına sımsıkı yapıştı.

«Bana bir alışveriş teklifinde bulundun... güzelsin, çapkın kız... üstelik de İblis Fokker'in hoşuna gitme mutluluğuna erdin,» diye homurdanan korsan sert vücudunu genç kızınkine yapıştırdı.

Soğukkanlılığını yitirmemeye çalışan Baptistin, «Bırakın beni... Bırakın beni... Bırakın beni!» diye soluyordu.

Soluğu kesilerek kızardı, sırtından doğru bir sıcaklık dalgası yükseliyordu... Korsan onu eziyordu. Baptistin adamın isteğini bilmezlikten gelemezdi.

İçin için, «Haydudun biri... yapmamalıyım!» diye inledi.

İblis Fokker tahtanın kesitinde onu bir boğa gücüyle biraz daha eğdi. Erkeğin soluğu kısa ve gürültülü bir hal alıyordu. Serbest kalan elini hiç acele etmeksizin Baptistin'in göğüslerinde gezdiriyor, genç kızın ondan hiç ummayacağı bir tatlılıkla, kabaran pembe uçları sıkıyordu. Korsanın par-

makları boyuna doğru çıkıyor, sonra yeniden bele iniyordu. Adam ansızın kızın ceketini büsbütün çıkardı. Baptistin gene kendini korumaya çalıştı.

«Buna bayılıyorsun, **Godverdomme**, sakın aksini söyleme... Bunun eksikliğini duyuyordun, küçük orospu!» diye sıırıttı. Genç kızın eteğini kaldırdı.

Beriki az kalsın avazı çıktığı kadar bağıracaktı. Korsan da duyduğu isteği açıkça görüyordu. Erkeğin parmakları onu yakıyor, vücudunu tutuşturuyordu. Direnmek, horgörmesini yüzüne tükürmek istiyordu. Ayna, sadece omuzlarını görebildiği bir adamın kollarındaki çıplak şeklini yansıtıyordu.

Baptistin hoşnut hoşnut: «Hakkı var, ben bir fahişeyim, ama, eğer Floris beni görebilseydi, iyice öcümü almış olurum!» Bu fikir onu pek sevindirdi. Siyah setreye yapıştı. Yakutlar narin cildini çiziyordu. Bu duygu onu daha da coşturuyordu. Genç kız pek hafifçe kalçasını kımıldatıyordu. Bu ince çağrı karşısında adam homurdandı. Tek sözcük söylemeden kamçının kayışını çekip attı, Baptistin'i yakalayıp yatağın üzerine fırlattı. Genç kız onun soyunuşunu hayretle seyretti. Ömründe hiç bu kadar güçlü ve tüylü göğüs görmemişti.

Genç kız solan dudaklarıyla, «Gel... gel...» diye mırıldandı.

Erkek ellerini kalçalarının altına kaydırды ve kızın üzerine devrildi. Baptistin her şeyi unutarak kendini gitgide büyüyen zevke bıraktı.

Fokker bir süre sonra: «Burada kalacaksın!»

«İyi ama... arkadaşlarımin yanına gitmeliyim!»

«Gidip onları görmene engel olmuyorum ki!» diye homurdanan korsan Baptistin'in güzel poposuna sevgiyle küçük bir minnettarlık şaplağı indirdi.

Genç kız şaşkınlıkla, âşığını seyrederken, «Aslında, onu anlayamamışım, çok sevimliymiş!» diye düşündü.

«Evet, her kadından daha fazla tam bana göresin, kü-

«Çük şıllık seni, artık başka hiç bir kadın istemem... ben de hoşuna gittiğimi sanıyorum!» diye ekleyen İblis Fokker kendini beğenmişlikle güldü.

Baptistin tatlı bir dudak büküşle, «Yoo! Benim hakkım da hayallere kapılmanızı istemem, çünkü bana tecavüz ettiniz!» diye itiraz etti. Bir yandan da edeple ama, biraz geçkerek artık kullanılmaz hale gelen kısa ceketini göğüslerinin üzerine çekti.

«Verdomme! Öyleyse Hollanda sözlüğü tecavüz sözcüğüne aynı anlamı vermiyor demektir! Çünkü prenses, İblis Fokker'e sahip olan bal gibi sensin onu sen baştan çıkardın!» diye kahkahayla cevaplayan korsan vücuduna ve yüzüne şarap ispiertosu sürüyordu.

Baptistin gülümseme tenezzülünde bulundu. Ansızın pek neşelenmişti!

Alizeler **Luizyana Dilberini** Meksika körfezindeki kade-rine doğru düzenli biçimde itiyordu. Bazan ufukta bir yelken görünüyordu. Fokker büyük bir ihtiyatla kaçıyor, yükünü tehlikeye atmak istemiyordu. Baptistin pek doğal olarak yendenen kış güvertede hanımefendi mevkiini alıverdi. İblis Fokker'le mükemmel bir uyum içinde yaşıyordu: Yemek saatlarında sofrasını, gün içinde kamarasını, her gece de yatağını paylaşıyordu. Korsanlar kaptanlarına sövüp saymaya cesaret edemiyorlardı, çünkü beriki Baptistin'i en yüksek fiyata satın alacağını, parayı da adil bir şekilde, eksiksiz olarak aralarında bölüştüreceğini açık açık bildirmişti. Bu doğruydı. Adamlar hiç bir şey kaybetmediklerinden, reislerinin sevişmeleriyle ilgilenmiyorlardı.

«Gerçekten de, Dilber, sen eşsiz bir ahlâksızsın!»

Kızlar, kendilerine tatlılar, şekerlemeler ve bilgiler getiren Baptistin'i görünce, «Meyancı'dan daha güçlüsün sen!» diye hayran hayran konuşurlar.

Berikiler korsanın arkadaşlarını boğduğunu sanmışlardı, şimdi de Baptistin'in belli belirsiz kızarak, oldukça değiştirdiği öyküyü dinlemekten bıkip usanmıyorlardı.

Jorj-Albert kararını sona saklamıştı. Dostunun bu anı yükselişi başta Malaga şarabı olmak üzere, pek çok konuda onun işine yarıyordu ama, daha pek çok konuda da onu kaygılandırıyor. Bu saygıdeğer kişi, bu işin ahlâkî yönünden bir hayli sorunla karşı karşıyaydı.

Zafere erişen Baptistin her gün gelip arkadaşlarıyla birlikte geziniyordu. Yabancıнын üzerine diktiği kin dolu bakışlardan haberi bile yoktu. Julya dö Mengden genç kız, korsaninkileri kabul etmek için kendi iltifatlarını reddettiği günden beri gizli kininin zehrini imbikten çekiyordu. Korsan Baptistin'in en ufak isteklerini yerine getiriyor, gitgide daha yumuşakbaşlı ve özenli davranıyordu. Genç kız gerçekte çamyarması âşığının ilk işarete itaat eden duygulunun biri olduğunu memnun bir hayretle fark ediyordu.

Fokker güverteye çıkarak, «Godverdomme, bu sabah bir zenci öldü!» diye homurdandı «200 kuruş kaybediyorum şimdi!»

Baptistin ilgisizce: «Bu sizin suçunuz!»

Korsan hiddetli bir sesle karşı çıktı: «Nasıl şey o öyle! Onları besliyorum ve o hayvanlar günde bir kez güvertede geziniyorlar. Biliyor musun, İblis Fokker kadar iyi davranan pek az zenci tüccarı vardır!»

Baptistin bir kakhaha attı: «Eh, iyi ya öyleyse, zenci tüccarları, başta siz olmak üzere, hiç de akıllı insanlar değilmiş. Eğer zenciler kötü durumda olurlarsa, onları ucuza satarsınız. Bütün gün sintinenin dibinde sizi görmeyi pek isterdim, hiç de hoş bir şey değil! Limana geldiğinizde güzel olmazdınız. Eğer daha fazla para kazanmak istiyorsanız, onlarla iyi ilgilenin!» Baptistin hep dengeli konuşuyordu.

«Yani İblis Fokker'in her gece seni kucağında sallayacak yerde gidip onlarla ilgilenmesini mi istiyorsun!» diye sırtan korsan Baptistin'in belini çimdikledi.

«Aman canım, hiç de aklımız yok, doğrusu ya! Sözgelişi, onları birinci bataryalara koyun. Orada ışığa ve havaya kavuşurlar, en çok da bunların eksikliğini duyuyorlar!»

«Verdikkeme! Ya savaş olursa?»

«Onları yeniden aşağı indirtirsiniz...»

«Amman canım... her şeye bir karşılık buluyorsun, gerçek bir iş kadınısın, prenses. Hadi bakalım, haklısın. O haşaratın iyi durumda olması daha iyi. Yeni-Orléan'da onları çok pahaliya satarız!» Korsan dilini şaklattı.

«Onları siz mi gidip satacaksınız, Fokker?» Baptistin şaşırmişti.

«Evet, küçük pire!»

«İyi ama, tutuklanma tehlikesi yok mu?»

«Yoo! Yoo! Baratarya körfezi emin bir yerdir. Gemimi oraya demirlerim, Yeni-Orléan'a gitmek için de Fokker sekiz kürekçinin çektiği sandalla Bayon'a çıkar. Küçük ve büyük Baratarya gölünden geçilir, sonra da balta girmemiş bir orman aşılır. Canlı hiç bir yaratık oraya adımını bile atmaz, göllerin birbirine bağlandığını, Kızılderililer dışında, hiç kimse bilmez. Bir kere Yeni-Orléan'a varınca, artık ne İblis Fokker'e, ne de Baratarya'lı kaptanlardan birine dokunmaya kimse cesaret edemez!»

Büyülenen Baptistin: «Şu Luizyana dedikleri yer nasıl bir şey, kuzum?»

Fokker dalgın dalgın: «Muazzam, uçsuz bucaksız, küçük pireciğim, Fransa'yla Hollanda'dan... on defa... yirmi defa... daha büyük... Ucu bucağı bilinmiyor. Ama... Kızılderililerin tahtadan oyma kayıklarıyla Kanada'ya kadar çıkılabilir, ya da Luizyana'dan ayrılmaksızın Mississippi ve Missouri'de, Nuvel-Ekos'a varılır... Daha gençken ben bu yolu bir kez aşttım!...»

Baptistin: «Ya! Peki, Yeni-Orléan, Paris'e benzeyen bir kent mi?» diye merakla sordu.

«Sen kendin görürsün! Zencileri en fazla verene satmak için, prenses, seni de yanımda götüreceğim!»

«Fokker, insanları satmaya hakkınız bulunduğu gerçekten de inanıyor musunuz?»

«Bak dinle, prenses, zenciler insan değildir ki, sonra da papazların ve senin kralının kutsamasıyla zenci tüccarı iznini satın alan Roşel'in ya da Bordo'nun o namuslu tüc-

carları gibi yapıyorum ben sadece. Hadi, hadi, pıreciğim... surat asma... Senin zencileri altesler gibi ışıklı ve bol havalı yerlere yerleştireceğiz. İşte, şimdi memnun musun bakayım? Arkadaşlarına gelince, onları son derece mutlu edecek iyi korsan delikanlılar satın alır... gel... prenses... gel!» Fokker Baptistin'i arkaya doğru eğdi.

Çağrılara her zaman hazır olan vücuduna deli oluyordu. Çam yarması Baptistin'i bir hazine gibi elliyordu. Beriki de onunla oynuyor, minicik bir şey gibi, dizlerinin üstünde büzülüp kalıyordu.

Baptistin doymaz bir oburlukla parmağını o muazzam yara izinin üstünden geçirerek, «Kafatasınız ikiye mi bölündü, Fokker?» diye gülümsüyordu.

«Hemen hemen, prenses... ama, korsanlıktan önceydi bu.»

«Nasıl İblis Fokker oldunuz?»

Çam yarması dudaklarını bir öpücükle kapatırken, «Bir rastlantı sonucu, prenses.. bir ayaklanma yüzünden!» diye mırıldanıyordu.

Geçmişinden söz etmesini sevmiyordu.

Baptistin her şeyi unuttuğunu sanarak, yaşayıp gidiyordu. Son derece mutluydu. Mükemmel bir anlaşma içinde yaşamışa benzeyen Mor-dan-do ile Gontran d'Obinyi'nin varlığı Baptistin'i asla tedirgin etmiyordu. Eski kamarasından gelen bazı gürültüler ona ikinci kaptanla şövalyenin, Yabancı'yla Altın Kalça'nın oynadığı oyunların aynını tekrarladıklarını düşündürüyordu ona. Baptistin öğleye kadar, bütün bir sabah düşündü. Hayatı öğreniyordu.

Jano aynı gün, «Yakında geliyoruz, Baptistin!» diye fısıldadı.

Genç kız gülümsedi. «Bunu nereden biliyorsun?»

«Jano bilir... bak, su daha yeşilleşiyor. Güneş daha sıcak. Sonra küçük balıklar da çevremize üşüştüler... sonra küçük balıkları tıkanan büyük balıklar. Jano büyük topların yanındaki arkadaşlarla çok iyi anlaşır. Senin sayende şimdi

her şeyi görüyor. Evet, Mamzel Baptistin, pek yakında kara-ya ulaşacağız!»

Zenci her zamankinden daha neşeli görünüyordu. Arkadaşları genç yaşamdan zevk almaya başlamışlardı. Birinci bataryaya yerleştirildiklerinden beri o kötü kurşunî renklerini yitirip, yeniden güzelim parlak kara renklerine kavuşmuşlardı.

Jano'yu pek merak eden Baptistin, «Arkadaşların Fransızca konuşmuyorlar! Sen nasıl olup da bu dili öğrendin?» diye sordu.

Jano adaleli harikulade göğsünü şişirerek, «Ben daha önce de tutsaktım, Mamzel!» dedi.

«Burada mı... yani Luizyana'da mı demek istiyorum?»

Boylu boslu zenci başım sallayarak içini çekti. «Evet, Mamzel... Jano ülkesi Afrika'ya gitmek için büyük bir gemiyle kaçtı, tam doksan gün boyunca gizli kaldı. Sonra yakalandı... n'aparsın... hayat bu... Mamzel!.. Eğer Jano Yeni-Orléan'da tanınırsa, dayak yer.»

«Ama, bu çok korkunç bir şey, canım, seni tanımlarını istemiyorum, bunun bir çaresini bulmalı... Akrabaların var mı?»

«Evet Mamzel... Anneciğim... babacığım... iyilik perileri, kız kardeşlerim... hepsi gitti, ayrıldı, hepsi de tutsak!..»

«Ne kadar hazin, dinin var mı senin?» diye mırıldanan Baptistin'in gözleri yaşarmıştı.

«Senin gibi, Mamzel, yukardaki Tanrı Jano'nun her yaptığını görür!» diye gülümseyen oğlan boynundaki kötü bir madalyonu öptü. Bu belki de yeryüzündeki tek varlığıydı onun.

Baptistin bu konuşmadan sonra daha da dalgınlaştı.

Jorj-Albert bir sabah, «Hadi kalk bakalım, güzel tembel!» diye homurdandı.

Baptistin bir bacağını uzattı. İblis Fokker yataktan kalkmıştı bile. Genç kız zevkle gerindi, yeniden uykuya dalmaya hazırlandı.

Jorj-Albert hemen büyük uyandırma saldırısına geçti:

Ot minderin üstünde çılgın bir dans, gürültülü bir gevezelik ve sevgi gösterileri başladı.

Baptistin başına gelenlere boyun eğerek kalktı. Jorj-Albert'i iyi tanırdı, kafasına bir şey soktu mu, mutlaka yapardı. Direnmeye çalışmak yararsızdı.

«Ah! Olur şey değil, Jorj-Albert... sakın?...» diye ansızın haykıran Baptistin küçük pencereden dışarı bakmak için tahta kepengi itti. Donatım gemisi pek hafifçe yalpalanıyordu.

Küçük maymun yüzünü buruşturdu. «Bunu sana söylemek için saatlardan beri paralanıyorum!»

Genç kız derin bir coşkuyla hemen güverteye koştu. Orada büyük bir telâş hüküm sürüyordu. Korsanlar yelkenleri indiriyorlar, İblis Fokker kış kasaradan emirler yağdırıyordu.

O kadar uzun bir yolculuktan sonra karaya çıkmak için Kristof Kolomb gibi sabırsızlanan Jorj-Albert, «Kara... kara... neyse çok şükür!..» diye homurdandı.

Baptistin konuşamıyordu. Sinirden tırnaklarını küçük maymunun eline batırıyordu.

Yamyassı ve kumsallı iki ada pırıl pırıl parlayan Barataria körfezini hemen hemen tümüyle kapatıyordu. Yüksek bordalı gemilerin geçmesine elverişli olmayan dar bir geçitten sonra, genç kızın gözüne iyice siperde, çıplak ağaçlı garip bir orman ilişti: Korsanlar filosunun düşey direkleri idi bunlar.

Dalgaların üzerinde su çulluğu sürüleri uçuyordu. Genç kaşıkçı kuşları omuzlarına kadar oburcasına analarının gasına dalıyorlardı.

Baptistin, «Luizyana!» diye gülümsedi. Nefis bir meltemin getirdiği tadına doyumaz yasemin kokularını ciğerlerine doldurdu.

Güverteye kadar süzülmeyi başaran Yabancı, «Cehennem mi, yoksa cennet mi, hain!» diye gürledi.

Baptistin omuzlarını silkti. Kara yelkenli küçük bir kılavuz teknesi onları karşılamaya geliyordu...

33

Bay Mazuro
Oturduğu eski yer
Benzerdi tosbağaya
Buum duum
Oynardı «kaliba»
Buum duum...

Baptistin günün sonunda, Jorj-Albert'le birlikte, İblis Fokker'in sekiz kürekli sandalında yer aldı. Zenciler kürekleri ezgileriyle çekiyorlardı. Tutukluları, hırsızları götüren başka sandallar da yakın mesafeden onları izliyordu. Mor-dan-do'yla Gontran d'Obinyi en sondaki sandala bindiler.

Luizyana Dilberi geçidin ardında, iki ada arasında, siper bir yere demirlemişti.

Baptistin adaların en büyüğünde, tünel biçiminde birkaç kulübe gördü. Garip giysiler kuşanan korsanlar orada hâlâ yakıcı güneşten korunuyorlardı. Ansızın canlanıveren adamlar, filotillasıyla ganimetinin başında bir amiral azametiyle dimdik duran Fokker geçerken ayağa kalktılar.

«Hey; Monsenyör Fokker! Bu güzel yükün kıyının kardeşleri için mi?»

«**Stommeling! Verdomme!** Şu güzel avratlara bak!»

«Yakına gel de tanışalım... **Frölayn** en şişmanı...»

«Kapat çeneni... **Topall!**»

«Seni ahlâksız seni! Bunları pahalı mı satıyorsun, İblis Fokker!»

«Pis hınzır, şimdi öyle zengin ki!»

«Ya şu yanındaki sarışını da satın alabilir miyiz?»

Kızlar kaba güllüşmelerle berikinin etekliğini kaldırarak, «Hey! Sersemler, şu Altın Kalça'nın bacaklarına ne der-

siniz!» diyordu. Korsanlar sıcak kumun üstünde koşuyorlardı. Kahkahalarla gülüyor, tutuklu kadınlara doğru açık saçık işaretler yaparak her dilden bağrışıyorlardı. Hiç çekinmeden açık açık karşılık veren hırsız kadınlar da bundan pek hoşlanıyordu.

Fokker'in tahmin ettiği gibi, açık artırmalar çabuk yükseliyordu. Adamlar Baratarya'nın bu en büyük adasında uzun zamandan beri beyaz kadın görmemişlerdi.

İblis Fokker hiç bir şeye aldırmaksızın bir emir verdi. Kürekçiler hemen sığ bir kayalıktan sakınarak adayı kıvrıldılar, kayanın içine oyulmuş minicik bir limana doğru yöneldiler. Oraya sadece sandallar yanaşabilirdi.

Baptistin'le Jorj-Albert bir sıçrayışta rıhtıma ayak bas-tılar. Şaşkın şaşkın çevrelerine bakındılar. Ada iyi örgütlenmiş metrisli bir karargâhtı. Güneşten yanmış korsanlar durmadan istihkâmları büyütüyorlar, toplar, silahlar yığıyorlardı. Geçidi görünmez kale burçları savunuyordu.

Korsanların hoşgeldin alkışları ve çığlıkları altında, İblis Fokker'in özel kulübesine doğru götürdüğü Baptistin her adımda arkasma dönüyordu. Korsanlar gidip geliyorlar, peşlerine birikiyorlardı. Hepsi de ya pılı pırtı içindeydi ya da prensler gibi giyinmişlerdi. Bazılarında kraliçelerin bile hor görmeyeceği elmas, zümrüt küpeler, süs eşyaları, gerdanlıklar, bilezikler vardı. Daha başkaları bir gözünü, bir kolunu ya da bir bacağını yitirmişti. Kulaksız bir kötürüm yelkenleri onarıyordu. Baptistin'e bakarken anlaşılmas sesler çıkardı. Dehşete kapılan genç kız o zavallının açtığı korkunç ağızın dilsiz olduğunu fark etti. Baptistin toprak üstünde yürümekte zorluk çekiyor, hep ayaklarının altında geminin sallandığını hissediyordu. İblis Fokker'in adamları tutuklu kadınları özenle büyük bir kulübeye kapatarak yıkanmak ve yiyip içmek için istedikleri her şeyi verdiler. Tepeden tırnağa silahlanmış, bizzat kadınların kendilerinden çok öbür korsanlardan çekinirmişe benzeyerek, onları sımsıkı gözetiyorlardı. Baptistin Jorj-Albert'le birlikte, âşığının hemen yandaki rahat ve bakımlı kulübesine yerleşmişti. İlke olarak bütün özgürlüğüne sahipti ama, burnunu kapıdan dışarı uzatmaya

cesaret edemiyordu. Zaten, İblis Fokker'in öbür korsanlara ateş etmeye hazır, silah elde üç korsanı onu da gözetiyordu. Bu ağır atmosfer genç kızın sinirlerini bozuyordu.

Tonton kötü tahtaların arasından, «Hey! Dilber, nasılsın?» diye bağırdı.

Soğuk bir şeyler yiyip içerek serinledikten sonra uzanan Baptistin içtenlikle, «Bilmiyorum!» dedi.

O sırada Jorj-Albert de adayı dolaşmaya gitmişti.

Baptistin uzaktan zencilerin şarkısını işitiyordu. Korsanlar onları bir çeşit ağılın ortasına adeta hayvan sürüsü gibi yığmışlardı. Sinirleri iyice gerilen genç kız Fokker'i beklemekten birdenbire uyuyuverdi.

Ertesi sabah beliren korsan azametle, «Bu akşam seninle evleneceğim!» diye bildirdi.

«Amma da iş! Şuraya bakın hele! Çok hoş doğrusu, bütün gece beni burada yalnız bıraktınız. Önce, nereye gittiniz?» diye surat asarak hemen soru yönelten Baptistin böylelikle korsana karşılık vermekten kaçınmış oluyordu.

Çam yarması güldü: «Hey! Hey! Prenses! Artık Fokker' ciğinden vazgeçermiyorsun galiba, durum onu gösteriyor. «İşim vardı, pıreciğim, şimdi gene oraya dönmeliyim, bir geminin yükünü boşaltmak az şey değildir. Hadi bakalım, düğünümüz için bir güzel süslen de görelim!» diye tekrarlayan İblis Fokker Baptistin'in kalçasına bir şaplak indirdi.

Şaşırp kalan genç kız, «İyi ama... Baratar'ya'da rahip var mı ki?» diye kekeledi.

Her şey aklına gelirdi de, günün birinde korsan karısı olmayı hiç düşünemezdi.

«Ah! Ah! Sen yok musun, sen, beni gülmekten öldüreceksin hep, prenses. Akşam yemeği saatında birini gönderip seni aldırırım!» diye bağırarak korsan kahkahadan kırılıyordu. Sonra da adamlarının yanına gitmek için geri döndü.

İblis Fokker kaptanlar kurulu önünde nişanlısının elini tutarak gür bir sesle, «Her kim olursan ol, seni alıyorum, geçmişin konusunda sana hiç bir hesap sormuyorum, sadece gelecek için kefil ol, yeter!» dedi.

İçlerinden biri çapaklı gözlerini Baptistin'e dikmişti, Fokker'e bir tüfek uzattı. Genç kız irkilmekten kendini alamadı. Bir şey söylemek amacıyla ağzını açtı... bakışlarıyla onu yıldırımla vurulmuşa döndürdüler: Tören sırasında bir korsan karısı konuşmazdı.

«Eğer bana karşı kusur işlersen, bu hedefini hiç şaşmaz!» diye ekleyen İblis Fokker tehdit edici ve kutsal bir el hareketiyle dipçiğe vurdu.

«Yaşasın yeni evliler!»

«Yaşasın yeni evliler!» diye hemen bağırان korsanlar kulpalarını havaya kaldırdılar.

Nikâh formülü oldukça açıktı ve hiç bir yanlış anlaşıl-maya yer bırakmıyordu.

Baptistin biraz geride oturan arkadaşlarının kutlama çığlıkları altında yerine döndü. Kadınlara tatlı tatlı gülüm-sedi, sonra da kocasına baktı. Beriki öbür kaptanların kar-sısında kurumlanıp duruyordu.

«Ne olursa olsun, kilisedekinden daha çabuk bu!» diye küstahça düşünen genç beyinsiz, Jorj-Albert'in de onayını arandı.

Arkadaşı konuyla asla ilgilenmiyordu. Dikenli bir çalı-nın dibinde, Malaga şarabı dolu kocaman bir kupayı höpür-detip duruyordu. Büyük ateşlerin çevresindeki şölen akşa-mın alacakaranlığında geçiyordu. Kaptanlar bir masanın çev-resine toplanmıştı. Adamları onlara hizmet ediyor ve uzağa, kadınlardan iyice ayrı bir yere dönüp oturuyorlardı. «Salta-nat» masasında, «kocasının» yanında oturan Baptistin kor-sanlıkta aşama sırasına saygı gösterildiğini düşündü.

«Şimdi de, dostlarım, Paris'ten gelen şu güzellerin açık artırmasına geçeceğiz. Sonra, iyi bir fiyata onları satın alan mutlu kardeşin düğünlerini kutlayacağız!» diye neşeyle hay-kıran İblis Fokker bir yandan da köpek balığı kızartmasına saldırdı.

Mor-dan-do kadınlara ayağa kalkmalarını işaret etti.

«İşte buna konuşma derim, Monsenyör Fokker!» diye bağrışan erkekler çizmelerini kumların üstünde sürükleyerek kaptanların masasına yaklaştılar.

«Nikâh» için tüfeği uzatan kaptan, «Ama, Fokker, en güzelini sen kendine ayırmışsın!» diye sırttı.

Ortaya hemen bir ölüm sessizliği çöktü. Baptistin havadan buz gibi bir esintinin geçtiğini hissetti.

İblis Fokker ayağa kalktı. «Sen çok konuşuyorsun, Pilon Şeri! Karıma en yüksek ücreti ödeyeceğim. Adamlarım bunu biliyorlar, parayı eşit şekilde aralarında bölüştüreceklerim!» Gözleri şiddetli bir öfkeyle çakmak çakmak yanıyordu.

Gözleriyle Baptistin'i âdeta yiyen Pilon Şeri, «Tam adaletle davranmak için onu da öbürleri gibi açık arttırmaya koymalıydın! Böylece kaptanların hepsi onu satın alma şansına sahip olurlardı!» diye tatlı tatlı fısıldadı.

Beriki göz kapaklarını indirdi ve arkasını döndü. Kaptandan ezmek arzusu duyacağı zararlı bir hayvan gibi iğreniyordu.

Çam yarması gürledi: «Yasaları biliyorsun, Pilon Şeri. Bu kadın şimdi benim. Kurallara uygun bir biçimde evlendik. Onun için adamlarıma yirmi bin kuruş teklif ediyorum! **Verdomme**, hiç kimsenin buna söyleyecek bir şeyi bulunmadığını sanıyorum!» Onaylayıcı bir mırıltı işitildi.

Pilon Şeri ilgisiz bir şekilde masanın üstüne attığı hançeriyle oynayarak, «Bu güzele ben kırk bin kuruş verirdim!» dedi.

«**Godverdomme schoft!** Ben karıma altmış bin kuruş veriyorum! Hı! Nasıl? Bu senin o iğrenç kokmuş fare ağzını kapadı mı!» diye kükreyen Fokker öfkeli bir el hareketiyle masanın üstündeki köpek balığı artıklarını süpürüyordu.

Artıkları burnunun üstüne yiyen Jorj-Albert, «Nedir! Gene n'oluyor, kuzum?» diye yerinden sıçradı.

İki kaptan arasındaki bu kavgayla gitgide daha ilgilenen korsanlar, usul usul yaklaşıyorlardı.

«Sen cimrinin tekisin, Fokker, ben yüz bin kuruş veriyorum!» diye yüzünü buruşturan Pilon Şeri öbür eliyle hançerle oynamayı bırakmaksızın, bir elini masanın altına kaydırdı.

«Kokuşmuş çakal seni, kıyıdaki kardeşlerden adalet istiyorum!» diye avazı çıktığı kadar bağırarak İblis Fokker Pilon Şeri'ye sataşmak için kılıcını kınından çıkardı.

Berikinin davranışını Fokker'den önce gören Baptistin «Dikkat!» diye bağırdı. Bir silah sesi havayı çınlattı. Şaşırarak çam yarması durdu. Yakutlarından daha geniş bir al lekesetresinin üstüne yayılıyordu. Gevşeyen elinden kılıcı düştü.

«Oh! Yoo, hayır... hayır... Fokker... Fokker!...» diye bağırarak genç kız hemen «kocasının» yardımına koştu.

«Monsenyör... Monsenyör Fokker...» diye bağırarak Mor-dan-do da kaptanına doğru sıçradı.

Pilon Şeri bir işaret yaptı. Kendi gemisinden iki korsan aynı atılışla ikinci kaptanın kafatasını dağıttılar. Beyni kanlı parçalar halinde uçtu.

«Aaah!» diye keskin bir sesle avazı çıktığı kadar bağırarak Gontran d'Olsinyi Mor-dan-do'nun hâlâ ürperen cesedinin üstüne atıldı. Fokker'in adamlarından hiç biri kımıldamaya cesaret edemiyordu. Baptistin hemen imdadına koşan Jorj-Albert'in de yardımıyla, hiçkırık hiçkırık ağlayarak korsanı tutmaya çalışıyordu.

Çam yarması arkaya kumların üstüne devrildi. Dudaklarının birleştiği köşede pembemsi bir köpük belirdi.

Genç kız ona doğru eğilerek inledi: «Fokker... Fokker... beni bırakmayın...»

Baptistin onun, «Seni seviyorum... prenses... kaç...» dediğini işitir gibi oldu.

Çam yarması gözlerini kırpmadan, gülmeyerek ona bakıyordu.

Pilon Şeri, «Kurallara uygundur, şimdi dul karısını satın alıyorum!» diye gürlledi.

Tersini söylemek için hiç bir ses yükselmedi. Çılgına dönen Baptistin kendisini Fokker'in cesedinden ayırdıklarını hissetti. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki hainin dev gibi adamı bu kadar kolaylıkla nasıl öldürebildiğini bir türlü anlayamıyordu.

«Cezalandım... ben cezaya uğradım...» diye sayıklayan

Baptistin vicdan azabıyla L  Gallik'i düşünüyordu. Fokker'in kollarında onu o kadar kolaylıkla unutmuşt  ki.

«L netlendim... l netlendim... Çok fena... ben bir canavarım!» diye inliyordu genç kız.

Kendini avutmaya çalışan arkadaşlarının seslerini bir sis içinde, belli belirsiz i itiyordu.

«İşte size yüz bin altın kuru » diye kükreyen Pilon Şeri şiddetle Baptistin'in kolunu çekerken adamlarından biri de  ın  m  ten bir torbayı masanın üstüne koyuyordu.

Fokker'in korsanları paraları saymak için yaklaştılar. O andan sonra Baptistin çevresinde olup bitenleri iyice fark etmez oldu. Tepki gösterme yeteneğinden yoksun, bir kargaşalı a yuvarlanıyordu.

«Her kim olursan ol, seni alıyorum, geçmişin konusun da sana hiç bir hesap sormuyorum, sadece geleceğ  kefil ol, yeter... eğer bana karşı kusur edersen... bu seni kaçırmaz!» diye hırıldayan Pilon Şeri «karısının» belini tuttu.

Baptistin o akşam ikinci kez evlendiğini belli belirsiz anlıyordu.

Tutuklu kadınların açık artırmasının da sürdüğünü i itiyordu.  ılgına dönen Baptistin bilinçsizce çevresinde yarıdım arandı. Jorj-Albert onu kendi kendine başının çaresine bakmaya bırakmış, ortadan sıvışmıştı. Pilon Şeri boynuna şarap kokan nefesini üfleyerek, ağıza alınmaz k f rl r haykırıyordu. Genç kız o korkunç kaptanın vicık vicık okşama-larına boyun eğmektense ölmeye razı olacağını hissediyordu. Adam başını yüzüne yaklaşt r r yaklaşt rmaz hemen geri çekiliyordu.

Gece en iğrenç bir içki rezaletine dönüşüyordu.

Zil zurna sarhoş «kocalar» özel sözler söylenir söylenmez yeni karılarını hemen sık ağaçların altına sürüklüyor-lardı. Hatta bazıları, görünümden pek memnun kalan arkadaşlarının önünde hemen orada kocalık haklarından yararlanmakta hiç bir sakınca görmüyorlardı. Daha iyi i  adamı olan daha başkaları da açık artırmayı sürdürecek kadar dünyalık sa layamayanlara para karşılığında eşlerini «kiralı-yorlardı».

Etekleri tepelerine sıvanan kızlar bu gürültülü sarhoş cümbüşüne uyuyorlardı. Uzun zamandan beri erkek görmemişlerdi ama, üçüncü ya da dördüncü korsanda yüzlerini ekşitmeye başlıyorlardı. Beşinci korsanın zorladığı Tonton inekler gibi böğürüyordu. Hizmetlerini bedava sunmaktan hiç hoşlanmayan Altın Kalça bildiği bütün küfürleri savuruyordu. Yabancı sanki bütün olup bitenler onu ilgilendirmiyormuş gibi, duygusuz bir yüzle kendini olurluna bırakıyordu. Kalçalarının derisi koparılan Meyancı'yla Bebe birbirini bastırırcasına çığlıklar koparıyorlardı ama, zevkten mi can acısından mı belli değildi... Doymaz bir oburlukla içki içerek sıralarını bekleyen azgın korsanlar gülmekten katılıyorlardı.

«Şimdi sıra sende, dul Fokker kadın, senin için avuç dolu para ödedim!» diye homurdanan Pilon Şeri Baptistin'i kulübeye doğru sertçe itti.

Genç kız kendini bekleyenleri düşündükçe dehşete kapılarak, «İmdat, yardım edin bana! Hayır... istemiyorum!» diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Demir gibi bir pençe üzerine çullandı. Pilon Şeri genç kızın tam suratının ortasına şamarlar indiriyordu. Hayvan herif, öylesine güçlüydü ki, sersemleyen Baptistin'in hiddetten ve acıdan gözleri yaşarmıştı.

«Burnumu kırdı galiba!» diye düşündü belli belirsiz.

Burun deliklerinden kan damlaları fışkırıyordu. Korsan onun oldukça uysallaştığını hissedince, sendeleyeni adamların alkışları ve bağrıışmaları altında saçlarından çekti.

«Aa! Ben seni yola getirmesini bilirim!» diye homurdanan Pilon Şeri kulübenin kapısını çarptı.

Baptistin elinden kurtulmaya çalıştı. Korsanın parıl parıl parlayan yüzü üzerine doğru eğildi. Adam bir yandan da pek fena halde kolunu büküyordu.

Bir içgüdüyle atılan Baptistin adama güzel bir diz vuruşu indirdi. Beriki hemen iki kat oldu.

«Pis inek! Şimdi görürsün sen!» diye homurdanan korsan yeniden Baptistin'in üstüne atıldı.

Bir şişko gibi uflayıp pufluyordu. Baptistin tiksintiyle

haykırarak adamın yüzüne tükürdü. Genç kız bir erkek vücudunun hislerini daima etkilediğini sanıyordu. Vıcık vıcık bu bedenden iğreniyordu. Adam kendisinden daha güçlüydü. Sıkıştırdığı bacaklarını kötü kötü ayırarak onu yere doğru büküyordu. Genç kız çırpınıyordu. Korsanın başı omzuna düştü. Şaşırın Baptistin kurtuldu. Bir gölge ona elini uzattı.

«Çabuk gel, Mamzel!»

«Jano?» diye haykıran Baptistin inanmakta zorluk çeke rek gözlerini faltaşı gibi açtı.

Zenci karanlıkta gülümsedi. Baptistin sadece beyaz dişlerini görüyordu.

«Pis domuz, şimdi bir süre uyur!» diye memnunlukla fısıldayan Jano bir yandan da arkadaşının doğrulup kalkmasına yardım etti. Baptistin'in yüzü kasıldı.

Ansızın midesi bulanarak Pilon Şeri'ye bakan genç kız yüzünü buruşturdu, «Öldür onu, öldür onu!»

Jorj-Albert usulca kapıyı araladı. Yolun açık olduğunu işaret etti.

«O kötü hayvanı öldürmeye vakit yok! Gel küçük prenses!» diye mırıldanan Jano genç kızı Jorj-Albert'in peşinden sürükledi.

Üç arkadaş sazdan kulübenin ardında büyük bir ihtiyatla emeklediler. Baptistin daha başka kara gölgelerin küçük limana doğru süzüldüğünü görünce, Jorj-Albert'in kendisine yardım etmek için koşup Jano'yla arkadaşlarını kurtarmış olacağını anladı. Korsanlar yerde kımıldayan karaltıların farkına varamayacak kadar kendilerini içkiye kaptırmışlardı. Baratarya'nın büyük adasını artık sadece bir sarhoşlar topluluğu gözetiyordu.

Sandalın karşısında ansızın aklını başına toplayan Baptistin, «Nereye gidiyoruz, Jono?» diye mırıldandı.

«Yeni-Orléan'a, küçük kanallardan yukarı çıkabiliriz, Mamzelciğim!»

Baptistin tereddütle, «Evet, biliyorum, Fokker bana söylemişti!» diye fısıldadı. Düşünmek için hemen bir kayanın

arkasına diz çöktü. Jorj-Albert arkadaşının elini çekti. Çabuk olmalıydılar. Kumsaldan kendilerini görebilirlerdi. Öbür zenciler sandalların içinde eğilmişlerdi.

Baptistin'in tereddütünü yanlış anlayan zenci, «Jano'yla olunca, hiç bir şeyden korkma sakın!» dedi.

«Hayır! Ama, seni de öbürleriyle birlikte tutuklarlar. Yeniden tutsak olursunuz!..»

Jano kadere inanan bir güçsüzlük ve boyun eğiş işareti olarak kollarını havaya kaldırdı.

Ansızın aklına bir fikir gelen Baptistin, «Arkadaşlarıyla birlikte, bir gemiyi dar boğazdan çıkarabilir misin?» diye sordu. Yıldızlı gecede gözleri parlıyordu.

«Evet... dümen yekesini dümdüz tutmasını biliyorum, arkadaşlar da yelkenden anlıyorlar...» dedi Jano gururla.

Baptistin: «İyi, öyleyse benim arkadaşları getirmeli, onları bırakmak istemiyorum...»

Jano başını kaşıyarak: «Buna emin misin?»

«Evet... evet... çabuk ol, sen de elini çabuk tut bakalım, Jorj-Albert! Hadi git! Ne yaptığımı biliyorum ben... Çiftliğimin donatım gemisinde olması gereken kâğıtlarını ele geçirmeliyim... Yeni-Orléan'a özgür insanlar olarak ayak basacağız, Jano! Ama, daha önce bütün bu erkeklerden öcümü alacağım...»

Meltem sözünün sonunu alıp götürdü. Jano içki içilen yere doğru bir leopar gibi süzülüyordu bile. Korsanlar, çoğunluğu en küçük bir tepki gösterme yeteneğinden yoksun, horluyorlardı. Bitkin düşen «karıları» da kumsalda ya da barakalarda serilmiş yatıyorlardı. Jano bir parmağı dudaklarında Jorj-Alber'in de yardımıyla, birinden öbürüne gidiyordu.

«Küçük prenses seni küçük limanda bekliyor... çabuk koş... Pis domuzlar işitmezler... şarapla sızıp kalmışlar...»

Kadınlar Allahını seven tutmasını diyerek arkalarına bile bakmadan birbiri peşinden arkadaşlarını bulmaya gidiyorlardı. Baptistin bir-iki sözcükle onlara düşüncelerini anlattı. İtiraz etmek için tek bir ses yükselmedi. O küçücük insandan ansızın öyle bir otorite yayılıyordu ki, tutuklu ka-

dınlar boyun eğdiler. Yabancı en son geldi. Durum anlatılınca, duraksar göründü.

«Pekâlâ, siz kalın, ortam hoşunuza gitmiş olmalı!» Baptistin sandala binmek için sırtını döndü.

Sandalı devirmesine ramak kalan Tonton, «İyi ama, Dilber, onu burada bırakamayız ki...» diye itiraz etti.

«Kapat çeneni, Tonton... hadi ileri!» diye azarladı Baptistin. Bu kadınlarla konuşmanın en iyi şeklini bulmuştu. Kızlar gık bile demeden itaat ettiler. Yola gelen Yabancı da hemen atladı. Zenciler sessizce sandalları çözdüler.

«Beni de alın... Bırakın da ben de sizinle geleyim!» diye fısıldadı bir ses.

Sövalye d'Obinyi'ydi bu. Baptistin onu hepten unutmuştu. En arkadaki sandala binmesini işaret etti ona. Ay bir bulutun ardına gizleniyordu.

«Şeytanı da yanımıza aldık!» diye sırttan Jorj-Albert'in hiç de kelime oyunu yapmaya niyeti yoktu.

Küreklerin çıkardığı belli belirsiz bir ses suyun hemen hemen kırıksız yüzünde yankılanıyordu. Baptistin yirmi kulaç önlerinde yalpalayan kapkara ve korkutucu korsan filosunu fark ediyordu. Genç kız Jano'ya doğru eğildi. Küreklerle asılırken, geniş sırtında adaleler yuvarlanıyordu. Genç kız kurtarıcısının kulağına birkaç sözcük fısıldadı.

Jano, «Hakkın var, küçük prenses. İyi arkadaşlarla birlikte bununla ilgilenirim!» diye onayladı.

Baptistin: «Hayır... ben gelirim seninle!»

Jorj-Albert, «Ben de geliyorum!» diye söylendi.

Kaygıdan âdeta dilleri tutulan kaçaklar, aşırı derece dolu sandallara hayaletler gibi süzülüyorlardı.

PASLI bir ses, «Hey! Sarhoşlar! Uyanın, domuzlar! Gemi-ler başını almış gidiyor!» diye avaz avaz bağırdı. Bögürlere, kalçalara sert tekmeler iniyordu. Korsanlar

inleyerek doğruluyor, pantolonlarını çekiştiriyor, olan bitene sersem sersem bakıyorlardı.

Palamarları çözülen gemiler içler acısı bir biçimde koyun dibine ve adaların kumlarına oturuyordu. Eğiliyorlar, yaralı kocaman kuşlar gibi, yan yatıyorlardı. Geçide enlemesine konan bir gemi girmek ya da çıkmak isteyecek herkese boğazı kapatıyordu.

«Tüh Allah kahretsin!..»

«Zenciler!»

«Kadınlar!»

«Hay Allahın belâları!»

«Schoft!»

«Yakalayın şunları!»

Sendeleyerek kulübeden çıkan Pilon Şeri, «O... orada... bakın!..» diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Hiddetten titreyen bir kolla, iki yüksek burunun arasındaki dar boğazdan sessiz sessiz uzaklaşan bir hayaleti gösterdi.

Luizyana Dilberi, açık denizin şapırtısına doğru karşı durulmaz bir biçimde itilerek, ilerliyordu.

Baptistin Grand-Ter'deki korsanların şaşkınlığını anlayınca, boğuk bir kakhaha kopardı. Bir çeşit sarhoşlukla tirtir titriyordu. Öldürülseler ya da yeniden yakalansalar bile, gemi çıpalarının halatlarını kesmekle adamlara büyük bir darbe indirmişlerdi. Korsanların filosuyla dar boğaz uzun bir süre için kullanılmaz hale gelmişti. Baptistin ayaklarının altında «gemisinin» sağlam güvertesini hissediyordu. Kartuş'un kanı damarlarını tutuşturuyordu.

Kuzeybatı yönünde meşaleler yanıyordu. Baptistin dümbünle geçidin tehlikelerini tahmin etmeye çalışıyordu.

«Dikkat! Solda bir kaya var,» diye bağıırıyordu genç kız.

Zenci dümeni idare ederken gülünç bir şekilde, «Ey ulu Tanrım! Şu zavallı Jano'cuğuna yardım et! Şu saf Jano'nun duasını kabul et, yarabbi!» diye yüksek sesle dua ediyordu.

Korkudan tirtir titreyen Jorj-Albert de, «Aman yarabbi, inşallah Yüce Tanrının kulakları keskindir!» diye çene yarıstırıyordu.

Şapkasını gözlerine kadar indiriyor, gözkapaklarını yu-muyor, köpüklenen sığ kayalıkları görmemeyi tercih edi-yordu.

Jano eğer gerçekten de Tanrının özel lütfuna erişmemiş-se, mükemmel bir dümenciydi, çünkü bütün kayalıkları bü-yük bir ustalıkla sıyrıp geçiyordu.

Tutuklu kadınlar hep bir ağızdan bağıştılar, «Hey! Na-mussuzlar, bize ateş ediyorlar!»

İnleyip sızlanmalardan fena halde sinirlenen Baptistin, «Kapatın çenenizi... kızlar! Barbar bağırarak yerde adamlara yardım edin!» diye gürledi.

Müthiş top atışları boğazı âdeta yerinden sarstı. Korsan-lar, ganimetlerini batırmayı tercih ederek, kaçakların Mek-sika körfezine ulaşmalarına engel olmak istiyorlardı bütün güçleriyle. Gülleler suların üstünde şaklıyordu.

Baptistin'in takındığı reis tavrıyla yola gelen hırsız ka-dınlar zencilere yardım etmek için hemen koşuştular. Beri-kiler yelkenleri hissa ediyorlardı. Bu da hani öyle kolay bir iş değildi. Muazzam gemi donatımının üstünde manevrayı gerçekleştirmek için kola ihtiyaç vardı.

Özgürlükten sarhoşa dönen eski tutsaklar büyük bir çe-viklikle çarmıklara tırmanıyorlardı. Bu dürüst ve açık yü-rekli adamların pek çoğu kaçırılmadan önce ülkelerinin kı-ryılarında balıkçıydılar. Okyanusu iyi biliyorlar ve ona derin bir saygı besliyorlardı. Bilgi yetersizlikleri de suyun ve mu-cizeler yaptıran o yaşamının içgüdüleriyle denkleştiriliyordu.

Sadece Yabancı gösterişli bir şekilde halatların üstüne oturmuş, alayla sırtıyordu. Baptistin'le açıktan açığa eğle-niyor, ona kafa tutuyordu. Buna rağmen, Şövalye d'Obinyi genç kızı derin hayretlerde bırakarak, öbürleriyle birlikte ça-lışlıyordu. Hatta bazan pek yararlı öğütlerde bulunuyordu.

Baptistin şövalyenin iki zenciyle birlikte büyük babafin-go üstü yelkenini hissa edişini seyrederken, «Adamın deniz-ci yetenekleri Mor-dan-do'nun yatağında gelişti!» diye alay-la düşünüyordu.

Jorj-Albert tehlikeli bir anaforu işaret ederek, «Aaaah.» diye bağırdı.

Baptistin komut verdi: «Tam sağ, Jano!»

Genç kız farkında olmadan başını eğdi. Islık çalan güller pruvanın birkaç kulaç ötesinde eziliyordu. Gemi sarsıldı.

Genç kız Şövalye'nin hırsız kadınlarla zencilere güverte-de ayağa kalkmalarını işaret ettiğini gördü. Hepsı ıslanmış-tı. Hiç kimse yaralanmamıştı.

Genç kız vicdan azabıyla, «Ya ben... ey Tanrım, ben kimim? Herkesi yargılamaya hakkım var mı ki!» diye düşündü.

Baptistin soluk almada zorluk çekiyordu. Ter altında boncuklanıyor, kürek kemiklerinin arasından akıyordu. Jano'ya baktı. Beriki ayak direyen bir at gibi öne doğru gerilmiş, hiç durmadan dualar mırıldanıyordu. Son bir dar boğazdan daha geçmeleri gerekiyordu.

Baptistin dudaklarını kısarak, «Dikkat, Jano, akıntı solda!» diye mırıldandı. Elini arkadaşının koluna koydu. Beriki gülümsedi. Baptistin ansızın artık ölümden korkmaz olmuştu. Yeneceğine kesinlikle emindi. Gemi yüksek burunun bir gomina açığından geçiyordu. Baptistin çırpınıp duran korsanların karaltılarını görebiliyordu. Pilon Şeri'nin öfkeli komutlarını tahmin ediyor ve işitir gibi oluyordu.

«BATARYA'YA GENE GELECEĞİZ!» diye haykıran Baptistin iyice zıvanadan çıkarak alayla elini salladı.

«Hem de nasıl ve... o zaman kıçlarınızın derisine dikkat edin, haa!» diye üsteleyen Jorj-Albert de vardamananın üstünde küstahça hora tepti. Bir yaylın ateşi açıldı. Genç kızın çevresinde seken, rüzgârdan açılan saçlarını sıyrıp geçen mermiler gelip «tepeliğe» çarpıyordu. Baptistin gürültülü bir kahkaha kopardı. Kendini yenilmez hissediyordu. Canlandırıcı rüzgâr ciğerlerini yelkenler gibi şişiriyordu.

«Uuyyy! uuyyy! Kaba heriflerin hiç nezaketleri yok, her sözü hemen olduğu gibi uyguluyorlar!» diye homurdanan Jorj-Albert bir merminin sıyırdığı gerisini ovuşturuyordu.

Pilon Şeri'nin ürkünç gölgesi kayaların üzerinde belirliyordu. Avını avcundan kaçırmıştı, artık ulaşamazdı.

Gemi büyük bir cesaretle yoluna devam ediyordu. Kuzey-

batı rotasını bir hayli aşmış, şafağın serin meltemi altında ileri doğru sığıyordu.

Her türlü engelden kurtulan **Luizyana Dilberi** açık denize ulaşıyordu.

Okyanusun, yelkenlerin şaklaması ve balıkçıl kuşlarının çığlıklarıyla belli belirsiz bozulan sessizliği ezici bir şekilde kaçakların üstüne çöktü. Beyinleri bomboş, başarmış olma-
tan şaşkın, birbirlerine bakiştılar hepsi.

«Yaşasın Dilber!» diye ansızın bir çığlık koparan Tonton yanaklarına gürültülü bir öpücük kondurmak için Baptistin' in boynuna atıldı.

Bu davranış birdenbire havayı yumuşattı.

«Evet ya... şu orospu çocuklarına bir güzel kötek attık ki!» diye alayla güldü Meyancı da.

Altın Kalça umutla: «Belki de frengi aşıladık!»

Nene tükürdü: «Domuz korsanlar!»

Dişi Domuz da avazı çıktığıınca bağıyordu: «Onlar bizi kim sandılar, kuzum!»

«Heey! Yaşasın bizim Dilberimiz!»

«Yaşasın Jano!»

Kızlar coşkuyla bağıştılar: «Çok akıllı bir zenci o!»

Artık kendilerini iyice kapıp koyuvermişlerdi. Baptistin'i kutluyorlar, boğazı geçmelerini sağlayan becerikli dümencinin sırtına şaplaklar indiriyorlardı.

«Küçük prensesin sayesinde oldu!» diye gülümseyen Jano bütün bu coşkunluk gösterilerini o her zamanki alçak gönüllülüğüyle karşılıyordu. Başarısına önce kendi hayret ederek, gözlerini dört bir yana döndürüyordu. Arkadaşları hora tepiyor, ellerini çırparak, çılgınlar gibi tepinerek kendi dillerinde şarkılar söylüyorlardı. Şövalye d'Obinyi kibar bir büyük soylu kokusu taşıyan hoşnutluk gösteriyordu. Korsanlık kişiliğinden hoşlanabilir, ama yine de araya mesafe koyabilirdi.

Baptistin gülüyor, ağlıyor, mutluluktan âdeta boğuluyordu. Jano'nun boynuna atılıp onu öptü.

«Ya ben, ya ben, kuzum! Şu savaşın tek yaralı olan be-

ni gene her zamanki gibi unuttular!» diye itiraz eden Jorj-Albert kaidesindeki feci izleri göstermek isteğiyle hemen ortaya atıldı.

Julya dö Mengden alayla: «Parlak başarınızı elde ettiğinize göre, bayan, şimdi okyanusun ortasında ne yapacağımızı söyleyebilir misiniz acaba?»

Eteklerini dizlerine kadar kaldırmış, büyük bir cüretle bacak bacak üstüne atmış, bir ıstralyanın üstünde oturuyordu. Yabancı otoriter bakışıyle herkesi tepeden süzerek sallanıyordu.

Tonton, «Eee! Kapat çeneni, Yabancı,» diye öğütledi.

Kızlar arasında olumlu bir mırıltı yükseldi. Gevezelikleri kesmek için Baptistin eliyle bir işaret yaptı. O lânet olasıca yaratığa doğru iki adım attı.

«Ama, eğer aramızda bulunmaktan hoşlanmıyorsanız, gelmeyip o kibar bayların yanında kalsaydınız keşke, bayancığım!» diye alay eden Baptistin burnu havada, yumrukları kalçasının üstünde, berikinin karşısına dikilince bütün güllüşenleri kendi yanına aldı.

«Görünüşünüz, bayan, midemi bulandırıyor!»

«Eğer o durumdaysanız, hiç durmayın suya atlayın!» diye kahkahayı basan Baptistin'i bütün kadınlar bir ağızdan izledi.

Beriki, «Ben canımın istediğini yaparım!» diye homurdandı. Hiddetten sapsarı kesilmişti.

Baptistin bildiğinden şaşmadan çıkıştı: «Asla! Siz kendinizi ne sanıyorsunuz, kuzum? Kaçışımız sırasında, biz hepimiz yardım ederken, sizin oturduğunuzu gördüm. Hiç bir şey yapmayan bir tek siz varsınız!»

«Benim gibi bir kadın sersem bir beyinsizle, ahmak bir zenciden emir kabul etmez!» diye dişlerini gıcırdatan Yabancı, yırtıcı hayvan gibi, gür yelesini salladı.

Baptistin yatılı okuldayken, Jan-Antuanet'in onuru için küçük Fondodej'in üstüne atıldığı günleri bir şimşek hızıyla gözünün önüne getirdi. Zaman çok değişmişti ama, genç kız hep aynı tepkileri gösteriyordu. Hiddetli bir kedi gibi sıçradı,

beriki hareketini tahmin etmeye vakit bulamadan, geçerken Yabancı'nın ayaklarını yakaladı. Dengesi bozulan Julya dö Mengden arkaya kaydı. Sanki bir yayla fırlamış gibi, yeniden doğrulup kalkmak üzere bir yılan kıvraklığıyla kendini yere attı. Hemen Baptistin'in gırtlığına yapıştı. Kinci yaratık başparmaklarını bütün gücüyle hasmının şahdamarına saplıyordu. Baptistin kendini kurtardı, Yabancı'nın saçlarını yakaladı. Birbirlerinin yüzünü ve göğüslerini tırmalayarak, ısıarak, vurarak güverteye yuvarladılar.

Çılgına dönen Jano, «Küçük prenses! Küçük prenses!» diye bağırdı.

Dövüşmeyi durdurmak için atıldı.

Tonton, «Hayır, Çikolata, bırak onları!» diye buyurdu.

Zenci dehşetle: «İyi ama! Şu koca hınzır onu boğacak!»

«Ahbap! Serseriler arasında yüzyıllık kuraldır bu!» diye homurdağan Meyancı daha iyi görebilmek amacıyla bir gözünü yumdu.

«Çok doğru! Biz de öbürünü iyice pataklayıp yenene itaat ederiz, kabul mü?» dedi Çengelci. O sık sık konuşmazdı ama, cinayetlerden başlamak üzere, her şeyin iyi düzenlenmesinden hoşlanırdı... Bu konuda eşsiz bir uzmandı!..

Deminki konuşmadan hiç bir şey anlamamış olan saf yürekli zenciler, reisleri olarak gördükleri Jano'ya doğru yaklaşarak başlarını sallıyorlardı.

Şövalye d'Obinyi zorlu kavgayı hiç kıpırdamadan seyrediyordu. Birbirine karışan iki yaratığın dişiliklerini ortaya serdiklerini görünce sadece bir çeşit sırtıma yüzünün şeklini değiştiriyordu. Julya dö Mengden hasmından daha uzun boylu ve daha ağırdı ama, buna rağmen Baptistin'in korku bilmeyen gençliği, darbeleri karşılamak için de direnci ve canlılığı vardı. Genç kız sadece düşmanına herkesin önünde bir güzel dayak atmak isteğiyle dövüşüyordu. Müthiş bir çılgık kopardı. Yabancı pek fena şekilde göğsünü buruyordu. Baptistin üstündeki çılgın, kana susamış, gözbebekleri alabildiğine genişlemiş gözler görüyordu. Genç kız umutsuzca belini doğrulttu. Düşmanının öldürücü bir çarpışma istediğini anlamıştı. Doğruldu, ama beriki taktik değiştirerek genç kızın

kafasını kaptı. Kızı dirseğiyle boğuyor, vücudunu kasınmayla sarsılmaya bırakıyordu. Yabancı hasmının bir gözünü yuvasından koparmak için uzun ve kıvrık parmaklarını uzatıyordu. O kötü yaratık Baptistin'i tıpkı bir ahtapot gibi, usul usul vardamanaya doğru sürüklüyor, denize atıp boğarak ondan kurtulmak istiyordu. Baptistin beriki kendisini bordadan fırlatırsa mahvolacağını bildiğinden, umutsuzluğun gücüyle çarpışıyordu. Halatlara yaslanıyor, hasmının ilerlemesini geciktirmek için kollarıyla direğe sarılıyordu. Baptistin öbürünün bir erkeğinki kadar sert olduğunu hissettiği karnına tırnaklarını saplıyordu. Jorj-Albert umutsuzluktan burnunun tüylerini yoluyor, hiç kimsenin itiraz etmeyeceği bir biçimde Baptistin'e yardım etmenin yolunu arıyordu. Ansızın aklıma parlak bir fikir gelen küçük maymun çarmıklara sıçradı. Vardamanaya doğru arkaya devrilen Baptistin Yabancı'nın saçlarma yapışmıştı. Beriki genç kızı hafif hafif köpüren sulara doğru çekiyordu. Baptistin bir sıçrayışla Yabancı'nın bileğini ısırdı bütün gücüyle. Kötü yaratık kükre-di, Baptistin'in karnına şiddetli bir tekme indirdi, beriki de can acısından iki büklüm oldu. Yabancı muzaffer bir homurtuyla, genç kızı küpeštenin üstünden denize yuvarlamak için onu koltuklarından yakaladı. Sıcak bir fısıkiye gözüne çarptı. Böylece Yabancı yukarı bakarak değerli bir saniye yitirdi.

«Orospu çocuğu!» diye gürledi o lânetli dişi.

Baptistin'in yardımına koşmak için hiç bir silahtan yararlanamayan Jorj-Albert tam Yabancı'nın tepesinde, elinin altındaki tek doğal çareyi büyük bir memnunlukla kullanı-vermişti.

Birden canlanan Baptistin bu pek kısa dikkatsizlik anından yararlandı. Hemen kurtuldu, bir halat kangalını yakaladı, öbürünün suratına fırlattı. Beriki Baptistin'in, darbeleri altında fazlasıyla sersemlediğini sanıyordu. Bu kadar anı bir tepkiyi hiç beklemiyordu. Baptistin onun iplere dolanarak sendelediğini gördü. Şimdi roller tersine dönmüştü. Baptistin çılgın bir sarhoşlukla o yaratığın üstüne atıldı. Vargücüyle, başını döndürünceye kadar tokatladı, çiğnedi, bir çan

gibi sarsarak tartakladı. Beriki büsbütün halatlara dolaşiyor, elinden hiç bir şey gelmeyen bir hiddetle böğürüyordu. Burundan dereler gibi kan boşanan Baptistin dizlerini düşmanın göğsüne bastırdı. Başını kaldırmak için şiddetle saçlarını çekti.

Soluk soluğa, «Hadi... söyle bakalım... kim... kim komuta... ediyor... burada?» diye sordu.

Yabancı genç kızın kalçaları altında güçsüz bir hiddetle sıçrayarak, «Heyy... sizden nefret ediyorum!..» diye dişlerini gıcırdattı. Julya dö Mengden karanlık bakışlarıyla çevresinde yardım arıyordu. Bir aracı bulmak için el yordamıyla parmaklarını güvertede gezdirdi.

Hırsız kadınlar, «Dikkat!» diye hep bir ağızdan bağırdı.

Baptistin hemen arkaya sıçradı, böylece silahın yolundan uzaklaşmış oldu. Yabancı'nın parmakları arasında bir hançerin demiri parlıyordu. Genç kız bunu bir şimşek hızıyla gizlice âşığının eline doğru Altın Kalça'nın kaydırmış olmasından kuşkulandı. Hani, yarım parmak daha yakından geçse, hançer Baptistin'in tam suratının ortasına saplanacaktı.

Bir saz kadar hafif ve çevik Baptistin hemen doğruldu. Nişan aldı ve iki parmağıyla, Yabancı'nın bıçak tutan kolunun üstüne düştü. Sert bir gürültü işitildi. Beriki avaz avaz bağıırıyordu: Kemiği kırılmıştı. Baptistin eğildi, hançeri yerden aldı ve yeniden diz çökerek keskin çelikle düşmanın boynunu okşadı. Yabancı artık yalvarmıyordu. Gözbebeklerinde bir çeşit küçümseme belirmişti, merhamet dilenmeyi reddediyordu. O kötü yaratık eğer Baptistin'in yerinde kendisi olsa, bıçağı saplayacağını çok iyi hissediyordu. Ölesiye can düşmanı iki kadın birbirlerine meydan okudular. Soluk soluğa kalan Baptistin duraksadı, içinden çetin bir çarpışmaya girişti. Yavaş yavaş çarpışanlara doğru arkadaşlarıyla zencilere hızlı bir göz attı.

«Bu kadarı yeter!» diye bildiren Baptistin, kendisini sarsan sinirli titremeyi bastırmaya çalışarak doğruldu.

Romantik bir davranışla, hançeri okyanusa attı.

«Onu denize fırlatalım mı?» diye sordu Meyancı.

«Hayır! Dersini aldı, onu biraz tedavi edin!» diye yüce gönüllülükle cevaplayan Baptistin de hani bayılmanın tam ucuna gelmişti. Direklerle yelkenlerin döndüğünü görüyordu.

Tonton gururla, «Hey! Dilber, bize komuta eden sensin artık!» diye avaz avaz bağıyordu.

«Evet, evet, nereye istersen gideriz!»

«Bizim prensesimizsin sen!» diye bağıyorlardı kadınlar.

Jano da: «Evet, evet, küçük prenses, senin buyruğuna uyacağız, dediklerini yapacağız, sana güvenimiz var!»

Baptistin şöyle rahat, güzel bir yatak istiyordu. Bu yeni reis rolünde şimdi tutup da bayılmanın hiç sırası olmadığını çok iyi anlayarak kendini topladı.

«Peki, ya zenciler, Dilber, söylesene, onlar bizim tutsaklarımız mı?» diye bağırdı Nene.

Öbürleri de, «Evet, bu çok güzel bir fikir!» diye bağışırlar.

«Biz de hanımefendi oluruz, hizmetimizi gördürürüz.»

Tuzlu hava Baptistin'i kamçıladi. Saçlarını arkaya attı, kış güverteye atlayarak arkadaşlarına tepeden bir bakış yöneltti.

«Utanmalıydınız bu söylediklerinizden! Hepiniz neydiniz ki? Tutuklu, sürgün, hiç kimsenin istemediği yaratıklar! Zambak çiçeğiyle dağlanmış omuzlarınıza bakın. Siz de numaralarla damgalanan onlar gibi, toplumdan atıldınız. Ben de kaçtım. Şimdi birlikte çarpışacağız. Artık HİÇ KİMSE TUTSAK olmayacak!» diye bağırırken kendi otoritesine kendi de şaşıyordu.

«İşte konuşma diye buna derler, neme gerek!» diye onaylayan Jorj-Albert hemen onun omzuna sıçradı.

Yüzü gözü kanlar içinde, o güzel sarı saçları rüzgârdan dağılmış, Baptistin Burginyon yerini tehlikeli, kararlı, otoriter ve adil bir kadına bırakıyordu. Şövalye d'Obinyi dehşet ve hayranlık dolu süzüyordu onu.

Jano'yla arkadaşları, «Yaşasın küçük prenses!» diye gülüyordu.

Mat olan hırsız kadınlar biraz utanarak başlarını eğdiler.

Lö Lui homurdanırcasına: «Pekâlâ canım... pekâlâ... bize kıзма sakın, Dilber, demin söylediklerimiz... hani şaka olsun diyeydi!»

Tonton hırçın bir sesle: «Şimdi, eğitim gören bir kimse olduğuna göre, ne halt edeceğimizi söyle bize, Dilber!»

Mississippi'nin kumlu deltası uzakta siliniyordu. Fransa'dan gelen yelkenler de aynı anda o dev ırmağın çığrından Yeni-Orléan'a doğru çıkıyordu.

Küpeşteye dirseklerini dayayan bir erkek yeşil gözlerini ufuktan ayıramıyordu.

Baptistin gülümsedi:

«Öcümüzü alacağız... unutacağız... ve... YAŞAYACAĞIZ!...»

Kıpkırmızı bir şafak, bir kan damlası gibi, gökyüzüne yayılıyordu.

Luizyana Dilberi kaderine doğru uzaklaşıyordu.

ÜÇÜNCÜ KİTABIN SONU